

CONSILIUL JUDEȚEAN MUREȘ
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ MUREȘ

LIBRARIA

STUDII ȘI CERCETĂRI DE BIBLIOLOGIE

ANUAR

VIII.

TÂRGU-MUREȘ
2009

CONSILIUL JUDEȚEAN MUREȘ
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ MUREȘ

LIBRARIA

ANUAR VIII

CONSILIUL JUDEȚEAN MUREȘ
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ MUREȘ

LIBRARIA

ANUAR VIII

STUDII ȘI CERCETĂRI DE BIBLIOLOGIE

Târgu-Mureș
2009

**CONSILIUL
ȘTIINȚIFIC:**

SILVIA NESTORESCU
Conf. univ. dr. CORINA
TEODOR
Prof. univ. dr. VASILE
DOBRESCU
Conf. univ. dr. VICTOR
PETRESCU
DIMITRIE POPTĂMAȘ

**COLEGIUL DE
REDACȚIE:**

Redactor șef:
MONICA AVRAM
Secretar de redacție:
GABRIELA POP
Redactori:
LILIANA MOLDOVAN
RADU MIHAIL

Prezentare grafică
ALEXANDRU TCACIUC

ISSN 1583 - 4468

Anuarul **LIBRARIA** este editat de Biblioteca Județeană Mureș
540052 Târgu-Mureș, str. George Enescu, nr. 2
Telefon 0265 - 262631, fax 0265 - 264384
E-mail: secretariat@bjmures.ro ; biblio@bjmures.ro ; itbjm@bjmures.ro
Adresa web: www.bjmures.ro

Acest volum a fost editat din bugetul alocat de
Consiliul Județean Mureș

Tipografia MEDIAPRINT
Tg.-Mureș, str. Livezeni nr. 6, Tel./Fax: 0265-255.382
e-mail: office@mediaprintms.ro, www.mediaprintms.ro

Cuprins

Lista autorilor

BIBLIOLOGICA

CRISTIAN BODNĂRESCU (Iași) -

Scurte opinii cu nuanțe biblioteconomice
(Brief Opinions with Biblioteconomic Aspects)

SERGIU GĂBUREAC (Biblioteca Metropolitană București) -

Crizele și biblioteca publică *(Crises and the Public Library)*

Dr. ELENA TÎRZIMAN (Biblioteca Națională a României) -

Informare și documentare în biblioteci
(Information and Documentation in Libraries)

MIHAELA VOINICU (Biblioteca Județeană „Dinicu Golescu” Argeș) -

**Caracteristicile de calitate ale aplicațiilor software
gestionate de biblioteci** *(The Quality Characteristics
of Software Applications Administrated by Libraries)*

MARIA MAGDALENA FALL (Biblioteca Județeană Mureș) -

Bibliotecile publice în societatea informațională
(Die öffentliche Bibliotheken in der Informationsgesellschaft)

CLAUDIA ȘATRAVCA (Biblioteca Publică „Târgu-Mureș” Chișinău) -

Lectura paratelică și vârsta cititorilor
(The Paratelic Reading and the Age of the Readers)

*LUDMILA CORGHENCI (Universitatea Liberă Internațională
din Moldova Chișinău) -*

**Creativitatea bibliotecarilor:
conceptualizări și implementări** *(The Creativity of Librarians:
Conceptualization and Implementation)*

CSIKI EMESE (Biblioteca Județeană Mureș) -

Politica achiziției și managementul calității (II)

(The Policy of Acquisition and the Management of Quality (II))

CARTE VECHE

IOANA DRAGOTĂ (Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” Baia Mare) -

Câteva elemente de utilizare a CZU pentru cartea veche și rară

(A Few Elements for Using the Universal Decimal Classification for Old and Rare Books)

ELENA DAMIAN (Biblioteca Academiei Române. Filiala Cluj-Napoca) -

Cărți ale filologilor francezi din secolul al XVI-lea în biblioteca lui Timotei Cipariu (I) - *(Livres des philologues français du seizième siècle dans la bibliothèque de Timotei Cipariu)*

WEISZ SZIDÓNIA (Biblioteca Județeană Mureș) -

Ars heraldica. Heraldica lui Pápai Páriz Ferenc

(Ars Heraldica. Ferenc Pápai Páriz' Book on Heraldry)

ANCA OPAIȚ (Biblioteca Academiei Române Filiala Cluj-Napoca) -

O dispoziție administrativă, inedită, a lui Varlaam, mitropolit de Bălgrad *(A New, Administrative Act of Varlaam, Metropolitan Bishop of Bălgrad)*

Arhim. POLICARP CHIȚULESCU (Biblioteca Sfântului Sinod București) -

O redescoperire: un Acatist tipărit la Snagov în 1698 de către Sf. Antim Ivireanul *(A Rediscovery: An Akathist Printed in Snagov in 1698 by St. Antim Ivireanul)*

MONICA AVRAM (Biblioteca Județeană Mureș) -

Un altfel de Supplex... Unele aspecte privind relațiile interetnice din Transilvania din a doua jumătate a secolului al XIX-lea *(A Different Supplex... Some Aspects Concerning the Interethnic Relationship in Transylvania in the Second Half of the XIXth Century)*

ANCA ELISABETA TATAY (*Biblioteca Academiei Române. Filiala Cluj-Napoca*) - **Gravura Roata Vieții din Calendarul pe 100 de ani de la Buda, din 1814** (*The Engraving Life's Wheel from The Calendar for 100 Years from Buda, 1814*)

ITINERARIILE LIVREȘTI

CARMEN MARIA DORLAN (*Institutul de Cercetări Socio-Umane „Gheorghe Șincai” Târgu-Mureș*) - **Alteritate și identitate religioasă. Considerații cu privire la reprezentarea „ereticului” în literatura tipărită în Moldova la mijlocul secolului al XVII-lea (II)** (*Religious Identity and Otherness. Considerations Regarding the Representation of the „Heretic” in the Moldavian Printed Works at the Middle of the XVIIth Century*)

Dr. CORINA TEODOR (*Universitatea „Petru Maior” Târgu-Mureș*) - **Preliminarii didactice la Sibiu în secolul XIX: reflecții pe marginea unui manuscris de istorie ecleziastică** (*Teaching Preliminaries at Sibiu in the XIXth Century: Reflections Considering a Manuscript of Ecclesiastical History*)

LILIANA MOLDOVAN (*Biblioteca Județeană Mureș*) - **Repere antropologice pe harta gândirii filosofice blagiene** (*Antropological Highlights Considering Blaga's Philosophical Thinking*)

INOCENȚIU DUȘA (*Universitatea de Artă Teatrală, Târgu-Mureș*) - **Eugen Ionescu - „pieton al văzduhului” în teatrul revoltat de la mijlocul secolului XX** (*Eugen Ionescu - „Pedestrian of the Sky” in the Outraged Theater in the Middle of the XXth Century*)

BIOGRAFICA

AURICA CÎMPEAN (Biblioteca Județeană Mureș) -

Aurel Filimon - fondator al colecției de carte românească al Bibliotecii Municipale din Târgu-Mureș (*Aurel Filimon - Founder of the Romanian Book Collection of the Târgu-Mureș Municipal Library*)

ANA TODEA (Biblioteca Județeană Mureș) -

Ioan Nicola (1938-2004). Biobibliografie
(*Ioan Nicola (1938-2004). Biobibliography*)

Dr. ELA COSMA (Institutul de Istorie „George Bariț” Cluj-Napoca) -

Anton Cosma - dramaturg (*Anton Cosma - Playwriter*)

VINTILĂ ANNA, EMILIA CĂȚANĂ (Biblioteca Județeană Mureș) -

Biblioteca Județeană Mureș reflectată în presa scrisă în anul 2008. Bibliografie (*The Mureș County Library Reflected in the 2008 Written Newspapers. Bibliography*)

MISCELLANEA

IRINA ILIESCU (Cluj-Napoca) -

Iconographic Theme of Saint George Killing the Dragon in the Exterior Painting of Arbore Church (*Tema iconografică a Sfântului Gheorghe ucigând balaurul în pictura exterioară a Bisericii Arbore*)

ALINA DORINA FOKT (Biblioteca Județeană Mureș) -

Congresul studentesc de la Târgu-Mureș din 1936 (II)
(*The Students' Congres from Târgu-Mureș in 1936*)

*ROZETA BICI (Aleksandër Xhuvani University of Elbasan) -
Albanian Immigration to the USA in the XXth Century and its
Cultural Impact (Migrația albaneză în SUA în secolul XX și impactul
său cultural)*

NOTE DE LECTURĂ

Vasile A. Deac, *Conservarea colecțiilor infodocumentare din biblioteci,
muzee și arhive. Simptomatologia complexului de degradare*
(Ramona Dragomir)

*Patrimoniul național și modernizare în societatea românească:
instituții, actori, strategii* (Ramona Dragomir)

Dan Berindei, *Potrete istorice ale românilor. Domni, regi, eroi, cărturari,
oameni politici, literați* (Alina Dorina Fokt)

Adrian Majuru, *Destin valah în ilustrații și 101 texticulețe*
(Alina Dorina Fokt)

Coord. Florentina Nițu, *Studii medievale și premoderne - un teritoriu de
redescoperit?* (Aurica Cîmpean)

Ioan Marian Țiplic, *Biserici fortificate ale sașilor din Transilvania*
(Aurica Cîmpean)

Mircea Basarab, *Biserica în dialog: Studii biblice* (Aurica Cîmpean)

Adrian Cioroianu, *Geopolitica Matrioșkăi - Rusia Postsovietică în noua
ordine mondială* (Alina Dorina Fokt)

Barack Obama, *Îndrăzneala de a spera. Gânduri despre salvarea visului
american* (Aurica Cîmpean)

Daoud Hari, *Translatorul* (Aurica Cîmpean)

Magda Mihăilescu, *François Truffaut, bărbatul care iubea filmele*
(Alina Dorina Fokt)

Gerald R. Adams, Michael D. Berzonsky (coordonatori), *Psihologia
adolescenței. Manualul Blackwell*
(Emilia Cătană)

Lista autorilor

Monica Avram - doctorand în istorie, Universitatea „1 Decembrie 1918”
Alba Iulia, director, Biblioteca Județeană Mureș

Rozeta Bici - asistent universitar, Universitatea „Aleksander Xhuvnai,”
Elbasan, Albania

Cristian Bodnărescu - poet, membru al Academiei de Studii Înalte, Iași

Emilia Cătană - bibliotecar, Compartimentul de informare bibliografică,
Biblioteca Județeană Mureș

Policarp Chițulescu - arhimandrit, doctorand în istoria literaturii creștine
patristice și postpatristice, director, Biblioteca Sf. Sinod, București

Aurica Cîmpean - bibliotecar, Evidența, prelucrarea și dezvoltarea
colecțiilor, Biblioteca Județeană Mureș

Ludmila Corghenci - director adjunct, Departamentul Informațional
Biblioteconomic, Universitatea Liberă Internațională din Moldova,
vicepreședinte, Asociația Bibliotecarilor din Republica Moldova

Ela Cosma - doctor în filologie, cercetător științific, Institutul de Istorie
„George Barițiu,” Cluj-Napoca, bibliotecar, Biblioteca Centrală
Universitară Cluj-Napoca

Csiki Emese - bibliotecar, șef serviciu Comunicarea colecțiilor, Biblioteca
Județeană Mureș

Elena Damian - doctorand în istoria cărții, bibliotecar, Biblioteca
Academiei Române, Filiala Cluj-Napoca

Carmen Maria Dorlan - doctorand în istorie, Universitatea „Babeș-
Bolyai” Cluj-Napoca, cercetător, Institutul de Cercetări Socio-
Umane „Gheorghe Șincai” Târgu-Mureș

Ramona Dragomir - bibliotecar, Secția documentară, Biblioteca Județeană Mureș

Ioana Dragotă - bibliotecar, Secția Colecții Speciale, Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” Maramureș

Inocențiu Dușa - regizor, doctorand în artele spectacolului, Universitatea de Artă Teatrală, Târgu-Mureș

Maria Magdalena Fall - bibliotecar, Evidența, prelucrarea și dezvoltarea colecțiilor, Biblioteca Județeană Mureș

Alina Dorina Fokt - bibliotecar, Compartimentul Împrumut carte pentru adulți, Biblioteca Județeană Mureș

Sergiu Găbureac - bibliotecar, șef serviciu Programe culturale. Informare comunitară. Lectură, Biblioteca Metropolitană București

Irina Iliescu - doctorand în istorie, Universitatea „1 Decembrie 1918” Alba Iulia

Liliana Moldovan - bibliotecar, șef serviciu Evidența, prelucrarea și dezvoltarea colecțiilor, Biblioteca Județeană Mureș

Anca Opaț - doctorand în istorie, Institutul de Istorie „George Barițiu” Cluj-Napoca, bibliotecar, Biblioteca Academiei Române, Filiala Cluj-Napoca

Claudia Șatravca - director, Biblioteca Publică „Târgu-Mureș” Chișinău, Republica Moldova

Anca Elisabeta Tatay - doctorand în istorie, Institutul de Istorie „George Barițiu” Cluj-Napoca, bibliotecar, Biblioteca Academiei Române, Filiala Cluj-Napoca

Corina Teodor - doctor în istorie, conferențiar universitar, Universitatea „Petru Maior” din Târgu-Mureș

Elena Tîrziman - doctor în științele informării și comunicării, doctor în filologie, conferențiar universitar, Universitatea București, director general, Biblioteca Națională a României

Ana Todea - bibliotecar, Compartimentul de informare bibliografică, Biblioteca Județeană Mureș

Vintilă Anna - bibliotecar, Compartimentul de informare bibliografică, Biblioteca Județeană Mureș

Mihaela Voinicu - doctorand în științe inginerești, Universitatea din Pitești, director adjunct, Biblioteca Județeană „Dinicu Golescu” Argeș

Weisz Szidónia - bibliotecar, Biblioteca Teleki-Bolyai, Biblioteca Județeană Mureș

BIBLIOLOGICA

Scurte opinii cu nuanțe biblioteconomice

CRISTIAN BODNĂRESCU

Iași

Abstract

Brief Opinions with Biblioteconomic Aspects

The paper starts from a personal experience and reveals the hardships that an author has to face if he wants to publish a book in Romania

First of all, there's a lack of money, then there's a lack of interest for any book which can't be perceived as a sure and quick success. Publishing houses have to deal with so many financial problems that it can be very hard to convince them to support a project, no matter how interesting or innovative it may be. The bookshops and the libraries, at their turn, hardly show any sign of interest and they are also very hard to contact.

Keywords: *books, publishing houses, bookshops, libraries, authors.*

Ce părere aveți despre activitatea bibliotecilor din România?

Vă pot împărtăși o experiență concretă legată de activitatea bibliotecilor din România. Întâmplător, în vara anului 2009, am finalizat cel mai lung poem romantic al literaturii universale. Dacă nu mă ocupam personal de el, probabil ar fi rămas necunoscut. Am avut astfel prilejul să cunosc direct activitatea bibliotecilor, nu doar românești, dar și a editurilor.

Am căutat în prima fază edituri pentru a scoate volumul pe piață, la librării și biblioteci. Editurile nu au site-uri și nu răspund la numerele postate de telefon ori la adresele de e-mail, în majoritate. Totuși, o parte din ele, îndeplinesc aceste condiții și am putut lua legătura. Însă... aproape niciuna nu are bani. Oamenii nu mai citesc și, implicit, majoritatea editurilor au falimentat în ultimii ani. Deci, se preferă *cărțile scoase din ambiție*. Omul își finanțează cartea, scoate 200 exemplare, își aranjează o lansare, face mult tam-tam chemând mass-media să observe ce valoros este și difuzează cărțile gratuit, argumentând că *s-au epuizat*, oamenii fiind *conștienți* de valoarea sa de scriitor. Nu mai are rost să menționez că,

pentru a-i aduce la lansare, trebuie să le facă și cinste; doar nimeni nu-ți va accepta „cur papirul” fără o sticlă de vin.

Cu toate acestea, *Editura Renaissance* a acceptat să finanțeze integral volumul *Demonița*, care va apărea în România și la târgurile internaționale de carte. Din aceste considerente, pot afirma că președintele editurii, Sorin Alexandru Șontea, este *un bărbat cu big cohones într-o lume de eunuci*. Pe lângă această editură, mai sunt două în Statele Unite ale Americii care îmi vor finanța volumul, anume *Cuib de Viespi* și *Pisica*. Deci, se mai poate realiza un volum la nivel internațional doar dacă este un record mondial.

După ce Editura „Mihai Eminescu” a refuzat o colaborare, motivând lipsa fondurilor, am constatat cu stupeoare că va scoate un volum despre... bârfele legate de viața lui Mihai Eminescu. Îmi pare rău că suntem o nație de inculți ahtiați după bârfe și prostii à la *Click!*

M-am oferit să ajut Editura Renaissance în a difuza cartea la cât mai multe biblioteci. La fel, am căutat pe internet. Aproape nici o bibliotecă nu are site și o jumătate din bibliotecile din România nici măcar nu figurează pe vreun site. Au răspuns câteva, care au fost interesate, însă am aflat că niciuna nu a comandat volumul. Deci, în afară de librăriile și bibliotecile partenere cu Editura Renaissance, recordul mondial va apărea doar la târgurile mondiale, la Chicago și San Francisco. Aș fi tentat să afirm că este caracteristic un asemenea fapt pentru o țară de maneliști, însă nici în alte locuri situația nu este mai benefică literaturii.

Pot concluziona astfel, fără să am nici o remușcare: unele biblioteci românești trăiesc din mila statului și a donatorilor. Acest aspect dureros, însă adevărat, nu mă poate decât mâhni. Se pare că avansul tehnologic, în speță cel al internetului, aduce, pe lângă comunicare, și pilula îndobitocirii, creând generația *th-iților* (ex. *tâmpiți*).

Cum găsiți Biblioteca Județeană Mureș?

Am avut privilegiul de a constata implicarea Bibliotecii Județene Mureș în a strânge cărți pentru o bibliotecă de cărți românești la Nürnberg. Este un gest frumos și măreț, benefic promovării culturii și a românismului. Mai există, totuși, *oameni...* Această bibliotecă este printre puținele care comandă și cărți, neașteptând doar donații. Mă bucur că s-au gândit și la *Demonița* mea...

Am avut plăcerea de a cunoaște personal și colectivul acestei biblioteci. Vă spun, sunt niște oameni eleganți, cultivați, pasionați de istorie sau literatură; *minunați*, într-un cuvânt.

Crizele și biblioteca publică¹

SERGIU GĂBUREAC

Biblioteca Metropolitană București

Abstract

Crises and the Public Library

This paper deals with main issues that a public library has to face today. It brings up major problems that libraries come across in times of crises, such as: lack of financial resources, lack of specialized personnel, lack of proper space and lack of support from authorities. It is a thorough analysis of these problems, also of the role and importance of libraries in this society.

It emphasizes the fact that a public library is more than just a cultural center, in which people come to relax. For, the library has a clear cultural aspect, but the most important one is that of the formation and information of the people.

Keywords: *public libraries, crises, information, librarians, formation.*

Odată cu ratarea drumului rapid către democrație, în celebra *Duminică a Orbului*, România a intrat într-un lung proces de stagnare, dacă nu chiar involutiv, agrementat cu tot felul de crize. Reale sau inventate. Trăim vremuri tot mai agresive. O agresivitate promovată din toate direcțiile. Cu largul concurs al *fazanilor* și *vulpoilor* din mass-media, au loc tot felul de atacuri mediaticе, care de care mai spectaculoase. Vanzătorii de fumigene și tiribombe, din spatele ușilor închise, fac profituri uriașe. Păpușarii sunt în mediul lor. De cele mai multe ori, criticile lansate sunt fără niciun rost, câtă vreme nu sunt oferite soluțiile concrete de rezolvare a diverselor crize care apar dimineața, la prânz și

¹ Comunicare prezentată la Simpozionul Internațional **Cartea. România. Europa**, organizat de Biblioteca Metropolitană București și Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” București, în perioada 20-24 septembrie 2009.

seara. Ne aflăm în plin Kafka, în care toți fac predicții, promisiuni și nimeni nu se ține de cuvânt.

E timpul să plecăm în analizele noastre, din orice domeniu, de la adevăruri extrem de dureroase într-o țară unde, se pare, mama șmecherilor de șmecheri a fost și este permanent gravidă. Ca și opusa ei.

Ne aflăm în fața unei Românie sleite de puteri regeneratoare și extrem de confuze. Bietul cetățean, privitor de canale și canalii, consumatorul de știri, prost și incapabil de a-și reveni din acest marasm, creat de politicieni și mass-media, se află într-o continuă spaimă față de ceea ce se întâmplă și nu mai înțelege nimic. Informațiile ajung la el distorsionat, în funcție de oră și de proveniență.

Asta, în condițiile în care există, încă, o instituție publică neutră, care asigură, *gratuit*, accesul la orice informație, informație prezentată atât oficial, cât și de diverse mijloace media. Însă, puțini semeni, din România, cunosc misiunea bibliotecii publice și a nenorociților de bibliotecari (cum recent ne caracteriza o demnă reprezentantă a uneia dintre cele trei puteri în stat, Mona Pivnicieru).

Cauza cauzelor pentru situația actuală: nivelul intelectual precar al aleșilor, precum și al celor puși în funcții de decizie. Efectele deciziilor lor din ultimii 20 de ani sunt, în prezent, devastatoare pentru toate structurile României. Mai avem, pe deasupra, și motivația crizei mondiale, deși Polonia nu cunoaște efectele ei! Ca să dau un exemplu!

Cei mai mulți nu știu că **biblioteca publică românească** revine tot mai accentuat la misiunea inițială, cea de asigurare a accesului, gratuit, la informație, documentare, cercetare și lectură pentru ușurarea vieții oricărui cetățean.

Sunt numeroase situațiile în care, la simpla întrebare: *Ce este biblioteca publică?* primim răspunsuri ca pe timpuri: *Loc de petrecere a timpului liber!* sau *Locul de unde poți împrumuta romane, poezii...*

Reducerea **bibliotecii publice** la componenta beletristică (*fiction* sau *sf*), ca loc de *petrecere a timpului liber* prin *citirea* cărților, și nu ca loc pentru informare, cercetare și documentare pentru persoanele în formare, reconversie profesională sau dedicate diferitelor preocupări intelectuale, înseamnă totală necunoaștere a misiunii și a obiectivelor unei asemenea străvechi instituții.

Criza de identitate, instalată odată cu trimiterea bibliotecii publice în rândul instituțiilor de cultură, de petrecere a timpului liber, a condus la eliminarea rolului de bază al acestei instituții de principal furnizor de informație din toate domeniile cunoașterii. O astfel de imagine a fost promovată, obsesiv, decenii întregi de regimul totalitar tocmai pentru a trimite *biblioteca publică* în derizoriu și a-i diminua importanța în informarea, formarea și civilizarea cetățenilor. Tot ca efect al *crizei de identitate*, auzim permanent vorbindu-se despre noi și noi servicii de bibliotecă, acestea sunt, de fapt, aceleași de peste două milenii și jumătate. Este, de fapt, un efect al complexului de inferioritate căpătat în timp. Tehnologiile de acces sunt noi, dar asta e cu totul și cu totul altă poveste! La fel, sunt lansate felurite propuneri *inteligente*, cum ar fi transformarea bibliotecii publice în *centru de informare comunitară*. Ca și cum nu acesta ar fi rostul bibliotecii publice încă de la apariția ei! Culmea e că astfel de propuneri vin chiar și din interiorul breslei, de la cei numiți în funcții de conducere pe varii criterii, politice sau de clan, dar care nu cunosc istoria bibliotecii publice, care nu știu ce se întâmplă de fapt într-o bibliotecă, venind cu mentalitățile și percepțiile lor exterioare. Am întâlnit, ca să dau un exemplu, un contabil, acoperit vizibil de directorul venit din afara sistemului, care vroia să bage bibliotecarii publici la pușcărie pentru *furtul de carte*, pe care francezii îl numesc extrem de sugestiv *pierderi naturale*. Noroc că la Brașov mai sunt și oameni raționali!

Sediul central al Bibliotecii Județene
„Petre Dulfu” Maramureș

Abia când începi să frecventezi o *bibliotecă publică* constăți ce mult s-a schimbat rolul instituției în viața comunității postdecembriste românești. Abia atunci îți dai seama că aici oricine poate obține ușor cel puțin un răspuns la problema pe care o are. Fie de ordin social, administrativ, economic, politic, filosofic, fie de ordin medical, cultural, sportiv... Fie despre comunitatea în care trăiește, fie despre România, despre Uniunea Europeană, despre Terra ... O

informație care poate schimba cursul unei vieți sau măcar o poate îmbunătăți! Că nu întâmplător *biblioteca* a fost creată odată cu implementarea programului *Homo sapiens*!

După revoluția est-europeană din 1989, câteva consilii locale de tip județean, municipal, orășenesc sau comunal (președinți, primari, consilieri) au intuit sau conștientizat corect misiunea *bibliotecii publice*. Și-au asumat din plin responsabilitatea asigurării, în condiții europene, a accesului la informație, cercetare, documentare și lectură prin singura instituție de utilitate publică abilitată oficial.

În acest context s-a înscris și Biblioteca Metropolitană București, care, în ultimii ani, printr-un efort managerial, fizic, intelectual și financiar deloc de neglijat, susținut logistic și financiar de autoritățile locale, a reușit modernizarea spațiilor, precum și introducerea tehnologiilor IT în toate filialele sale. Acum se finalizează sistemul de operare ALEPH, care va da noi dimensiuni activității de zi cu zi a celei mai mari biblioteci publice din România. Știm că nu este suficient, mai ales după ce 18 spații au fost retrocedate, primind în schimb doar 4!

De ce este necesară *biblioteca publică*?

Mai toate formele de diseminarea a informației, practicate în cadrul unei comunități, au diverse scopuri comerciale sau de manipulare, în funcție de grupul de interese din spatele afacerii. Nu este nimic rău în aceste demersuri și sunt absolut normale într-o societate democratică. Un exemplu: *Agenția de turism XLMB* își face propria publicitate. *Biblioteca publică* asigură, însă, accesul la informație privind **toate** agențiile de turism din acea localitate, județ, țară, planetă, ajutându-l direct pe cetățeanul interesat de un serviciu sau altul.

Exemplele pot continua cu miile, în orice domeniu, avantajele fiind net în favoarea *bibliotecii publice*, o instituție a prezentului și a viitorului, una dintre *mâinile drepte* ale primarului în materie de civilizare, formare, pregătire continuă și informare a membrilor comunității. Nu-i de mirare că statele din *nucleul dur* al Uniunii Europene au un sistem de *biblioteci publice* extrem de bine dezvoltat în care colecțiile pe suport hârtie și cele pe baza noilor tehnologii, împreună cu aparatura ultraperformantă de acces, coexistă în locații ultramoderne.

Nu-i de mirare că, în aceste condiții, cetățenii din acele țări se adresează, în primul rând, *bibliotecii publice* în momentul în care au de

rezolvat o problemă de ordin personal de orice natură: administrativă, publică, sanitară, educațională sau de petrecerea concediului, diverse achiziții, informații despre... sau despre....

Nu ne mirăm de ce supușii reginei Danemarcei, ca să dau un exemplu, frecventează biblioteca în proporție de 57%!

Cu ce ne confruntăm?

Am șansa practicării uneia dintre cele mai frumoase meserii din lume, după aceea de *educatoare* la grupa mare. Sunt bibliotecar, și nu orice fel de bibliotecar, ci **bibliotecar public**. 2600 de ani au trecut de la democratizarea informației și a lecturii publice pe Terra. Pentru cei care nu știu, profesia de bibliotecar este una dintre cele mai vechi meserii din actualul program divin. Cazurile celor care se trag din maimuță nu ne interesează!

Știți sau bănuți de ce *managerul* programului *homo sapiens* a pus biblioteca în funcțiune încă din zorii actualei civilizații. Ați auzit, încă din clasa a V-a, de Uruk, Ninive, Assur, Ur, Babilon, Pergam sau Alexandria. A venit, apoi, Atena, prima mare democrație ș.a.m.d. Nu este cazul să detaliez.

Am avut mult mai multe satisfacții în ultimele decenii ca bibliotecar public. Asta poate și pentru faptul că, printr-o întâmplare fericită, am ajuns să fiu cooptat în echipa reformatoare a celei mai mari biblioteci publice românești: **Biblioteca Metropolitană București**. Și până la acea dată m-am implicat în interesante proiecte biblioteconomice.

Să continui, însă, decriptarea titlului comunicării: **Crizele și biblioteca publică**.

De ce **crizele și biblioteca publică și nu crizele și bibliotecile?**

Pentru că, din cele trei sisteme de biblioteci existente peste tot în lume, **biblioteca publică** rămâne instituția cu cea mai mare audiență, vizibilitate și importanță într-o comunitate. A nu se înțelege că nu acord respectul cuvenit Bibliotecii Naționale, biblioteca cea mai importantă a unei națiuni, cu misiunea ei de stocare a cunoștințelor și a creațiilor semenilor, mai mult sau mai puțin inteligenți. Sau că nu recunosc importantul rol al **bibliotecilor specializate**. Al Bibliotecii Parlamentului, ca să dau un exemplu, foarte puțin accesată, în România, de cei care au ocupat și ocupă locurile de parlamentari fără a avea vreo contribuție notabilă la evoluția țării. Din contră, cu serioase implicări în distrugerea

bunurilor și a ordinii naționale, în baza legilor făcute de ei. De aici și crizele de tot soiul. Recunosc, de asemenea, rolul **bibliotecilor școlare** (gimnaziale, liceale, universitare), cu un puternic caracter educațional-formator sau al altor biblioteci specializate din diverse zone și domenii de activitate. În fața tuturor **bibliotecarilor** din aceste instituții mă înclin, dar, de iubit din tot sufletul, îi iubesc pe bibliotecarii publici. Bibliotecari discriminați, mult mai prost plătiți decât bibliotecarii din alte sisteme din România. Că nimeni nu sesizează anomalia e mai mult decât normal. **Criza morală, bat-o vina!**

De ce **crize**?! Simplu. Pentru că sunt mai multe.

„*Vinovați*” de evoluția sau involuția comunităților ne facem și noi, bibliotecarii publici de pe orice meridian și paralelă. Unele țări, deși nu au o lege a bibliotecilor, au biblioteci publice de rămâi *mască* (citez din tânăra generație - n.m.). Acolo s-a urmat calea Atenei, pe când nouă, esticilor, ni s-a impus și am acceptat, acum vreo șase decenii și ceva, transformarea bibliotecilor publice în *lăcașuri de cultură*, cum le mai spun și acum, cu emfază, cațavencii timpurilor noi. Aceste locuri de *petrecere a timpului liber* și-au părăsit, *volens-nolens*, misiunea, obiectivele și scopurile inițiale, fiind castrate ideologic. Bibliotecile publice s-au dezvoltat monstruos pe latura beletristicii, cu *droguri culturale* extrem de nocive, deși aparent lucrurile păreau în regulă. Analizând conținutul fondului de documente beletristic din acei ani, dar și din alte domenii, constatăm cât de nociv a fost în realitate. Cât de *otrăvit* și ce efecte secundare a produs de-a lungul timpului. Copacii vegetali erau din ce în ce mai mulți. Și încă mai sunt. Nostalgici și ușor de prostit de *multisalvatorii* postdecembriști!

Știau manipulatorii *vremurilor noi* cum să acționeze. De multe ori, bibliotecarii profesioniști au fost înlocuiți, în perioada proletcultistă, cu femeia de serviciu sau paznicul de la consiliul popular. Unii chiar au fost trimiși, împreună cu sute de mii de alți semeni, să cunoască formele de reeducare comunistă: Sighet, Pitești, Râmnicu Sărat sau Canalul Dunăre - Marea Neagră. Să nu uităm!

Meseria de bibliotecar public a fost trimisă în derizoriu, marginalizată și tratată cu dispreț, chiar desființată, în mediul rural, în 1974. Ani mai târziu, biblioteca publică românească este resuscitată și-și caută cu greu calea, ca **instituție din sfera informației, din sfera formării umane și profesionale** prin metodele și mijloacele specifice educației

permanente de tip european. **Biblioteca publică nu este o instituție de cultură. Este mult mai mult.** E drept că are o puternică componentă culturală, dar componenta formativ-informativă este principala.

Străinii se uită la noi, **bibliotecarii publici din România**, cu sentimente vizibile de compătimire, cu uimire și cu multă-multă înțelegere. Cu multă compătimire, întrucât nu pot înțelege cum de ne facem noi meseria în spațiile meschine *asigurate* de administrația publică locală, în subordinea căreia ne aflăm în condiții umilitoare de trai, cu o salarizare care nu onorează profesia de **bibliotecar public**. Cu uimire, când văd că știm ceva meserie, că suntem conectați la viața biblioteconomică mondială, că iubim oamenii și că ne descurcăm onorabil în condițiile date. Și cu multă înțelegere la gândul că vom putea reforma, cândva, sistemul bibliotecilor în România. De la *biblioteca națională* la *biblioteca publică* și invers. De asta ne și ajută, ori de câte ori au ocazia. Și lor le mulțumim din toată inima și fără rezerve.

Să revenim la subiect. Iată, a venit Fundația „Melinda și Bill Gates” să ne doteze tehnologic 1.500 de biblioteci publice prin programul *Biblionet - lumea în biblioteca mea* (26,9 milioane de dolari)! Ai șansa să primești, în anumite condiții, un modul *biblionet* cu 11 stații de lucru, o imprimantă multifuncțională, două camere web și *soft*-ul necesar. Există, însă, o mare problemă. Unde să pui *IT*-ul, când majoritatea, din cele aproape 3.000 de biblioteci publice din România, au sub o sută de metri pătrați? Acum se fac tot felul de compromisuri, prin care se vor face dotări doar cu două-trei-patru stații de lucru la o bibliotecă publică.

Asta, din cauza **crizei spațiilor** pentru instituțiile civilizatoare ale unei comunități! Este, de fapt, cea mai veche criză din sistemul bibliotecilor publice din România.

Lipsa cronică a spațiilor de informare și de socializare a membrilor comunităților a condus la creșterea acțiunilor antisociale în micro-comunitățile românești, unde viața de cartier a fost distrusă odată cu construirea *lagărelor de beton*. Lipsa spațiilor civilizatoare a dus la alienarea milioanele de *anonimi*, tot mai vizibilă în comportamentul stradal comunitar.

Am văzut la periferiile Madridului, ca să dau un exemplu, filiale ultramoderne de câte 2.000 m², construite în ultimii 5-10 ani, în care o treime este ocupată de colecții (cca 60.000 u.b.) și tehnologii de acces, iar

două treimi din spațiu este destinat activităților de socializare, câte 3-4 săli polivalente, de diferite mărimi. În cele mai fericite cazuri, în cartierele noastre *beton*, din marile orașe, nu există decât *biblioteca publică*, ca zonă de informare, lectură și socializare, organizată, de cele mai multe ori, în spații liliputane. Ce ușor se puteau rezolva, în primii ani de după Revoluție, astfel de probleme, mai ales în cazul filialelor! Și chiar s-au și rezolvat în câteva orașe. Fără îndoială că se impune demararea unui **program național** de construcție de localuri pentru bibliotecile publice mari, mici sau mijlocii. S-a tot vorbit, dar n-am auzit să se fi realizat ceva.

Ne-am confruntat și ne confruntăm cu o gravă **criză a resurselor financiare**. Se știe că educația, formarea și civilizarea semenilor costă mult, dar și efectele, pe termen lung, sunt benefice în eliminarea multor neajunsuri în viața comunitară. Dacă educație /civilizație nu există, costurile vieții comunitare devin tot mai mari. Știți cât costă comunitatea românească un violator, un spărgător, un tâlhar, un bețiv, un criminal, un sinucigaș? Cât costă recuperarea unui copil răpit, a unei persoane căzute pradă drogurilor, o bătaie între clanuri, un meci între galerii *primare*? Știți cât poate costa un simplu mers pe stradă sau o plimbare printr-un parc populat cu indivizi needucați? Cât costă strângerea gunoaielor aruncate peste tot, un pom rupt, un bec spart, o bancă distrusă, întreținerea unei zone publice? Cât costă bolile pe care, din lipsa unor informații elementare, furnizate gratis prin biblioteca publică, ni le-am provocat în timp? Cât ne costă, din neinformare, țepele unor agenți comerciali, ale unor bănci, ale unor *instituții de binefacere* cu buletinul în mână? Cât costă comportamentul huliganic și sfidător al aleșilor noștri? Cât costă un needucat ajuns în sfera deciziei?

Și asta pentru simplul fapt că mulți semeni de-ai noștri au făcut o școală de mântuială, nu au frecventat sau nu au avut la dispoziție un spațiu comunitar, care să le asigure civilizarea prin asimilarea de informații și noi cunoștințe. Multora le-a lipsit **puntea** prin care să-și continue educația și deprinderile căpătate la școală, prin care să aibă contactul minimal cu civilizația. Adică, le-a lipsit **biblioteca publică**.

Biblioteca publică, îndeplinindu-și misiunea, contribuie la reducerea cheltuielilor publice și a stresului membrilor comunității, generat de lipsa de informații care să îi ajute cotidian.

Din cauza crizei resurselor financiare, precum și a unui criteriu, cel de clasificare, la un moment dat, a bibliotecilor după numărul existent de documente, total neadecvat unei biblioteci publice, au apărut bibliotecile publice *obeze*, *depozitele-morgă* fiind arhipline cu documente inutile membrilor comunității. Știți cu toții la ce mă refer.

Biblioteca publică este o *biblioteca de consum*, unde cărțile din zonele cu acces liber la raft trebuie să fie mereu proaspete. Ori noi avem în multe locuri fonduri care bat ușor suta de ani, în timp ce rata de înlocuire europeană este de 7-10 ani. În Spania, ca să dau un exemplu, la secția pentru copii, rata de înlocuire a documentelor era de 4 (patru) ani. Recent am văzut manifestându-se îngrijorarea națională pentru netipărirea, anul acesta, a manualelor pentru elevi!

Mai există o criză, **criza rezistenței fizice a documentelor achiziționate**, care duce la irosirea unor sume importante pe cărți de *unic împrumut*. Din fericire editorii au înțeles că nu realizează nimic alergând după profituri imediate. Mi-aduc aminte că, prin anii '50 ai secolului trecut, mileniul al doilea, cărțile pentru bibliotecile publice erau special legate și clasificate. Obiceiuri bune, continuate doar de bibliotecile publice din Occident!

Criza documentelor de bibliotecă din diferite domenii a fost cauzată, în primul rând, de factorul ideologic, iar, după 1989, de goana după profit imediat a editorilor, când Sandra Brown et Co. făceau ravagii în tiraje de masă! Abia acum se vede cât costă informația! Incoerența în achiziția de documente, neatingerea în foarte multe biblioteci publice românești a standardului românesc legal de achiziție anuală (minimum 50 de documente achiziționate la mia de locuitori, 250 la alții), lasă urme adânci în asigurarea informației proaspete și de calitate pentru membrii unei comunități, cu variate consecințe, vizionate la știrile apocaliptice de la ora 5 p.m.

Criza IT-ului a dus la întârzierea nepermisă a conectării bibliotecilor într-un sistem informatizat național, prin lăsarea la bunul plac al managerilor locali în achiziționarea tehnologiilor informaționale. Ea a fost favorizată și de lipsa unui control biblioteconomic profesionist, desființat la nivel național, alimentată, deseori, de goana după comisioane. Acum, când ajungem la interconectarea sistemelor, vedem că nu sunt compatibile!?

Criza stabilității personalului de specialitate este întreținută și de falsa imagine a profesiei de bibliotecar, văzută ca o meserie ușoară cu multe facilități, chiar dacă e prost plătită, pentru care nu se cere o pregătire deosebită. Luând, apoi contact cu realitatea dură a lumii biblioteconomice, demisia *bibliotecarului debutant* e o chestiune de săptămâni sau de luni. Cei care depășesc cinci ani au șanse sporite de a deveni bibliotecari publici. Câți știu că un bibliotecar public se formează mai greu decât un agent de servicii secrete!?! De asemenea, discriminările salariale, întreținute chiar între diferitele tipuri de biblioteci din România, contribuie la alimentarea acestei crize, transferul la cele mai bine salarizate fiind normal.

Referitor la problemele de personal, la folosirea forței de muncă în bibliotecile publice putem menționa că nerezolvarea unor activități la nivel național, spre exemplu cele legate de clasificare-catalogare, determină ca mult personal de specialitate să nu fie folosit direct în relația cu utilizatorii, activitatea de bază a unei biblioteci publice.

Se vorbește intens de **criza lecturii de plăcere**. La aproape 20 de ani de la revoluția est europeană, e mai simplu de răspuns la o astfel de întrebare. Ar fi fost și mai ușor de răspuns dacă s-ar fi pus întrebarea **De ce se citea beletristică înainte de 1989?**, dar nici așa nu este greu.

Înainte de 1989, toți eram simple legume, prinși într-un sistem propagandistic care ne crea senzația că trăim din plin, în realitate, însă, vegetam. Cei mai mulți aveam dorințe lăuntrice puternice, care erau satisfăcute, în parte, doar prin experiențele descrise de mari sau mici prozatori, poeți, dramaturgi autohtoni sau străini, de filmele urmărite pe video în miez de noapte.

a. Schimbarea radicală, postrevoluționară, a structurii celor 24 de ore, a ciclului scurt numit **săptămână**, a ciclului mediu - **lună** și a ciclului mare - **an**, a determinat scăderea interesului pentru experiențele altora, oricât de meșteșugit ar fi fost puse în pagină. **Românii au scăpat la libertatea de a-și trăi propria viață**. Fiecare dorește, tot mai mult, să-și trăiască segmentul dăruit, după propria voință.

Mai mult, lumea s-a săturat de conținuturi moralizatoare (ca mod de viață), experimentale (ca tip de scriere), în vreme ce propria realitate demonstrează cu totul și cu totul altceva, fiind mult mai simplă în aparenta ei complexitate. Astfel, tot mai mulți își creează, conștient sau

inconștient, propriile romane și telenovele în care devin eroi principali, secundari ... E suficient să urmărești emisiunile *live*, în special *talk-show*-urile, și nu-ți mai trebuie nicio (deși prefer *nici o* - n.n.) capodoperă a *fiction*-ului. Acum ai Caragiale, Shakespeare, Dostoievski etc. în direct și la o oră de vârf. Regulile sunt uneori ignorate și atunci apare *cazul special*, care este îngurgitat de oamenii de același calibru. Nimic nou sub soare! Doar oamenii, ce trec prin timp.

b. Tânăra generație are ca obligații școlare studierea unor creații literare. *Selecția* făcută de cei care au responsabilitatea educării, are ca scop atragerea, spre lectura marilor capodopere naționale și universale. Numai că această selecție, fiind făcută în baza relațiilor, a presiunilor, în programa școlară ajung să fie introduși mulți autori contemporani care nu comunică nimic, dar care au de câștigat financiar de pe urma acestei includeri, ceea ce determină o reacție de respingere. Edițiile curg, cu profiturile aferente, însă nimeni nu le citește, se copiază pe rupte. Elevilor, odată scăpați de obligativitatea studiului la școală, le piere și cheful de citi adevăratele capodopere. Deja și-au format o convingere. E drept, falsă, dar asta e! În plus, viața dă năvală peste ei. Vezi punctul a.

c. Sărăcia. Atâta timp cât peste jumătate din populația țării umblă disperată după de-ale gurii, n-ai cum să-i ceri să se hrănească spiritual.

Timputul a căpătat o altă dimensiune. Timputul a început să fie valorificat la maximum de cei care conștientizează valoarea vieții. Cei care apelează la biblioteca publică vin, în special, pentru obținerea sau accesarea **informației** de care au nevoie. Așa se întâmplă pe tot mapamondul. De fapt, repet, se revine la funcția de bază a bibliotecii publice ca **principal furnizor de informații din toate domeniile cunoașterii** pentru toți membrii comunității. Iar tineretul are nevoie, în primul rând, mai mult decât alții, de informația care îi servește la o cât mai bună pregătire profesională și la un trai pe măsură.

Biblioteca publică, instituție civilizatoare prin însăși natura ei, împreună cu ceilalți factori civilizatori (*biserica, școala, medicul de familie, polițistul comunitar, inginerul agronom, medicul veterinar...*) asigură cadrul general al evoluției unei comunități. Dacă nu are un primar bun, consilieri locali care să fie cu adevărat sfătuitori, dacă nu are preot, educatori, învățători, profesori, bibliotecari, medici, polițiști, agronomi, profesioniști în adevăratul sens al cuvântului, nu există vreo șansă pentru acea

comunitate de a evolua. Aceste *vip*-uri locale sunt extrem de importante pentru viața comunității.

Toate crizele enumerate au fost generate și de **criza bunului plac**, a **comportamentului primar**. Am dus lipsă în toți acești ani de oameni responsabili la nivelul comunităților. Uneori, chiar și la nivelul bibliotecilor, de ce să nu recunoaștem? Cei mai mulți *aleși* sau numiți **nu au vrut**, deseori, să dezvolte această instituție civilizatoare a comunității. Unii primari sau autorități locale au distrus-o chiar și pe cea existentă. A se vedea, ca să dau un exemplu, situația bibliotecilor publice din județul Ilfov! La capătul opus, pentru a vedea că se poate, județul Iași, cu bibliotecile publice informatizate sau pe cale de finalizare a informatizării serviciilor. E o problemă de mentalitate, generată de educația precară primită cu decenii în urmă. Așa cum educația contemporană va avea efecte nocive sau pozitive peste alte câteva decenii.

Iată explicația simplă a diferențelor tot mai accentuate între comunitățile locale românești! Accesul la informare și folosirea informației pentru ridicarea generală a membrilor comunității fac parte din această ecuație a dezvoltării durabile a unei comunități și societăți.

Poate nu întâmplător acolo, unde biblioteca publică lipsește sau nu funcționează la parametrii normali, există și grave probleme de ordin social și moral. Mii de autorități locale din România nu asigură accesul civilizat la informare, documentare și lectură publică. Există o criză a spațiilor pe care premierul Putin a rezolvat-o, la Moscova, prin transformarea a 800 de baruri în biblioteci publice. Ungaria are 7 cazinouri în toată țara. România are peste 300 de săli de jocuri de noroc numai în București! Totul e ca autoritățile, naționale sau locale, să dorească un popor civilizată și nu o populație legumă.

Biblioteca publică este, nu numai în condiții de criză, o formă de protecție socială reală. Totul e să înțelegi și să vrei să utilizezi numeroasele servicii asigurate, gratuit, prin această instituție de utilitate comunitară. În România drumul spre informarea corectă este extrem de greu! Mai bine de un deceniu i-a trebuit Legii 544/2001 să apară, ea fiind ținută, premeditat, prin sertarele Parlamentului. Nici la opt ani de la promulgare nu produce efectele scontate! Vizitați *site*-urile primăriilor, consiliilor locale sau județene, instituțiilor publice și o să vă minunați! În cele mai multe locuri

biblioteca publică nici nu apare menționată la instituții utile membrilor comunității.

Criza morală postdecembristă, cu convulsii tot mai mari în ultimii ani, are efecte devastatoare. În astfel de condiții, manipulatorii de profesie reușesc să pună presiuni uriașe pe creierile *ușor mobilate* ale multor semeni. Totul e consecința firească a nefuncționării la parametri normali a instituțiilor civilizatoare ale comunității în ultimii 60-70 de ani!

Dacă tot vorbim de criza morală, mai există o importantă problemă nerezolvată! Restituirea cărților confiscate prin Decretul Nr. 83/1949 și alte reglementări ulterioare, măsuri care au dus la distrugerea a mii de valoroase biblioteci private din România. În zona Romanului, ca să dau un exemplu, au fost confiscate bunuri de acest fel din 91 de locații. Cele mai multe au luat calea *Bibliotecii Naționale*, unde și acum sunt neinventariate milioane de documente, păstrate în condiții improprie și cine știe dacă, cele de patrimoniu, mai sunt. Altele au intrat în bibliotecile raionale și sunt menționate prin actele de evidență. Cine se ocupă de o asemenea parafe morală?

Cu siguranță *avem treburi mult mai importante de făcut, tovarăși!* Vă amintiți formula comunistă panaceu?!

Lumea civilizată abordează, în cadrul diverselor întâlniri, subiecte biblioteconomice elevate, vizând implementarea a tot felul de programe și tehnologii ultrasofisticate, iar în România ne confruntăm cu probleme de Ev Mediu. Aceasta-i România biblioteconomică a anului 2009! De la această realitate plecăm. În rest, discuții ... Cu 5-10 biblioteci publice recent construite, și acelea prin efortul autorităților locale inteligente și nu printr-un program național, nu se poate îndeplini misiunea civilizatoare pentru o națiune. Normal, cu o lege a bibliotecilor „fără dinți”, care nu are capitolul SANCTIUNI, pentru a asigura pârgghiile concrete aplicării ei, nu ai cum dezvolta rapid un sistem fiabil al acestor instituții de utilitate publică.

Și cu o lege în care există capitolul *Sanctiuni*, nu rezolvi mare lucru în România, unde ai o justiție dornică doar de avantaje neverosimile. De aici, tot felul de necazuri, pe care ni le-am provocat singuri, în ultimele două decenii, iar costurile plătite devin tot mai mari! Ni s-a spus, la începutul anilor '90, ce se poate întâmpla în câțiva ani și n-am luat în

seamă avertismentele. Acum servim drept exemplu întregii Europe comunitare și chiar planetei!

Biblioteca publică este spațiu social, uneori singurul în cadrul unei micro-comunități. Aici se întâlnesc oameni de diverse categorii și discută problemele lor și ale comunității. Digitizarea documentelor rezolvă problema protejării unei categorii de documente și, parțial, problema accesului la lectură și la informare a cetățenilor. În condițiile în care există o mare **criză a comunicării**, dialogul direct cu oamenii și nu prin intermediul IT-ului, oricât de accesibil ar fi, este singura cale prin care putem rezolva o criză de asemenea proporții. Studiile arată clar unde duce excesul de informatizare în relațiile publice. În spațiile bibliotecii publice au loc întâlniri, dezbateri ale membrilor comunității cu toți ceilalți factori ce contribuie la bunul mers al comunității, cu cei care pot rezolva problemele generale ale comunității (autorități, organizații nonguvernamentale, instituții, personalități). Așa cum era și în timpurile ateniene. Lipsa spațiilor de socializare duce la involuție, societatea căpătând aspectul vieții de vizuină, cu dezvoltarea exacerbată a instinctelor animale.

Sediul central al Bibliotecii
Publice din Brno

Simpla trecere a pragului unei biblioteci publice de tip european rezolvă orice problemă a cetățeanului. Persoana în formare sau reconversie profesională (elev, student, șomer...) va găsi materialul necesar cercetării sau documentării pentru obținerea de bune rezultate în plan școlar, profesional, va găsi idei de afaceri, de reintegrare socială, oferte de muncă... Cei dornici de un concediu plăcut, la costuri potrivite buzunarului lor, pot accesa ofertele a mii de firme de profil. Alții cu probleme de sănătate, și le pot rezolva, de multe ori, prin accesarea informațiilor și a suporturilor de informare deținute de *biblioteca publică*. Se pot face programări, rezervări, împrumut interbibliotecar, se pot obține *online* formulare, autorizații fără a te mai deplasa și a sta la cozi. Se poate comunica la distanță în timp real... Dar câte nu se pot rezolva prin *biblioteca publică*!?!

În lupta cu existența cotidiană, cea mai eficientă armă este INFORMAȚIA! De aceea, **biblioteca publică** este o instituție de importanță strategică. Este cel mai important serviciu civil de stocare și difuzare a informației dintr-o comunitate. Investiția în capitalul uman este esențială pentru menținerea sau dispariția unui popor. Investiția în biblioteca publică înseamnă menținerea unei instituții civilizatoare cu un mare impact în devenirea unei națiuni.

Biblioteca publică este o instituție a prezentului și a viitorului. Totul este să conștientizezi că există locul unde o poți accesa oricând, gratis! Mă întreba o tânără ziaristă, de tip nou, cu ceva timp în urmă: Cum, mai vine lumea la bibliotecă?! Da, domnișoară, i-am răspuns, spre uimirea ei. Totul este ca biblioteca publică să existe la standardele lumii civilizate.

Sigur că se poate și fără **biblioteca publică**. Așa cum fac deja unii *primari*. Așa cum se poate și fără școală, biserică, medic de familie, polițist comunitar, inginer agronom sau alți factori civilizatori ai unei comunități. Însă, într-o astfel de situație, nu mai putem vorbi de stat. De un stat de drept.

Specialiștii afirmă că unei națiuni, bine condusă, îi trebuie zece ani să renască din propria cenușă (vezi *tigrișorii* asiatici). Și i-am crezut. Nu l-am crezut pe marele *guru*. Și iată au trecut 20 de ani *brucanieni*! În România ne aflăm într-un moment de răscruce. Ori continuăm cu *pâine și circ*, direcția dată de Roma, ori abordăm cu toată seriozitatea linia biblioteconomică clasică ateniană de formare-informare a membrilor comunității. Nu zic să ținem alegerile locale la biblioteca publică, cum se făcea pe atunci, dar să-i informăm corect pe oameni cred că merită orice efort. Financiar, material și intelectual.

Să nu înțeleagă cineva că mă plâng. Plânsul n-are rost. Trebuie doar să cântăm, mult mai des, *Deșteaptă-te române!* Versurile le găsiți la noi, la bibliotecă!

În condiții de criză sau de normalitate, **biblioteca publică** te așteaptă!

Informare și documentare în biblioteci

Dr. ELENA TÎRZIMAN
Biblioteca Națională a României

Abstract

Information and Documentation in Libraries

Libraries provide unhindered access to essential documentary information resources and, with their core competencies, play an important educational role, thus ensuring user training. Libraries are able to help users to understand the way collections are organized, how informational items are structured, including their form of presentation, how can they be accessed, evaluated and used. This paper addresses the educational role of libraries, library-user relationship, as well as the library catalogs, in terms of valuable informational tools.

Keywords: *documentation, information, collections, libraries, users, library catalogs.*

Diversificarea tipologiei documentare și a modalităților și tehnicilor de acces la resursele informaționale a făcut ca bibliotecile să înceapă să piardă poziția lor de lider al furnizorilor de produse și servicii informative. Bibliotecile își pot asuma cu adevărat un rol educativ, pentru că principala lor menire este de a pune la dispoziția utilizatorilor resursele documentare și informaționale necesare, precum și instrumentele și metodologia de utilizare a lor. De asemenea, își pot asuma un rol de manager al cunoașterii întrucât sunt structuri intim legate de ceea ce înseamnă document, informare, cercetare.

În evoluția lor, bibliotecile au acumulat, dezvoltat și perfecționat metode și tehnici de organizare a documentelor, de exprimare a conținutului lor informativ; au realizat documente de sinteză cu valoare adăugată pentru a preîntâmpina nevoile utilizatorilor; s-au implicat în activitățile educative și de cercetare.

Rolul educativ al bibliotecilor

A vorbi de rolul educativ al bibliotecilor înseamnă a vorbi de rolul lor într-un cadru mult mai larg, al formării și educării universitare; de rolul lor de suport al activităților didactice și de cercetare. Bibliotecile universitare susțin și, în multe cazuri, chiar au inițiat programe de instruire informațională.

Bibliotecile universitare își ajută utilizatorii (studenți, profesori, cercetători) să înțeleagă cum sunt organizate fondurile documentare, cum sunt structurate elementele informaționale, care este forma lor de prezentare, cum pot fi accesate, evaluate și utilizate. Asemenea activități ar trebui să aibă ca finalitate modificarea proceselor cognitive de analiză, interpretare, evaluare a informațiilor, a cunoașterii în general și dezvoltarea gândirii critice, formarea autonomiei informaționale și intelectuale și, în ultimă instanță, formarea unei metodologii de muncă intelectuală.

Dincolo de un nivel de instruire informațională de nivel general, colaborarea cu facultățile, cu profesorii, conduce la dezvoltarea unor programe instructive specializate pe anumite discipline sau tipuri de activități. Colaborarea între biblioteci și universități este necesară pentru a corobora oferta bibliotecilor în materie de resurse documentare și de informare (și metodele, tehnicile și instrumentele de utilizare a acestora) și cerințele informaționale ale universității.

O colaborare reală și eficientă între universitate și biblioteca universitară are ca finalitate o ofertă variată de produse și servicii informative, ce pot constitui un adevărat suport educativ și de cercetare.

O asemenea colaborare ar implica:

- împrumut pentru cărți, periodice; fotocopii ale articolelor;
- căutări în bazele de date;
- împrumut interbibliotecar;
- sprijin informațional oferit de serviciile de referință;
- asistență și îndrumare în utilizarea resurselor electronice;
- acces la cataloagele electronice, la OPAC, la Internet;
- asigurarea unor servicii de comunicare între bibliotecă și utilizatorii ei (prin poșta electronică);

- serviciu de editare (lucrări realizate la nivelul universității sau lucrări informative de sinteză, bibliografii realizate de bibliotecă.)
- transmiterea la cerere, în cazul în care este posibil, a resurselor electronice existente în bazele de date ale bibliotecilor;
- activități de instruire informațională.

Un model de instruire informațională îi are în vedere cei trei parteneri ai actului educațional: studentul, profesorul, bibliotecarul. Fiecare se concentrează pe propriile obiective, care sunt însă complementare, se întâlnesc în același spațiu referențial - *informarea și cercetarea* - și au același obiectiv: *ameliorarea procesului educativ și de cercetare*.

Relația Utilizator - Bibliotecă

Drepturile și obligațiile utilizatorului unei biblioteci

Un utilizator al unei structuri de informare și documentare, în principal al unei biblioteci, ar trebui să cunoască acea structură căreia i se adresează pentru obținerea de resurse informaționale și documentare, adică trebuie să știe tipul de bibliotecă (publică, de învățământ, specializată), natura și dimensiunile colecțiilor deținute, produsele și serviciile oferite de acea bibliotecă, drepturile și obligațiile sale ca utilizator.

Regulamentele bibliotecilor cuprind și prevederi legate de utilizarea bibliotecii și de utilizatorii acesteia.¹

Din asemenea regulamente ale bibliotecilor utilizatorii află că accesul la produsele și serviciile oferite de bibliotecă se face pe baza *Permisului de cititor*, care se eliberează și se vizează anual, gratuit sau contra unei taxe, în funcție de politica bibliotecii.

Bibliotecarii responsabili cu evidența utilizatorilor vor întocmi pentru fiecare utilizator o *Fișă contract de împrumut*, care conține și

¹ *Regulamentul cadru de funcționare a bibliotecilor universitare din sistemul național*, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr. 3944 / 01.05.2003; *Legea Bibliotecilor* nr. 334 / 31.05.2002, publicată în *M.O.* nr. 422 / 18.06.2002 și republicată în *M.O.*, nr. 132 / 11.02.2005.

angajamentul privind respectarea patrimoniului și a Regulamentului de organizare și funcționare a bibliotecii.

Utilizatorii, pe baza permisului de cititor, pot beneficia de multiple servicii, dintre care enumerăm:

- consultarea colecțiilor în sălile de lectură, cu acces liber la raft;
- informații bibliografice și îndrumări privind utilizarea documentelor din bibliotecă;
- împrumut de publicații la domiciliu;
- fotocopiere (contra cost) după anumite documente din colecțiile bibliotecii;
- acces la cataloagele bibliotecilor;
- acces direct la publicații în sălile de lectură;
- împrumut de publicații la domiciliu;
- asistență de specialitate pentru cercetarea și consultarea cataloagelor;
- informarea și documentarea bibliografică pe baza colecțiilor proprii sau din alte biblioteci, utilizând cataloagele și bibliografiile existente în colecțiile bibliotecii, respectiv acces on-line la resursele disponibile din rețeaua informatică națională și, după caz, internațională;
- activități, reuniuni culturale, întâlniri cu personalități din diverse domenii;
- asistență la identificarea publicațiilor în cataloage și în baze de date on-line;
- acces la Internet;
- împrumut interbibliotecar intern și internațional;
- realizare de cercetări bibliografice, sinteze documentare, liste bibliografice la cererea altor instituții sau beneficiari-persoane fizice etc. (de obicei, contra cost).

Drepturile utilizatorilor prevăzute în asemenea regulamente au în vedere condițiile de consultare și împrumut a documentelor (numărul de documente, durata împrumutului, condiții speciale de consultare pentru anumite documente,² comportamentul în utilizarea resurselor informaționale și documentare³ etc.).

² Nu se împrumută pentru acasă cărțile apărute înainte de 1900, componentele colecțiilor speciale (manuscrise, cărți de patrimoniu și cu autograf, ediții princeps

Obligațiile utilizatorilor au în vedere stabilirea unor relații între bibliotecă și utilizator și a unor norme de comportament a acestora în spațiile bibliotecii.

Relația utilizator - bibliotecă într-un sistem informatizat de bibliotecă, în vederea împrumutului de documente, are la bază o anumită *procedură*:

1. *Înregistrarea utilizatorilor*. Se va crea un fișier care să conțină înregistrări pentru fiecare persoană care dorește să devină utilizator al bibliotecii. Crearea unei înregistrări pentru înscrierea unui utilizator se face pe baza actului de identitate (și eventual a legitimației de serviciu). Pe baza acestei înregistrări, se eliberează permisul de cititor sau permisul de bibliotecă. Pe acesta se atașează un barcod care permite identificarea unică și neambiguă a unui utilizator.

În momentul eliberării permisului de bibliotecă se prezintă utilizatorilor și regulamentul bibliotecii, astfel încât aceștia să cunoască drepturile și obligațiile care revin atât utilizatorilor, cât și bibliotecii.

2. *Împrumutul documentelor*. Utilizatorul va solicita bibliotecarului documentul dorit. Acesta va selecta înregistrarea corespunzătoare acelui document. În înregistrare se va introduce apoi codul utilizatorului și perioada de acordare a împrumutului. Astfel, prin această procedură, se realizează o legătură între document și utilizator și se stabilește și perioada permisă pentru păstrarea documentului.

Multe biblioteci atașează documentului împrumutat o fișă pe care se consemnează data restituirii.

3. *Prelungirea împrumutului*. În sistemele automatizate integrate de bibliotecă, în modulul de circulație a documentelor, prelungirea unui împrumut se realizează după aceeași procedură ca și aceea de acordare a

și bibliofile, hărți, stampe, ilustrate, albume, note muzicale etc.), documentele de referință, cărțile din care în depozitele bibliotecii există un singur exemplar, precum și publicațiile periodice; documentele multimedia (CD-ROM-uri, casete etc.).

³ De exemplu: la sălile cu acces la Internet, nu sunt permise chaturile, jocurile electronice, consultarea poștei electronice sau modificarea în vreun fel a configurației software a calculatoarelor. Accesul cu dischete și salvarea pe CD-ROM sau dischete se va face numai cu acordul personalului bibliotecii.

împrumutului unui document. În momentul restituirii, legătura realizată de sistem între utilizatori și document este anulată. Întârzierile sunt semnalate automat. Se pot edita la imprimantă avize de restituire pe baza unui text preînregistrat în sistem.

4. *Rezervarea unui document în vederea împrumutului.* Se întâmplă adesea ca unele documente să fie foarte solicitate și biblioteca să nu dispună de un număr suficient de exemplare. Un sistem automatizat integrat de bibliotecă permite înregistrarea tuturor solicitărilor pentru un document deja împrumutat. În înregistrarea corespunzătoare documentului se va introduce codul utilizatorului care îl solicită (se va realiza o rezervare în lanț păstrând ordinea utilizatorilor care doresc să împrumute acel document).

Cataloagele de bibliotecă - constituire și consultare

Pentru ca un utilizator să poată afla dacă documentul solicitat este sau nu în colecțiile bibliotecii, el trebuie să aibă cunoștințele minimale de constituire a colecțiilor de bibliotecă, să cunoască cum este prelucrat un document și cum ajunge notița bibliografică sau „reprezentarea” acestuia în cataloagele sau în bazele de date ale bibliotecii.

Colecțiile de documente ale unei biblioteci sunt reflectate în cataloagele de bibliotecă, iar un utilizator trebuie să consulte mai întâi aceste cataloage pentru a afla dacă există sau nu documente pe subiectul său de interes și unde ar fi localizate fizic.

Prelucrarea documentelor este o activitate specific intelectuală ce constă în identificarea unui document prin autori, titlu, ediție, date de apariție, colecție și, mai ales, în redarea succintă sub forma indicilor de clasificare sau a descriptorilor, a conținutului. Această activitate necesită consultarea permanentă a unor instrumente de referință: tezaure, vocabulare, tabele de clasificare, documente de referință, date de autoritate privind denumirile oficiale de persoane, denumirile de activități, nume geografice etc.

În prelucrarea documentelor de bibliotecă sunt utilizate trei categorii de date:

1. Date pentru descrierea fizică a documentelor.
2. Date pentru descrierea de conținut a documentelor.

3. Date locale.

Într-un sistem automatizat integrat de bibliotecă, descrierea documentelor se realizează prin parcurgerea fluxului de prelucrare de la achiziție la depozitare.

1. *Descrierea fizică a documentelor* este cunoscută sub denumirea de *catalogare*.

Catalogarea reprezintă: „*procesul de descriere a documentelor cu toate elementele de identificare necesare, înregistrarea acestora într-un format bibliografic, crearea și selectarea punctelor de acces (cu excepția celor de subiect).*”⁴

Notițele catalografice ale documentelor sunt orânduite conform unor principii standardizate de alcătuire și administrare a *catalogelor de bibliotecă*.

Catalogarea unei publicații se va realiza ținând cont de suportul acesteia. În funcție de suport, se va alege standardul de descriere bibliografică corespunzător.

În România sunt folosite următoarele standarde de descriere bibliografică: ISBD(M) pentru publicații monografice; ISBD(A) pentru carte veche; ISBD(S) pentru publicații seriale; ISBD(CM) pentru materiale cartografice; ISBD(PM) pentru publicațiile de muzică tipărită; ISBD(NBM) pentru materiale audio-vizuale; ISAD pentru materiale de arhivă; ISBD(CF) pentru fișiere de calculator. Pentru descrierile analitice nu există un standard propriu-zis. Se folosește ghidul ISBD(CP) care, datorită frecvenței utilizării și consensului adoptat de multe biblioteci legat de folosirea lui, poate fi considerat un standard.

2. *Descrierea de conținut a documentelor* se realizează prin indexare. Indexarea reprezintă operația de analiză, descriere și redare a conținutului unui document cu ajutorul unui limbaj documentar sau natural în vederea regăsirii acestuia.

Limbajele de indexare pot fi:

- Limbaje de indexare cu structură ierarhică (clasificările). Conținutul unui document este exprimat prin indici de clasificare, preluați din tabele.

⁴ Mircea Regneală, *Vocabular de biblioteconomie și știința informării*, vol. I, București, ABIR, 1995, p. 51.

• Limbaje de indexare cu structură combinatorie (indexare coordonată). Conținutul unui document este exprimat prin descriptori preluați din liste de termeni, vocabulare, tezaure.

3. *Datele locale* care apar în înregistrările bibliografice sunt date de gestiune și evidență (număr de inventar, număr de exemplare etc.), cota, anumite date specifice bibliotecii sau documentului respectiv.

Stocarea și organizarea fondurilor informaționale obținute ca urmare a prelucrării documentelor reprezintă alcătuirea *catalogului de bibliotecă*.

Principalele cataloage utilizate pentru căutarea documentelor sunt:

- catalogul alfabetic;
- catalogul sistematic;
- catalogul analitic;
- catalogul electronic.

Catalogul alfabetic pe nume de autori și titluri permite să aflăm dacă biblioteca are un anumit document (carte sau broșură) al unui anumit autor sau cu un anumit titlu. În catalogul alfabetic fișele sunt aranjate în ordine alfabetică.

Catalogul sistematic grupează descrierile documentelor după conținutul lor. Acest catalog se folosește pentru căutarea documentelor referitoare la un anumit conținut. Aranjarea fișelor în catalogul sistematic se face după un sistem de clasificare a documentelor, numit *Clasificarea Zecimală Universală (CZU)*, iar în cadrul ultimei diviziuni fișele sunt aranjate în ordine alfabetică. Clasificarea Zecimală Universală are 10 clase, marcate prin cifre arabe de la 0 până la 9. Pentru a regăsi mai repede informația necesară, studenții trebuie să cunoască cele 10 clase CZU, în care sunt împărțite cunoștințele omenești. Acestea sunt: 0 - Generalități; 1 - Filozofie. Psihologie; 2 - Religie. Teologie; 3 - Științe sociale, 4 - (Clasă liberă); 5 - Matematică. Științe ale naturii, 6 - Științe aplicate. Medicină. Tehnică; 7 - Artă. Divertisment. Sport; 8 - Lingvistică. Filologie. Literatură; 9 Geografie. Biografii. Istorie.

Catalogul analitic permite regăsirea articolelor din periodice (ziare, reviste, culegeri, publicații continue). Fișele bibliografice sunt aranjate, de asemenea, în ordine sistematică - după CZU, iar în cadrul ultimei

subdiviziuni în ordinea invers cronologică, astfel punând la dispoziția studentului informația de ultimă oră.

Catalogul informatizat sau catalogul electronic al bibliotecii reprezintă accesul direct (on-line) oferit utilizatorilor unei biblioteci în vederea consultării colecțiilor.

Prelucrarea documentelor, stocarea și organizarea fondului documentar în sistem automatizat reprezintă, de fapt, alcătuirea catalogului electronic de bibliotecă - OPAC-ul (*On-line Public Access Catalogue*). Acesta conține fișierele bibliotecii pe care utilizatorii le pot consulta rapid, având posibilitatea combinării mai multor criterii de căutare. Înregistrările din catalog conțin, în general, numai informații bibliografice, mai rar însoțite și de abstracte. De asemenea, multe probleme care apar în consultarea OPAC-urilor sunt comune cu cele întâlnite în consultarea cataloagelor tradiționale, legate în principal de convențiile de formulare, dar, mai ales, de indexare.

Odată cu dezvoltarea sistemelor de informare on-line și diversificarea categoriilor de beneficiari, s-a ridicat problema metodelor de regăsire a informațiilor relevante din multitudinea de informații pe care sistemul le pune la dispoziția utilizatorilor. Astfel, este importantă stăpânirea unei *strategii de căutare* cu ajutorul căreia să poată fi accesat un catalog on-line sau interogată o bază de date pentru a răspunde cât mai corect și eficient la o cerere formulată.

În unele cazuri, interfața se prezintă sub formă de meniuri, din care utilizatorul selectează opțiunea dorită; acesta este modul de prezentare utilizat de multe sisteme integrate de bibliotecă, fiind foarte util utilizatorului mai puțin experimentat.

Accesul la informația stocată într-un catalog on-line se face printr-o varietate de *criterii de regăsire*: titlu; autor (autor persoană fizică/autor colectiv); sistem de clasificare; cuvânt (cuvânt din: titlu, subiecte...); elemente de identificare locale (cotă, inventar, cotă de raft); date de publicare (an, editură, loc); colecție/serie; tipul documentului (carte, revistă, CD-ROM, microfîșă, microfilm, casetă audio sau video etc.); ISBN/ISSN; limba de redactare a materialului; indici relevanți pentru anumiți utilizatori OPAC (ex.: numărul de înregistrare a referințelor din alte baze de date, accesibile prin OPAC).

Dacă primele trei elemente de identificare sunt prezente în orice sistem de regăsire a informațiilor, posibilitatea accesării bazelor de date după celelalte criterii depinde de performanțele soft-ului integrat de bibliotecă utilizat.

Combinarea termenilor de regăsire într-o singură căutare, pentru o regăsire complexă, rapidă și adecvată a informației, este cunoscută sub denumirea de *logică booleană* și constă în folosirea operatorii booleani AND, OR, NOT cu următoarele semnificații:

AND - operator utilizat pentru a lega diferite concepte ale unei căutări (restrânge căutarea);

OR - operator utilizat pentru a lega concepte sinonime sau exprimate în diferite forme, ale unei căutări (lărgeste căutarea);

NOT - operator utilizat pentru excluderea unor concepte din căutare sau pentru rafinarea rezultatelor.

Informarea și documentarea în Structuri de Informare și Documentare de tipul bibliotecii, centre de informare și documentare, arhive, presupune pentru un utilizator, în primul rând, cunoașterea acestor structuri, a produselor și serviciilor oferite și apoi a drepturilor și obligațiilor utilizatorilor, a tipologiilor de documentare, a colecțiilor și organizării acestora, a modalităților de acces la documente și informații.

Bibliografie generală

- Christine Barry, *Information skills for an electronic world: training doctoral research students*, în *Journal of Information Science*, nr. 23 (3), 1997, p. 225-238.
- *Legea Bibliotecilor* nr. 334, din 31 mai 2002, publicată în *M.O.* nr. 422 din 18 iunie 2002 și republicată în *M.O.* nr. 132 din 11 februarie 2005.
- Peter M. Macauley, Jenny Addie, *Collaborating to a Higher Degree Reference and Information Service*, Section Conference and Exhibition 1999, available at <http://www.csu.edu.au/special/raiss99/papers/pmacauley.html>
- *Regulamentul cadru de funcționare a bibliotecilor universitare din sistemul național*, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr. 3944 / 01.05.2003.

- K. Stephens, L. Unwin, *The heart of the matter: libraries, distance education and independent thinking*, în *The Journal of Library Services for Distance Education*, nr. 1, 1997, available at <http://www.westga.edu/library/jlsde/jlsde1.1.html>
- Carla Stoffle, *The Emergence of Education and Knowledge management as major functions of the Digital Library*, available at <http://www.ukoln.ac.uk/services/papers/follett/stoffle/paper.html>
- Elena Tîrziman, Agnes Erich, *Informare și documentare în context tradițional și electronic. Metode specifice de muncă intelectuală*, București, Editura Universității, 2007.
- Elena Tîrziman, *Informația și formarea universitară*, București, Editura Tehnică, 2003.
- WEBGRAFIE

Caracteristicile de calitate ale aplicațiilor software gestionate de biblioteci

MIHAELA VOINICU

Biblioteca Județeană „Dinicu Golescu” Argeș

Abstract

The Quality Characteristics of Software Applications Administrated by Libraries

The information technology, the communications technology and the software applications are the agents that contribute to the development of the informational society. Libraries, through the software applications which they manage, tried the adjust to the needs and requests of the contemporary society.

The web pages became important components in the framework of the services provided by libraries. The economical and social value of such a software product results from the way in which its quality is perceived by the final users and its usability refers to: objectives, users and work content.

The quality of the software products-in general and of the web pages of the libraries-specially are the purpose of the given communication because the communication through the agency of the interactive systems becomes a request of the present and the need to cater, pertinently, for the needs of the public information always constitute the aim of the library.

Keywords: *software applications, informational society, public libraries, web pages, library users.*

Aplicațiile software gestionate de biblioteci au devenit componente esențiale în cadrul serviciilor furnizate către utilizatorii specifici și publicul larg. Complexitatea și multitudinea factorilor care influențează calitatea acestor produse software impun abordarea cu o atenție deosebită a momentelor ce constituie etapele premergătoare implementării unei astfel de aplicații, analiza și proiectarea, dar și urmărirea cu atenție a rezultatelor, efectelor și răspunsurilor ce decurg dintr-un astfel de demers.

Valoarea economică și socială a unui astfel de produs software rezultă din modul în care calitatea acestuia este percepută de utilizatorii finali. Din ce în ce mai mult, calitatea este considerată un atribut esențial al produselor software deoarece lipsa calității determină, în cazul bibliotecilor, insatisfacția utilizatorilor sau pierderea acestora, și chiar pierderi financiare.

Pe lângă soft-ul de bibliotecă, ce gestionează funcțiile de bază ale acesteia, tot în cadrul aplicațiilor software prezente în biblioteci se remarcă și site-ul bibliotecii. El este folosit ca un instrument de marketing on-line și, în general, este mijlocul de acces la distanță la informații puse la dispoziție de bibliotecă.

Îmbunătățind aplicația software ce stă în spatele site-ului putem obține:

- creșterea numărului de vizitatori virtuali;
- mărirea loialității și satisfacției vizitatorilor (vizitatorii revin);
- rata crescută de transformare a vizitatorilor virtuali în utilizatori ai serviciilor de bibliotecă.

Standarde și caracteristici de calitate ale produselor software

Standardul ISO 8402 definește calitatea ca reprezentând „*ansamblul caracteristicilor unei entități, care îi conferă aptitudinea de a satisface nevoile exprimate sau implicite.*”¹ Conform acestei definiții:

- calitatea nu este exprimată printr-o singură caracteristică, ci printr-un ansamblu de caracteristici;
- calitatea nu este de sine stătătoare, ea există numai în relație cu nevoile clienților;
- calitatea este o variabilă continuă și nu discretă;
- prin calitate trebuie satisfăcute nu numai nevoile exprimate, dar și cele implicite.

În accepțiunea standardului, o entitate poate fi, de exemplu: o activitate sau un proces, un produs, organizație, sistem sau o combinație a acestora. Produsul este definit ca reprezentând rezultatul unor activități sau procese, putând fi material, imaterial ori o combinație a acestora.

¹ SR ISO 8402: 1995. *Managementul calității și asigurarea calității.* - Vocabular.

Calitatea unui produs software constă într-un ansamblu de caracteristici și de relații ce se stabilesc între acestea, prin care se asigură baza necesară pentru specificarea cerințelor calității, măsurarea și evaluarea calității. În acest context, calitatea, privită ca obiectiv în cadrul unui proces, poate fi descrisă ca o sumă a următoarelor componente:²

- *calitatea internă* reprezintă totalitatea caracteristicilor unui produs care determină capacitatea (abilitatea) acestuia de a satisface necesitățile exprimate și cele implicite atunci când este utilizat în condiții specifice;

- *calitatea externă* (calitatea produsului final) se determină în fiecare fază de proiectare și dezvoltare a produsului. Măsurarea și evaluarea calității externe se realizează prin testarea produsului într-un mediu simulat;

- *calitatea în utilizare* reprezintă perspectiva utilizatorului asupra calității produsului utilizat într-un mediu specific și într-un context specific. Calitatea în utilizare este efectul combinat al calității interne și al calității externe asupra utilizatorului final și măsoară gradul în care utilizatorii produsului pot atinge obiectivele propuse, fără a recurge la măsurarea proprietăților produsului.

De asemenea, calitatea poate fi privită din două perspective: a proiectantului de software și a utilizatorului final, ambele perspective trebuind să fie luate în considerare.

Unul dintre primele modele ale calității produselor software este *Modelul McCall*,³ dezvoltat în 1977 pentru U.S. Air Force, care grupează factorii de calitate în trei categorii:

- *exploatare / utilizare*, cu subcategoriile: corectitudine, fiabilitate, eficiență, integritate, utilizabilitate;

- *revizie produs*, cu subcategoriile: mentenabilitate, flexibilitate, testabilitate;

- *tranziție produs*, cu subcategoriile: portabilitate, reutilizabilitate, interoperabilitate.

Un model al calității orientat spre client este **Modelul Kano**, dezvoltat în anii '80. Acesta împarte factorii calității în trei categorii:

² *Calitatea sistemelor interactive*, ed. Alexandru Balog, București, Editura MatrixRom, 2004.

³ Gheorghe Nosca, *Analiza comparată a modelelor calității software*, în *Revista Informatica economică*, nr. 4 (28), 2003.

- *evidenți* - prezenți în mod obligatoriu la orice produs, fără a da însă nici un credit special produsului;

- *ceruți* - reprezintă ceea ce consumatorul solicită. Sunt în favoarea producătorului și, cu cât sunt mai mulți, cu atât este mai bine;

- *surpriză* - termenul este utilizat în sens pozitiv; acești factori nu sunt ceruți și nici nu sunt așteptați de utilizatori, dar prezența lor sporește competitivitatea produsului.

Calitatea produselor software este reglementată de numeroase standarde și convenții, dintre cele mai cunoscute sunt: ISO 9126, ISO 14598 și ISO 25000.

Elaborarea standardului internațional ISO 9126 a început în anul 1985 (primul standard în domeniul calității produselor software). În 1991 a fost publicată o versiune îmbunătățită, ce lua în considerare dezvoltările ulterioare, versiune ce a fost adoptată și ca standard românesc. ISO 9126 definește șase caracteristici ale calității interne și externe (funcționalitate, fiabilitate, utilizabilitate, eficiență, mentenabilitate, portabilitate) și patru caracteristici ale calității în utilizare (eficacitate, productivitate, siguranță, satisfacție).

Standardul ISO 14598 a constituit o revizuire majoră a standardului ISO 9126 prin următoarele:

- modificarea și detalierea caracteristicilor și subcaracteristicilor calității;
- clarificarea relațiilor între calitatea externă, calitatea internă și calitatea în utilizare;

- identificarea și definirea unui ansamblu de metrici grupate în: metrici externe, metrici interne și metrici ale calității în utilizare.

În urma realizării unor serii de verificări ale aplicabilității și relevanței seriilor de standarde ISO 9126 și ISO 14598 experții au concluzionat asupra necesității îmbunătățirii acestor standarde, în concordanță cu evoluția produselor software, dar și cu schimbările petrecute în comportamentul utilizatorilor. Noua serie de standarde, numită ISO 25000 SquaRE (Software Product Quality Requirement and Evaluation), și-a propus să:

- realizeze o structură unică, armonizată pe baza standardelor anterioare ISO 9126 și ISO 14598;

- introducă un nou model de măsurare a calității;

- introducă recomandări și ghiduri detaliate.

Ergonomia interfeței cu utilizatorul

Interfața cu utilizatorul reprezintă acea parte a unei aplicații software care permite utilizatorilor să-și exprime intențiile de operare asupra calculatorului și să interpreteze rezultatele acțiunilor efectuate de sistem.⁴

Interfața este locul de întâlnire al utilizatorului cu aplicația software ce descrie biblioteca (în cazul nostru). În această interacțiune, utilizatorul poate decide dacă interfața oferită îi este cu adevărat utilă. Interfața nu este percepută doar ca partea vizuală a software-ului ci, pentru majoritatea utilizatorilor, interfața = sistem. Aplicațiile on-line actuale au mai produs o modificare în perceperea interfeței software de către utilizatori; astfel, ea este înțeleasă și ca un canal de comunicare bidirecțional (de la utilizator la sistem, respectiv de la sistem la utilizator).

Orice interfață trebuie să fie: utilă, utilizabilă și utilizată. Ergonomia navigării și a interfeței cu utilizatorul este de o importanță covârșitoare pentru calitatea produsului software.

Proiectarea interfețelor utilizabile, prietenoase și personalizabile impune considerarea mai multor principii de ergonomie cognitivă,⁵ între care amintim:

- (1) *coerența*, caracterul unitar al componentelor interfeței;
- (2) *conciziunea*, asigurarea unei economii cognitive;
- (3) *conexiunea inversă* (feedback-ul), asigurarea unei reacții la orice interacțiune pentru a furniza informații utilizatorului asupra funcționării sistemului, în scopul înțelegerii cât mai ușoare a stării curente și detectării situațiilor nedorite

În procesul de proiectare și de implementare a unei aplicații software este necesar a se urma o serie de principii de utilizabilitate. Semnificația atribuită de diferiți specialiști termenului de utilizabilitate diferă, iar domeniul interacțiunii om-calculator (HCI - Human Computer Interaction) este în continuă dezvoltare.

Conform *Glossary of Software Engineering Terminology*, utilizabilitatea (*usability* = engl.) este: ușurința cu care un utilizator poate

⁴ Sabin Buraga, *Interacțiune om-calculator*, vezi <http://thor.info.uaic.ro/~busaco/teach/courses/interfaces/interfaces01.html>

⁵ Ștefan Trăușan-Matu, *Interfațarea evoluată om-calculator*, București, Editura MatrixRom, 2000.

învăța să opereze, să pregătească intrările și ieșirile pentru un sistem sau o componentă.

Conform Standardului ISO 9126-1, utilizabilitatea este: capacitatea produsului software de a fi înțeles, învățat, utilizat și considerat atractiv de către utilizator, atunci când este folosit în condiții specifice.

Astfel, în proiectarea interfețelor cu utilizatorul se urmează anumite etape:

- înțelegerea nevoilor utilizatorilor (cunoașterea profilului utilizatorilor);
- proiectare și design;
- evaluare și testare;
- implementare finală;
- întreținere.

Evaluarea utilizabilității poate fi făcută prin măsurarea:

- efortului cognitiv depus (numărul minim de acțiuni), a conciziei și densității informației de ghidare;
- frecvenței de utilizare în timp (revenirea asupra produsului), frecvenței reclamațiilor;
- procentajului utilizatorilor care au îndeplinit cu succes sarcina, numărul de sarcini executate pe unitatea de timp.

Lucrări de referință, ce analizează și studiază utilizabilitatea, pot fi regăsite în publicațiile lui Jacob Nielsen, Alain Abran sau W. Galitz, autori ce au avut contribuții importante în definirea și formularea unor criterii și în realizarea unor studii și sondaje.

Principalii factori care sunt luați în considerare la proiectarea unei interfețe⁶ sunt:

- *factorii umani* - organizarea elementelor de interfață în mod clar, comprehensibil, evitarea ambiguității și a redundanței;
- *factorii hardware* - realizarea interfeței în concordanță cu capacitățile hardware ale sistemului;
- *factorii software* - exploatarea corectă și eficientă a software-urilor de proiectare și implementare a aplicațiilor.

Evoluțiile recente arată consolidarea unei discipline a proiectării centrate pe utilizator (UCD - User Centered Design).

⁶ Sabin Buraga, *Proiectarea siturilor web. Design și funcționalitate*, Iași, Editura Polirom, 2007.

Cunoașterea utilizatorului aplicațiilor web

Utilizatorii unei aplicații software pot fi definiți fie din punct de vedere demografico-geografic (vârstă, sex, localizare), fie din punct de vedere socio-profesional (educație, profesie, experiența profesională în domeniu, mediul de lucru, relații cu alte persoane și șabloane de comunicare), cât și din perspectiva Internetului (tip de acces Internet, experiența generală în utilizarea calculatorului, experiența de navigare pe web, cunoașterea softurilor specifice, abilități - ușurința de a tasta, de a citi, simț de orientare).

Fiecare caracteristică dintre cele enumerate mai sus influențează și este influențată, în același timp, de celelalte; comportamentul utilizatorului nu reprezintă o constantă în timp; dimpotrivă, el trebuie considerat din perspectivă dinamică.

Un model dinamic al navigatorului ar putea include:⁷

- informație de tip sintactic despre comportamentul de navigare (ce tipuri de link-uri sunt urmate, în ce ordine, cum arată graficul navigării);
- informație de tip semantic (care este sensul informației pe care utilizatorul o întâlnește în timpul navigării, care din această informație este prelucrată sau apreciată ca relevantă de utilizator);
- informație de tip pragmatic (la ce este folosită informația de către utilizator, care sunt scopurile și sarcinile utilizatorului).

Dintre numeroasele studii care au analizat comportamentul navigatorului în Internet amintim câteva rezultate:⁸

- începătorii au tendința de a utiliza structuri liniare, iar experții tind să navigheze non-linear (Dunwoody, 1998);
- cei care dovedesc cunoștințe mai bogate în domeniu au o navigare mai orientată către scop și alocă timp într-un mod mai variabil diferitelor noduri informaționale (MacGregor, 1999);
- novicii cu mai puține cunoștințe în domeniu nu exploatează opțiunile meniurilor la fel de mult precum experții (Draper, 1999);
- abilitatea spațială este un determinant important al performanței în navigare (Chen, 2000).

⁷ *Ergonomie cognitivă și interacțiune om-calculator*, ed. Gheorghe Iosif, Ana-Maria Marhan, București, Editura MatrixRom, 2004.

⁸ *Calitatea sistemelor interactive*, ed. cit.

De asemenea, s-a arătat că persoanele cu abilități spațiale reduse au dificultăți în construirea unui model mental vizual al spațiului informațional și sunt direcționați mai mult către conținutul semantic.

Revenind la utilizatorii bibliotecilor, cei care interesează în comunicarea prezentă, constatăm că bibliotecile se adresează unui public general, eterogen. În același timp, utilizatorii sunt conștienți de existența alternativelor de informare, au un comportament de consumator, care poate decide oricând să-și aleagă un alt furnizor.

Utilizatorii bibliotecilor publice sunt, din ce în ce mai mult, cei care fac parte din așa numita **generație M** (generația media), acești nativi digitali care vin cu un bagaj de abilități, practici și obișnuințe de navigare în momentul când iau contact cu softul caracteristic bibliotecilor.

Paginile web ale bibliotecilor publice românești

Bibliotecile publice românești și-au făcut simțită prezența în Internet prin intermediul propriilor pagini web. Construirea acestor pagini web a constituit o etapă a diversificării serviciilor oferite de biblioteci și a presupus publicarea de informații, în general statice, ce nu necesită eforturi de comunicare permanentă din partea bibliotecilor.

O clasificare a site-urilor din punct de vedere al dinamicii se prezintă, la nivel general, astfel:

- *Static* - se schimbă la intervale mari de timp (zile / săptămâni);
- *Dinamic* - se schimbă în timp real;
- *Funcțional* - implică aplicații soft care trebuie dezvoltate de o echipă de programatori;
- *Interactiv* - implică publicul în dezvoltarea de conținut.

Așa cum am arătat într-o analiză făcută la începutul anului 2008,⁹ majoritatea informațiilor oferite pe site-urile bibliotecilor publice românești sunt de genul: istoricul bibliotecilor, organizare, structură, condiții de acces, program de lucru. Catalogul on-line (OPAC-ul) este principalul instrument accesat pe pagina unei biblioteci.

Problemele observate în construcția acestor site-uri sunt probleme comune și cunoscute tuturor proiectanților de aplicații software de acest tip: supraîncărcarea cognitivă a site-urilor și dezorientarea navigatorilor

⁹ Mihaela Voinicu, *Usability-abilitatea creării paginilor web eficiente*, în *Revista de Biblioteconomie și Știința Informării*, București, nr. 1, 2008.

în spațiul virtual sau, dimpotrivă, o slabă agregare a conținutului, prezența a numeroase informații redundante.

Conținutul unui site se poate împărți în secțiuni și servicii. Un site complex are o *platformă informațională* (știri, articole, documente, multimedia), una *de comunicare* (referințe electronice, comentarii, forumuri, newslettere) și una *de tranzacții* (rezervări, prelungiri).

În cazul site-urilor bibliotecilor publice românești nu se ajunge la un asemenea nivel de complexitate, în principal datorită limitărilor create de soft-ul de gestiune al funcțiilor de bibliotecă.

Elementul principal care determină, însă, funcționalitatea serviciilor oferite de bibliotecă prin intermediul site-ului este catalogul on-line (OPAC-ul). Dacă privim OPAC-ul ca o aplicație web de sine stătătoare, observăm următoarele puncte slabe ale acestuia, comparativ cu alte aplicații ce oferă servicii de identificare și acces la informații (inclusiv motoarele de căutare):

- *încărcarea grafică și cognitivă a interfeței*. Interfețele motoarelor de căutare au ajuns modele de referință pentru utilizatori. Simplitatea interfeței unor motoare de căutare, cu care utilizatorii sunt obișnuiți (ex. www.google.com), este căutată și apreciată de aceștia, deoarece efectul psihologic se traduce prin mesajul: „*Este ușor! Oricine poate să-l folosească! Nu trebuie să învăț / mă obișnuiesc cu ceva nou!*”

- *relevanța răspunsurilor afișate*. Problema relevanței informațiilor este una complexă și comună atât bibliotecilor, cât și spațiului virtual. Există, în prezent, numeroase studii și cercetări care au rezultate mai mult sau mai puțin încurajatoare. Modul de afișare a rezultatelor unei interogări, în OPAC, este însă, de departe, una dintre cele mai puțin performante soluții adoptate. O listă de rezultate, ordonată cronologic sau alfabetic este irelevantă pentru utilizator atâta timp cât acesta nu are posibilitatea consultării conținutului sau măcar a unui rezumat / abstract / cuprins al lucrării propuse.

Studiile curente abordează problema regăsirii informațiilor și a relevanței acestora din mai multe direcții, dintre care amintim două, ce au rezultate promițătoare și care, poate, își vor găsi aplicabilitatea în cadrul OPAC-ului de bibliotecă:

1. *Modelul bazat pe clustere*. Acest model organizează un set de obiecte (în cazul nostru documente) dintr-un spațiu multidimensional în grupuri coezive, numite *clustere*. Fiecare document este caracterizat de un

set de atribute și, având la dispoziție o măsură de similaritate (cea mai utilizată fiind similaritatea cosinus), se poate realiza o împărțire în grupuri (clustere). Procesul de clustering implică în principal trei pași: definirea unei măsuri de similaritate; definirea unui criteriu pentru procesul de creare a clusterelor; crearea unui algoritm care să construiască cluster pe baza criteriului ales.

2. *Modelul bazat pe logica fuzzy*. Logica fuzzy (logica vagului) permite extinderea valorii de adevăr a unei propoziții la toate numerele reale din intervalul [0,1] precum și modalități de lucru cu termeni nuanțați ai limbajului natural. O mulțime fuzzy, ce este caracterizată de o funcție de apartenență, permite luarea în considerare a incompletitudinii informației (în cazul nostru, cererea de regăsire) prin aprecierea incertitudinii și impreciziei acesteia.

- *lipsa alternativelor / sugestiilor / ajutorului de specialitate* în cazul unor căutări ce returnează o listă vidă. Returnarea unei liste vide, ca urmare a unei interogări, neînsoțită de nici o explicație sau sugestie din partea „bibliotecii” va avea drept efect orientarea utilizatorului către motoarele de căutare care, în orice situație, „oferă ceva.” Bineînțeles, din partea bibliotecarului, se va pune problema modului în care utilizatorul a făcut interogarea, pe de o parte, precum și a acurateței / preciziei / pertinentei răspunsurilor oferite de motoarele de căutare. În această spirală de cauze și efecte trebuie găsită calea de mijloc, prin care utilizatorul este determinat să rămână aproape de bibliotecă.

- *posibilitățile reduse de export a datelor și de integrare cu alte aplicații software larg răspândite* (Word, Excell) în vederea prelucrării lor ulterioare;

- *lipsa interactivității*. Utilizatorul așteaptă atât ajutor de specialitate, recomandări, sugestii și propuneri din partea „bibliotecii,” dar dorește și să poată comunica impresiile, ideile și sugestiile sale. Posibilitatea de expunere a părerilor / aprecierilor personale, de genul „*părerea cititorilor care au citit această carte*” este folosită cu succes de alte site-uri, (vezi Amazon). Utilizatorii acordă încredere altor utilizatori, mai ales dacă aceștia din urmă fac parte dintr-un grup cu interese similare.

Site-ul bibliotecii, privit în ansamblul său, poate câștiga interactivitate prin includerea unor opțiuni de genul:

- recomandări, recenzii;
- linkuri;

- comentarii la articol, document;
- evaluarea (rank/rate) articolului, documentului;
- sondaje de opinie;
- bloguri tematice;
- buletine de informare, RSS-uri;
- aplicații colaborative (social bookmark, wiki).

Observând evoluția în timp a paginilor web ale bibliotecilor publice, se remarcă faptul că aceste site-uri, odată construite, rămân perioade foarte lungi de timp (5-6 ani) în aceeași formă. O explicație a acestui fapt o constituie situația financiară a acestor instituții, situație care nu permite investiția continuă în versiuni îmbunătățite sau chiar reprojecții totale ale site-urilor.

Din păcate, această implicare redusă în promovarea instituției în mediul on-line aduce numeroase dezavantaje, între care cel mai important este faptul că biblioteca nu mai reprezintă, pentru un public din ce în ce mai numeros, prima opțiune de informare.

O altă constatare care se desprinde din observarea site-urilor de bibliotecă este faptul că există un mare decalaj, în timp, între apariția unor aplicații software moderne (de genul celor care caracterizează mediul web 2.0 - de exemplu) și integrarea acestora în site-ul de bibliotecă.

Concluzii

Bibliotecile publice vor trebui să se orienteze către obținerea certificării ISO 9000 pentru servicii. Serviciile, care prin natura lor sunt imateriale, iar prestația lor are caracter individual, prezintă niveluri diferite de calitate. Serviciile prestate de biblioteci constau, de fapt, în furnizarea informațiilor către utilizatori. Transpunerea acestor servicii în mediul virtual, în scopul creșterii gradului de satisfacție al utilizatorilor și al atragerii potențialilor utilizatori, reprezintă direcția spre care se îndreaptă sistemele de informare și documentare într-o evoluție firească către o societate a cunoașterii.

Bibliotecile publice în societatea informațională

MARIA MAGDALENA FALL

Biblioteca Județeană Mureș

Zusammenfassung

Die öffentliche Bibliotheken in der Informationsgesellschaft

„Die Bibliotheken sind Tempel des Lernens, und das Lernen hat mehrere Menschen befreit als alle Kriege aus der Geschichte.“ (Carl Thomas Rowan, amerikanische Politiker und Schriftsteller, 1925-2000).

Der Begriff „Informationsgesellschaft“ bezeichnet das Leitbild einer auf Informations- und Kommunikationstechnologien basierenden Transformationsgesellschaft und Informationsökonomie.

Weil die Menge der uns zur Verfügung stehenden Informationen explodiert, bedarf es zusätzlicher Dienstleistungen, um diese Informationsflut intelligent zu steuern.

Die öffentlichen Bibliotheken sind die, die diese Dienstleistungen ermöglichen können mit den entsprechenden Facharbeitern in Information und Kommunikation.

Zurzeit kristallisieren sich für öffentlichen Bibliotheken folgenden Schwerpunkte in ihrer Arbeit heraus:

- *Informationen weltweit suchen, besorgen und bewerten. Die Qualität von Informationen bewerten zu können ist heute sehr nötig, und deshalb wird sie in Zukunft die wichtigste Aufgabe der Bibliothekare sein.*

- *Zentral wird in Zukunft der Zugang zu Internationalen Netzen wie Internet, Internet II, dem Hochgeschwindigkeits- und Wissenschaftsnetz sein.*

- *Vermittlung von Kompetenz im Umgang mit Informationen, als primäre Aufgabe der Bibliothekare.*

- *Die Bibliothek ist und bleibt ein kulturelles Zentrum, die die Möglichkeit zur menschlichen Begegnung bietet.*

In öffentlichen Bibliotheken waren die Bibliothekare und Bibliothekarinnen wichtiger als der Buchbestand, weil sie die nötigen Beratung boten und halfen damit,

aus dem immer großen Buchangebot schnell und treffsicher die für Nutzer relevanten und aktuellen Informationen auszuwählen.

Die Bibliotheken und ihrer Facharbeiter werden auch in die Informationsgesellschaft eine wichtige Rolle spielen.

Keywords: *public library, informational society, permanent education, e-Europe, internet.*

*„Biblioteca este templul învățării, iar învățătura a eliberat
mai mulți oameni decât toate războaiele istoriei.”
(Carl Thomas Rowan)*

Societatea informațională este societatea în care producerea și consumul de informație este cel mai important tip de activitate, informația este recunoscută drept resursă principală, tehnologiile informației și comunicațiilor sunt tehnologii de bază, iar mediul informațional, împreună cu cel social și cel ecologic, un mediu de existență a omului.¹

Termenul „*Societate Informațională*” descrie o economie și o societate în care accesul, achiziția, stocarea, prelucrarea, transmisia, răspândirea și utilizarea cunoștințelor și a informației joacă un rol decisiv. Fiind o societate bazată pe cunoaștere, se extinde în toate domeniile:

- social (telemedicina, teleactivități, telelucru, telealegeri, teleasigurare etc.);
- educațional (educație și învățământ la distanță, biblioteci virtuale, e-Teaching, e-Learning);
- cultural (muzee, galerii de artă pe Internet, digitizarea informației: manuale digitizate, digitizarea patrimoniului național și internațional);
- ambiental (care are impact asupra utilizării resurselor și protecției mediului înconjurător);
- economic (e-Comerț, e-Banking, e-Learning, e-Money, e-Trading, achitare pe Internet, afacere pe Internet etc.).

Utilizarea Internetului se află la baza acestor transformări. Modul în care trăim, modul în care se fac afacerile, maniera în care se lucrează,

¹ http://europa.eu/pol/infso/index_ro.htm

metodele de studiu, comunicarea între oameni și chiar maniera de petrecere a timpului liber sunt influențate de Internet

Factorii importanți pentru trecerea la Societatea Informațională sunt infrastructura de comunicații și aplicațiile informatice. Astfel, din punct de vedere politic, Societatea Informațională trebuie să rămână o societate democratică, din punct de vedere economic, ea trebuie să-și sporească posibilitățile de dezvoltare și, din punct de vedere cultural, ea trebuie să devină o societate bazată pe cunoaștere.

Cantitatea informațiilor pe care le avem la dispoziție are o creștere exponențială și, din acest motiv, este necesar un sistem de coordonare a acestora, precum și servicii de selectare corespunzătoare, bazate pe capacitatea specialiștilor de a analiza și evalua informația, cu scopul de a-l ajuta pe beneficiar să obțină informații de calitate, de ultimă oră și rapid.

Ca atare, pentru dezvoltarea societății informaționale, alături de tehnologiile de transmitere a informației, un rol hotărâtor îl are și conținutul informației transmise, care, alături de programele de calculator și muzică, constituie bunuri virtuale, bunuri ale unei lumi digitizate, care se pot descărca direct din rețea.

Se pune întrebarea: ce rol vor juca bibliotecile în noua eră informațională, în noua societate informațională?

Biblioteca era definită acum câteva sute de ani de Justus Lipsius² ca semnificând trei lucruri - „*trio significat: Locum, Armarium, Libros,*” adică locul cu rafturi și cărți. Ne punem întrebarea dacă va putea biblioteca deveni în viitor doar o rețea de distribuție de informații digitizate sau de date?

Sheldon Brook scria că „*biblioteca reprezintă un concept, nu un loc fizic, o activitate și nu o clădire.*” Cunoscutul specialist englez în știința informării, Maurice Line, consideră că „*important este ca circuitele comunicării să funcționeze, informația să ajungă la utilizator în locul și momentul potrivit...*”

Cine anume furnizează informația și în ce fel, constituie o problemă secundară.³

² Justus Lipsius, filolog olandez care a trăit între anii 1547-1606.

³ Elena Târziman, S. M. Antonescu, Cristina Popescu, *Studii de bibliologie și știința informării*, București, s.n., 2002

Bibliotecile publice au apărut tocmai pentru a permite accesul fiecărei persoane din societate la informațiile necesare acesteia, constituind premiza unei societăți civilizate, democratice, bine informate, acest rol fiind foarte important în orice fel de societate. Deci, existența bibliotecilor publice nu se pune sub semnul întrebării nici în societatea informațională. Ele vor exista în continuare, probabil într-o structură diferită, oferind servicii multiple, urmând să se transforme din centre info-documentare în centre info-umane, iar rolul și sarcinile bibliotecarilor se vor schimba, și ei, ca specialiști în mânăuirea informațiilor, vor deveni mult mai importanți, chiar indispensabili pentru societatea informațională.

Profesia de bibliotecar își va recăpăta importanța de altădată, pentru că bibliotecarii sunt mai importanți decât colecția de documente a unei biblioteci, ei fiind aceia care oferă asistența necesară și acordă astfel un ajutor important în alegerea corespunzătoare a unui document din imensitatea de documente existente.

Bibliotecile, bazate pe organizarea stocurilor imense de documente fizice, având funcția de conservare ordonată a cunoașterii, trebuie să-și schimbe aceste structuri, considerate rigide, și să găsească modalități flexibile de stocare și punere în circulație a informațiilor.

O societate democratică manifestă spirit de colaborare și are nevoie, deci, de o comunicare generalizată, deschisă, care nu mai poate fi servită de structurile închise, rigide, existente la momentul actual, ci de structuri deschise și flexibile. Prin urmare, bibliotecile publice trebuie să se acomodeze cu schimbările continue ale cerințelor societății informaționale. De modul și rapiditatea cu care fac acest lucru depinde, de fapt, soarta lor.

Dacă, până acum, circulația liberă a informației, care a jucat un rol important în dezvoltarea cunoașterii, s-a centrat pe stabilitatea cărții și a deprinderilor intelectuale legate de carte, era modernă pune problema, tot mai stringentă, ca mișcarea informației să se supună unor abordări ecologice, trecându-se de la documentele fizice, ca suport informațional, la cele electronice, digitizate. Fiecare carte se poate împrumuta prin serviciile directe sau la distanță ale bibliotecii, dar găsirea documentului corect, care să satisfacă nevoile utilizatorului, necesită cunoștințe de specialitate iar, în viitor, obținerea unei informații necesare, de calitate și de ultimă oră, dintr-un mare aflux informațional, va fi și mai dificilă. Ca atare,

importanța muncii în bibliotecă și rolul bibliotecarului se vor schimba; și serviciile oferite se vor diversifica.

Pentru bibliotecile publice se cristalizează patru direcții principale privind activitățile pe care vor trebui să le desfășoare:

1. Căutarea de informații în lumea întreagă, procurarea și evaluarea acestora pe cale convențională și electronică. Se știe că Internetul nu oferă doar informații de calitate, iar calitatea informației o poate aprecia doar un specialist. Sarcina primordială a bibliotecarilor este de a ajuta utilizatorul să se orienteze în această junglă de informații, el fiind abilitat să evalueze și să selecteze informațiile de calitate.

Activitatea actuală bibliotecilor, de a pune la dispoziție baza materială de informații, nu este încă depășită. Această bază materială este formată, predominant, din documente sub formă de cărți, ziare, reviste, dar încep să apară din ce în ce mai mult documentele sub formă electronică. Pentru că bibliotecile au obligația să asigure accesul la informații de toate felurile, ele nu pot exclude nici un fel de purtător de informații.

2. Inovațiile permanente, pe care bibliotecile publice trebuie să le facă pentru a satisface nevoile și cerințele unei societăți informaționale, au în vedere legarea la diferite rețele internaționale, ca Internetul de exemplu. În acest context, este necesar ca bibliotecile publice și specialiștii în informații să aibă acces, cât mai repede, la Internet2, care este o rețea internațională științifică de mare viteză, și să obțină, la preț accesibil, extinderea posibilității de acces pentru întreaga populație.

3. A treia sarcină a bibliotecarilor, într-o societate informațională, este transmiterea de competențe utilizatorilor bibliotecii privind manipularea informațiilor. Acest lucru se referă atât la capacitatea de a folosi motoarele de căutare, cât și la deprinderea și stimularea copiilor de a citi. Sunt deja multe biblioteci care oferă servicii de inițializare în folosirea Internetului, dar aceasta este doar o mică activitate din paleta largă de sarcini, dintre care aș aminti învățarea pe tot parcursul vieții, promovarea lecturii, promovarea și păstrarea pentru posteritate a valorilor culturale și altele.

4. Într-o lume dominată de comunicarea virtuală, biblioteca primește o semnificație sporită, și anume ca loc al posibilelor contacte reale dintre oameni. Astăzi când „chat-ul” se folosește mai des ca loc de

întâlnire și comunicare între tineri, chiar vorbirea la telefon este preferată întâlnirilor directe, biblioteca valorează enorm pentru contracararea izolării. Deci, ca loc al schimburilor de idei și al întâlnirilor literare, trebuie să facă oferte corespunzătoare de activități, atractive, relaxante, distractive și cu un conținut de calitate. Bibliotecile publice trebuie să rezolve problemele arătate mai sus, pentru a face față, pe termen lung, schimbărilor continue ale nevoilor societății informaționale.

Până în acest moment, bibliotecile publice din vestul Europei au reușit, conform datelor statistice, să rămână centrele culturale cu numărul cel mai mare de vizitatori. Acest lucru se datorează gamei largi de servicii oferite de acestea, dar și publicului dornic de o cultură superioară, de calitate. Ele asigură accesul la Internet, oferă posibilitatea de a asculta muzică sau chiar de a face muzică, se pregătesc și se susțin referate, se citesc ziare, se discută și se fac speculații despre bursă, se pregătesc excursii și altele. La nivel european, majoritatea statelor au fost de acord că bibliotecile publice, alături de alte instituții culturale, trebuie să-și adapteze politicile manageriale cerințelor societății informaționale, care este în plină dezvoltare. Acest lucru a fost dezbătut la „Conferința Pulman” de la Oeiras, Portugalia, 13-14 martie 2003.

La această conferință, având ca temă **Bibliotecile publice, muzeele și arhivele lucrând împreună într-o e-Europă**, au participat 41 de state, care au fost de acord cu patru priorități de bază și cu un plan de acțiune în zece puncte prezentate în Manifestul Pulman și Agenda Pulman pentru e-Europa.

e-Europa este un program al Uniunii Europene, cu ajutorul căruia este coordonat procesul de trecere spre societatea informațională. El prevede modernizarea sistemului educațional în așa fel încât să pregătească copiii, tinerii, adulții pentru a face față cerințelor noii societăți, la școală și la locurile de muncă. Cu ajutorul acestui program și cu noua strategie educațională, Uniunea Europeană dorește să devină cea mai puternică economie din lume bazată pe cunoaștere.

Planul de acțiune e-Europa, conceput în acest sens, a propus o mare varietate de măsuri pentru a atinge trei obiective majore:

- un Internet mai ieftin, mai rapid, mai sigur;
- investirea de resurse în oameni și în acumularea de cunoștințe;

- stimularea utilizării Internetului.

Manifestul Pulman subliniază rolul vital pe care bibliotecile publice îl au în satisfacerea necesităților resimțite de cetățeni în era informațională și subliniază importanța cooperării bibliotecilor publice, la nivel local, cu alte instituții culturale și educaționale. Pentru că se ocupă de dezvoltarea activităților digitale, de educația permanentă, de diversitatea culturală, de atragerea cetățenilor cu nevoi speciale și asigură accesul acestora în toate spațiile sale, biblioteca publică este, și va rămâne, o structură de bază în societatea informațională.

Europa se confruntă în prezent, și probabil încă în viitorul apropiat, cu mari decalaje sociale, care trebuie reduse și chiar eliminate în societatea informațională. Aceste decalaje sociale sunt provocate de mai mulți factori:

- **excluderea socială** - se referă la o pătură socială care trăiește în pragul sărăciei și, datorită schimbărilor structurale majore din societate, apar noi riscuri de sărăcire și excludere socială (ca, de exemplu, schimbările de pe piața muncii din cauza globalizării, schimbărilor demografice, cu oameni trăind mai mult și cu rate ale natalității în scădere, o creștere a diversității etnice, din cauza migrării internaționale și altele), pentru grupurile cele mai vulnerabile, cum sunt copiii, tinerii, bătrânii, șomerii și familiile cu un singur susținător. Tehnologia informației și serviciile on-line pot ajuta aceste categorii defavorizate pentru că permit un acces rapid și ușor la serviciile publice. În acest context, bibliotecile reprezintă o forță pentru binele public. Ele sunt deschise pentru oricine are nevoie de informații cu ajutorul cărora să poată face față provocărilor din viața particulară și profesională. Bibliotecile publice sunt locuri accesibile, civilizate, cu un pronunțat caracter social, în care te simți bine;

- **excluderea digitală** - este percepută ca o barieră pentru existența oamenilor. Lipsa cunoștințelor de manipulare a noilor tehnologii de accesare a informațiilor poate fi un obstacol pentru obținerea unui loc de muncă, și nu numai. Persoanele care riscă excluderea socială și cei intimidați de noua tehnologie trebuie să învețe să utilizeze Internetul. O mare parte a populației Uniunii Europene nu este încă conștientă de beneficiile posibile ale Internetului pentru propria lor existență. Alfabetizarea digitală este vitală într-o societate bazată pe cunoaștere,

oferind posibilitatea de a căuta și de a găsi un loc de muncă, de a beneficia de e-instruire. Din păcate, discriminarea accesului la Internet a persoanelor excluse social duce la anularea șanselor lor la o viață mai bună. Bibliotecile publice pot contribui la eliminarea acestei discriminări prin lărgirea paletii de servicii oferite cetățenilor comunității pe care o deservește, în primul rând prin asigurarea punctelor de acces la Internet. Astfel, șomerii pot să vină la biblioteca publică să-și caute loc de muncă, tineretul și copiii pot accesa programele de îmbogățire a cunoștințelor, care să le completeze pe cele învățate la școală, oamenii în vârstă pot să citească ziarele și revistele pe care nu le mai pot cumpăra și altele. Biblioteca ar trebui să devină sufletul comunității;

- **educația permanentă** - este definită ca întreg ciclul de educație de la învățământul primar și educația formală la toate nivelele până la instruirea independentă din viața adultă, fiind inclusă aici și educația la distanță, adică e-instruirea. Viitorul și progresul oricărei țări, inclusiv al României, în societatea informațională, vor depinde de importanța pe care organele competente o vor acorda educației, instruirii și reconfigurării structurii bibliotecilor, de valoarea investițiilor în aceste zone; aceasta deoarece educația, instruirea și buna informare previn segmentarea socială, contribuie la integrarea cât mai multor oameni în viața economică și socială și promovează dezvoltarea și inovarea continuă, creativitatea și calitatea. E-instruirea asigură accesul la educație și instruire pentru toți cetățenii unei comunități, indiferent de statutul lor social, economic etc. Bibliotecile publice trebuie să devină centre info-umane de bază pentru educația permanentă, care încurajează dezvoltarea personală în context social și care contribuie implicit la dezvoltarea unei economii bazate pe cunoaștere.

Pentru eliminarea acestor decalaje sociale, țările care fac parte din rețeaua Pulman⁴ au întocmit un plan de acțiune pe termen lung pentru

⁴ Rețeaua Pulman include state membre ale Uniunii Europene, state candidate și țări învecinate: Albania, Austria, Belarus, Belgia, Bosnia-Herțegovina, Bulgaria, Croația, Republica Cehă, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Ungaria, Irlanda, Italia, Letonia, Lituania, Luxemburg, Macedonia, Moldova, Olanda, Norvegia, Polonia, Portugalia, România, Rusia, Serbia-Muntele Negru, Republica Slovacă, Spania, Suedia, Turcia, Ucraina, Marea Britanie.

modernizarea bibliotecilor, pentru calificarea și perfecționarea personalului, în scopul transformării acestora în structuri deschise, flexibile, care să poată satisface cerințele în continuă schimbare ale noii societăți.

Printre prioritățile politicii Pulman se numără asigurarea de fonduri suficiente și obținerea susținerii din partea instituțiilor abilitate pe plan local și național a planului de acțiune e-European, care prevede intensificarea rolului bibliotecilor publice prin accelerarea dezvoltării ca centre de acces la resursele digitale. Atingerea acestui scop necesită din partea bibliotecilor realizarea de servicii inovative, tehnologii digitale, pentru a putea acorda cetățenilor ajutorul de care au nevoie ca să-și atingă scopurile personale într-o lume în schimbare, să contribuie la coeziunea socială și la succesul unei economii bazate pe cunoaștere.

La conferința Pulman s-a căzut de acord că toți cetățenii vor beneficia de sprijinul substanțial al bibliotecilor publice la nivel local, național și european în patru direcții specifice:

1. **Democrație și cetățenie** - construirea unei societăți civile, democratice, care să țină cont de nevoile întregii comunități, să ofere acces liber la cultură și cunoaștere, să combată excluderea socială, să pună la dispoziția oamenilor spații atractive; de asemenea, să preîntâmpine și să satisfacă nevoile persoanelor cu dizabilități, adolescenți, persoane în vârstă, șomeri și a celor care locuiesc în zone rurale; să dezvolte servicii pentru e-guvern, e-comerț, e-sănătate prin oferirea accesului neîngrădit, obiectiv și prietenos la Internet și instruirea în utilizarea resurselor electronice.

2. **Educație permanentă** - atragerea copiilor prin oferirea unui ambient stimulat, amuzant pentru activități școlare și timp liber, în colaborare cu școlile și alte structuri educaționale; dezvoltarea rolului de centre pentru învățare informală neinstituționalizată, oferind sprijinul necesar pentru învățare permanentă în toate etapele vieții; promovarea lecturii cu toate mijloacele posibile, inclusiv Internet, în scopul dezvoltării unei societăți informaționale funcționale.

3. **Dezvoltarea socială și economică** - sprijină combaterea analfabetismului digital prin asigurarea de puncte de acces la Internet și instruirea necesară pentru folosirea acestuia de către public; colaborarea cu comunitatea locală a oamenilor de afaceri și alți factori locali care oferă

servicii informaționale pentru susținerea dezvoltării unei economii europene bazate pe cunoaștere.

4. Diversitatea culturală - susținerea diversității etnice, culturale, lingvistice și religioase, a identității culturale și integrării sociale; păstrarea și promovarea valorilor culturale pentru generațiile viitoare.

Profesia de bibliotecar devine o profesie importantă sau, mai bine zis, își recapătă importanța avută în trecut. Într-o societate informațională, bibliotecarul trebuie să desfășoare o activitate diversificată; el prelucrează, organizează, reperează, selectează, analizează, sintetizează, difuzează, conservă informația pe orice suport. Acesta este motivul pentru care se pune un accent deosebit pe asigurarea formării profesionale la standarde europene și a perfecționării continue a bibliotecarilor.

Persoanele care se specializează în domeniul transmiterii de informații către utilizatori trebuie să-și dezvolte diferite aptitudini, cum ar fi:

- aptitudinea de relaționare - care se referă la capacitatea de comunicare, autonomie, disponibilitate, empatie, spirit de echipă, aptitudini de negociere, simț pedagogic;
- aptitudini de căutare - care se bazează pe curiozitate;
- aptitudini de analiză - care necesită spirit critic, putere de analiză și sinteză;
- aptitudini de comunicare - care presupun discreție și reacție;
- aptitudini de management - care cer perseverență și rigoare;
- aptitudini de organizare - caracterizate prin putere de adaptare, capacitate de anticipare, putere de decizie, inițiativă, spirit organizatoric.

Cu ajutorul acestor însușiri psihice, individuale, bibliotecarul poate lucra în diverse domenii de competență:

- relații cu utilizatorii și clienții;
- aplicarea legislației privind informarea;
- gestionarea conținuturilor și a cunoștințelor;
- identificarea și validarea surselor de informare;
- căutarea informației;
- gestionarea colecțiilor și a fondurilor de documente;
- completarea și dezvoltarea colecțiilor și a fondurilor de documente;
- comunicarea orală, scrisă, audio-vizuală, interpersonală, la nivel internațional;
- comunicarea într-o limbă străină;

- utilizarea resurselor electronice specializate.

În concluzie, se vorbește mult despre viitorul bibliotecilor în Uniunea Europeană și, în acest sens, se alocă resurse substanțiale, au loc întâlniri profesionale și schimburi de experiență, unde se dezbate teme de specialitate, care îi ajută mult pe bibliotecari în perfecționarea lor continuă. În acest context, situația bibliotecilor din țara noastră este dificilă, având în vedere că banii alocați de Uniunea Europeană, care pot fi cheltuiți pentru îmbunătățirea serviciilor și pentru dotarea bibliotecilor cu tehnica cerută de o societate informațională în plină dezvoltare, sunt insuficienți. Perioada grea de tranziție prin care trece țara noastră nu a ocolit nici bibliotecile publice. Deși s-a încercat descentralizarea acestora, în scopul de a veni în ajutorul lor, administrațiile locale nu au fost suficient încurajate pentru a susține financiar bibliotecile publice. Există încă situații în care primăria hotărăște să mute biblioteca dintr-o clădire în alta, de obicei una în care condițiile sunt mai proaste, să folosească bibliotecarul pentru îndeplinirea unor sarcini care nu au nici o legătură cu biblioteca, defavorizând astfel cetățenii comunității pe care o deservește respectiva bibliotecă publică.

În perioada comunistă, cenzura și propaganda, desființarea specializării biblioteconomice din cadrul universităților au dus la izolarea bibliotecilor și ratarea unei mari schimbări care a avut loc în viața culturală din vestul Europei. Anii '60 au însemnat pentru această zonă geografică trecerea de la cultura elitistă la cultura populară, adică s-a pus accentul pe nevoile culturale ale cetățeanului de rând și nu pe nevoile unei elite intelectuale. S-a ajuns la concluzia că biblioteca trebuie să-i ajute pe oameni, indiferent cât de educați sau needucați sunt, în găsirea și accesarea informației de care au nevoie. Concepte ca: bibliotecarul care oferă referințe, împrumutul interbibliotecar, folosirea bibliotecii ca loc de întâlnire și dezbateră pentru cei din comunitate, sunt concepte care, în țările din vestul Europei, s-au dezvoltat de la sine, pe când la noi nici astăzi nu sunt pe deplin asumate și înțelese de bibliotecari și mai ales, de administrațiile locale.

Democrația presupune existența unui spațiu fizic public de întâlnire și discuții pentru membrii comunității. Din acest punct de vedere, și comunitatea noastră ar avea nevoie de o bibliotecă modernă, care să satisfacă cerințele rezultate din definiția dată de legislația bibliotecilor din Uniunea Europeană, și anume: *„bibliotecile sunt definite ca institute hibrid:*

o treime cultură, o treime educație, o treime informație și, împreună cu centrele de informare, sunt pe deplin integrate în crearea infrastructurii informaționale naționale.”⁵

De câte ori trec pe lângă marele și modernul Mureș Mall, construit într-o perioadă foarte scurtă de timp (erau suficienți bani la dispoziție), mă gândesc ce bibliotecă frumoasă, spațioasă, modernă s-ar fi putut construi în locul acestui magazin! Cu săli de conferințe, săli dotate cu multe calculatoare pentru accesarea Internetului, săli pentru activități cultural-educative destinate, în primul rând, copiilor, precum și tuturor celorlalte categorii sociale. Poziția centrală ar fi fost ideală pentru utilizatori, iar biblioteca putea să-și exercite mai bine menirea de centru de informare, documentare și socializare, satisfăcând astfel cerințele societății informaționale. În condițiile actuale, bibliotecarii își desfășoară activitățile cultural-educative în condiții grele, în spațiile destinate împrumutului de documente sau în holul de la intrarea în bibliotecă, unde circulația utilizatorilor deranjează și perturbă activitățile, acestea pierzând uneori foarte mult din calitate.

Dezvoltarea societății informaționale în țara noastră este și o prioritate a guvernului României, iar principala componentă a ei, în care se fac investiții, este infrastructura fizică informațională, adică dezvoltarea pieții de tehnică informațională, reducerea decalajului digital între urban și rural prin dotarea și legarea la Internet a unor zone rurale. Nu se vorbește, însă, de modul în care populația va putea participa activ la această societate informațională, de exemplu cum se poate participa la e-guvernare, ce este e-sănătatea, cum se face e-asigurarea și altele.

Se pleacă de la presupunerea că bibliotecile publice ar trebui și ar putea să ajute la alfabetizarea digitală a populației pentru că reprezintă o parte importantă a societății informaționale. Finanțarea externă care se referă la susținerea acestei societăți consideră acest lucru subînțeles, doar că factorii de decizie nu consideră bibliotecile potrivite pentru această misiune, așa că investesc banii în centre de documentare și informare pe care le construiesc de la zero, dar care nu au personal calificat și nu au o rețea formată. Astfel, bibliotecile publice sunt lipsite de fonduri

⁵ http://europa.eu/pol/infso/index_ro.htm

importante, dar foarte necesare pentru transformarea lor în instituții deschise și flexibile.

În concluzie, aplicarea programului Pulman, sau alinierea la cele propuse de *Manifestul semnat de IFLA* (Federația Internațională a Asociațiilor Bibliotecarilor) și UNESCO în 1994 par vise frumoase, dar care se referă la alte biblioteci... poate bibliotecile românești ale viitorului îndepărtat.

Bibliografie selectivă:

- Gheorghe Buluță, Sultana Craia, Victor Petrescu, *Biblioteca azi: Informare și comunicare*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2004.

- Gheorghe Filip, *Societatea informațională - Societatea cunoașterii. Concepte, soluții și strategii pentru România*, București, Editura Academiei Române, 2001.

- <http://deposit.ddb.de>

- <http://ebooks.unibuc.ro/StiinteCOM/bibliologie>

- <http://europa.eu>

- <http://www.dilemaveche.ro>

- Marcus Klein, Michaela Michel, *Wissenschaftspublikation im digitalen Zeitalter: Verlage, Bibliotheken, Buchhandlungen in der Informationsgesellschaft*, Die Deutsche Bibliothek, 2002.

- Stelian Perț, *Societatea informațională - Societatea cunoașterii. Educarea și formarea forței de muncă*, București, Editura Centrului de Informare și Documentare Economică, 2004.

- Elena Tîrziman, S. M. Antonescu, Cristina Popescu, *Studii de bibliologie și știința informării*, vol. 6, București, Universitatea din București, 2002.

Lectura paratelică și vârsta cititorilor

CLAUDIA ȘATRAVCA
Biblioteca Publică „Târgu-Mureș”
Chișinău

Abstract

The Paratelic Reading and the Age of the Readers

There are two different kinds of reading: there's the telic reading, done because of an external necessity, and there's the paratelic reading, which is determined by internal necessity. There are also five categories of readers, according to their age.

The paper shows the various needs and desires that each age has, focusing on the reading and what each type expects from or searches in it. It also shows how can the libraries fulfill the needs and expectations of each category and, in the end, it gives examples of activities that were carried out by the Târgu-Mureș Public Library in Chișinău and how they were especially designed for each age group.

Keywords: *readers, paratelic reading, telic reading, age, Târgu-Mureș Public Library in Chișinău.*

„Nu știu ce am putut face până la vârsta de cinci sau șase ani. Nu știu cum am învățat să scriu; nu-mi amintesc decât primele lecturi și efectul pe care l-au avut asupra mea: acela este momentul de când îmi datez conștiința neîntreruptă despre mine însumi.”

(Jean-Jacques Rousseau)

Lectura literară a fost și este considerată un mijloc pentru acumularea „culturii generale.” Cititul este folosit pentru scopuri diferite, inclusiv recreerea sau divertismentul. Dar o finalitate extrem de dezirabilă a lecturii este autocunoașterea. Marcel Proust vede în lectură o scrutare a sinelui. Întru validarea acestei opinii, el afirmă: „În realitate, fiecare cititor este, cât timp citește, cititorul propriului său sine. Opera scriitorului e doar un

fel de instrument optic oferit lectorului spre a-i da posibilitatea să discearnă ceea ce n-ar fi priceput singur, fără ajutorul acestei cărți.”

Deci, lectura literară implică totdeauna un coeficient mai mare sau mai mic, mai conștient sau mai puțin conștient, de introspecție, de sondare a sinelui. Scrutarea sinelui, autocunoașterea și necesitățile de lectură diferă în funcție de vârsta cititorului. Aceasta se reflectă în existența diferitelor tipuri de texte literare: literatura pentru copii, literatura destinată tineretului sau adulților.

Problemele mari de care se ocupă biblioteca sunt următoarele: ce și cum citesc copiii de plăcere? Ce și cum citesc adolescenții? Cum citesc adulții sau oamenii mai în vârstă? Psihologii deosebesc două tipuri de lecturi: *lectura telică* (cititul cu un scop extern lui însuși, pentru satisfacerea unei cerințe, pentru obținerea informațiilor...) și *lectura paratelică* sau *autotelică* (cititul cu un scop independent, un proces motivat intrinsec). Avem în vizorul bibliotecii lectura automotivată, autotelică. Școala este obligată să ofere instrumentele cu care se fac opțiunile, dar opțiunile care contează sunt cele făcute în afara școlii sau după școală, așa cum considera și Italo Calvino. Misiunea bibliotecii - dar și a școlii - este să încurajeze lectura de plăcere. Bibliotecarii vor încerca să potrivească presupusele nevoi sau dorințe ale cititorilor și conținutul anumitor cărți, ținând cont de vârsta acestora. În acest sens, se vor ghida după cercetările lui Appleyard care, în studiul *Becoming a Reader*, propune cinci tipare, cinci roluri tipice ale cititorilor în funcție de vârstă:

1. *cititorul ca jucător* - corespunde vârstei preșcolare. Experiența de a asculta povești citite de alții, de a fantaza și de a participa în diferite jocuri, în care pretinde că este altcineva, este continuă și se susține reciproc;

2. *cititorul ca erou sau eroină* - corespunde vârstei șapte-zece ani. Copilul citește de bunăvoie, mai ales povestiri de aventuri, și tinde să se identifice cu eroii ficționali;

3. *cititorul ca gânditor* - corespunde adolescenței, când acesta începe să reflecteze asupra caracterelor ficționale; motivațiile și sentimentele acestora diferă de ale sale, încearcă să stabilească o conștiință a propriei identități;

4. *cititorul ca interpret* - corespunde anilor de facultate, când cititorul se silește să înțeleagă textul literar, să-i articuleze o interpretare valabilă;

5. *cititorul adult (pragmatic)* - ajuns la maturitate deplină, este capabil să deosebească finalitățile multiple ale lecturii - dobândirea de informații, de

satisfacții intelectuale și estetice - preferă proza non-ficțională, preferă textele dominate de personaje celor dominate de acțiune.

Într-o măsură mai mare sau mai mică vom reveni la fiecare tip de cititor antrenat în activitățile și programele bibliotecii „Târgu-Mureș.”

Pentru *cititorul ca jucător*, biblioteca „Târgu-Mureș” a desfășurat, în cadrul serviciilor extra-muros, un miraculos program pentru preșcolari, **Ora poveștilor**. Copiii sunt familiarizați cu cele mai interesante și frumoase povești din literatura națională și universală. Pentru a stimula la o mai bună înțelegere a conținutului și a personajului, se recurge nu doar la o simplă lectură, ci se organizează înscenări ale poveștilor. Aceste activități sunt niște experiențe inedite pentru cititorul jucător, ingenios, prietenos, sincer dispus să cunoască, să pătrundă pe tărâmul cărții. **Ora poveștilor** s-a dovedit a fi un program util, care activează copiii, influențează dezvoltarea personalității lor, contribuie la formarea propriei concepții despre lume și valorile umane.

Cititorii ca eroi sunt atrași de carte; ei citesc cu pasiune, se încadrează cel mai activ în programele de lectură. Incredibil, parcă anume pentru acest tip de cititori, pentru a șasea oară a fost lansat programul fără precedent **Copii Chișinăului citesc o carte**. Anul acesta li s-a propus cartea lui Nicolae Rusu, *Alunel*, basm modern, o carte premiată de Salonul Internațional de carte pentru copii (Simpatia copiilor). De bun augur pentru acest program a fost întâlnirea cu scriitorul Nicolae Rusu, organizată de biblioteca „Târgu-Mureș.” Autorul și-a prezentat cartea publicului cititor cu multă inspirație. A explicat etimologia numelui Alunel: eroul, când era mic, nu putea pronunța sunetul r, astfel că, în loc de Aurel, spunea Alunel. Foarte succint, a relatat subiectul basmului, creionând și chipul eroului principal. Îi îndeamnă pe copii să citească: „Am scris aceasta carte pentru voi, ca să vedeți cât de frumoasă este lumea.” A avut curajul să-și divulge și unele proiecte literare, citindu-le în manuscris povestirea *Spionul*. La final, la îndemnul scriitorului, și copiii, micii poeți, au recitat propriile poezii.

Pe parcursul lunii lui cireș, în cadrul programului **Lecturile verii**, biblioteca a organizat și alte activități, bunăoară: **Prezentare de carte**, **Oră de lectură**, **Oră de ghicitori**, **Oră de poezie**, **Concursuri literare**, **Întâlniri cu scriitori**. Drept grup țintă au fost aleși copiii de la tabăra de vară a Liceului „Ștefan cel Mare.” Într-o atmosferă agreabilă, memorabilă, a decurs întâlnirea cu două personalități chișinăuiene: Silvia Ursache,

scriitoare și editoare, și Petru Rusu, directorul Editurii Iulian. În scurtul său discurs, Petru Rusu le-a vorbit copiilor despre Editura Iulian, una dintre cele mai interesante edituri pentru copii din republică, care a făcut un salt miraculos de la o editură mică la una cu un număr impresionant de titluri. Silvia Ursache, motorul editurilor Iulian și Silvius Libris, prin munca sa inestimabilă, face posibilă editarea cărților de autentică valoare, lucru deloc ușor în condițiile actuale. Cu multă dragoste, Silvia Ursache a prezentat copiilor colecția *Povești de peste mări și țări*, *Ciclu de povești populare din Basarabia*, *Enciclopedia curioșilor*, mândria editurii. Inspirată și încurajată de interesul copiilor, scriitoarea i-a antrenat într-o activitate interactivă, **Cum cunoașteți folclorul românesc**, și a făcut un popas liric cu poezia *Plaiul strămoșesc*, care a încheiat armonios această întâlnire de suflet, pătrunsă de dragoste de carte, neam, limbă, plai și copii, lumina candidă a vieții.

Ținând seama de afirmația lui H. de Balzac, „*Înainte de orice scopul unei cărți este să te facă să gândești*,” pentru al treilea tip de cititori (cititorul ca gânditor) am organizat prezentări de carte, mese rotunde, liste de recomandare, ringuri intelectuale. Adolescentul, ca cititor gânditor, este apt deja să înțeleagă că adevăratul conflict în viață este lupta dintre diferite forme de gândire, dintre diferite idealuri filosofice. A gândi corect, adevărat - iată ce trebuie să învețe omul dintr-o operă artistică. Prin activitățile enumerate mai sus, biblioteca a urmărit scopul de a transforma cititorul într-un participant la discuție, la polemică, într-un gânditor neîmpăcat, cuprins de o stare de dilemă sau „panică” intelectuală. Mesele rotunde și-au propus - și sperăm că au reușit, într-o măsură mai mare sau mai mică - să facă pe cititor să gândească, să mediteze, să aprecieze realitățile existente, să se elibereze de prejudecăți, de conveniențe, de valori inadecvate, perimate, să-și stabilească o conștiință mai puternică a identității sale proprii. În colaborare cu liceele „Lucian Blaga” și „Ion Creangă,” cu implicarea nemijlocită a profesoarelor de limba și literatura română Victoria Școlnic și Ana Galaju, în bibliotecă s-au organizat câteva mese rotunde, pe diverse teme: **Dragostea. Ideal și pasiune; Drumul cărții; Comunicarea nonviolentă; Cognitione te ipsum; Mulțimea și individul**, teme solicitate de liceeni. Cea mai riscantă temă a fost **Dragostea. Ideal și pasiune**, deoarece poate ușor aluneca în banalitate. Dar interesul și implicarea în discuție a liceenilor au fost vii, intense. Au polemizat despre iubirea pripită și iubirea matură, despre iubirea

condiționată și necondiționată, au făcut deosebire între flirt și cochetărie. Nu a existat unitate de opinii în ceea ce privește afirmația că dragostea rezultă din aptitudinea de a iubi, existentă în noi înșine, și nu neapărat din faptul că partenerul are reale calități pentru a fi iubit.

Masa rotundă **Comunicarea nonviolentă** s-a axat pe antinomia: comunicare violentă și comunicare nonviolentă. Toți participanții au recunoscut că, actualmente, comunicarea conflictuală, violentă constituie o parte inseparabilă a existenței umane. S-a observat, cu mult regret, că țara noastră este bântuită de acest flagel - violența; ea și-a făcut loc în toate sferile de activitate umană: relațiile de afaceri, cele cotidiene, cele de familie, adică a afectat întregul organism social. Comportamentul agresiv, comunicarea violentă sunt explicate prin criza în care ne aflăm, prin sentimentul personal al ratării și printr-o subkultură conflictuală proprie statelor ex-sovietice. Pe parcursul discuției, s-a încercat găsirea modalităților care să ne permită să depășim conflictele, să evităm limbajul brutal, înșesat cu elemente depreciative, cu atac la persoană, adică să ne antrenăm într-o discuție nonviolentă.

Mai specială a fost masa rotundă **Mulțimea și individul**. În contextul evenimentelor de la 7-8 aprilie, această masă rotundă a fost foarte actuală și dificilă, accentele au fost de ordin psihologic, și nu politic. Tinerii, cu o luciditate surprinzătoare, au semnalat următoarele caracteristici ale mulțimii: incapacitate de conștientizare, reacție la nivel de instinct, imaginație fără continuitate, concurența ideilor năstrușnice, sugestibilitate înaltă, lipsa responsabilității. Cu lux de amănunte au conturat și particularitățile comportamentale ale individului în mulțime: anonimitate, instinctivitate, prioritatea inconștientului, agresivitate instinctuală, lipsa capacității de autoanaliză, lipsa de răspundere.

Aceste mese rotunde demonstrează că avem un tineret activ, cu multă inițiativă, sceptic, neliniștit, în veșnică frământare și veșnică căutare. În jurul meselor rotunde s-au adunat și au făcut schimb de păreri 506 utilizatori.

Un vădit interes a suscitat prezentarea cărții *Știați că? Caleidoscop enciclopedic* (concepție, selecție, realizare: dr. E. Manea-Cernei, Alexandru H. Frișcu). Prezentarea treptată s-a transformat într-un mini-ring intelectual. Dacă programele pentru cititorul jucător și cititorul ca erou au avut mai mult o funcție afectivă și ludică, deoarece majoritatea beneficiarilor erau tentați de manifestări spectaculoase, când e vorba de

cititorul gânditor ne axăm pe două scopuri: de a distra și de a instrui, punând accentul totuși pe luciditatea rațiunii. În acest sens, am selectat opere și scriitori mai speciali, cum ar fi: Haruki Murakami (*În căutarea oii fantastice; La capătul lumii și În țara aspră a minunilor; Cronica păsării-arc*); Amos Oz (*Soțul meu, Michael; Să cunoști o femeie*); Salman Rushdie (*Sbalimar Clownul; Copiii din miez de noapte*) și povestirea Sandrei Gregori, (*Uitați că ați avut o fiică*, relatând anii de închisoare la Bangkok Hilton).

Dacă e să ne referim la listele de recomandare pentru acest tip de cititor, aș nominaliza aici, în primul rând, colecția Eminescu, donația valoroasă a profesorului târgumureșean Timotei A. Enăchescu, originar din Basarabia. Într-o epocă de mari frământări și transformări, când omenirea este plină de pericole și amenințări, de surprăi interioare, opera lui Eminescu merită o reactualizare, care e menită să formeze un cititor lucid, activ, angajat într-o luptă pentru triumful idealurilor umaniste. Dacă va reuși să se distanțeze de o interpretare banală, școlărească a operei lui Eminescu, această listă va contribui, cu certitudine, la evoluția interioară a cititorului.

Trec în revistă și alte liste de recomandare: *Apele - un dar miraculos al pământului; Tineretul și viciile; Umorul - catalizatorul vieții; Sănătatea - valoare incontestabilă; Romane de dragoste; În lumea fantasticului și aventurii; Târgu-Mureș - partener durabil.*

Cititorul ca interpret - al patrulea tip - este un cititor mai rafinat, mai inteligent, mai greu de antrenat în activități colective, în virtutea faptului că el are interpretări proprii și suportă mai puțin ghidarea din exterior, tolerează doar provocarea. O provocare pentru acest tip de cititor (cât și pentru cititorul adult, pragmatic, al cincilea tip) este cartea *Măcel în Georgia*, propusă în cadrul programului **Chișinăul citește o carte**. Dumitru Crudu a oferit cititorilor de la biblioteca „Târgu-Mureș” o șansă fericită acceptând o întâlnire cu ei chiar în momentul demarării programului. Autorul și-a prezentat cartea cooperând cu cititorii. Iată câteva repere:

- s-a referit la subiectul romanului, care reprezintă o pendulare între Tbilisi și Chișinău, unde au loc mișcări antisovietice - fundal pe care personajele își dezvoltă existența;
- descifrează titlul romanului;
- comentează tabloul de pe copertă;

- analizează limbajul personajului, un limbaj dur, frust.

Cei care au solicitat cartea *Măcel în Georgia* pe parcursul perioadei estivale sunt tentați să mai aibă o discuție tête-à-tête cu scriitorul. Această discuție va avea loc în cadrul conferinței anuale de totalizare **Lecturile verii**.

Contingentul cititorului adult, pragmatic - al cincilea tip -, utilizator al bibliotecii „Târgu-Mureș,” atinge cifra de 400. Preferințele literare ale acestui tip de cititor variază. S-ar putea face o clasificare succintă:

- cititori care preferă romane polițiste;
- cititori care preferă romane de dragoste (în special femeile);
- cititori orientați spre romanele de analiză psihologică;
- cititori care preferă lucrările clasicii naționali și universali;
- cititori care preferă opera scriitorilor contemporani;
- cititori ahtiați după proza non-ficțională (istorie, biografii).

E cunoscut faptul că una din regulile cardinale ale codului informal de lectură de plăcere ale cititorului tânăr (copil, adolescent) este viteza. Cititorul matur, însă, nu urmărește viteza, el are un tempo lent de lectură, o manieră reflexivă și interpretativă. Nu exclusiv, dar în mare măsură, din cohorta cititorilor pragmatici se recrutează pasionații de relectură. Dar extinderea lecturii în relectură (despre care Borges spune: „*întotdeauna recitesc mai curând decât să citesc*”), tot mai actuală astăzi, e un subiect pentru o altă discuție.

Bibliografie selectivă:

- J. A. Appleyard, *Becoming a Reader: The Experience of Fiction from Childhood to Adulthood*, New York, Cambridge University Press, 1990.
- Matei Călinescu, *A citi, a reciti: către o poetică a (re)lecturii*, Iași, Editura Polirom, 2007.
- Paul Cornea, *Introducere în teoria lecturii*, București, Editura Minerva, 1988.
- Lidia Kulikovski, *Lectura tinerilor studioși sau Tinerii și „Zăbava cititului,”* în *Biblioteconomie: studii, cercetări, recenzii, prefețe, eseuri, interviuri*, Chișinău, Editura Magna-Princeps SRL, 2008.
- Adrian Marino, *Biografia ideii de literatură*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1991.

Creativitatea bibliotecarilor: conceptualizări și implementări

LUDMILA CORGHENCI

Universitatea Liberă Internațională din Moldova
Chișinău

Abstract

The Creativity of Librarians: Conceptualization and Implementation

The year 2009 was declared by the European Commission as the Year of Creativity and Innovation, the purpose of this initiative being that of emphasizing the importance of creativity and innovation, which can be seen as ways of improving both professionally and personally, and also as means of integrating in society.

Creativity is a necessity for society, for a professional community and for librarians, too. Nowadays, libraries have to face new challenges, determined by changes in the society. In order to keep up with such changes and to preserve their important part in the life of society, libraries have to adjust to social realities, an important tool being the so-called management of the knowledge.

Keywords: *creativity, innovation, management of knowledge, professional community, librarians.*

Anul 2009, fiind declarat de către Comisia Europeană **Anul European al Creativității și Inovării** sub deviza *Imaginează. Creează. Inovează*, are drept scop sensibilizarea comunității profesionale privind importanța creativității și a inovării, promovarea acestora drept competențe-cheie pentru dezvoltarea personală și profesională a angajaților, conștientizarea și acceptarea creativității și a inovației ca suport al competitivității instituționale și individuale, al incluziunii comunitare și profesionale.

Creativitatea reprezintă o necesitate imperioasă pentru societate, pentru comunitatea profesională, pentru fiecare bibliotecar în parte. În

condițiile diminuării imaginii, statutului social și profesional al Bibliotecii și Bibliotecarului, contează mult dubla valență instrumentală a creativității, care constă „...în ipostaza individual-procesuală de modelare a comportamentului adaptiv-crescător și în cea social-fenomenologică de asigurare a progresului social prin asimilarea socială a comportamentelor creatoare individuale.”¹ Deci, un bibliotecar deținător de calități și aptitudini creative (productivitate, utilitate, eficiență, valoare, ingeniozitate, noutate, originalitate - să-i zicem „bibliotecar PUEVINO”) contribuie substanțial la augmentarea procesului, rezultatelor/ produselor muncii efectuate. Munca în bibliotecă, după părerea noastră, poate fi atribuită la categoria predominării activităților de concepție. Evident, nu sunt excluse activitățile de execuție, acestea integrându-se ca acțiuni subordonate activității de ansamblu.

Provocările majore, determinate de cerințele pieței concurențiale, dezvoltarea tehnologică și comunicațională, dinamica dezvoltării mediilor economic și social, complexitatea procesului educațional supun atenției instituțiilor informațional-bibliotecare (IIB) o întrebare vitală: ce proceduri, tehnici, instrumente contribuie eficient pentru adaptarea la schimbările mediilor interne și externe, pentru transformare și reformă? Acceptând influența și dependența funcționării IIB de elementele economice, financiare, materiale, menționăm importanța conceptelor manageriale adecvate, orientate pentru identificarea și valorificarea potențialului creativ al personalului.

Departamentul Informațional Biblioteconomic al Universității Libere Internaționale din Moldova (DIB ULIM - a se vedea informația complexă la adresa library.ulim.md) sprijină și aplică forme și metode de management modern, eficient, adaptat la cerințele secolului XXI, amplificând implicarea profesională a fiecărui angajat. Această afirmație poate fi confirmată prin câteva exemple: predominarea structurii organizaționale bi-modale, crearea unui sistem instituțional de comunicare profesională, instituirea obligațiunilor de „bibliotecar contact” (drept rezultat-amplificarea capacităților decizionale ale bibliotecarilor ULIM),

¹ Loriin Cantemir, Valeriu Dulgheru, Maria Carcea, *Inventica practică*, Chișinău, Editura Agepi, 2000, p. 25.

centrarea activității pe echipe de lucru, conceptualizarea activității profesionale. Parte a managementului modern la DIB este motivarea și stimularea generării de cunoștințe și deprinderi, obținerea de performanțe, asigurarea funcționalității instituționale în baza principiilor instituției, bazată pe cunoaștere.

Managementul cunoștințelor, conturându-se ca un nou stil de conducere (ne referim nu numai la relația manager - angajat, dar și la conducerea, orientarea, direcționarea carierei profesionale individuale, chiar a vieții personale; fenomenul „managementul cunoștințelor” este integrat în cultura managerială, care influențează cariera profesională și viața personală a individului), favorizează dezvoltarea creativității și a inovării.

Cum este definit „managementul cunoștințelor?” În publicațiile de specialitate, definirea acestuia este în curs de stabilire. În acest sens, unii autori re-amintesc dictonul: „*cunoștințele înseamnă putere,*” concretizând că nu este vorba de cunoștințe în sine, ci de abilitatea instituțiilor/individilor de a le folosi, de a le gestiona printr-un management eficient, în scopul obținerii avantajelor competitive.² Sunt semnificative constatările academicianului român Mihai Drăgănescu la acest capitol: „*Cunoașterea este informația cu înțeles și informația care acționează. De aceea, Societatea Cunoașterii nu este posibilă decât greșită pe Societatea Informațională și nu poate fi separată de aceasta. În același timp, ea este mai mult decât Societatea Informațională, prin rolul major care revine informației-cunoaștere în societate. Cel mai bun înțeles al Societății Cunoașterii este probabil acela de Societate informațională și a Cunoașterii.*” Același autor susține vizavi de cunoaștere următoarele: ea este acceptată drept capacitatea de a acționa, ca un potențial de acțiune.³ Managementul cunoștințelor contribuie la statornicirea Societății Informației și a Cunoașterii, augmentând rolul creativității și inovării la nivel instituțional și individual.

² Parascovia Tocan, *Managementul cunoștințelor - instrument de stimulare a inovării*, în *Intellectus*, 2008, nr. 4, p. 81.

³ Mihai Drăgănescu, *Societatea informațională și a cunoașterii. Vectorii societății cunoașterii*, vezi www.academiaromana.ro/pro_pri, p. 35, 39, 59.

Reproducem, în continuare, definiția elaborată de către dr. P. Tocan care, după părerea noastră, reflectă esența fenomenului: „*Managementul cunoștințelor este un proces de creare, întreținere și consolidare a cunoștințelor în cadrul unei organizații, în scopul utilizării lor în modalitatea cea mai adecvată pentru crearea valorii în afaceri și generarea avantajului competitiv.*”⁴ Definiția prezentată, axându-se pe instituție, nu exclude din proces dimensiunea individului (în cazul nostru - a bibliotecarului) cu interesele și cunoștințele sale, cu tendințele sale de gestionare a informațiilor deținute și de transformare a acestora în cunoaștere, scopul final axându-se pe crearea produsului competitiv, construirea unei cariere profesionale ori personale relevante. O viziune managerială corectă presupune îmbinarea organică a intereselor profesionale instituționale cu cele individuale, transformarea cunoașterii tacite în cunoaștere explicită. Lucrul în echipă și parteneriatul (specifice unei instituții competitive) nu exclud dorințele și interesele profesionale individuale de modernizare, de actualizare a cunoștințelor și deprinderilor, ci le orientează pe acestea în scopul amplificării competitivității instituționale.

Specialiștii în domeniu afirmă că Societatea Informației și a Cunoașterii este o societate a organizațiilor, cele din urmă fiind considerate actori colectivi inteligenți în afirmarea acesteia.⁵ Este vorba despre organizațiile bazate pe cunoaștere, care au acceptat următoarele priorități manageriale: cunoașterea constituie resursa principală; angajare în baza criteriilor de competență; acceptarea și accentuarea schimbării; conceptualizarea activităților; personalizarea abordărilor profesionale.⁶ În funcționarea unor asemenea organizații determinante sunt procesele specificate generic prin sintagma „3I:” **inovare** (crearea de cunoștințe noi); **învățare** (asimilarea de cunoștințe noi) și **interactivitatea partenerială referitoare la cunoaștere**.

Experiența bibliotecilor, axată pe acești piloni, demonstrează dependența directă între instruirea continuă a bibliotecarilor, gestionarea

⁴ Parascovia Tocan, *op. cit.*, p. 81.

⁵ Horațiu Dragomirescu, *Organizații bazate pe cunoaștere*, vezi www.academiaromana.ro/pro_pri, p. 5, 6.

⁶ Igor Munteanu, Ioniță Veaceslav, *Managementul cunoștințelor*, Chișinău, Editura Cartier, 2005, p. 83.

cunoștințelor, valorificarea capitalului intelectual și diversificarea serviciilor informațional-bibliotecare oferite comunităților, creșterea competitivității.

Implementarea managementului cunoașterii de către DIB poate fi abordată sub diverse aspecte: la nivel de loc și rol în procesul educațional (biblioteca - ca actor al procesului educațional, al Procesului Bologna; implicații privind funcționarea dimensiunilor informaționale ale reformei învățământului etc.); la nivel instituțional (biblioteca - drept unitate de structură, care tinde să devină competitivă în noile condiții, bazându-se preponderent pe gestionarea cunoștințelor profesionale ale angajaților); la nivel de individ. Toate aspectele fiind primordiale, chiar interdependente, menționăm importanța îmbinării organice a acestora.

În continuare, vom reliefa unele aspecte specifice organizației bazată pe cunoaștere, analizând practicile DIB. Primele experiențe vizavi de implementarea managementului cunoștințelor la DIB sunt legate de funcționarea Proiectul Tempus-Tacis „*Library Training in Moldova*” (ianuarie 2000 - decembrie 2001 - cei interesați de detalii asupra proiectului pot accesa library.ulim.md), care a augmentat activitățile specifice managementului cunoștințelor:

Activități specifice managementului cunoștințelor	Elaborări și implementări la DIB
Cunoașterea clienților	Studii asupra cerințelor și preferințelor info-documentare ale clienților reali; activități cu clienții potențiali (excursii-panoramic, demonstrații concrete etc.); ghidarea noilor beneficiari. Politici și concepte: politica „ <i>ușilor deschise</i> ,” programul „ <i>Grija pentru noii beneficiari</i> ,” constituirea Clinicii informaționale; conceptul „ <i>Clientul nostru-partenerul nostru</i> .” Abordarea sub aspectul managementului cunoștințelor: integrarea a ceea ce se cunoaște despre clienți în proiecte / planuri operaționale și strategice; optimizarea serviciilor info-bibliotecare.
Cunoașterea	Implementări ale managementului proiectului vizavi de procesele profesionale; formulări explicite

<p>proceselor</p>	<p>ale conceptelor; analize ale experiențelor precedente; afirmarea primatului concepției vizavi de acțiune; deschiderea pentru schimbul de experiență. Astfel, este reliefat nu numai nivelul procedural, dar și motivul, practicile existente și, mai ales, impactul activității.</p> <p>Abordarea sub aspectul managementului cunoștințelor: conștientizarea caracterului de proces continuu al activității profesionale, acceptând, în același timp, unicitatea fiecărei situații.</p>
<p>Cunoașterea este umană</p>	<p>Elaborarea și implementarea algoritmului politicii resurselor umane, în care instruirii, modernizării cunoștințelor și deprinderilor angajaților le revine rolul primordial; acceptarea și realizarea conceptului „DIB - instituție care învață;” elaborarea și implementarea unor programe anuale de instruire (ele sunt anexate la programele anuale DIB, de ex. programul „Erisma” - inițiat în anul 2006); modularizarea procesului de instruire la locul de muncă; crearea mediului favorabil de identificare, promovare și valorificare a creativității.</p> <p>Abordarea sub aspectul managementului cunoștințelor: angajatul DIB este apreciat nu numai în funcție de volumul cunoștințelor pe care le posedă, dar și prin felul în care le generează, le utilizează la locul de muncă, le promovează în cadrul DIB.</p>
<p>Memoria organizației</p>	<p>Înregistrarea (contabilizarea) evenimentelor principale la DIB; inițierea colecției de publicații <i>DIBIS (Istoria Departamentului Informațional Biblioteconomic</i>, fascicula 1, 1992-2002); „arhivarea” cunoștințelor valoroase, în mod sistematic și punctual prin intermediul rapoartelor, materialelor de sinteză, proceselor verbale; înregistrarea explicită a „memoriei DIB;” poziția DIB la acest capitol: modelăm viitorul analizând prezentul și interpretând trecutul.</p> <p>Abordarea sub aspectul managementului cunoștințelor: procesele verbale, „memoriile” sau alte note analitice pot constitui un suport important în</p>

	diverse cazuri de interes profesional (de ex. evaluarea activității DIB).
Valoarea cunoștințelor	<p>Deținerea, valorificarea și dezvoltarea de către DIB a capitalului intelectual, constituit din: capitalul uman (toate planurile, programele DIB pun în prim plan problemele ce țin de dezvoltarea resurselor umane); capitalul structurat (resurse, baze de date etc.); capitalul imaginii în comunitatea deservită și cea profesională (relații reciproce; învățarea reciprocă prin implementarea sloganului „<i>Clientul nostru - partenerul nostru;</i>” „aliniera” la experiențele liderilor în domeniu etc.).</p> <p>Abordare sub aspectul managementului cunoașterii: conștientizarea la nivelul DIB și la nivelul fiecărui individ a ceea ce cunoaște, dar și a ceea ce nu știe / cunoaște; sprijinirea tendințelor de evoluție a cunoașterii.</p>

Fiind o instituție care se bazează pe cunoaștere, DIB se evidențiază prin abordări manageriale care permit motivarea și stimularea generării de cunoștințe, obținerea de performanțe. Este vorba despre componența dominantă de profesioniști, reducerea nivelurilor de conducere ierarhică, coordonare non-autoritară etc. În sprijinul fundamentării celor expuse a fost efectuată o analiză comparată a demersurilor manageriale la DIB, ale cărei rezultate sunt prezentate în tabelul ce urmează:

Nr. crt.	Criterii de comparație	Caracteristici predominante până în anul 2000	Caracteristici predominante după anul 2000
1.	Misiunea DIB	Unilaterală; lipsa formulării explicite; mediatizare insuficientă.	Formulare explicită; „strigarea” acesteia; obținerea de noi mandate din partea comunității universitare; revizuire.
2.	Orientarea în timp	Preponderent curentă (determinată de procesul de con-	Perspectiva strategică; efectuări de audit ale realizării planurilor strate-

		stituire a instituției).	gice.
3.	Structura organizațional-funcțională	Predominarea liniei ierarhice structurale.	Organizare bimodală (echipe de lucru, bibliotecar-contact etc.).
4.	Comunicarea profesională	Limitată (la nivel DIB, mai ales la nivel comunitar); comunicare preponderent verticală; transmitere de instrucțiuni și de decizii.	Deschidere pentru comunicare; transmitere de informații și consultanță; comunicare laterală; <i>Cazul DIB</i> : Sistemul de comunicare descendentă este analogic celui universitar: Consiliul Coordonator DIB (statut de Senat); comisii de profil (catalogare și clasificare, dezvoltarea resurselor documentare și informaționale - statut de Consiliu Educațional); ȘOFAM (ședința operativă a managerilor funcționali - gen „ora decanilor”). Acest sistem mai include: adunări, ședințe cu întreg personalul ori alte metode utilizate. Există mai multe canale care asigură receptarea mesajului „sus-ului”: intranet (comunicare electronică internă-ține și de comunicarea ascendentă); aviziere, e-mapa BibINs, briefing de echipă (în cazul politicilor noi sau modificărilor, programelor anuale, probleme de personal etc.).

5.	Obiectul și natura demersului / activității	Resurse și spații clasice; activități tangibile; programare anuală; accent pe continuitatea sistemelor existente (facem cum s-a făcut până la noi); specializarea îngustă a sarcinilor profesionale chiar în cadrul serviciilor funcționale.	Accent pe perceperea și implementarea schimbărilor; programare strategică; orientarea spre clientul cult, civilizată, creativ, pentru care contează informația; circuitul posturilor; trecerea la lucrări multidimensionale; „eliminarea granițelor” serviciilor funcționale.
----	--	--	---

6.	Modul de practicare	Rutinier, impersonal; centrare pe proces (proces pentru proces?), pe aspecte factice.	Personalizat, creativ; centrare pe conceptualizări, strategii, proiecte; stimularea creativității colective și individuale prin diverse metode: rotația cadrelor în diferite funcții, crearea „camerei de convorbiri” - Aula Concilium etc.
7.	Logica dominantă	Logica postului de lucru și a organizării formale; responsabilități preponderent executorii; axare pe disciplina executorie.	Logică axată pe competențe și valori organizaționale, îmbinate organic cu cele individuale; responsabilități largite, inclusiv decizionale; amplificarea responsabilităților conceptuale ale managerilor funcționali; implementări ale managementului proiectului, axare pe creativitate etc.
			Conceperea culturii

8.	Cultura managerială	Specifică și atribuită doar persoanelor cu funcții de conducere (manageri superiori, funcționari); conceperea culturii manageriale ca atribut de conducere a altor oameni.	manageriale ca atribut al fiecărui angajat, ca atribut de conducere nu numai a altor oameni, dar și a vieții proprii/a carierei profesionale (programarea timpului muncii; managementul timpului; cultura comunicării; managementul conflictului etc.).
----	----------------------------	--	---

Întemeierea IIB pe cunoaștere este inevitabilă. Acest fapt decurge din specificul comunității servite, complexitatea necesităților și preferințelor info-documentare ale clienților, integrării și incluziunii comunitare a instituției. În acest sens, avem nevoie de angajare strategică, ingeniozitate managerială, îmbinate organic cu practici organizaționale.

Bibliografie selectivă:

- Ludmila Corghenci, *Instruirea continuă a bibliotecarilor în contextul politicii de edificare a Societății Informaționale*, în *Școala de Biblioteconomie din Moldova*: buletin trimestrial, nr. 3-4, 2004, p. 17-20.
- Ludmila Corghenci, *Schimbări organizațional - funcționale în activitatea bibliotecii universitare*, în *Symposia Professorum. Seria Biblioteconomie: materialele sesiunii științifice din 4-5 mai 2001*, coord. Gheorghe Postică, Universitatea Liberă Internațională din Moldova, Chișinău, s.n., 2001, p. 15-19.
- Wim van Drimmelen, *Să deschidem bazele informării și cunoașterii în Europa*, în *Biblioteconomie*: culegere de traduceri prelucrate, nr. 2, 2005, p. 54-59.
- Я. Шрайберг, *Библиотеки и университеты в электронно-информационной среде: первые шаги на пути от информационного общества к обществу знаний*, în *Науч. и техн. библиотеки*, nr. 1, 2006, p. 27-42.

Politica achiziției și managementul calității (II)*

CSIKI EMESE
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

The Policy of Acquisition and the Management of Quality (II)

This paper is precisely structured into three parts. First of all, it deals with the libraries' areas of interest, defining this concept and its components. Then, it refers to the ways of developing the funds, analyzing both the traditional ways, which must be maintained, but improved, and the new ways; there's a special paragraph dedicated to the franchise, which is so familiar to the EU countries, and yet almost unknown in Romania. The third aspect refers to the planning of the fund formation and its check, showing all the steps needed in this process.

The conclusion is that of the importance of the co-existence of the traditional and the modern ways, the constant need of improvement and the importance of adjusting to social needs and social development.

Keywords: *acquisition policy, management of quality, area of interest, franchise, fund formation.*

1. Ariile de interes ale bibliotecilor

Aria de interes reprezintă totalitatea documentelor definite pe categorii legate de: conținut, formă fizică, criterii geografice și cronologice. Astfel, cu această expresie se pot face referiri la o bibliografie, la un catalog sau la „domeniile de colecționare,” evidențiate cu ajutorul unor baze de date electronice, la fel cum se poate defini compoziția fondului unei biblioteci, la care se și folosește în practica de toate zilele.

* Prima parte a acestui studiu a fost publicată în *Libraria. Studii și cercetări de bibliologie*, nr. VII, 2008, p. 43-59.

Modificarea acestor arii și a funcțiilor bibliotecii sunt interdependente: modificarea celei dintâi, de-a lungul timpului, continuitatea ei, influențează funcțiile - dorite a fi realizate la nivel optim - asumate de bibliotecă, la fel cum tendințele de dezvoltare legate de diferitele funcții (schimbări de expectanță informațională legate de domenii, sau medii/forme fizice noi) își pun amprenta asupra modificării acestor arii.

În accepția clasică, ariile de interes ale fiecărei biblioteci sunt compuse din două componente, **principale** și **secundare**. Prima se referă la categorii care derivă din obligativitatea serviciilor de bază ale bibliotecii, cea de-a doua se leagă de prima, cuprinzând documente care completează domeniile adiacente primei. Altfel spus, în ariile de interes se pot distinge documentele de „bază” și cele „recomandate.” Conceptul colecționării totale poate fi folosit acompaniat și completat de câteva atribute:

- totalitatea absolută reprezintă o totalitate simplă, unde atributul nu schimbă, doar subliniază înțelesul. Acest fapt nu este echivalent cu achiziționarea tuturor documentelor existente, potrivit căruia, categoriile de documente care aparțin de ariile de interes ale bibliotecii sunt acoperite în întregime;

- totalitatea relativă este limitată față de prima, care nu se orientează spre o selectare evaluativă, ci în funcție de posibilități, se extinde la toate domeniile din cadrul ariilor de interes;

- totalitatea necesară înseamnă o achiziție care acoperă aproape tot ce este necesar, față de rolul și funcțiile asumate de instituție.

În pofida faptului că ariile de interes reprezintă în primul rând o sferă de domenii, nu poate fi neglijată problematica legată de tipurile formelor fizice ale purtătorilor de informații: cele tipărite, înregistrările de texte, imagine, date și informații auditive, care nu au fost executate pentru o răspândire prin calea tiparului, și manuscrisele „cu caracter de bibliotecă.” Primele două cuprind totalitatea documentelor multiplicat, indiferent de modul de multiplicare sau de forma lor fizică, ultima referindu-se la acele manuscrise care fac parte din ariile de interes ale muzeelor și arhivelor.

1.1. Regulamentul de stabilire a ariilor de interes pentru bibliotecă

Regulamentul de stabilire a ariilor de interes pentru bibliotecă este unul dintre documentele de bază ale funcționării bibliotecilor. Poate fi considerat unul - poate cel primordial - dintre elementele planului strategic al bibliotecii, ambele având aceleași caracteristici: sunt definibile pe termen lung și țin cont de megatrendurile mediului. Valabilitatea pe termen lung a acestui regulament este baza continuității fondului. Criteriile care pot fi detaliate în acest regulament sunt:

- criteriile de achiziții tematice, care definesc domeniile cuprinse în ariile de interes principale și cele secundare;
- criteriile de achiziții tipizate, care se referă la modul de înregistrare a informațiilor și la tipul formei fizice a purtătorului de informații;
- criteriile cronologice, care pot stabili acele limite de timp sau acele perioade de executare a documentelor care vor fi hotărâtoare la achiziții;
- numărul exemplarelor, care se decide în funcție de primele trei criterii, raportat la statisticile de folosire a respectivului document;
- criteriile de limbă, care sunt în concordanță cu criteriile amintite la analiza fondului, reglementate de *Legea bibliotecilor*;¹
- criteriile geografice, care sunt importante pentru colecțiile specializate;
- criteriile de păstrare/arhivare, legate de funcția bibliotecii;
- criteriile de folosire, care trebuie legate din nou de funcția bibliotecii și felurile de împrumut.

Este evident că detalierea exactă a acestor criterii diferă de la o bibliotecă la alta, în funcție de caracterul și mărimea fondului; dar trebuie menționat că delimitarea clară a domeniilor urmărite este foarte importantă. Dacă aceste criterii se schimbă permanent sau sunt aplicate pe baza unor păreri subiective, nu poate fi definită clar nici funcția

¹ Datele cele mai recente se găsesc pe noul site al Ministerului Educației și Cercetării: <http://www.edu.ro/index.php/articles/c159/> ; <http://www.edu.ro/index.php/articles/c373/>

bibliotecii, nici continuitatea fondului, poate fi pus sub semnul întrebării însuși dreptul la existență al unui fond sau al unei colecții speciale.

1.2. Caracteristicile formării fondurilor în funcție de tipul bibliotecii

Ierarhia națională a sistemului bibliotecilor diferențiază totodată și criteriile formării fondurilor, dar principiile de bază sunt valabile pentru fiecare. Alta este menirea unei biblioteci naționale, care are rolurile sale bine definite, iar, coborând de la un nivel la altul, diferențele sunt evidente. În capitolul precedent am făcut referiri la diferitele moduri de repartizare a fondurilor ca și la cele de formare, în colaborare, nu le mai amintesc din nou.

Bibliotecile naționale, pe lângă colectarea tuturor domeniilor, sunt obligate să colecționeze **romanicele** în cazul României. Acest termen reprezintă noțiunea colectivă a documentelor legate de fiecare popor și țară, iar colectarea acestor documente a fost stabilită la simpozionul de biblioteconomie de la Viena, organizat de UNESCO² în 1958.

2. Modalitățile dezvoltării fondului

Modalitățile de dezvoltare sunt aceleași de o lungă perioadă de timp și vor rămâne așa și în viitor: achizițiile curente, achizițiile din anticariate, achizițiile de la persoane fizice, schimbul, donațiile, depozitul legal, publicațiile proprii. Diferența majoră va fi în ceea ce privește modul de a efectua aceste achiziții: relațiile directe între edituri și biblioteci, care nu sunt virtuale, ci sunt relații personale de-a dreptul. Constituie un studiu aparte obiceiurile cititului în lumea digitalizată, a lumii vizualității.³ Aproape nici nu merită să se discute despre folosul sau importanța

² *Guidelines for National Libraries*, prepared by Guy Sylvestre, Paris, 1987, p. 1.

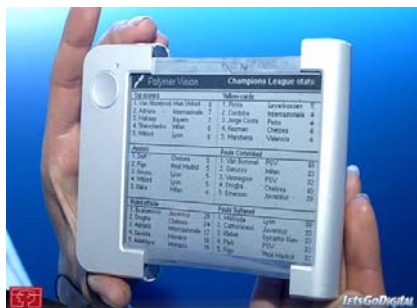
³ Vezi <http://biblioteca.euroweb.ro/intro/proiect.htm>

acestui obicei. Lecturarea tradițională nu o exclude pe cea digitală, ele nu pot exista una fără cealaltă, ele se compensează între ele. Natura expansivă a culturii audiovizualului, a imaginilor animate, se înfiltrează în viața noastră cu o intensitate șocantă: determină modul nostru de viață, face parte din programul zilnic, ne controlează și ne mecanizează conștiința, impunând un ritm alert. Biblioteca este considerată baza industriei de cunoaștere, având sarcina, printre cele amintite deja de a reduce distanța dintre cei „bogați și cei săraci informațional,” de a oferi posibilitatea „șanselor egale.” Dezvoltarea fondului, planul său strategic, va fi coordonat/influențat de aceste tendințe.

2.1. Achizițiile curente tradiționale

Achizițiile directe din librării, târguri etc., alături de abonamentele la diferitele periodice, reprezintă cea mai generală formă de achiziții pentru majoritatea bibliotecilor, cu formele ei binecunoscute: cea recentă și cea retrospectivă. Fie ea de orice fel, achiziția presupune cunoașterea la zi a surselor de informare, documentelor specifice de informare: bibliografii, planuri și broșuri editoriale etc. Distribuitorii de carte, cu ofertele și lipsurile lor aferente, furnizori principali atât pentru biblioteci, cât și pentru librării, au fost înființați ca instituție, în mare parte, în 1950, iar cooperarea lor, în cadrul IFLA, a început din 1976.

Sistemul politic din fiecare epocă și-a pus întotdeauna amprenta asupra culturii și, implicit, asupra posibilităților oferite bibliotecilor, nu o dată bibliotecile fiind private de documente dintr-un domeniu sau altul din cauza politicii distribuitorilor de carte, care aveau puterea de a decide care dintre domenii să fie reprezentate într-o zonă și care nu. Liberalizarea din noua perioadă politică/istorică, cu valurile ei de informații, menține un ritm alert în selectarea lor. Achiziționarea documentelor cu un conținut informațional îndoielnic este o risipă imorală.

Formarea/dezvoltarea diferitelor fonduri, în special a celor electronice, este realizată în funcție de expectanța cercurilor de utilizatori, presupunând și dotarea tehnică necesară. Fiind vorba de un fond nou, se reia procesul decizional,

căutând răspunsuri la întrebările legate de raportul dintre investițiile financiare și beneficiul „intelectual.” Întrebările sunt:

- dacă această accesibilitate electronică corespunde sau nu cerințelor utilizatorilor;
- este sau nu baza de date suficient de actuală;
- există sau nu un corespondent tipărit sau on-line al bazei de date;
- calitatea documentelor, care, pe lângă nivelul științific, se referă și la calitatea software-ului necesar accesării documentelor;
- cerințele vis-à-vis de un anumit domeniu justifică folosirea tehnicii CD-ROM sau a altei tehnici.

Se poate citi și așa ⁴ ...

⁴ http://news.sel.sony.com/en/press_room/consumer/computer_peripheral/ebook/release/41492.html

Am amintit de celelalte forme de dezvoltare a colecțiilor: schimbul și donațiile. În special ultima este o sursă de adevărate comori, uneori chiar un haos, dacă este neorganizată. Momentan, politica Ministerului Culturii presupune o activitate de distribuire a unui număr impresionant de titluri / exemplare preluate de la diferite edituri. Distribuirea se face pe trepte, bibliotecile județene fiind cele care sunt vizate în primul rând, ele redistribuindu-le la rândul lor. Aceste fonduri, fie ele oricât de variate și discontinue, pentru multe biblioteci mici sunt aproape singurele surse de îmbogățire a colecțiilor.

nrtech.com

Distribuitorii de carte, reprezentanții editurilor interferează pe planul inconsecvenței, iar *Legea depozitului legal*⁵ este doar una absolut formală. Această lege prevede ca fiecare editură/tipografie să doneze obligatoriu bibliotecii județene din teritoriul de care aparține un exemplar din fiecare titlu editat. Tot această lege spune că obligația este valabilă și pe plan național. Dar sancțiunile sunt mai mici decât taxele de expediere în unele cazuri.

Achizițiile de la persoane fizice nu sunt foarte răspândite, iar cele din anticariat sunt similare cu achizițiile „obișnuite,” decurg după metodele binecunoscute.

Noutatea cea mai evidentă în achiziții, dacă va fi aplicată, va fi cea legată de metoda *franchise*. Ea este destul de puțin cunoscută deocamdată în România, dar țările Uniunii Europene o utilizează deja. (Surse se pot găsi la adresa http://www.abm.ro/articol.php?id_articol=253). Cuprinde o arie foarte largă de domenii de activitate, inclusiv servicii. De exemplu: la o emisiune britanică televizată s-a făcut o legătură între actorul britanic care interpretează rolul lui Harry Potter și franchise-ul cultural.

⁵ Legea 209 din 2 iulie 2007, cap. II, art. 3.

2.2. Achizițiile curente electronice

Diferența dintre cele două metode derivă din posibilitățile

ID items	Seller	Assets	Total Savings
	Trades/Jo's	80	\$6.59
	Unknown	1	\$0.73
	Find out	50	\$0.54
	The Neutral Guys	7	\$0.00
	Amazon.com	2	\$0.00
	The Good Guys	3	\$0.00
	Pharmacy Online	1	\$0.00
	Coopst	7	\$0.10
	Double Coopst	15	\$1.78
	The Hall of Shame Winner	35	\$5.98
	Totals:	201	\$0.00

tehnologiei: metoda electronică este mult mai rapidă, din toate punctele de vedere, dar trebuie precedată de un „studiu de teren” pentru a cunoaște exact proprietățile fizice și conținutul

documentelor.

Legăturile directe cu editurile, evitând rețeaua distribuitorilor, sunt avantajoase pentru ambele părți: o colaborare bazată pe încredere, pe lângă corectitudine. Prezentările publicațiilor diferitelor edituri nu sunt numai studii de marketing. Discuțiile din timpul acestor întâlniri dezvăluie de multe ori aspecte care pot fi luate în calcul pentru planul de lungă durată. Proiectele lor de marketing influențează și viitorul bibliotecii. Dacă o editură se hotărăște să încheie un acord de parteneriat cu diferite bănci comerciale, care vor achiziționa o cantitate de documente cu scopul de a le dona diferitelor instituții (școli, biblioteci etc.), aceasta este o informație de reținut.

Ilustrația de mai jos vizualizează modul în care decurge achiziția on-line iar, dacă sistemul o face posibilă, și achitarea sumelor se poate efectua tot în acest mod. Odată consultate ofertele, selectarea lor este la îndemâna oricui, interfața fiind *prietenoasă*.⁶

2.3 Sursele de informare

Achizițiile, așa cum am amintit mai înainte, sunt precedate de consultarea materialelor informative cu privire la oferta de documente de pe piață, cu datele aferente: preț, format, prezentare fizică pentru cărți - copertă tare sau nu, calitatea hârtiei, o descriere succintă etc.

⁶ Vezi http://www.oxfordjournals.org/exbotj/open_access.html

Aceste date se pun la dispoziția celor interesați, pe lângă ofertele periodice ale editurilor, de bibliografiile naționale, elaborate de bibliotecile naționale, de bibliografiile de specialitate, de cataloage comerciale, dar ele se pot obține, nu în ultimul rând, prin consultarea personală a ofertelor, precum și din sugestiile utilizatorilor.

Schimbarea politică din 1989 a adus și o discontinuitate în elaborarea și distribuirea acestor materiale. De exemplu: bibliografia națională, publicațiile Institutului Național de Informare și Documentare nu există în formă completă în fondurile Bibliotecii Județene Mureș, amintind doar cele clasice.

Rodipet, agenția de la care majoritatea bibliotecilor se abonează anual la publicațiile periodice, nu este consecventă în elaborarea propriului catalog, nu anunță schimbările intervenite în datele de identificare și de accesare. Dar nu este un exemplu singular; această iresponsabilitate contagioasă face parte din viața acestei societăți.

3. Planificarea formării fondului și verificarea ei

Am amintit de Managementul Calității Totale (TQM) la începutul acestei lucrări și revin tot aici, dar din alt punct de vedere, analizând pașii de proiectare a diferitelor etape ale organizării fondului. Metoda organizării structurate a unui sistem pornește de la funcționarea bibliotecii ca un întreg, deci ca un sistem general, și avansând de sus în jos („top down”), de la un domeniu de activitate la altul (achiziții, dezvelire etc.), se îndreaptă spre definirea mersului fiecăruia în parte.

Rezumând, iată fiecare etapă în definirea ei caracteristică:

O *schemă procedurală*, care definește fiecare etapă; succesiunea lor logică reprezintă un punct de reper, care poate fi folosit în fiecare moment.

Planul „de bătaie” însumează sarcini, care pot aparține diferitelor planuri aflate pe diferite niveluri ierarhice:

- planul strategic, ale cărui caracteristici sunt dezbătute mai sus;
- planul tactic al acțiunilor, care divizează sarcinile planului strategic pe diferite perioade de timp: scurtă (de 1 an), medie (de 3-5 ani), lungă (de 10 ani);

- planul acțiunilor, care stabilește și programează diferitele activități în cadrul planului strategic și celui tactic. De ex.: data verificării fondului, mutarea lui în cadrul reorganizării etc.

Fiecare din aceste planuri are câteva bareme, atât de timp, cât și de randament, ca o componentă necesară în evaluare. *Eficiența* formării fondului poate fi evidențiată prin compararea fondului sau a creșterii fondului cu utilizarea lui, urmărind criterii identice.

Eficiența economică se poate orienta pe domenii mai restrânse sau pe întreaga activitate.

Fiecare etapă amintită se leagă de funcția bibliotecii în societatea informațională din care face parte. Alternativa „colecționării” și „accesibilității” nu reprezintă o contradicție, ci o cerință de care depind ambele. *„Biblioteca viitorului nu va fi un monolit,... ci o instituție descentralizată, divizată și virtuală,... iar valoarea ei reală va consta nu numai în faptul că va fi accesibilă on-line,... ci în faptul că va oferi acces și la surse informaționale seculare, care vor exista și în continuare numai off-line.”*⁷

Concluzii

Aș dori doar să punctez câteva idei care pot sta la baza unor decizii de viitor.

Ce putem spune momentan despre fondul bibliotecilor din această regiune? Fără să fi făcut o analiză SWOT detaliată, pot spune că:

S: baze de date enciclopedice multilingve, existența câtorva specialiști, etc.;

W: probleme de comunicare, clădiri necorespunzătoare, lipsa planurilor strategice, infrastructura dezastruoasă: clădiri fără sistem de încălzire, lipsa specialiștilor etc. (<http://www.europa.eu.int/ploteus> este un site de unde se pot accesa posibilitățile unor cursuri de perfecționare);

O: existența unei rețele;

⁷ Vezi Ch. L. Borgman, *A globális információs infrastruktúra lesz-e a jövő könyvtára?*, în *Könyvtári figyelő*, nr. 4, 1996.

T: nimănui nu-i pasă de problematica bibliotecilor, dar efectul ei este resimțit de toți.

În alte țări, încheierea unor acorduri între diferite biblioteci este o practică obișnuită, ca fondurile să nu se „suprapună;” astfel utilizatorii pot fi îndrumați mai sigur.

Formele digitizate și cele tradiționale nu mai pot exista una fără cealaltă. Nici nu trebuie. Tehnicile de digitizare sunt extrem de performante, publicațiile pot fi *savurate*, iar cele valoroase sunt protejate astfel.

Provocările care stau în fața noastră: baze noi de date în acest spațiu insuficient pe care-l avem, electronice în special. Putem achiziționa sau ne putem abona la diferite astfel de baze, unele cuprinzând numeroase reviste de specialitate. Exemple: www.oxfordjournals.org ; www.elsevier.com ; <http://search.ebscohost.com> ; www.mek.oszk.hu ; <http://www.proquest.com/> ; <http://www.neumann-haz.hu/index.html>

Curentul ne ia cu el, va aduce schimbarea, indiferent dacă suntem pregătiți sau nu. Dacă suntem, cu atât mai bine, atunci noi vom „orienta” schimbarea și nu invers. Pe de altă parte, există un mod sigur de a face acceptată schimbarea: nu se oferă altă alternativă, cum spunea Bill Weiss. Oarecum, suntem puși în această situație.

Biblioteca Națională, respectiv Ministerul, în a cărui sarcină este susținerea sistemului de biblioteci, și-ar putea asuma problematica achiziționării unor baze de date electronice pentru fiecare bibliotecă, ținând cont de specificul fiecăreia; astfel, fondurile alocate de ordonatorii de credite ar putea fi valorificate altfel.

Noutățile din viitorul apropiat sunt legate de felul de achiziționare, folosind din ce în ce mai mult tehnologiile de vârf; de documentele digitizate pe care le vom putea accesa și savura, deoarece condițiile tehnice și instrumentele noi permit scanări de mare acuratețe.

Iată o scenă dintr-o carte: mileniul trecut, iarnă, vreme de război, oameni flămânzi și lumea se ducea și citea poezii, biblioteca înghețată era un refugiu. Va mai fi, oare?; fiindcă azi nu e, dar mereu se va citi, peste tot, de la o bancă din parc până la navele spațiale, doar felul de a o face va fi altfel. Important este *ce se va citi!*

Bibliografie selectivă:

- Ionel Alexe, *Serviciile bibliografice și centrele de informare comunitară - cercetare sociologică*, în *Biblioteca*, nr. 4, 2001, p. 103-104.
- Daniel Bougnoux, *Introducere în științele comunicării*, Iași, Editura Polirom, 2000.
- Robert Coravu, *Serviciile de referințe prin e-mail*, în *Buletinul ABIR*, vol. 11, nr. 1, 2000, p. 9-14.
- Sultana Craia, *Teoria comunicării*, București, Editura Fundației „România de Măine,” 2000.
- Aurica Dvoracic, *Paradigma informație-utilizator*, în *Biblioteca*, nr. 4-5, 2002, p. 134-137.
- Octavia-Luciana Porumbeanu, *Utilizatorii și intermediarii de informații și documente în epoca contemporană*, București, Editura Universității din București, 2003.
- *Managementul informației și al bibliotecilor în mileniul III*, editor W. Malcolm Waston, București, ABIR, 2004.
- Vasile Zecheru, *Management în cultură*, București, Editura Litera Internațional, 2002.
- [Biblioteconomie & Stiinta Informarii @ WeBlog.ro](#)
- www.oxfordjournals.org
- www.elsevier.com
- <http://search.ebscohost.com>
- www.mek.oszk.hu
- <http://www.proquest.com/>
- <http://www.neumann-haz.hu/index.html>

CARTE VECE

Câteva elemente de utilizare a CZU pentru cartea veche și rară

IOANA DRAGOTĂ
Biblioteca Județeană „Petre Dulfu”
Baia Mare

Abstract

A Few Elements for Using the Universal Decimal Classification for Old and Rare Books

The cataloging of old and rare books is one of the top activities in a library. This action demands solid librarianship knowledge, as well as good knowledge of the history of books and printing, abilities to decipher and interpret notes, paleography, notions of conservation and also probity and judgement. Therefore, it takes time to shape a specialized librarian. The activity of such a librarian is somehow similar to scientific research.

This activity requires much attention and accuracy, the description must give as many details as possible, so there is also a list of useful tools which a librarian can and should use when cataloging old or rare books.

Keywords: *Universal decimal classification, old books, rare books, cataloging, specialized librarian.*

Catalogarea cărții vechi și rare, a cărții cu caracteristici bibliofile, reprezintă unul dintre punctele culminante ale activității de bibliotecă. Ea cere, pe lângă temeinice cunoștințe biblioteconomice, cunoștințe solide de istorie a cărții și a tiparului (editori și case de editură, tipografii, filigrane, legături de carte etc.), paleografie, cu abilități în descifrarea însemnărilor manuscrise, conservare și multe, multe altele, alături de probitate și discernământ.

În aceste condiții, formarea unui bibliotecar specializat cere mult timp, răbdare și studiu susținut. Nu întâmplător, unui specialist i se cer minim zece ani de experiență profesională pentru a accede la statutul de

expert, ca urmare a unui examen și a existenței unor dovezi care să certifice o activitate consistentă. De remarcat că procesul specializării este continuu, desfășurându-se neîntrerupt pe tot parcursul vieții profesionale. În acest domeniu fascinant, fiecare exemplar este unicat și cere o abordare particulară. Ca urmare firească, standardele de descriere sunt pe măsură, adică extrem de laborioase și complexe. Cine a lucrat cu cartea veche, de exemplu, știe prea bine că o descriere completă, la standarde, poate dura zile, săptămâni și luni în șir, până când toate întrebările primesc un răspuns (deziderat care nici nu poate fi întotdeauna atins). Mai mult, pentru fiecare exemplar în parte, trebuie parcurs hățişul nesfârșit de note care îi reliefează particularitățile: bibliofile, de conservare ș.a.

Date fiind toate acestea, sarcinile de catalogare ce revin, în cazul cărții curente, serviciilor de prelucrare au fost transferate și preluate, cu nesemnificative excepții, de cei care lucrează efectiv cu colecțiile speciale. Deveniți, prin forța împrejurărilor, mai mult cercetători decât bibliotecari, cei care lucrează cu cartea veche au câștigat o vizibilă înclinație spre abordarea cultural-istorică, munca lor concretizându-se în laborioase fișe de catalog, în valoroase și elegante cataloage tipărite în cazul colecțiilor semnificative, dar și în numeroase studii și lucrări de istorie culturală, care le covârșesc numeric și calitativ pe cele cu caracter biblioteconomic.

Cataloagele pe fișe sau în volum au fost realizate acolo unde au existat condiții și disponibilitate. Din păcate, din varii motive, există încă valoroase fonduri neprelucrate. CIMEC are, cu siguranță, o perspectivă mai clară asupra situației din teritoriu, dat fiind efortul îndelungat, atât de dificil de finalizat, al realizării catalogului colectiv al cărții vechi.

Informatizarea, care, în mod normal, ar trebui să ajute, a reușit prea puțin să penetreze zidul inexpugnabil al colecțiilor speciale, din motive de înțeles (până la un punct). În momentul de față, ea este privită mai degrabă ca o dificultate suplimentară, adăugată celor inerente domeniului. Deși există biblioteci care și-au constituit baze de date online pentru colecții speciale, pe ansamblu, acestea conțin o infimă parte din cărțile existente în biblioteci. Practic, cartea veche rămâne încă în afara ariei informatice. Speranțe destul de mari se pun în digitizare, față de care interesul este în creștere. Dar ea rezolvă probleme cum sunt accesibilitatea și conservarea,

fără a putea suplini beneficiile unui catalog electronic coerent și bine încheiat. Mai precis, și lucrările digitizate tot numai prin intermediul cataloagelor pot fi puse în evidență.

Toate aspectele evidențiate mai sus ating problema descrierii documentelor, care pare să capteze întreaga atenție a specialiștilor, astfel încât, pentru abordarea din punctul de vedere al clasificării, nu mai rămâne aproape nimic. Cum-necum, s-a împământenit ideea că, pentru cartea veche, de exemplu, clasificarea nu prezintă prea multă importanță. Un argument invocat este cel legat de faptul că aria tematică este restrânsă, lucru discutabil, de altfel, exemplul consacrat fiind cartea veche românească, preponderent religioasă. Alt argument ar fi că, pentru utilizatori, primează interesul pentru valoarea bibliofilă a documentelor și pentru locul ocupat în istoria culturală. Nu voi contrazice acum aceste lucruri, deși s-ar putea discuta mult pe marginea lor.

Se omite, însă, faptul că *CZU* nu oferă doar instrumente pentru încadrarea tematică, ci și instrumente utile pentru punerea în valoare a caracteristicilor extrinseci ale documentelor. E adevărat că și informatizarea creează oportunități pe care ar fi păcat să nu le folosim, dar problema nu se pune numai pentru cataloagele electronice, ci și pentru cataloagele tradiționale pe fișe. (Este elocventă o singură privire asupra cataloagelor alfabetice, comparativ cu cele sistematice, în privința dimensiunilor pe care le au).

În programele de bibliotecă există câmpuri pentru note și note exemplar, dar completarea lor aduce beneficii relativ modeste. Departate de mine a le nega importanța, dar, nefiind câmpuri de căutare, nu fac altceva decât să mute lectura integrală a fișei de pe suportul de hârtie pe ecranul monitorului și nu sunt apte să ofere răspunsuri la întrebările de genul: ce lucrări cu valoare bibliofilă deține biblioteca?, ce cărți cu ilustrații manuale există în colecții?, ce cărți cu legături speciale?, care sunt edițiile prime deținute?, ce lucrări cu autograful unui anumit autor deține biblioteca? etc.

Sesizând acest neajuns, bibliotecarii încearcă să-l suplinească prin completarea, improprie uneori, a câmpului vedetelor de subiect. La dispoziția celor care prelucrează cartea, manual sau informatizat, există însă un bun instrument, capabil să scoată în evidență caracteristicile

bibliofile, și anume *Subdiviziunile auxiliare speciale* din cadrul *Tabelei Id. Indici auxiliari comuni de formă*.¹

Iată câteva exemple: (0.021.6) *Format în miniatură*; (0.021.8) *Documente de formate speciale*; (0.027.6) *Ediție de lux. Ediție pentru bibliofilie*; (0.032) *Documente scrise de mână (autografe, copii holografe). Manuscrise. Documente ilustrate (desene, picturi)*; (0.044) *Ediții originale. Ediții princeps. Prima ediție*. Acești indici pot fi folosiți în combinație și pot, de asemenea, ocupa prima poziție în indicele CZU compus, permițând o grupare a lucrărilor în funcție de caracteristicile pe care aceștia le desemnează. Mențiunea este utilă pentru catalogul tradițional. În cazul catalogului electronic, o simplă căutare trunchiată oferă instantaneu lista lucrărilor cu aceste caracteristici.

Folosirea suplimentară a specificărilor alfabetiche directe A/Z (conform *Tabelei Ib. Specificarea subiectelor prin notații din afara surselor CZU. Secțiunea 2. Specificări alfabetiche directe*) în completarea acestor indici auxiliari speciali, pentru a particulariza autografele, însemnările manuscrise, mărcile de proprietate etc. oferă, de asemenea, o sursă de informații prețioase. Avantajele sunt foarte mari în privința regăsirii rapide și a grupării în diverse moduri a titlurilor deținute.

În lucrarea sa, *Clasificarea Zecimală Universală: ghid de utilizare*, I. C. McIlwaine spune, referindu-se la *Tabela Id. Indici auxiliari comuni de formă*: „Pe tot parcursul tablei sunt menționate trimiteri încrucișate către tablele principale ale clasificării. Acestea sunt menționate cu scopul de a le a reaminti clasificatorilor că auxiliarul denotă forma în care este prezentat materialul, și nu lucrări despre acea formă. Formele, ca parte a subiectului, pot fi reprezentate în foarte mare măsură prin -028 din *Tabela Ik -02 Auxiliari comuni de proprietăți*,”² tabelă care, din păcate, nu figurează în ediția medie CZU, accesibilă.

Toate aceste lucruri nu sunt noi, ci doar mai puțin utilizate, de aceea am dorit să atrag atenția asupra lor, cu atât mai mult cu cât, inevitabil

¹ *Clasificarea Zecimală Universală*, vol. 1, București, Biblioteca Națională a României, 1997, p. 14-16.

² I. C. McIlwaine, *Clasificarea Zecimală Universală: ghid de utilizare*, traducere de Victoria Frâncu, București, Asociația Bibliotecarilor din Învățământ - România, 2006, p. 74.

cuprindere, în cele din urmă, a colecțiilor speciale în bazele de date accentuează și poate pune în valoare beneficiile utilizării mai rafinate a CZU.

Se desprinde ideea că bibliotecarul specializat în carte veche și rară este pus în situația de a adăuga multiplele sale abilități și pe acelea de clasificator și utilizator subtil al programelor de bibliotecă.

Bibliotecarul care trăiește între colecțiile speciale ale unei biblioteci aparține unei specii rare, la intersecția muncii de bibliotecar cu cea de cercetător. Însă, cu toate că depune o muncă de înaltă calificare, situația bibliotecarului specialist în carte veche și rară este oarecum ingrată. Indiferent câtă străduință va depune și câtă competență are, beneficiarii muncii lui (iar publicul colecțiilor speciale este la rândul lui... special) vor dori întotdeauna să vadă cu ochii lor exemplarul, legătura, însemnările, să verifice identificările, să verifice munca bibliotecarului într-un fel. Aici se vor face mai bine simțite beneficiile digitizării, fiecăruia revenindu-i misiunea de a scoate în evidență particularitățile exemplarelor deținute. Mai mult, vor putea fi sesizate și îndreptate posibilele eventuale erori de identificare.

Se schimbă misiunea bibliotecarului în noile condiții? S-ar putea el rezuma, într-un viitor utopic și îndepărtat, la *semnalarea* elementelor de interes? Puțin probabil. Dar dacă cercetătorii din afara bibliotecii lipsesc? (Și deja lipsesc...) Bibliotecarii sunt cei chemați să-și asume misiunea și responsabilitatea de a da imaginea integrală a patrimoniului național mobil tip carte (încă în mare măsură lipsit de vizibilitate), existent în biblioteci.

Cărți ale filologilor francezi din secolul al XVI-lea în biblioteca lui Timotei Cipariu (I)

ELENA DAMIAN
Biblioteca Academiei Române
Filiala Cluj-Napoca

Résumé

*Livres des philologues français du seizième siècle
dans la bibliothèque de Timotei Cipariu*

18 auteurs français, représentants d'une grande valeur de la Renaissance, ayant des préoccupations multiples, parmi lesquelles celles de philologie aussi, ont fait partie de la bibliothèque de Timotei Cipariu. Cela témoigne de son intérêt pour la philologie, envisagée dans le sens large du mot. Ces livres, beaucoup d'entre eux étant des raretés, sont un motif de fierté pour la Bibliothèque académique de Cluj-Napoca et leur mise en valeur nous semble plus que nécessaire, même un honneur.

Keywords: *Timotei Cipariu, Blaj, philology, French Renaissance, bibliophile rarities.*

Blajul, menționat în documente pentru prima oară în anul 1271, sediul unei episcopii unite începând cu 1738, a devenit, în secolul al XVIII-lea, cel mai important centru al învățământului românesc din Transilvania („Școala de obște” din 1754, „Școala latinească”, un seminar, o tipografie din 1747...) și un centru al luptei pentru emancipare națională.¹

„Blajul a fost întotdeauna un oraș de cărți și de cărturari” afirma Alexandru Lupeanu-Melin în articolul său, *Biblioteca Centrală din Blaj*.²

¹ *Mic Dicționar Enciclopedic*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, p. 209.

² Alexandru Lupeanu-Melin, *Biblioteca Centrală din Blaj*, în Teodor Seiceanu, Ion Buzăși, *Blajul, o istorie în texte*, București, Editura Demiurg, 1993, p. 139; articolul a fost reprodus din *Boabe de grâu*, III, nr. 12, dec. 1932, p. 613-

La Blaj, cultul pentru întemeietorii Școlii Ardelene era mai viu decât oriunde; aici și-a desfășurat întreaga activitate Timotei Cipariu, contribuind la creșterea prestigiului „micii Rome, ” sporind zestrea culturală moștenită de la înaintași. Cipariu a fost unul dintre cei mai mari învățați ai poporului nostru, singurul ardelean al secolului al XIX-lea care poate fi comparat cu Bogdan Petriceicu-Hasdeu. A fost cel mai important reprezentant al curentului latinist, este „părintele filologiei române,” așa cum l-a numit Sextil Pușcariu,³ primul mare lingvist român care a pus bazele studiului istoric al limbii, punând accentul asupra elementelor moștenite din limba latină.

Dacă, în ceea ce privește Școala Ardeleană propriu-zisă (Gheorghe Șincai, Samuil Micu, Petru Maior, Ioan Budai-Deleanu), s-a ajuns, în cele din urmă, la un consens în ceea ce privește meritul lor în domeniul culturii în general, dar și al literaturii și chiar al limbii literare, când este vorba despre curentul latinist, al cărui cel mai important reprezentant este Timotei Cipariu, punctele de vedere continuă să fie diferite.⁴

La Blaj, în anul 1747, s-a înființat o valoroasă bibliotecă românească. Rolul bibliotecii în viața elevilor blăjeni a fost hotărâtor în crearea unor punți de legătură a românilor din Transilvania cu civilizația Apusului. Cu efort și pasiune, la Blaj s-au adunat cărți de o deosebită valoare. Fondul Bibliotecii Centrale din Blaj, cea mai importantă bibliotecă românească veche din Transilvania, a intrat în patrimoniul Bibliotecii academice clujene în anul 1949 cu peste 50.000 de volume, din care peste 7.000 sunt ale lui Timotei Cipariu.⁵

626; este întâiul studiu dedicat Bibliotecii Centrale de la Blaj, foarte important pentru istoricul acestei biblioteci.

³ Nicolae Albu, în *Timotei Cipariu, Poezii*; îngrijirea ediției, antologie, prefață și note de Nicolae Albu, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1976, p. 5.

⁴ Gavril Istrate, *Timotei Cipariu în conștiința urmașilor*, în *Timotei Cipariu, Opere*, I; ediție îngrijită de Carmen-Gabriela Pamfil, introducere de Gavril Istrate, București, Editura Academiei R. S. România, 1987, p. V-VII.

⁵ Ion Breazu, *Timotei Cipariu, bibliofil*, în *Transilvania*, LXXIV (1943), nr. 1, Sibiu, p. 715-721; Sidonia Puiu, *Cartea de știință în biblioteca lui Timotei Cipariu*, în *Biblioteca și cercetarea*, II, Cluj-Napoca, 1980; la p. 167 se afirmă că există 7180 volume T. Cipariu.

„Cea mai vastă și mai prețioasă parte din biblioteca bătrână de la Blaj o alcătuiesc, însă, cărțile „părintelui filologiei române,” care a fost, fără îndoială, cel mai mare bibliofil al nostru din secolul al XIX-lea.”⁶ Începând din 12 octombrie 1754, biblioteca blăjeană are și un bibliotecar, în persoana ieromonahului Grigorie Maior.⁷

Fondurile acestei biblioteci, cât și istoricul ei au constituit obiectul a numeroase studii, dar subiectul rămâne deschis pentru noi contribuții. Importanța ei în epocă este inestimabilă, ea aducându-ne, o dată în plus, admirație și un loc de frunte în cadrul țărilor din sud-estul Europei. Ea reprezintă rodul eforturilor conștiente ale intelectualilor de a ține pasul cu evoluția spirituală a vremii.

Reconstituirea fondurilor istorice componente ale Bibliotecii Centrale din Blaj (fondul bazilitan, fondul Timotei Cipariu, fondul Ion Micu Moldovan, Augustin Bunea, Ioan Vancea, Victor Mihali, Alex Nicolescu, arhidiecezan, gimnazial...), catalogarea, întocmirea unui registru inventar-topograf și noua cotare a cărților au necesitat o muncă uriașă, făcută cu dăruire și perseverență de mulți bibliotecari de la Biblioteca academică clujeană⁸ sau cercetători de prestigiu. Inventarul manuscris din 14 iunie 1747 este considerat actul de naștere al bibliotecii de la Blaj, oglinda temeliei celei mai importante biblioteci românești din Transilvania.⁹

⁶ Alexandru Lupeanu-Melin, *op. cit.*, p. 144.

⁷ *Ibidem*, p. 141.

⁸ Pe lângă numeroasele studii publicate în reviste de specialitate, merită menționate lucrări de un înalt profesionalism, elaborate de colegele noastre: Dora Daisa, *Cartea franceză în Biblioteca lui T. Cipariu. Catalog alfabetic*, Cluj-Napoca, 1984, 96 p.; Sidonia Puiu, Dora Daisa, *Biblioteca lui Timotei Cipariu*, I-V (Bibliografii și cataloage speciale, 4) Cluj, 1990; Sidonia Puiu, *Catalogul Bibliotecii lui T. Cipariu*, ediția adăugită va apărea în curând (în jur de 5.500 poziții).

⁹ Magdalena Tampa, *Din începuturile Bibliotecii de la Blaj. Despre inventarul manuscris din 14 iunie 1747*, în *Biblioteca și cercetarea*, III, Cluj Napoca, 1979, p. 130; vezi și Sidonia Puiu Fărcaș, *Contribuții la istoricul Bibliotecii Centrale din Blaj. Concepții și principii de organizare până la 1860*, în *Biblioteca și cercetarea*, IX, Cluj Napoca, 1985, p. 234-256; Ioan Chindriș,

Biblioteca lui T. Cipariu, parte componentă a Bibliotecii Centrale din Blaj, „*rara avis*” a acesteia, totaliza la moartea lui (3 septembrie 1887) aproximativ 6.000-7.000 de volume. Conform testamentului său din 18 aprilie 1886, Cipariu a lăsat această colecție de o valoare culturală unică pentru românii din Transilvania capitolului greco-catolic de la Blaj, dar cu o condiție, și anume ca biblioteca sa să fie pusă la dispoziția publicului într-un local potrivit și să fie păstrată cu grijă, ca o unitate aparte.¹⁰

Biblioteca cipariană este, în primul rând, o bibliotecă filologică și istorică, dar, în același timp, ea răspunde unui enciclopedism de cea mai înaltă calitate, atât pentru epoca în care a fost constituită, cât și pentru cercetătorii de astăzi. Bibliofilul Cipariu, omul de cultură enciclopedică, a adunat în biblioteca sa multe rarități bibliofile din secolul al XVI-lea și lucrări fundamentale pentru cultura secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea, lucrări care au fost și citite de el (cel puțin cele care au existat în colecția sa înainte de 1848).¹¹

Despre bibliofilia lui Timotei Cipariu au scris pagini memorabile Ion Breazu, S. Jakó și mulți alții.¹² I. Breazu remarca dragostea de cărți a lui T. Cipariu și faptul că învățatul canonic de la Blaj, părintele filologiei române, a fost printre cei dintâi români care au fost cuprinși de această pasiune, de această foame de a citi, de a ști. Întreaga sa viață a fost o goană după cărți. S. Jakó, unul dintre cei mai buni cunoscători ai bibliotecii cipariene, la fel ca autorii altor numeroase studii ulterioare, îl consideră pe

Biblioteca lui Inochentie Micu Klein, în *Anuarul Institutului de Istorie Cluj*, XXXIV, Cluj-Napoca, 1995, p. 347-359; Marcel Știrban, *260 de ani de la instalarea episcopului Inochentie Micu-Clain la Blaj*, în *Anuarul Institutului de Istorie Cluj*, XXXVI, Cluj-Napoca, 1997, p. 121-137; Livia Ardelean, *Le fond documentaire de la Bibliothèq̃ue Centrale de Blaj*, în *Transylvanian Review*, IV, nr. 3, 1995, p. 60-71.

¹⁰ Jakó Zsigmond, *Istoricul bibliotecii lui Timotei Cipariu*, în *Philobiblon transilvan. Studii*, cu o introducere de prof. dr. Virgil Cândea, București, Editura Kriterion, 1977, p. 358-359; Sidonia Puiu Fărcaș, *op. cit.*, p. 166-167.

¹¹ Sidonia Puiu Fărcaș, *op. cit.*, 168-169.

¹² Ion Breazu, *op. cit.*; S. Jakó, *Bibliofilia lui Cipariu*, în *Anuarul Institutului de Istorie din Cluj*, X, Cluj, 1967, p. 129-171; Jakó Zsigmond, *op. cit.*, p. 310-361.

T. Cipariu ca fiind cel mai mare bibliofil din secolul al XIX-lea. Încă de la vârsta de 7 ani, copilul Timotei citea cu o sete nepotolită cărțile pe care le găsea în sat. Chiar din perioada studenției, Cipariu a început să pună bazele bibliotecii sale de mai târziu, procurându-și, în primul rând, operele literaturii greco-latine. Întâlnirea cu limba latină i-a stârnit interesul de a compara limba română cu aceasta. Studiarea limbii române și dorința sa de a o compara cu alte limbi l-au determinat pe Cipariu să colecționeze manuale de lingvistică italiene, provenșale, franceze, spaniole, mai apoi germane și engleze, precum și dicționare, monumente de limbă și texte literare mai noi. Astfel, în jurul anilor 1844-1845, s-a constituit sfera de colecționare în domeniul filologiei.

Cipariu, dotat cu o memorie extraordinară, cu care doar Iorga s-a mai putut mândri la noi, a învățat nu mai puțin de 15 limbi. Gândul său a fost, încă din copilărie, să învețe „*limba cărților*,” iar culmea acestei năzuințe s-a concretizat în bibliofilia sa, el întemeind o „*biblioteca universală*”. Pasiunea sa pentru cărți este ieșită din comun, la fel ca dorința sa de emancipare culturală a românilor, căroro le-a arătat drumul care trebuia urmat pentru a intra în universalitate.¹³

Biblioteca cipariană a fost „*cea mai mare bibliotecă pe care a putut-o strânge până atunci o instituție publică sau un particular la românii din Transilvania, o adevărată mină pentru așezarea pe noi temelii a studiilor noastre de istorie și limbă, o desfătare pentru orice intelectual care vrea să cunoască grandiosul spectacol al înțelepciunii și artei românești.*”¹⁴

Cercetând în fondurile Bibliotecii de la Blaj lucrările filologilor francezi din secolul al XVI-lea-al XVIII-lea, am descoperit, până în prezent, peste 30 de autori, în peste 50 de ediții, din care majoritatea i-au aparținut lui Timotei Cipariu. În prima parte a prezentului studiu ne vom ocupa de filologii francezi din secolul al XVI-lea, respectiv de lucrările acestora prezente în biblioteca de la Blaj, care i-au aparținut lui Timotei Cipariu.

¹³ Valeriu Nițu, Traian Vedinaș, *Cartea - o poartă în universalitate*, în Valeriu Nițu, Traian Vedinaș, *Timotei Cipariu, Arhetipuri ale permanenței românești*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1988, p. 226-229.

¹⁴ Ion Breazu, *op. cit.*, p. 718.

Din dorința de a contribui la fundamentarea argumentelor istorice și lingvistice care să-i ajute pe românii din Transilvania să-și cucerească drepturile politice care le erau refuzate, Cipariu și-a dedicat întreaga sa putere de muncă studiului istoriei literare vechi și lingvisticii. Operele sale fundamentale sunt cele dedicate **gramaticii** limbii române. Timotei Cipariu este autorul celui dintâi tratat de gramatică română cu caracter academic. Primul volum (*Analitica sau morfologia*, apărută în 1869, 384 p.), primit cu entuziasm de contemporani (apărut într-un tiraj de 1.000 de exemplare, după numai un an de la acceptarea sa și a fost tipărit „cu spesele Societății Academice Române”), valorifica experiența sa mai veche în abordarea limbii române ca obiect de cercetare; acesta publicase deja *Elemente de limbă română după dialecte și monumente vechi* (1854, 200 p.), considerată drept „prima gramatică istorică a limbii române, ” un *Compendiu de gramatică limbii române* (1855), contribuție mai modestă, dar cu un apreciabil succes editorial și *Principia de limbă și de scriptură* (1866, 407 p.). Cel de-al doilea volum (*Sintactica sau Sintaxa*, 1877), realizat prin însărcinarea expresă a Secțiunii Filologice din cadrul Societății Academice, după repetate rezultate nesatisfăcătoare ale concursului organizat pentru partea de sintaxă, s-a bucurat, însă, de o primire mai modestă. Ambele volume au fost premiate de Academia Română. El adaugă *Sintacticei* sale un supliment, tipărit în 1877 la Blaj, cu subtitlul *Despre limba română. Suplement la Sintactica*.¹⁵ Ele au pus bazele gramaticii române moderne. La momentul publicării ei, *Gramatica* lui Timotei Cipariu era cea mai cuprinzătoare gramatică a limbii române, superioară prin diversitatea conținutului său, prin profunzimea tratării subiectelor, prin folosirea unei terminologii moderne.¹⁶

¹⁵ Mircea Popa, *Timotei Cipariu, ipostazele enciclopedistului*, București, Editura Minerva, 1993, p. 169 și 175-176.

¹⁶ Constantin-Ioan Mladin, *Note de filologie și lingvistică românească. Despre primatul ideilor științifice în opera lui Timotei Cipariu*, în *Acta Blasiensia*, III. Școlile greco-catolice ale Blajului: 250 de ani de credință și cultură, Blaj, Editura Buna Vestire, 2005, p. 409-410; *Timotei Cipariu. Corespondență primită*; ediție îngrijită de Liviu Botezan, Ioana Botezan și Ileana Cuibus, cuvânt înainte de acad. prof. Ștefan Pascu, introducere de Liviu Botezan (p. 13-92), București, Editura Academiei Române, 1992, p. 31-32.

Principalele merite științifice, Cipariu le-a avut în domeniul filologiei¹⁷ și, mai cu seamă, în cel al lingvisticii, deși Cipariu a fost glorificat în special pentru activitatea sa globală, desfășurată în domenii din cele mai diverse.¹⁸ Preocupările filologice l-au captivat pe Cipariu încă de pe băncile liceului. A învățat mai întâi latina și greaca, apoi italiana, franceza și spaniola; de asemenea, a învățat și ebraica, persana, araba, turca, germana, maghiara. El a dorit înlocuirea cuvintelor de origine slavă, formele gramaticale „străine” sau „corupte,” în primul rând, cu cele existente în vechile manuscrise și tipărituri românești care ieșiseră din uz. De aceea, el a dat o mare atenție culegerii de texte și tipărituri din secolele al XVI-lea - al XVIII-lea. În al doilea rând, el sugera să se recurgă la cuvinte din vechea latină rustică, acestea fiind mai apropiate de limba română în comparație cu cele din latina cultă care suferise influențe grecești. În al treilea rând, se pronunța pentru adoptarea unor cuvinte și forme gramaticale păstrate la aromâni și, doar dacă aceste trei surse nu se dovedeau suficiente, admitea introducerea unor cuvinte din limbile

¹⁷ Vezi *Introducere în lingvistică*. Elaborată de un colectiv condus de acad. prof. Al. Graur, ediția a III-a revizuită și adăugită, București, Editura Științifică, 1972, p. 7-9. Aici se afirmă: „*Lingvistica este știința limbii... Oamenii cultivați și, în special, filologii trebuie să meargă mai departe să studieze limba în evoluția ei, să cunoască istoria unui grup întreg de limbi și principiile generale conform cărora evoluează limbile... Dintre toate științele, cea mai apropiată de lingvistică este filologia, astfel încât mulți chiar le confundă și zic filologie pentru lingvistică. Într-un sens mai restrâns, filologia este studiul textelor vechi, editarea lor, redactarea de comentarii asupra lor etc. Într-un sens mai larg, filologia este studiul literaturii vechi și noi și chiar studiul culturii în general. Pentru a-și atinge scopul, filologul are nevoie de istorie, de arheologie, de istoria științelor, a artelor etc. Și, deoarece pentru toate acestea trebuie să consulte documente vechi, ... , filologul trebuie să aibă cunoștințe de lingvistică. La rândul lui, lingvistul, studiind limbile vechi numai din texte, trebuie să aibă cunoștințe de filologie. Dar lingvistul studiază și limbi care nu au încă scriere și, de asemenea, cercetează felul cum vorbesc oamenii fără știință de carte. În această privință, el depășește terenul filologiei, pe când, în celelalte privințe, filologia este, în general, mai cuprinzătoare decât lingvistica. De aceea, lingvistica este considerată, în general, ca o parte a filologiei*”. În lucrare ne vom referi la *filologie* în sensul larg al cuvântului.

¹⁸ Constantin-Ioan Mladin, *op. cit.*, p. 403.

neolatine.¹⁹ În același scop a scos, între 1867–1872 (40 de numere), *Arhiva pentru filologie și istorie*, cea dintâi revistă de filologie românească, în care au apărut studii, articole, eseuri, versuri și traduceri, reprezentând aproape exclusiv roadele muncii sale științifice. Adept al curentului latinist, el a militat pentru adoptarea principiului etimologic în scriere, făcând, totuși, unele concesii fonetismului.

Încă din anul 1838, Cipariu îi condamna deopotrivă pe italianizanți, cât și pe latinizanți, ambele categorii părându-i-se dăunătoare și rupte de realitatea limbii noastre, de uzul comun. El și-a propus să alcătuiască nu doar o gramatică a limbii române, ci și un dicționar și un îndreptar ortografic (el dorea, în primul rând, introducerea alfabetului latin, cerință pe care o considera normală, conformă spiritului limbii române, originii și tradiției sale istorice).²⁰

Cipariu a dorit „*emanciparea limbii*,” dar și emanciparea socială și libertatea națională a românilor din Imperiul habsburgic. Cercetările strict filologice (gramatică, lexic, sintaxă, topică, ortografie) vin să le completeze pe cele istorice. Accentul asupra romanității vine din nevoia de emancipare a națiunii prin limbă și a limbii prin națiune. Pentru Cipariu, limba a avut un pronunțat înțeles social.²¹

Prestigiul științific pe care l-a câștigat în domeniul filologiei printr-o activitate susținută, desfășurată între anii 1840–1865, a determinat guvernul român să-l informeze pe Cipariu, încă din 1866, că urma să devină unul dintre membrii fondatori ai Societății Academice din partea românilor transilvăneni, alături de George Barițiu, Iosif Hodoș și Gavril Munteanu. Înființarea Societății Academice, devenită ulterior Academia Română, a avut loc în 1867. În vara anului 1867, la ședința de inaugurare, Cipariu (ales membru al Academiei Române în 1867)²² a rostit o amplă cuvântare privitoare la istoria limbii române, bine primită de opinia

¹⁹ *Timotei Cipariu, Corespondență primită*. Ediție îngrijită de Liviu Botezan, Ioana Botezan și Ileana Cuibus, București, s.n., 1992, p. 39.

²⁰ Mircea Popa, *op. cit.*, p. 169.

²¹ Valeriu Nițu, Traian Vedinaș, *Filologia și istoria în social*, în Valeriu Nițu, Traian Vedinaș, *Timotei Cipariu, Arbetipuri...*, p. 165; vezi și D. Macrea, *Lingviști și filologi români*, București, Editura Științifică, 1958, p. 67-78.

²² Mircea Popa, *op. cit.*, p. 172.

publică din România. Cu același prilej a fost ales președintele secției filologice și apoi vicepreședinte al Academiei. Mai târziu, din cauza criticilor formulate de Odobescu și de alții la adresa principiilor sale etimologice și a exagerărilor latinizante, el a refuzat să mai participe la ședințele Academiei, dar a continuat să se considere membru al acesteia până la sfârșitul vieții.²³

Pasiunea pentru *limba franceză*, Cipariu o avea încă din anul 1826, când a început s-o învețe, iar spre sfârșitul deceniului al patrulea, traducea din această limbă la nivel literar (în corespondența sa cu Barițiu, vorbește adeseori despre romanul lui E. Sue, *Evreul rătăcitor*, pe care îl traducea pentru *Foaia*, manuscris existent la Biblioteca academică clujeană, *Filmoteca*). În evidențele privind achizițiile sale din străinătate din perioada 1843–1847, evidențe care au rămas doar fragmentar, se găsesc texte literare franceze, germane sau engleze. Ele dovedesc perspectivele largi ale cercetărilor lingvistice ale lui Cipariu, precum și diversitatea preocupărilor sale culturale. *Organul luminării* (primul număr în 1847; din 1848, luna mai, Cipariu a schimbat numele jurnalului în *Organul național*) intenționa să ofere publicului român o cultură în spiritul vremii. Colecționarea operelor literaturii universale i-a slujit, deci, pentru cercetările filologice, dar și pentru activitatea redacțională.²⁴

În concepția lui T. Cipariu, literatura clasică latină, precum și literaturile neolatine sunt premise ale literaturii române în accepțiune largă. Conform concepțiilor sale, atât filologice, cât și bibliofile, Cipariu considera drept un imperativ pentru el studiul și colecționarea creațiilor de valoare ale acestor literaturi.²⁵

Colecția lui Cipariu a fost nu doar cea mai bogată, dar și cea mai bine selecționată bibliotecă de literatură universală de filologie din câte au avut cercetătorii români de până atunci. Colecționarea în domeniul filologiei s-a desfășurat concomitent cu activitatea științifică, ambele

²³ *Arhiva personală Timotei Cipariu. Catalog*. Întocmit de Ioana Botezan și Alexandru Matei, introducere de Ioana Botezan, București, 1982, p. 7-13.

²⁴ S. Jakó, *Bibliofilia lui Cipariu*, în *Anuarul Institutului de Istorie din Cluj*, p. 133-134; *Timotei Cipariu, Corespondență...*, p. 28.

²⁵ *Ibidem*, p. 134.

dezvoltându-se paralel până la capăt. Activitatea de colecționare a lui Cipariu a fost determinată mai mult de obiective istorico-filologice decât bibliofilia luată în sensul strict al cuvântului. Cipariu considera limba ca fiind întruchiparea celei mai străvechi istorii a poporului. Având o orientare istorică, concepțiile sale lingvistice s-au integrat organic în istoria românilor. Cipariu era de părere că *filologia* și *istoria* trebuie studiate în strânsă legătură una cu alta. Astfel, există o îmbinare perfectă între colecțiile sale de interes filologic și istoric. Înainte de 1848, Cipariu și-a procurat pentru biblioteca sa aproape exclusiv lucrările istoricilor francezi de factură romantică-liberală (Guizot, Michelet, Thiers, ...), cărți furnizate de librăria Steinhausen din Sibiu.²⁶

Pentru Cipariu, valoarea unei cărți era determinată, în primul rând, de măsura în care era utilă cercetărilor sale științifice și strădaniilor care vizau ridicarea poporului român. Dar Cipariu cunoștea foarte bine valoarea cărților, iar printre raritățile bibliofilia, în biblioteca sa se găsesc un număr mare de lucrări ale unor tipografi celebri (Aldus, Stephanus, Plantinus, Frobenius, Elzevir, Blaeu ...). Așadar, procurarea rarităților a rămas, în concepția lui Cipariu, de importanță secundară față de principiul colecționării pe baza conținutului cărților, a utilității lor pentru cercetările sale.²⁷

La începutul secolului al XIX-lea, românii transilvăneni, dornici de a se face cunoscuți Europei, au avut de întâmpinat dificultăți deosebite datorate situației Transilvaniei de provincie din spațiul culturii germane recepționate prin filieră austriacă. Oficialitățile habsburgice respingeau orice influență venită din partea culturii franceze. Cu toate acestea, ideile franceze înnoitoare pătrund tot mai adânc în rândurile intelectualilor, chiar și în spațiul restrâns al unei localități modeste din inima Transilvaniei, Blajul.

Interesul lui pentru istoria și limba românilor l-a îndreptat pe Cipariu spre învățarea limbii franceze și spre îmbogățirea bibliotecii sale cu mulți autori francezi din toate epocile, cu lucrări necesare studiilor sale. Se păstrează în arhiva sa dovezi ale strădaniilor sale de a învăța franceza,

²⁶ *Ibidem*, p. 136-137 și 141-143.

²⁷ *Ibidem*, p. 145-147.

caiete de exerciții, pagini transcrise din lucrările diverșilor autori francezi; de asemenea, se păstrează o scrisoare primită de el din partea lui Emile Picot, vice-consulul Franței la Timișoara, trimisă din Timișoara, la 18 octombrie 1871, mărturie a bunelor sale relații cu acesta, bazate pe stimă reciprocă (Cipariu a fost vizitat la Blaj de Emile Picot)²⁸ și multe alte documente care atestă dragostea lui pentru limba și cultura franceză. Căile prin care Cipariu și-a procurat cărțile franceze, în ciuda dificultăților de tot felul, au fost studiate de profesorul S. Jakó.²⁹

Studiind limba franceză, conștient de latinitatea noastră și de înrudirea limbii române cu celelalte limbi romanice, Cipariu nu se lasă convins de încercările de a franțuzi limba română, considerând că ea dispune de posibilități proprii de îmbogățire. Fondul de carte franceză oglindește, ca, de altfel, întreaga bibliotecă a lui T. Cipariu, spiritul vremii, principalele orientări în știință și cultură.³⁰

Revenind la filologii francezi prezenți în fondul Blaj al Bibliotecii Filialei Cluj-Napoca a Academiei Române, ne vom referi, de această dată, la cei din secolul al XVI-lea: 18 autori în 31 de ediții, dintre care 29 i-au aparținut lui Timotei Cipariu.

Le vom menționa pe cele mai importante, iar exemplificarea lor va constitui subiectul părții a doua a studiului, care va fi publicată în volumul următor din *Libraria*, numărul 9 din anul 2010.

²⁸ Mircea Popa, *op. cit.*, p. 234; vezi și *Arhiva personală Timotei Cipariu, Catalog*, p. 302, pozițiile 2010-2011.

²⁹ S. Jakó, *Istoricul bibliotecii lui Timotei Cipariu*, în *Philobiblon transilvan. Studii*, p. 310-361.

³⁰ Dora Daisa, *Cartea franceză în biblioteca lui T. Cipariu, Catalog alfabetic*, p. 1-15; idem, *Cartea franceză a secolelor XVI-XVII în biblioteca lui T. Cipariu*, în *Biblioteca și cercetarea*, II, Cluj-Napoca, 1980, p. 254-274; vezi și idem, *Fondul de carte din „Donația franceză” în colecțiile Bibliotecii Filialei Cluj-Napoca a Academiei*, în *Biblioteca și cercetarea*, IV, Cluj-Napoca, 1980, p. 15-31.

Ars heraldica . Heraldica lui Pápai Páriz Ferenc¹

WEISZ SZIDÓNIA
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

Ars Heraldica . Ferenc Pápai Páriz' Book on Heraldry

Even though bearing a coat of arms was a frequent habit in Hungary from the XVth century onwards, the first book of a Hungarian author dealing with heraldry was published only in 1695. Printed in Kolozsvár, by Miklós Misztótfalusi Kis, Ferenc Pápai Páriz's *Ars heraldica* was one of the notable examples for the new heraldic approach current in the XVIIth century. Though written in Latin, it is considered to be the first Hungarian book of heraldry.

The work is divided into 16 chapters, out of which only three deal explicitly with coats of arms. The other chapters introduce topics of politology, archontology, genealogy and other auxiliary sciences of history. The heraldic part is well-documented and offers a significant amount of information to the reader.

The aim of Pápai Páriz was to provide the nobility of Hungary and Transylvania with a handbook that could improve their knowledge in questions connected to offices, dignities, kingship and other characteristics accompanying the noble status.

Keywords: *heraldry, Ferenc Pápai Páriz, coat of arms, nobility, Transylvania.*

Folosirea unei steme de concesiune se răspândește în Ungaria încă din secolul al XV-lea, iar donațiile de acest gen sunt frecvente și în secolele următoare. În ciuda acestui fapt, trec aproape trei sute de ani până când un autor maghiar întocmește un tratat despre teoria și bazele heraldicii. În 1695, la Cluj, în tipografia lui Misztótfalusi Kis Miklós, a fost publicată

¹ Varianta în limba maghiară a acestui studiu: Weisz Szidónia, *Ars Heraldica. Pápai Páriz Ferenc címertana*, în *Könyvek által a világ... Tanulmányok Deé Nagy Anikó tiszteletére*. (În curs de apariție)

opera lui Pápai Páriz Ferenc, scrisă în limba latină, considerată a fi prima lucrare de heraldică maghiară. Titlul complet este *Ars heraldica. Seu Consuetudinum Heraldica rum, quarum crebrior passim & usus, & in Historiis, praecipue Europaeis mentio, Synopsis. Collecta, & in hunc pugillum, in gratiam inprimis Nobilitatis Transylvanicae contracta*. Scopul studiului de față este de a prezenta această lucrare de heraldică, analiza bazându-se pe exemplarul aflat în posesia Bibliotecii Teleki-Bolyai din Târgu-Mureș.²

Pápai Páriz Ferenc³ s-a născut la Dej la pe 10 mai 1649. Își începe studiile în școlile cele mai renumite din regiune (Târgu-Mureș, Aiud), iar între 1672-1673 învață în Germania și Elveția, unde obține doctoratul în filosofie și medicină. În 1675 se întoarce în Transilvania și devine profesor la colegiul din Aiud pentru următorii patruzeci de ani. Pe lângă această funcție, lucrează ca medic la curtea princiară. Interesul său științific -

² Biblioteca Teleki-Bolyai a deținut inițial două exemplare din prima heraldică maghiară. Volumul din fondul Teleki a fost confiscat și transferat la București, pe 22 decembrie 1970, pentru a îmbogăți fondul de carte veche al Muzeului de Istorie. Deé Nagy Anikó, *A marosvásárhelyi Teleki Téka a második világháború után* [Biblioteca Teleki-Bolyai din Târgu-Mureș după al doilea război mondial], în idem, *Gondolatok a marosvásárhelyi Teleki Tékából* [Cugetări din biblioteca Teleki-Bolyai din Târgu-Mureș], Csíkszereda, Pallas - Akadémia kiadó, 2007, p. 78-79. Exemplarul studiat are formatul 12° și 206 pagini, fiind inventariat în fondul Colegiului Reformat. Primul său posesor cunoscut a fost Baczoni István, el trecându-și numele pe pagina de titlu, pe 16 decembrie 1716. Probabil că cele două litere B, respectiv numele Baczoni scris de două ori, sunt rezultatul probei sale de condei. În 1744, un anumit Toldi Miklós din Aiud semnează cartea (*Nicolai Tholdi, Nenyedini 1744*), iar patruzeci de ani mai târziu, volumul se găsește deja în colecția Colegiului Reformat, fiind inventariat de bibliotecarul Nagy István, în 1784. (*Liber Biblioth. Coll. Reform. Mvásárhelyensis Aő 1784. Biblioth. Steph. Nagy mpria*).

³ Despre viața și activitatea științifică a lui Pápai Páriz Ferenc, vezi *Pápai Páriz Ferenc. Békeséget magamnak, másoknak* [Pápai Páriz Ferenc. Pace mie, pace celorlalți], editor Nagy Géza, Bukarest, Kriterion kiadó, 1977, (în continuare *Békeséget magamnak, másoknak*), respectiv Dézsi Lajos, *Pápai Páriz Ferenc 1649-1716*. <http://mek.oszk.hu/05600/05604/html/> (în continuare Dézsi, *Pápai Páriz*).

conform spiritului epocii - se întinde pe o arie vastă. Autor al mai multor volume, în special în domeniul medicinei, filologiei și teologiei, el este interesat și de diverse subiecte legate de spiritul uman. Operele sale cele mai semnificative sunt *Dictionarium Latino-Hungaricum*,⁴ respectiv *Pax Corporis*,⁵ prima carte de medicină în limba maghiară. Datorită interesului său în știința istoriei, activitatea lui Pápai Páriz este semnificativă și în domeniul istoriei bisericii protestante și heraldică, fiind primul autor maghiar care publică lucrări în aceste domenii.

Spre deosebire de celelalte cărți ale lui Pápai Páriz,⁶ *Ars heraldica* a fost editată numai o singură dată, numărul exact al exemplarelor păstrate nefiind cunoscut la ora actuală.⁷ Cheltuielile tipografice au fost suportate de către baronul Apor István,⁸ vistiernicul Transilvaniei; de aceea, Pápai Páriz îi dedică opera. Se presupune că autorul intră în contact cu Apor la curtea princiară, ca urmare a activității sale de medic.

Din punct de vedere heraldic, perioada apariției cărții (sfârșitul secolului al XVII-lea - începutul secolului al XVIII-lea) reprezintă deja epoca decăderii, deoarece blazoanele își pierd funcționalitatea, păstrând numai valoare decorativă. Folosirea unui blazon de asumție este din ce în ce mai rară, dreptul de a emite un armorial revenind domnitorului.⁹ Odată cu consolidarea domniei Habsburgice se răspândește un nou model

⁴ Pápai Páriz Ferenc, *Dictionarium Latino-Hungaricum*, Leutschoviae, 1708.

⁵ Idem, *Pax Corporis, Az az: Az emberi Testnek belső Nyavalyáinak Okairól, Fészkeiről s' azoknak Orvoslásának módgyáról való Tracta*, Kolosvár, 1690.

⁶ *Pax Corporis* a avut 11 ediții, iar *Dicționarul Latin-Maghiar*, șapte.

⁷ Seria *RMK (Régi Magyar Könyvtár)* enumeră 16 exemplare. *Régi Magyar Könyvtár* [Biblioteca veche maghiară], vol. II, 1797, editor Szabó Károly, Budapest, MTA, 1885.

⁸ Apor István a fost jude regal suprem al scaunelor Csík, Gyergyó și Kászón, consilier gubernial, vistiernic, om influent la curtea principelui Apafi. În 1693, dobândește rangul de baron, iar în 1696, pe cel de conte. Vezi Nagy Iván, *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal* [Familii din Ungaria cu steme și genealogii], vol. I, Pest, 1857, 56 p.

⁹ Csoma József, *A magyar heraldika korszakai* [Epocile heraldicii maghiare], Máriabesenyő-Gödöllő, Attraktor kiadó, 2008, 105 p.

de blazon pe teritoriul Ungariei; un blazon de tip baroc, ornamentat peste măsură, care nu respecta regulile heraldicii.¹⁰

Ars heraldica în literatura de specialitate

Începuturilor literaturii de specialitate a heraldicii (secolele XIV-XVII) le era caracteristică o viziune predominant astrologică și alegorică. Prima lucrare de heraldică a fost scrisă de juristul italian Bartolus de Sassoferrato¹¹ (1314-1357) și se intitulează *Tractatus de Insigniis et Armis*, operă care se ocupă în principal de aspectele legale ale heraldicii. Printre celelalte opere semnificative se pot aminti lucrările lui Jean Courtois (*Le blason des Couleurs*, 1414), Clément Prinseault (*Traité du blason*, 1465), respectiv Bartholomeus Cassaneus (*Catalogus gloriae mundi*, 1529).¹² Secolele XVII-XVIII deja abundă în lucrări care discută subiecte heraldice, conform unui sistem bine definit. Silvester Petra Sancta (*De Symbolis heroicis*, 1634) este primul autor care dezvoltă un sistem nou, folosit la analizarea blazoanelor, și acordă importanță deosebită izvoarelor istorice.

La alcătuirea cărții sale, Pápai Páriz folosește mai multe surse. Prin trimiterile bibliografice frecvente, el dă dovadă de cunoștințe solide de teologie, istorie și etnografie. Se inspiră, în principal, din enciclopedia lui Hoffman¹³ și din lucrările lui Spener.¹⁴ Influențat de aceștia, își redactează lucrarea conform regulilor heraldicii axiomatice.¹⁵

¹⁰ Nyulásziné-Straub Éva, *Öt évszázad címerei* [Blazoanele a cinci secole], Szekszárd, Babits kiadó, 1999, 16 p.

¹¹ <http://www.heraldica.org/topics/bartolo.htm>

¹² Bárczay Oszkár, *A heraldika kézikönyve* [Manual de heraldică], Budapest, MTA, 1897, 488 p. În continuare, Bárczay, *A heraldika kézikönyve...*

¹³ Johann Jacob Hoffmann, *Lexikon universale historico-, geografico-, chronologico-, ... philologicum*, Basileae, 1677 (două volume).

¹⁴ Philipp Jacob Spener, (1635-1705) teolog german, cel mai mare specialist al heraldicii din secolul al XVII-lea. Dezvoltă un sistem științific de descriere a blazoanelor; este fondatorul heraldicii științifice. Operele sale principale sunt *Historia insignium illustrium* (Frankfurt, 1680) și *Insignium theoria* (Frankfurt, 1690). Bárczay, *A heraldika kézikönyve*, p. 495-498.

¹⁵ Heraldica axiomatică folosește un sistem strict și punctual în descrierea obiectului studiului, în cazul de față, a blazonului.

În pofida caracterului bine documentat, volumul *Ars heraldica* nu stârnește interesul publicului maghiar pentru știința și literatura heraldică. Din secolul următor (al XVIII-lea), numai doi savanți editează cărți în domeniu. Martin Schmeizel - autor german născut în Ungaria - publică două lucrări care se leagă de heraldică, *Dissertatio de natura et indole Artis Heraldica e Rectore magnificentissimo, serenissimo Principe ac domino domino Guilielmo Henrico etc.*, publicată la Jena, în 1722, respectiv *Einleitung zur Wappen-Lehr*, tipărită tot la Jena, un an mai târziu.¹⁶ În 1766, la Viena este publicată cartea lui Palma Károly Ferenc,¹⁷ intitulată *Heraldica e Regni Hungariae Specimen*. Primul text scris în limba maghiară se leagă de numele lui István Nyíry, care publică câteva pagini de literatură heraldică în volumul al doilea al cărții *A tudományok öszvevése* [Totalitatea științelor] (1823-1831).¹⁸

Structura cărții

Enciclopedismul caracteristic epocii se manifestă nu numai în activitatea lui Pápai Páriz Ferenc, ci și în tematica variată cuprinsă în volum. *Ars heraldica* se compune din 16 capitole,¹⁹ din care - în pofida așteptărilor sugerate de titlu - numai trei discută probleme legate de heraldică sau blazoane. Dedică câte un capitol privilegiilor regale (*De Majestate*), demnităților (*De Dignitatibus*), familiilor (*De Familiis*), numelor (*De Nominibus*). Alte capitole pun în discuție titluri (*De Titulis*), moduri de adresare (*De Reverentiis*), ranguri (*De Praecedentiis*), caracteristici fizice moștenite (*De Inhaerentibus Corpori*), veșminte (*De Vestibus*), coroane (*De Coronis*), inele (*De Annulis*), ornamente și bijuterii (*De Pensilibus Instrumentis* și *De Manualibus Ornamentis*), blazoane (*De Insignibus*, cu cinci subcapitole), principalele simboluri

¹⁶ Bárczay, *A heraldika kézikönyve...*, p. 507.

¹⁷ Palma Károly Ferenc (1735-1787), episcop, capelan regal, profesor la Theresianum din Viena, s-a ocupat și de istoriografie. *Új magyar irodalmi lexikon*, P - Zs [Noua enciclopedie literară maghiară, P - Zs], editor Péter László, Budapest, Akadémiai kiadó, 2000.

¹⁸ Bárczay, *A heraldika kézikönyve...*, p. 507.

¹⁹ Cuprinsul enumeră numai 15 capitole, ultima parte - care discută despre modul de întrebuințare a blazoanelor - nefiind menționată.

heraldice (*De Praecipuis Insignium Exemplis*), respectiv modul de folosire a blazoanelor (*De Vario Insignium Usu*).

La prima vedere, cititorul are impresia că majoritatea temelor enumerate nu au legătură directă cu heraldica, fiind mai degrabă subiecte de politologie, arhondologie, genealogie și de alte științe auxiliare ale istoriei. În epoca lui Pápai Páriz însă, limitele heraldicii nu au fost delimitate încă;²⁰ totodată, titlurile, legăturile de familie, bijuteriile și costumele sunt ornamente care îi împodobesc pe purtătorii lor, respectiv pe clasa nobiliară, cel puțin în același mod ca și blazonul. Având în vedere aceste constatări, respectiv scopul autorului, este de înțeles asocierea temelor cuprinse în volum.

Cartea începe cu dedicația, unde profesorul definește scopul lucrării sale. Cu ajutorul unei serii semnificative de date (subiecte juridice, tradiții, mod de viață etc.), dorește să informeze nobilimea transilvăneană despre obiceiurile „vestulului civilizat.” O altă intenție al lui Pápai Páriz era de a satisface interesul stârnit de *Diploma Leopoldină* față de instituțiile și obiceiurile din Austria.²¹ Cartea îi este dedicată lui Apor István, sperând că prin ajutorul acestuia, opera va ajunge și la ceilalți membri ai nobilimii, și astfel simbolurile caselor nobiliare transilvănene se vor trezi din liniștea de dinainte, pentru a răspândi faptele mărețe ale strămoșilor.²²

Primul capitol începe cu definirea termenului de *majestas*. Domnitorul, reprezentând puterea absolută în societatea feudală, dispune de diverse regalii (drepturi ale suveranului). În această parte se găsește prima referire la Transilvania, deoarece autorul amintește că, în unele state (printre care și în Transilvania), regaliile sunt acordate unei singure persoane, însă cu condiția respectării legilor fundamentale ale țării.²³ Un asemenea privilegiu al suveranului („*al împăratului roman*”) este dreptul de

²⁰ Dézsi, Pápai Páriz, <http://mek.oszk.hu/05600/05604/html/>

²¹ *Ibidem*.

²² *Nè posthac pictae Illustrium Domorum Transilvanicarum Tabulae mutæ ampliùs sed loquaces enarrent merita Majorum*, în *Ars Heraldica*, [p. 9]

²³ *Diploma Leopoldină* a menținut toate legile Transilvaniei, în afara așa-numitului *jus resistendi*.

a numi regi, principii, conți, baroni și nobili.²⁴ În acest capitol nu se menționează acest fapt, dar dreptul de a emite un blazon, care - pe lângă acordarea titlului de nobil și a altor ranguri - juca un rol important în politica socială a dinastiei Habsburg, este totodată un asemenea privilegiu regal.

Despre diversele demnități laice și religioase scrie destul de detaliat, menționându-le în ordinea importanței lor, subliniind caracteristicile specifice anumitor regiuni.

Următoarele capitole pun în discuție diferite probleme legate de genealogie și arhondologie. Subiectele de genealogie (familii, nume, caracteristici fizice moștenite) sunt tratate detaliat; autorul descrie aspectele legale ale descendenței, gradele de rudenie, tradițiile diferitelor epoci și regiuni legate de nume, respectiv caracteristicile fizice tipice locuitorilor anumitor regiuni. În capitolul despre nume găsim o altă referire la obiceiuri, autorul subliniind faptul că menționarea prenumelui în fața numelui este o particularitate maghiară. În sfera arhondologiei se încadrează următoarele subiecte: titluri, moduri de adresare și ranguri. Pe când numele se foloseau la deosebirea individului, titlurile și rangurile aveau rolul de a-i diferenția pe nobili și demnitari.²⁵

Diversele ornamente care îi împodobesc pe nobili (veșminte, coroane, inele, bijuterii și arme) sunt descrise în cinci capitole. Partea despre costume are mai degrabă caracter informativ, deoarece e puțin probabil că Pápai Páriz dorea să ofere ca model de urmat nobilimii din Transilvania nuditatea tradițională din Etiopia. Adună o cantitate semnificativă de informație etnografică despre majoritatea regiunilor lumii cunoscute în acea vreme. Scriind despre coroane și inele, evidențiind exemplele cele mai cunoscute (printre care și coroana lui Sf. Ștefan, rege al Ungariei), el și încearcă prezentarea dezvoltării formei acestor obiecte. Sunt înșiruite o serie întreagă de lanțuri, cruci, săbii, sceptre și alte însemne ale puterii, cu scopul de a-și informa conaționali despre diferitele simboluri folosite în toată Europa.

²⁴ *Sic Imperator Romanus habet jus creandi Reges Principes, Comites, Barones, Nobiles*, în *Ars Heraldica*, p. 3.

²⁵ Deák Farkas, *Az első magyar címertan* [Prima heraldică maghiară], în *Turul*, nr. 3, 1883, p. 107. În continuare, Deák, *Magyar címertan...*

Ultimele trei capitole discută despre blazoane, despre părțile componente, respectiv modurile de reprezentare și de folosire ale acestora. Aceste capitole deja se leagă de arta și știința heraldicii menționate în titlu.

Simbolul heraldic se compune din mai multe părți: scutul, coiful, lambrechinii și figurile heraldice. Partea cea mai importantă a blazonului este scutul; Pápai Páriz însuși este de acord cu această idee, de aceea începe descrierea blazoanelor cu prezentarea acestui component. Conformându-se teoriei vremii,²⁶ potrivit căreia blazoanele au origini²⁷ biblice, discută despre diversele tipuri de scuturi la modă pe parcursul secolelor, respectiv despre partițiunile și compoziția lor.

Următoarea componentă a blazonului - în ordinea importanței - este coiful (*galea*). Simbolul vitejiei militare, devine parte a blazonului din secolul al XIV-lea, la începutul numai nobilii având dreptul de a-și decora stemele cu asemenea podoabe.²⁸ Ne este oferită o imagine despre dezvoltarea istorică și rolul coifului, respectiv despre modelele deschise și închise folosite în vremea lui Pápai Páriz. Creștetul (*crista*) este menționat numai ca parte auxiliară a coifului.

Lambrechinele își au originea în bucățile de textile purtate sub coif, cu care cavalerii încercau să amortizeze șocul cauzat de loviturile primite²⁹ sau să încălzească coiful. Fiind parte auxiliară a coifului, odată cu acesta, și lambrechinele devin componente ale blazonului. Privilegiul de a purta

²⁶ Potrivit concepției secolului al XVII-lea, patriarhul Iacob a fost cel care a inventat stemele, el fiind primul care - pentru a putea fi deosebite - a decorat casele copiilor lui cu astfel de decorații. Deák, *Magyar címertan...*, p. 109.

²⁷ Originea stemelor, respectiv perioada începerii folosirii lor, sunt subiecte controversate printre heraldici. Anumiți specialiști sunt de părere că scuturile medievale se înrudesesc cu cele reprezentate pe vasele antice sau cu anumite simboluri militare. Alții cred că obiceiul folosirii unui blazon provine din epoca cruciadelor, preluat de la musulmani. Potrivit cercetărilor recente, răspândirea stemelor are origini militare, astfel fiind posibilă identificarea cavalerilor pe câmpul de luptă de către companionii lor. Fox-Davies, Arthur Charles, *Complete Guide to Heraldry*, Ware, Wordsworth Editions, 1993, p. 1-2; Bertényi Iván, *Új magyar címertan*, Budapest, Editura Maecenas, 1993, p. 11-12.

²⁸ Bárczay, *op. cit.*, p. 178.

²⁹ Marcel Sturdza-Săucești, *Heraldica. Tratat tehnic*, București, Editura Științifică, 1974, p. 113.

lambrechine sfâșiate - ca și dreptul de a reprezenta coifuri deschise pe blazon - îi revenea numai vechii nobilimii, noua nobilime avea dreptul la stofe întregi sau panglici.

Smalțurile heraldice puteau fi de două feluri, potrivit savantului din Aiud: culori și metale (aur și argint), blănurile nefiind menționate.³⁰ Tot în acest capitol subliniază și regula de bază a heraldicii, potrivit căreia este interzisă punerea unei culori peste o altă culoare, respectiv a unui metal peste un alt metal.³¹ Tot în legătură cu acest subiect, prezintă semnificația simbolică atribuită fiecăruia, dar atenția sa se extinde și asupra anumitor probleme practice, cum ar fi, de exemplu, prezentarea semnelor convenționale folosite pentru reprezentarea smalțurilor. Simbolismul legat de culori nu avea importanță numai în heraldică, deoarece autorul descrie, totodată, câteva curiozități bibliofile legate de cromatică. În biblioteca regală din Berlin, copertele cărților erau colorate în funcție de tema lor; de exemplu, cărțile de teologie aveau coperte albastre, această culoare fiind simbolul cerului; lucrările de jurisprudență - cu roșu, care era simbolul judecății și puterii executive; medicina cu verde, pentru că medicamentele erau confecționate din plante, politologia cu purpură (aluzie la mantia împăratului), iar matematica cu auriu, sugerând legătura cu strălucirea aurie a stelelor și a instrumentelor matematico-astronomice.³²

Diversele imagini care apar pe blazoane se numesc figuri heraldice. Orice imagine ce putea fi pictată avea șansa de a deveni figură heraldică. Găsim exemple pentru cele mai renumite steme europene, cum ar fi acvila bicefală a Imperiului romano-german sau crinul Angevin, dar sunt prezentate totodată și blazoanele familiilor transilvănene mai importante

³⁰ Această omitere poate fi explicată prin faptul că blănurile nu erau tipice pentru blazoanele maghiare. *Ibidem*, p. 58.

³¹ *Color colorum non potest superstrui; nec metallum debet induci metallum: quae perpetua est regula Heraldicorum*, în *Ars Heraldica*, p. 168.

³² *Theologorum Libri Cæruleo notati omnes, utpote quorum est coelestia meditari; Jurisconsultorum, cum circa sanguinem versentur, Rubro insignes; Medici, cum maximam remediorum partem hauserint ex herbis, Viridi; politicorum Librorum classis ornata Purpureo; Mathematicorum Flavô, ad aurea sydera & varia orichalcea instrumenta notanda*, în *Ars Heraldica*, p. 171.

(Apafi, Rákóczi, Bethlen și Báthori).³³ Blazonul Ungariei este descris la rândul lui, autorul încercând să ofere o explicație pentru figurile heraldice de pe acesta.³⁴

Ultimul capitol descrie diversele moduri de întrebuințare a blazoanelor.

Pe lângă cantitatea de informație adunată, *Ars heraldica* prezintă totodată anumite lipsuri. Din opera lui Spener - izvorul său principal - se inspiră numai pe plan profesional, în structura volumului mai puțin. Nu alcătuiește un indice de loc și de nume, ceea ce ar facilita găsirea informației; textul nu este însoțit de ilustrații, astfel - în afara celor câteva blazoane descrise - nu știm care dintre blazoanele transilvănene i-au fost cunoscute. Titlul cărții nu este în armonie totală cu cuprinsul, deoarece predomină subiecte care nu se leagă în mod strict de heraldică.

În pofida lipsurilor, importanța lucrării, din punctul de vedere al istoriei științelor, este incontestabilă. Importanța sa se datorează, pe o parte, faptului că este prima lucrare de heraldică a unui autor maghiar, iar, pe de altă parte, folosind izvoarele cele mai semnificative ale epocii, reușește să ofere un orizont științific de urmat heraldicilor secolelor următoare. Pápai Páriz Ferenc nu alcătuiește un manual de heraldică în sensul strict al cuvântului, mai degrabă prezintă publicului transilvănean o lucrare cu caracter general, cu care dorește să ridice nobilimea locală la nivelul de cultură a companionilor lor din Europa de Vest.

³³ *Ita collocatos videmus Palmites Apafiorum, Rotam Rakocziorum, Grues Bethleniorum, Ungves Bathoreorum, inclitorum Transilvaniae Principum*, în *Ars Heraldica*, p. 175-176.

³⁴ Cele patru brăuri sunt prezentate ca fiind simbolurile râurilor Tisa, Dunăre, Drava și Sava.

O dispoziție administrativă, inedită, a lui Varlaam,
mitropolit de Bălgrad

ANCA OPAIȚ
Biblioteca Academiei Române
Filiala Cluj-Napoca

Abstract

*A New, Administrative Act of Varlaam,
Metropolitan Bishop of Bălgrad*

This paper describes a manuscript which can be found in the Special Collections Fund in the Romanian Academy Library of Cluj-Napoca.

It is an act signed in original by Varlaam, Metropolitan bishop of Transylvania. It is an administrative act, written in Romanian with Cyrillic alphabet, and it dates back on the 27th of June, 1688.

Keywords: *Varlaam, Bălgrad, Special Collections Fund, administrative act, Romanian Academy Library in Cluj-Napoca.*

În cadrul Bibliotecii Academiei Române din Cluj-Napoca, în Fondul de Colecții Speciale, se află un exemplar manuscris, sub cota Manuscris slav 18, care, pe coperta I interior, are lipită o filă de hârtie, al cărei text este semnat în original de Mitropolitul Varlaam al Ardealului și ștampilat cu o pecete de fum.

Conținutul textului este scris cu cerneală neagră, în românește, cu caractere chirilice semicursive și este unul de factură administrativă. Prin acesta se aduceau la cunoștință câteva dintre hotărârile luate în cadrul soborului bisericesc din Bălgrad, patronat de „vlădica” Varlaam: simbria preoților români din Ardeal, plata taxelor pentru diverse servicii religioase, precum și pedepsirea neîndeplinirii acestor obligații de către enoriașii fiecărei parohii românești.

Actul este datat la 27 iunie 1688, Bălgrad,¹ semnat în original de mitropolit și validat cu pecetea personală, de formă circulară, din care se mai distinge, pe margine, însemnarea: „...МИТРОПОЛИТ...” iar în centru pare a fi un oval și un fragment de amprentă digitală. Ștampila este neclară ca urmare a trecerii timpului și a diferiților factori care au dus la deteriorarea suportului pe care a fost aplicată. De altfel, materialul de scris este afectat în mai multe locuri, de carii sau, pur și simplu, de utilizarea acestei file ca forțat pentru copertă, fiind lipită de aceasta la una din restaurările timpurii ale manuscrisului slavon (probabil în secolul al XVIII-lea).

Mai jos este redat textul dispoziției administrative:

„... la Hristos Du/mnezeu/ și milostiviilor voastre ... a jaloba ...ului milostiviilor voastre ... /po/roncescu nice unul dintre care nu vă plătescu ... /săm/brii voastre ce preoțască sau să îngropă moșiile ... întra-acela sat să nu ție nice unul popă lege sătenilor ... ce la beserecă de să vor înțelege, de nu să plătescu ... vor afla că s-au streinat moșiile beserecii sau s-au ... obicei plata popiilor, unul ca acela va fi fără ...opie și să va globi cu globă de 66 de florinți ... cum au rânduită țara cu cinstitul pișpecul Horti Știfan și părintelui vlădica Varlaam în săborul mare în Belgrad. Aceasta sămbrie să fie popiilor rumănești din toată Țara Ardelului, în toate satele rumănești, tot omul o clae de grâu și una de ovăs și o zi de cosă și altă de secere până în sară și în zua de Săn Petru un caș. Cine nu va veoi, să plătescu prețul cașului în zua de Paști.

¹ Azi, localitatea Alba-Iulia.

Totor de botez 12 ban, de cununie 12 ban și ce să va străca ceva la casa popi satul să diregă cum deragă besereca așa să grijască și casa popilor, pre popa să-l biguluiască cumu-și biguluiesc toate li/m/bile popi săi ... răul cu lucrure și păpești și mirenești. La casa popii să nu margă, nice la marba popiilor, nice cu birăul, nice cu săgăbirăul, nice cu birăul satului fără știre pișpecului, al craiului și fără știre vlădicăi. Iară care satu nu va asculta de aceasta carte uni ca ceștia să fie fără de lege. M/ese/ț (luna) i/u/n/ie/ 27, 1688. Scris în Belgrad. Vladica Varlaam (semnătură autografă).”

Într-una din lucrările sale,² Nicolae Iorga amintea că Varlaam, ucenic al mitropolitului muntean cu același nume, a fost numit mitropolit al Ardealului în decembrie 1685 și reconfirmat de principele Apaffy la 19 aprilie 1686 (+1692). Acesta a colaborat îndeaproape cu episcopul Ștefan Horty fără, însă, a confunda ortodoxismul cu calvinismul impus; cu învoiala lui au ieșit de sub tipar cărți de slujbă în limba română: *Ceasloveț* și *Rânduiala diaconstvelor*, în 1687, și *Poveste la 40 mucenici* și *Molitvenic*, în 1689.³

Pentru o cercetare mai extinsă pot fi consultate și lucrările:

² Nicolae Iorga, *Istoria Bisericii Românești și a vieții religioase a românilor*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, vol. I-II, București, Editura Ministerului de Culte, 1930.

³ *Bibliografia românească veche*, vol. I, București, 1908, p. 279-280, 291, 296.

- Augustin Bunea, *Ierarhia românilor din Ardeal și Ungaria*, Blaj, s.n., 1904.
- Timotei Cipariu, *Acte și fragmente latine românești pentru istoria beserecei române, mai ales unite*, Blaj, s.n., MDCCCLV (1855).
- Johann Hintz, *Geschichte des Bisthums der griechisch-nicht-unirten Glaubensgenossen in Siebenburgen*, Sibiu, s.n., 1850.
- Nicolae Iorga, *Sate și preoți din Ardeal*, București, s.n., 1902.
- August Treboniu Laurian, *Documente istorice despre starea politică și religioasă a românilor din Transilvania, în Magazin istoric pentru Dacia*, III, 1846.
- Alexandru Geanoglu Lesviodax, *Istorie bisericească pre scurt, cuprinzătoare de cele mai vrednice de știut întâmplări a sfintei biserici răsăritene, precum propoveduirea credinții, goanele, eresurile, soboarele, ș.c.l.*, București, s.n., 1845.
- Ioan Lupaș, *Istoria bisericească a românilor ardeleni*, Sibiu, s.n., 1918.
- Petru Maior, *Istoria bisericii românilor*, ediție îngrijită și studiu introductiv de Ioan Chindriș, București, Editura Viitorul Românesc, 1995.
- Samuil Micu, *Historia daco-romanorum sive valachorum*, în *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, nr. 11-30, 1862.
- Nicolae Popea, *Vechea Mitropolie ortodoxă română a Transilvaniei, suprimarea și restaurarea ei*, Sibiu, s.n., 1870.

O redescoperire:
un Acatist tipărit la Snagov în 1698
de către Sf. Antim Ivireanul

*Arhim. POLICARP CHIȚULESCU
Biblioteca Sfântului Sinod
București*

Abstract

*A Rediscovery: An Akathist Printed in Snagov in 1698 by
St. Antim Ivireanul*

One of the major figures in the history of the Romanian Church, as well as of the Romanian culture, St. Antim Ivireanul had an intense printing activity in several centers in Romania. In 1694, he established in Snagov, where he reorganized the place and installed the printing press, which was used to bring out to light many books.

One of the books printed there was the Akathist from 1698, which is analyzed in detail in this paper. The Akathist is also a proof of the fact that the activity of the printing press in Snagov was continuous, and not an interrupted one.

Keywords: *Antim Ivireanul, Akathist, Romanian Church, printing press, Snagov.*

Ierarh luminat, teolog, cărturar, ctitor de lăcașuri sfinte și filantrop dedicat, poliglot, meșter tipograf, traducător, miniaturist, sculptor de seamă, Sf. Antim Ivireanul se înscrie în memoria Bisericii și a culturii noastre cu o foarte bogată activitate. El s-a dovedit a fi atașat programului cultural inițiat și amplificat de Voievodul Martir, Constantin Brâncoveanu. Sfântului Antim îi datorăm desăvârșirea introducerii limbii române în slujba dumnezeiască, el fiind și ctitorul limbii liturgice, dar și al activității omiletice și catehetice bisericești. Nu putem trece cu vederea statura de apologet al Ortodoxiei, fie locale, fie din afara spațiului românesc. Această contribuție substanțială a ierarhului martir s-a concretizat prin activitatea tipografică desfășurată în mai multe centre

tipografice, unele întemeiate chiar de el, din care au ieșit zeci de titluri de lucrări în mai multe limbi.

Referindu-ne la activitatea tipografică de la Mănăstirea Snagov, cunoaștem faptul că aceasta va începe abia după ce ieromonahul Antim vine aici, în 1694, și reorganizează lăcașul, instalând tiparnița adusă de la București. Aici, priceputul ieromonah își va forma o echipă de ucenici, punând bazele unei adevărate școli a meșteșugului imprimeriei.

În 1696 avea să vadă lumina prima carte: *Orânduiala slujbei Sfinților Împărați Constantin și Elena* - în limba română; alte cărți românești vor fi tipărite succesiv: în 1697 - *Evanghelia*; 1698 - *Acatistul*; 1699 - *Carte sau lumină*. După cum observăm, activitatea tiparniței de la Snagov nu s-a întrerupt inexplicabil în 1697, cum se considera până acum, fapt dovedit de existența unui *Acatist* românesc, prezent în colecțiile Bibliotecii Sfântului Sinod, redescoperit recent.

Tipăritura studiată în contribuția de față¹ a rămas puțin cunoscută specialiștilor, ceea ce ne-a determinat să refacem prezentarea ei, cu precizări noi, nesemnificate până acum.

Acatistul către Prea Sfânta Născătoare de D(u)mnezău și cu alte rugăciuni acum a treia oară tipărit și mai cu multă nevoie diortosit (în) zilele prea luminatului D(o)mn a toată Țara Românească/Io Co(n)standin B(asara)b Voevo(d)/cu blagoslovenia prea sfințitului/Mitropolit Ky(r) Theodosie/În sfânta Mănăstire în Sneagov/La anul mântui(r)ei 1698.

Exemplarul, scris în limba română, este de format în 8° (14 x 10 cm) și are 154 de file numerotate, cu 17 rânduri pe pagină. Textul este tipărit îngrijit, cu două culori, roșu și negru. Filele sunt grupate în 20 de caiete, care conțin câte 8 file fiecare, în afară de ultimul (20), care nu are decât 2 file nenumerate. Caietele sunt numerotate în partea dreaptă jos a paginii, cu litere chirilice de tipar, urmate de o literă minusculă până la a patra filă, restul de 4 file nepurtând nici un număr. Fiecare filă poartă un număr curent în partea dreaptă de sus. Caietul al 9-lea nu are după litera J

¹ A fost semnalată de pr. Nicolae Șerbănescu în revista *Biserica Ortodoxă Română*, nr. 3-4, 1976 și amintită de Dan Râpă-Buicliu, *Cartea românească veche: Studia bibliologica*, Editura Alma, Galați, 2000, dar în lucrările de istorie a tiparului, mai vechi sau recente, nu găsim nici o mențiune.

litera **Z**, cum era firesc, ci **cs**; abia după aceasta urmează **Z**, apoi **I**, deci s-a sărit litera **S** (dz).

În partea dreaptă jos a paginii se găsește silaba de început a primului cuvânt de pe fila următoare.

Titlurile și inițialele sunt scrise cu majuscule roșii. Tot cu roșu sunt notate indicațiile tipiconale, iar în mijlocul marginii de sus a foii - al cărei text este încadrat de un chenar format din flori stilizate - chenarul este întrerupt de numele rugăciunii respective - scris tot cu roșu - care este reluat până ce aceasta se încheie (ex. *Rugăciunile Preceștanii*).

Foaia de titlu are pe verso stema Domnitorului Constantin Brâncoveanu, deasupra căreia este scris : „*Asupra peceții stihuri politice / A Țării Rumânești cu bună ferice.*”

De-o parte și de alta a stemei se află inițialele: Iω, B, D, D, Ț și K, B, D, O, P, însemnând: Iω C(onstandin), B(asarab) V(oievod) D(omnul) D(omn) Ț(ării) R(omânești).

Sub stemă se află scrise următoarele versuri:

„*Acestu semnu alu crucii ce corbul iveaște / Domnului Constandin H(risto)s îl gătește / Să-i fie spre pază cu bună voire / Și să-l îndelunge întru stăpânire.*”

Cuprins:

f. 2^r-4^r - *Acatistul Prea Sfintei de Dumnezău Născătoare carele să cântă de osebi: De iaste preot zice...* (rugăciunile începătoare, inclusiv Crezul);

f. 4^v - Gravură cu Bunavestire (pline page);

f. 5^r - vigneta dreptunghiulară, având în centru pe Dumnezeu Tatăl, încadrat de flori și frunze. Dedesubt, încep *Stihirile*, până la fila 8^r;

f. 8^v - *Veniți să ne închinăm...*;

f. 9 - 10^r - *Psalmul 142*;

f. 10^f - *Troparul Taina cea poruncită*;

f. 10^v-12^f - *Psalmul 50*;

f. 12^v-18^v - *Canonul de mulțumire către Prea sfânta Născătoare de D(um)nezău căruia întru facerea elinească semnarea de pre margine iaste acesta chip: Bucură-te ceea ce ești lăcaș bucuriei...*;

f. 19^r - *După aceasta cântăm condacele și icoasele Prea Sfintei Născătoare de D(u)mnezău*. Această pagină se încheie cu o podoabă tipografică;

f. 19^v-20^v - *Molitva către Prea Sfânta Născătoare de D(u)mnezău*;

f. 21^r - *Condacul: Apărătoarei Doamne, laude...*; textul se încheie cu o podoabă tipografică, urmată de indicația cu roșu: „*Apoi Icoasele*;”

f. 21^v - gravură cu scena Bunevestiri;

f. 22^r-35^f - *Îngerul cel mai mare din cer...* (acum începe de fapt textul *Acatistului Bunevestiri*)

f. 35^v-41^r - indicație privind încheierea Acatistului: „*După aceasta icosul cel din tâi...*;”

Urmează o *Rugăciune către Prea sfânta de Dumnezău născătoare, facere a sfântului Filotei Arhiepiscop de Țarigrad(d)...*;

f. 41^v-42^v - *Preacurată Doamnă, Stăpână, Născătoare de D(u)mnezău*;

f. 42^v - această filă se încheie cu o icoană a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, încadrată de un chenar ce umple pagina;

f. 43^{r-v} - *Molitva* către Domnul I(isu)s H(risto)s, după care urmează *Pesnele canonului Născătoare*;

f. 48^r - ^v - *Sveatilna*, apoi titlul *La Hvalite* (stihiri ce se cântă la Laude în slujba utreniei);

f. 50^r - se dau ultimele indicații cu privire la sfârșitul acatistului;

f. 50^v - *Întru tot ci(n)stitul paraclis) către prea sf(â)nta Stăpâna noastră Născătoare de D(u)mnezău*;

f. 51^v-65^f - *Canonul de rugăciune către prea sfâ(n)ta Născătoare de D(u)mnezău*, care se încheie cu o frumoasă podoabă tipografică, un leu din gura căruia ies doi lujeri de flori;

f. 65^v-78^v - *Molitvele celor ce merg spre somn*;

f. 79^r-90^r - Rugăciunile dimineții, iar pe verso se află o gravură cu Mântuitorul Iisus Hristos - Deisis - pe scaunul de judecată, încadrat de Fecioara Maria și de Sf. Ioan Botezătorul;

f. 90^v - *Pravila către D(u)mnezeiasca Cuminecătură* - deasupra paginilor, în chenarul din partea superioară a foilor, este scris „*Rugăciunile Preceș(t)ani(i)*,” iar la fila 93^v sunt date niște indicații tipiconale în limba română, dar cu ectenii în slavonă;

f. 99 - Gravură cu Mântuitorul Iisus Hristos copil, Pâinea vieții veșnice, binecuvântând din potir. Gravura este înconjurată de un text scris cu roșu: „*Eu sântu pâinea cea vie carea s-au pogorât din ceriu; de va mânca oare cine den pâinea ac(i)asta, va trăi în veaci.*” În cele patru colțuri ale gravurii sunt așezați 4 îngeri;

f. 100^r - *Canonul cătră sf(â)nta Cumenecătură;*

f. 110^v - Gravură cu Mântuitorul Hristos reluată de la f. 90^r;

f. 111-114^r - *M(o)litva dentâio a sf(â)ntului Vasile celui Mare, după care urmează, până la fila 116^r, M(o)litva a doaoa a sf(â)ntului părintelui nostru Ioan Zlatoust;*

f. 116^v - 117^r - *M(o)litva a treia a sf(â)ntului Ioan Damaschin;*

f. 117^r - *M(o)litva a patra a sf(â)ntului Simeon Metafrast;*

f. 122^r - *M(o)litva a cincea a sf(â)ntului Simeon Metafrast;*

f. 129^v - *M(o)litva a șasea sf(â)ntului Simeon Metafrast;*

f. 131^r - *M(o)litva a șa(p)tea, a sf(â)ntului Vasilie cel Mare;*

f. 132^r - *M(o)litva a opta, a sf(â)ntului Simeon B(o)goslovul;*

f. 136^v - *M(o)litva a nooa, a sf(â)ntului Ioann Zlatoust;*

f. 137^r - *M(o)litva a zeacea, a sf(â)ntului Zlatoust;*

f. 138^r - *M(o)litva a (unsprezecea) tot a acel(ui) și*

f. 139^r - *M(o)litva a (doisprezecea), a sf(â)ntului Ioan Damaskinn;*

f. 140^r - *M(o)litva a (treisprezecea), a sf(â)ntului Ioan Zlatoust, apoi urmează câteva rugăciuni scurte, care se spun până a ajunge în fața sfântului potir;*

f. 142^v - Rugăciuni de mulțumire;

f. 143^r - Rugăciuni de mulțumire a marelui Vasilie;

f. 144^r - *M(o)litva a doaoa a aceluiași;*

f. 144^v - *M(o)litva a treia a sf(â)ntului Ioann Zlatoust;*

f. 145^r - *M(o)litva a patra a lui Metafrast, cu stihuri;*

f. 146^v - *M(o)litva a cincea a sf(â)ntului Kyril de la Alexandria;*

f. 147^r - *M(o)litva a (șasea) cătră Prea Sfânta Născătoare de D(u)mnezău;*

f. 148^r - Indicații de încheiere în română și slavonă;

f. 148^v - gravură cu o cruce din flori stilizate;

f. 149^v-f. 153^v - vigneta cu flori, în mijlocul căreia se află un medalion cu Dumnezeu-Tatăl; sub ea, titlul: *M(o)litva către D(u)mnezău Savao(t) scoasă de pe greceie foarte de folos;*²

f. 153^v-f.154^r - *M(o)litva către prea sf(â)nta născătoare de D(u)mnezău scoasă den slovenie; la finalul rugăciunii: Sfârșitul și lui D(u)mnezău laudă;*”

f. 154^v - Colofon care se deschide cu notița de iertare a eventualelor greșeli: „*Mă rog voao întru H(risto)s fraților cei ce vă veți î(n)tâmpla a ceti pre ac(i)astă Cărticea. De ve(ți) afla vre o greșală, î(n)drepteat(-o) cu blâ(n)deate neponosduindu-ne pentru ca să vă arătați î(m)plinitori poruncii lui H(risto)s, ce zice: Lăsați și săva lăsa voao. Al(e) cărui milă să fie pururea cu voi;*”

Tipăritu-s-au î(n) anul de la sp(ă)senia lumii 1698

De smeritul întru ieromonahi

Antim Ivireanul”

În afara gravurilor menționate, cartea mai conține și unele vignete, litere inițiale ornate, dar și desene tipografice care încheie un text.

Menționăm că toate rugăciunile sunt într-o limbă română curată, clară, foarte accesibilă, dezbrăcată de slavonisme, indicațiile tipiconale, precum și unele ectenii fiind în slavonă.

Exemplarul nostru este complet, deși uzat. Are scoarțe din lemn, îmbrăcate în piele brună tocită. Cartea deține resturi de închizători metalice, precum și urme de restaurare empirică a legăturii. Filele prezintă rupturi, pete de ceară și de grăsimi.

Nu știm de ce Sfântul Antim spune în titlu „*acum a treia oară tipărit,*” întrucât nu se cunosc tipărituri similare de-ale sale înainte de cartea de față. În 1703, când va scoate de sub tipar un *Acatist*, nu mai precizează pentru a câta oară vede lumina tiparului această lucrare.

Unele elemente din acest *Acatist* (dimensiunea cărții, stema, chenarul paginilor) au fost reluate în *Învățăture creștinești* (1700).

² Această rugăciune a fost tradusă de către „*dumnealui Constantin Cantacuzino Stolnicul,*” despre care V. Căndea spunea că este „*într-o limbă curată și frază curgătoare, textul fiind un document al luptei pentru introducerea limbii române în biserică.*” (Virgil Căndea, *Stolnicul între contemporani*, București, Editura Științifică, 1971, p. 84). Rugăciunea era menționată în *Acatistul* tipărit la Râmnic în 1746, dar iată că ea a fost publicată mult mai devreme.

Pentru claritatea și actualitatea textului, păstrat aproape identic și azi în cărțile ortodoxe de cult, redăm o scurtă rugăciune în paralel:

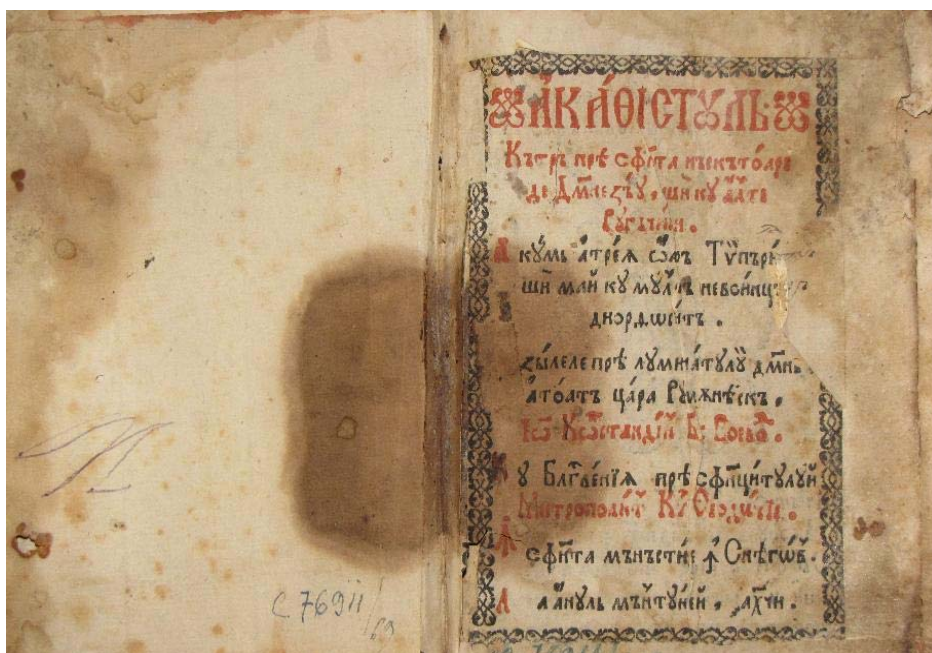
M(o)l(i)tva sf(â)ntului Ioanichie:

„Nădejdea mea ieaste Tată(l),
Scăparea mea ieaste Fiol,
Acoperitoriul meu ieaste D(u)hul Sf(â)nt,
Tr(o)iță sf(â)ntă slavă Ție.”

Text actual: *Rugăciunea Sfântului Ioanichie:*

„Nădejdea mea este Tatăl,
Scăparea mea este Fiul,
Acoperământul meu este Duhul Sfânt,
Treime sfântă, slavă Ție!”
(Ceaslov, București, 1990, p. 172).

Cartea a fost cumpărată în anul 1969 de la anticariat, pentru Biblioteca Sfântului Sinod, cu suma de 1.000 lei.

Foia de titlu a Acatistului

Un altfel de Supplex...
Unele aspecte privind relațiile interetnice din Transilvania din a doua
jumătate a secolului al XIX-lea

MONICA AVRAM
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

A Different Supplex...

*Some Aspects Concerning the Interethnic Relationship in Transylvania in the Second
Half of the XIXth Century*

Supplex Libellus Valachorum, published at Cluj în 1791, is probably one of the most important Romanian ancient books from Mureș County Library's collection. Its importance consists not only in its role in the Romanian national movement of the XIXth century, but also in those 12 pages handwritten in Hungarian, that were attached at the end of the book. The manuscript is in fact a petition, written at Vienna, on the 11th of March 1850, and it was signed by „Timotheus Cipariu,” the representant of the Romanian revolutionists; a few days latter, it was presented to the emperor, Francisc Iosif the F^c.

The book had only two known possessors - Mike Sándor and the library of the Unitarian Gymnasium from Cristuru Secuiesc. It is difficult to identify the person who had transcribed the petition and it is worth mentioning that the text could not yet be found in any of the documents collection we have studied.

Keywords: *Supplex Libellus Vallachorum*, Mureș County Library, Transylvania, Timotheus Cipariu, Mike Sándor, interethnic relationship.

Cu siguranță, una dintre lucrările de referință păstrate la Biblioteca Județeană Mureș, nu atât prin vechimea ei, cât prin importanța textului în sine pentru istoria românilor, este *Supplex Libellus Valachorum Transsilvaniae iura tribus receptis nationibus communia postliminio sibi adseri postulantium. Cum notis historico-criticis I. C. E. Civis Transsilvani. Claudiopoli, Sumptibus et Typis Martini Hochmeister*,

*Caes. Reg. Dicast. Tipographi et pr. Bibliopolae. MDCCXCI*¹ - Cluj, 1791. Considerat a fi cel mai important document revendicativ al românilor din Transilvania, care însumează toate cererile înaintate autorităților imperiale în veacul al XVIII-lea, *Supplex*-ul are la bază ideile formulate la mijlocul secolului de către episcopul Inochentie Micu Klein, reluate ulterior de frunțașii intelectualității românești din Ardeal - Samuil Micu, Ioan Molnar Piuariu, Iosif Meheși, Petru Maior, Gheorghe Șincai, Ignatie Darabant etc. - și transformate într-un veritabil instrument ideologic în lupta pentru emancipare națională.²

Studiul de față nu și-a propus analiza textului din punct de vedere al conținutului sau al importanței lui pentru evoluția istorică a poporului român; asupra acestor aspecte s-au oprit, în timp, istorici și cercetători consacrați, atât români, cât și străini, astfel încât este greu de crezut că s-ar mai putea face completări sau interpretări pertinente; David Prodan,³ Pompiliu Teodor,⁴ Ladislau Gyémánt,⁵ Zenovie Pâclișanu,⁶ Keith Hitchins,⁷ Mario Ruffini⁸ etc. reprezintă doar o mică parte dintre cei care au consacrat pagini întregi acestui „fenomen,” acestui document

¹ *BRV* II / 548.

² David Prodan, *Supplex Libellus Valachorum*, București, Editura Enciclopedică, 1998, p. 94-11.

³ *Ibidem*.

⁴ Pompiliu Teodor, *Fragmentarium iluminist*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1972; *Enlightenment and Romanian Society*, edited by Pompiliu Teodor, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1980.

⁵ Ladislau Gyémánt, *Mișcarea națională a românilor din Transilvania 1790-1848*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

⁶ Zenovie Pâclișanu, *Luptele politice ale românilor ardeleni din anii 1790-1792*, București, Cultura Națională, 1923. Extras din *Analele Academiei Române, Memoriile Secțiunii Istorice*, seria III, tom 1, p. 33-115.

⁷ Pentru o imagine de ansamblu asupra societății românești din Transilvania, precum și asupra problemelor cu care se confruntau românii transilvăneni, de văzut Keith Hitchins, *Românii. 1774-1886*, București, Humanitas, 2004, capitolul *Românii din Monarhia Habsburgică*, p. 246-284.

⁸ Mario Ruffini, *Istoria românilor din Transilvania*, București, Proteus; Chișinău, Hyperion; Fundația Culturală „Memoria”, 1993, cap. VIII, *Transilvania sub Joseph al II-lea și Leopold al II-lea*, p. 160-172.

revendicativ al românilor transilvăneni, pe care s-a fundamentat întreaga mișcare națională din deceniile următoare.

Exemplarul aflat în colecțiile Bibliotecii Județene Mureș⁹ are numărul de inventar 54.337 și, după cum arată registrele bibliotecii, a fost achiziționat în anul 1982 pentru suma de 300 de lei, dar în documentele interne nu se precizează sursa de proveniență. Este destul de redus ca dimensiuni: 59 p. + 12 p. manuscris, 17 x 21 cm, 32 de rânduri pe pagină, iar oglinda textului este de 12,7 x 16 cm. În ceea ce privește aspectul grafic, acesta este destul de simplu, în condițiile în care s-a folosit doar cerneală de culoare neagră, iar ornamentele tipografice lipsesc. Legătura s-a păstrat până azi și este doar din carton.

Drumul parcurs de acest exemplar din *Supplex...* este destul de greu de refăcut; trebuie menționate două însemne de proprietate, ambele vizibile pe pagina de titlu, și anume semnătura *Mike*, care aparține, susține D. Poptămaș,¹⁰ juristului ardelean Mike Sándor, un pasionat colecționar de documente; cea de-a doua este ștampila „*Unitarius gymnasium könyvtára Székely - Kereztúron*”, care dovedește apartenența acestui exemplar la fondul bibliotecii Gimnaziului Unitarian din Cristuru Secuiesc, județul Harghita.

Cine a fost, însă, Mike Sándor?¹¹ S-a născut la 22 ianuarie 1795, în zona Arieșului, tatăl său fiind șeful arhivelor statului; rămas destul de devreme fără tată, educația sa a fost încredințată unchiului său, Mike József, care, deși activa în domeniul industriei sării, i-a asigurat nepotului său accesul la un alt domeniu de cunoaștere, cel umanist. Tânărul Mike Sándor studiază filosofia la Cluj, apoi obține și licența în drept, cu calificativul excepțional. Din 1833 a activat în cadrul arhivelor statului și acest fapt nu a făcut decât să întărească pasiunea sa pentru istorie; seriozitatea și profesionalismul său au fost repede observate de autoritățile timpului, care i-au încredințat diverse misiuni, precum cea privind

⁹ Informații despre acest exemplar vezi în Dimitrie Poptămaș, *Philobiblon mureșean - o viață printre oameni și cărți*, Târgu-Mureș, Fundația Culturală „Vasile Netea”, 2003, p. 72 – 73.

¹⁰ *Ibidem*, p. 73.

¹¹ Szinnyei József, *Magyar írók élete és munkái*, vol. 8, Budapest, Kiadja Hornyánszky Viktor Könyvkereskedése, 1902, col. 1304-1307.

organizarea și studierea documentelor de arhivă de la Sibiu și Cluj. La 24 mai 1843 este numit director adjunct al arhivelor de la Cluj și va rămâne în această funcție până la sfârșitul anului 1849, când i se cere în mod oficial să se retragă din activitate. Ulterior, la 11 aprilie 1861, este reinstalat ca director adjunct, iar doi ani mai târziu este numit director plin, fiind definitiv pensionat în anul 1864. Se stinge din viață la 24 mai 1867.

Mike Sándor nu s-a manifestat în mod deosebit prin scrierea unor articole, studii etc. Ceea ce l-a diferențiat de alți intelectuali ai timpului său a fost pasiunea de colecționar și, cu siguranță, acest exemplar din *Supplex...* face parte din vasta lui colecție de materiale și documente referitoare, în primul rând, la istoria transilvăneană. A oferit Societății Muzeului Ardelean o sursă bogată de documente,¹² care, încă din timpul vieții, a fost valorificată de istoricii maghiari: scrisori din secolele XIV-XVII, articole din legi emise în intervalul 1540-1744, actele și „procesele verbale” ale ședințelor autorității de stat din Transilvania, desfășurate în intervalul 1728 - 1843 / 1844, diverse documente oficiale și particulare, liste ale personalului funcționăresc din Transilvania pentru intervalul 1692 - 1848, liste genealogice ale familiilor din Transilvania, acte referitoare la istoria Clujului, acte ale unor fundații catolice etc. De asemenea, a oferit și liste nominale cu protopopii sași din Sibiu, un exemplar tipărit din renumita *Hronică a românilor* scrisă de „Șincai Olahul,” un exemplar din lucrarea istoricului maghiar Huszti Andras, *Vechea și noua Dacie*, în limba maghiară, scrisorile grofului Kémeny, diverse descrieri și statistici referitoare la unele localități transilvănene. O mare parte din aceste documente oferite de el au fost deja valorificate în momentul apariției lexiconului lui Szinnyei József, adică în 1902.¹³

Cel de-al doilea semn de proprietate, ștampila Gimnaziului Unitarian din Cristuru Secuiesc, demonstrează limpede că exemplarul în discuție a făcut parte din fondurile bibliotecii acestei școli. Înființat la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în anul 1793, deși ideea în sine a fost

¹² Cf. datelor oferite de Szinnyei, cantitatea de documente lăsate Societății Muzeului Ardelean se ridică la 200 de coli și sunt împărțite în diverse domenii sau colecții mai mici.

¹³ *Ibidem*, col. 1307.

formulată încă din 1712,¹⁴ gimnaziul de la Cristuru Secuiesc concretizează, în fapt, eforturile unitarienilor de a se apropia de nivelul de școlarizare al celorlalte religii recepte. Constituirea acestei școli a prezentat un mare avantaj nu doar pentru cei de religie unitariană, accesul la învățătură fiind îngăduit și tinerilor de alte confesiuni.¹⁵

Este deja cunoscut contextul în care, în deceniul al șaselea al secolului XX, mai multe biblioteci particulare sau ale unor instituții laice sau bisericești au fost confiscate și transferate la diverse instituții de stat; este cazul bibliotecii juristului Lányi Oszkár, al bibliotecii mănăstirii franciscane din Lăzarea, bibliotecii Căminului Muncitoresc din Târgu-Mureș și, nu în ultimul rând, al bibliotecii Gimnaziului Unitarian de la Cristuru Secuiesc.¹⁶ Conform Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 1542 din anul 1951¹⁷ care, prin articolul 9, instituie, la nivel național, controlul Comitetului pentru Așezămintele Culturale asupra bunurilor de patrimoniu aflate în proprietatea oricărei instituții și permite totodată redistribuirea acestora către biblioteci științifice dacă se consideră că starea lor de conservare și condițiile de depozitare nu sunt adecvate, s-a trecut la confiscarea unui mare număr de cărți. De altfel, acest fapt este relevant și de

¹⁴ O scurtă prezentare a gimnaziului ne oferă Remus Câmpeanu, *Intellectualitatea română din Transilvania în veacul al XVIII-lea*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 1999, p. 124-125 și notele 391-394, de la paginile 247-248.

¹⁵ *Ibidem*, p. 125. Remus Câmpeanu ne oferă exemplul unui fost elev, Koncz, care, devenit senior în 1800 și totodată cadru didactic la gimnaziul amintit i-a aprovizionat pe revoluționarii români din munți, în timpul mișcării pașoptiste, motiv pentru care a și fost condamnat la 2 ani de închisoare.

¹⁶ Dimitrie Poptâmaș, *Biblioteca Județeană Mureș la 90 de ani*, în *Libraria. Studii și cercetări de bibliologie*, Târgu-Mureș, Biblioteca Județeană Mureș, nr. 2, 2003, p. 11.

¹⁷ *Hotărârea Consiliului de Miniștri 1542 privind măsurile care trebuiesc luate pentru îmbunătățirea activității bibliotecilor din Republica Populară Română* a fost adoptată în cadrul ședinței din 28 decembrie 1951 și publicată în *Monitorul oficial*, nr. 120, an III, sâmbătă, 29 decembrie 1951, p. 1195-1998.

creșterea masivă a fondului de carte din Biblioteca Județeană Mureș într-un interval de timp destul de scurt.¹⁸

Stabilirea ordinii posesorilor acestui exemplar din *Supplex...* pare să nu ridice nici un fel de dificultăți; când Mike Sándor se stinge din viață, în anul 1867, activitatea gimnaziului căpătase deja un avânt extraordinar, fiind una dintre puținele instituții de învățământ organizate în Transilvania sub egida Bisericii Unitariene. Practic, abia în anii care au urmat celui de-al doilea război mondial, activitatea gimnaziului s-a redus în intensitate; a urmat confiscarea bibliotecii în anul 1954, iar azi funcționează ca Școala Generală nr. 4 din localitate.¹⁹ Considerăm, prin urmare că, din proprietatea lui Mike Sándor, *Supplex*-ul a intrat, la un moment care nu poate fi precizat, în fondurile bibliotecii Gimnaziului Unitarian și, în final, a poposit la Biblioteca Județeană Mureș.

Este probabil, considerăm noi, ca exemplarul în discuție să fi intrat în fondurile bibliotecii școlare prin bunăvoința fostului proprietar, cunoscut pentru numeroasele sale donații; este însă greu de precizat care au fost legăturile pe care Mike Sándor le-a întreținut cu acest gimnaziu, știut fiind că el nu a studiat la Cristuru Secuiesc, ci la Turda, județul Cluj.²⁰

La Biblioteca Teleki-Bolyai se păstrează procesul-verbal de preluare a cărților aduse de la Gimnaziul Unitarian din Cristuru Secuiesc; datele conținute sunt însă destul de succinte: se menționează că s-au făcut 3 transporturi, în conformitate cu instrucțiunile Ministerului Culturii, dar nu se precizează actul normativ în baza căruia s-au făcut confiscările. Documentul este datat 27 iulie 1954. Cu siguranță, în acest context, *Supplex*-ul în discuție a intrat în fondurile Bibliotecii Județene Mureș, deși, din motive necunoscute, înregistrarea sa în documentele interne a

¹⁸ Conform datelor prezentate de Dimitrie Poptămaș și Mészáros Iosif, *Biblioteca Județeană Mureș* [Ghid], Târgu-Mureș, 1979, p. 16, se înregistrează importante creșteri cantitative: 1950 - 73.319 volume; 1955 - 185.335 volume; 1960 - 523.504 volume.

¹⁹ Școala Generală nr. 4 din Cristuru Secuiesc, strada Órbán Balázs, nr. 16.

²⁰ Szinnyei József, *op. cit.*, col. 1304.

fost făcută abia în anul 1982, după cum s-a menționat deja.²¹ În plus, probabil din rațiuni care țin de calculele contabile, a fost trecută suma de 300 de lei ca preț de achiziție, ceea ce ne îngăduie să credem că aceasta era valoarea oficială a cărții, la cursul anului 1982.

Ceea ce individualizează acest exemplar sunt cele 12 pagini scrise cu mâna, pe o singură parte, în limba maghiară, numerotate de la 61 la 72 și legate în continuarea textului propriu-zis. Fiecare pagină este încadrată într-un chenar, trasat ușor cu creionul; în plus, chenarul este deja trasat pe încă 4 pagini, care însă nu au mai fost completate, textul în sine având un final logic și un înțeles clar.²²

Fraza introductivă este foarte clară și încadrează documentul în timp și spațiu; este „*Petiția delegației române înaintate Înălțimii Sale - evident, împăratului de la Viena, Francisc Iosif I (1848-1916) - la data de 18 martie 1850.*” Documentul a fost redactat însă cu câteva zile mai devreme, la 11 martie, la Viena, de „*reprezentanții plenipotențitari ai națiunii române,*” în numele cărora semnează *Timotheus Cipariu*.

Deși datele de redactare și, respectiv, de prezentare a petiției sunt foarte clar specificate în manuscris, documentul nu este menționat în bibliografia consultată, referitoare la perioada postpașoptistă. Cei care oferă informații cu privire la activitatea delegaților români la Viena la începutul anului 1850 și la documentele redactate și înaintate autorităților imperiale în acest interval omit petiția din 11 martie. Nici T. Păcățian, care oferă o imagine destul de completă a luptei naționale din perioada postrevoluționară, referitor la anul 1850, nu amintește această petiție; precizează doar că au fost înaintate guvernului „*mai multe petițiuni, deși nu de vre-o importanță remarcabilă.*”²³ Primul document pus în discuție

²¹ Cărțile aduse la Biblioteca Județeană Mureș, în contextul amintit, nu au fost inventariate în același timp, ci treptat. Motiv pentru care credem că *Supplex*-ul în discuție a fost preluat pe baza procesului verbal din 1954, dar inventariat mult mai târziu, în 1982.

²² Pentru traducerea integrală a textului, vezi **Anexa 1**.

²³ Teodor V. Păcățian, *Cartea de aur sau luptele politice naționale ale românilor de sub coroana ungară*, ediția a 2-a, vol. 1, Sibiu, Tipografia Iosif Marschall, 1904, p. 678. Numele lui Cipariu este amintit doar în legătură cu petiția din 12 aprilie 1850, prin care se cere însă trimiterea „*unui comisar român*

este redactat o lună mai târziu față de momentul care ne interesează, abia la 10 aprilie.²⁴ Documentele ulterioare la care se face referire au fost redactate în a doua jumătate a anului 1850 și nu pot fi comparate, prin conținut, cu petiția din martie.²⁵

La rândul său, Vasile Netea insistă asupra activității delegaților români la Viena, reuniți în ianuarie 1850 în capitala imperiului, și chiar amintește o petiție înaintată împăratului, dar la 11 martie. Documentul a fost redactat însă mult mai devreme, din moment ce la 10 ianuarie a fost deja prezentat primului ministru Schwarzenberg.²⁶ Numele lui Cipariu este asociat abia memoriului din 30 decembrie 1850, semnat de mai mulți intelectuali români, prin care românii își exprimă dezacordul față de împărțirea administrativ-teritorială propusă de autoritățile imperiale.²⁷ Dacă, prin conținut, memoriul corespunde ideilor exprimate în manuscrisul din *Supplex...*, data redactării exclude orice confuzie.

Nici alte lucrări consultate, referitoare la perioada postpașoptistă, nu aduc precizări mai clare cu privire la această petiție.

Revenind la mai vechea afirmație a lui Păcățian, referitoare la numeroasele solicitări transmise Vienei, încă de la început, se subliniază faptul că acest document revendicativ face parte dintr-o serie mai lungă de acte petiționare, înaintate de națiunea română autorităților imperiale - ultimul menționat fiind datat cu un an în urmă, în 1849,²⁸ dar care au

în *Transilvania*”, precum și cu cea din redactată, tot la Viena, dar la 16 august, ambele adresate „Înaltului Minister al Cultului și al Învățăământului.”

²⁴ *Ibidem*, p. 680.

²⁵ *Ibidem*, p. 678-684.

²⁶ Vasile Netea, *Lupta românilor din Transilvania pentru libertatea națională (1848-1881)*, București, Editura Științifică, 1974, p. 51. Între semnatarii petiției, Netea nici măcar nu îl amintește pe Timotei Cipariu, din partea ardelenilor semnând doar I. Popasu și A. T. Laurian. Despre acest memoriu amintește și Étienne Pascu, *Mémoires et protestations des roumains de Transylvanie et de Hongrie de 1791 à 1892*. Extrait de la *Revue de Transylvanie*, tome 5, no.3, București, Imprimeria Națională, 1939.

²⁷ Vasile Netea, *op. cit.*, p. 55.

²⁸ Cu siguranță, se face referire la memoriul din 13 / 25 februarie 1849, prin care se cerea „unirea tuturor românilor din statele Austriei într-o singură națiune de sine stătătoare.” Vezi în acest sens și Valeriu Achim, *Nord - vestul Transilvaniei*.

rămas fără un răspuns concret din partea Vienei. În pofida asigurărilor oferite, și anume că „*cererile vor fi rezolvate spre fericirea națiunii române,*” deoarece reprezintă dorințele cele mai fierbinți ale românilor, se reproșează curții imperiale dezinteresul manifestat față de bunăstarea supușilor.

Pentru a conferi o bază legală solicitărilor înaintate, se face apel la argumente de ordin istoric, precum ajutorul militar dat de națiunea română, care „*s-a oferit prima să lupte alături de armata imperială*” și „*a sacrificat totul pentru împărat,*” la argumente care țin de statutul social al națiunii române, comparativ cu celelalte națiuni - „*pământul natal e acoperit cu cenușă, fii îi sunt decimați, în anumite localități bărbații lipsesc total, orfanii, văduvele și invalizii sunt fără număr și mulți suferă de frig și foame. Altarele sunt distruse ori pângărite...*” Sugestive sunt și datele statistice oferite, privind structura demografică din diferite zone sau localități din Transilvania: Orăștie, cu 1.400 de sași și 7.000 de români, Sebeș, unde populația românească numără 12.000 de suflete, față de numai 1.800 de sași, sau Cluj, unde trei sferturi din populație este de etnie română; aceste cifre nu justifică în nici un fel constituirea unor unități teritoriale, altele decât românești, mai ales în condițiile în care se invocă tocmai principiul egalității demografice. Nu în ultimul rând, se încearcă folosirea unor formulări, menite să atingă latura sensibilă a împăratului: „*Și de ce nu ar plânge și s-ar întrista națiunea [română]?*”

Cu siguranță, necesitatea acestei petiții a fost determinată de instabilitatea din cadrul monarhiei. Soluția propusă de imperiali, care viza centralizarea și, deci, contopirea tuturor popoarelor sub autoritatea lor, nu corespundea deloc intereselor naționalităților din monarhie, care doreau mai degrabă să se constituie într-un „*corp nedespărțit, având aceeași organizație și aceeași administrație.*”²⁹ Sunt cunoscute mai multe plângeri de acest gen, înaintate de români autorităților imperiale.

Cultură națională - finalitate politică, 1848-1918, Baia Mare, Editura Gutinul SRL, 1998, p. 22-23.

²⁹ *Ibidem*, p. 21. Vezi și Teodor V. Păcățian, *op. cit.*, p. 677; Apostol Stan, Grigore Ploșteanu, *Utopia confederalismului pașoptist. Între vis și realitate*, București, Editura Vestala, 2001, cap. *Confederalismul emigrației (1849-1956)*, p. 136-168.

De remarcat faptul că, în această încercare de argumentare a drepturilor românilor din Transilvania, sunt repetate anumite „cuvinte cheie,” menite să sublinieze rolul națiunii române în cadrul imperiului și felul în care aceasta a înțeles să-și achite datoriile materiale și morale față de curtea vieneză; astfel, revin în permanență formulări precum „credincioasa națiune română,” care „nu poate fi acuzată de lipsă de loialitate” și care a adus „mari sacrificii umane și materiale.” Cu toate acestea, deși „meritele sale nu au fost tăgăduite, recunoașterea egalității lipsește cu totalitate în direcția națiunii române.”

Responsabilitatea pentru starea de revoltă care se simte în sânul națiunii române, se spune în document, este atribuită pe nedrept preoților și tribunilor români; din acest motiv, unii dintre ei au fost arestați, dar nu li s-a putut dovedi vinovăția și, cu toate acestea, ei continuă să fie considerați periculoși pentru liniștea provinciei. Situația creată se datorează numai și numai „trezirii” conștiinței națiunii române, care acum este în stare să înțeleagă nenorocirile, să vadă abuzurile și să-și cunoască soarta.

În finalul petiției, se exprimă doar încrederea în bunăvoința împăratului, pe care „credincioșii reprezentanți ai națiunii române” îl roagă să „regleze această stare prin patent imperial.”

De altfel, pe ultima pagină, a fost copiat și răspunsul împăratului la această petiție - „Vă asigur că voi îndeplini cu siguranță solicitarea îndreptățită a poporului român, care a făcut atâtea. Prin Consiliul meu de miniștri voi cere prezentarea unei moțiuni, și puteți fi siguri că Națiunea va fi mulțumită” - ceea ce ne îngăduie să credem că textul în discuție a fost copiat în prelungirea *Supplex*-ului cel mai devreme în a doua jumătate a anului 1850, când răspunsul împăratului a putut fi cunoscut.

Acest document revendicativ este net inferior *Supplex*-ului, atât din punct de vedere al argumentelor puse în discuție, cât și al cerințelor formulate. Tonul său, destul de lipsit de fermitate, dovedește că este mai degrabă un „reproș politicos” la adresa autorităților imperiale, care, deși au luat cunoștință de problemele cu care se confrunta națiunea română din Transilvania, nu au luat măsuri concrete, deși s-a promis acest lucru de nenumărate ori.

Ar fi inoportun să avansăm vreo ipoteză referitoare la identitatea celui care a copiat textul petiției, adăugându-l *Supplex*-ului; e posibil ca

Mike Sándor să fi făcut această completare: era pasionat de istorie, avea acces la numeroase documente, era vorbitor de limba maghiară și ar fi putut afla de acest document, în condițiile în care se stinge din viața abia în 1867, mult după redactarea petiției. De asemenea, este dificil de aflat dacă transcrierea s-a făcut după textul original, în traducerea copistului, sau după o copie a acestuia, deja tradusă în limba maghiară.

Trecând peste aceste nuanțe, manuscrisul nu face decât să sporească valoarea acestui exemplar din *Supplex...* și să aducă o lumină nouă asupra relațiilor interetnice; faptul că cel mai amplu document revendicativ al românilor din Transilvania este completat, ulterior, cu o altă petiție românească, în limba maghiară și circulă într-un mediu maghiar, după cum o dovedesc cei doi posesori identificați, demonstrează, putem spune, interesul pentru o istorie reală, care trece dincolo de frontierele etnice.

ANEXA 1 - Traducerea petiției în limba română³⁰

„Petiția delegației române înaintată Înălțimii Sale la data de 18 martie 1850

Mărite Doamne!

A trecut un an de când românii ce trăiesc în toate colțurile Împărăției au înaintat Majestății Voastre o petiție ce cuprinde cererile lor, în conformitate cu dreptatea și spiritul timpului. Aceasta [petiția] a fost urmată de altele, având mici diferențe de conținut, dar toate cu aceeași finalitate. Căci ni s-a spus că cererile noastre vor fi rezolvate spre fericirea națiunii române, cereri ce reprezintă dorințele cele mai fierbinți ale credincioasei națiuni române, ce nu numai anul trecut, ci și în secolele trecute reprezentau chestiuni de importanță majoră. Acea națiune care, de-a lungul istoriei, nu poate fi acuzată de lipsă de loialitate ori de separatism, acea națiune care, pentru existența tronului, s-a oferit prima să lupte alături de armata imperială, aducând mari sacrificii umane și materiale, acea națiune care a sacrificat totul pentru împărat, acum nu numai că nu-și primește recunoașterea meritelor și a loialității din partea curții imperiale, dar se află și într-o poziție

³⁰ Traducerea din limba maghiară a fost realizată de dr. Fabian István, de la Universitatea „Petru Maior” Târgu-Mureș.

subordonată față de celelalte națiuni ale imperiului, chiar și după încheierea războiului civil.

Și de ce nu ar plânge și s-ar întrista națiunea [română]? I s-a distrus bunăstarea materială, pământul natal e acoperit cu cenușă, fiii îi sunt decimați, în anumite localități bărbații lipsesc total, orfanii, văduvele și invalizii sunt fără număr și mulți suferă de frig și foame. Altarele sunt distruse ori pângărite, iar singurii fii ai poporului care ar putea ajuta în foame și mizerie, preoții, chiar dacă acum e pace, sunt închiși și izgoniți.

Acum națiunea română a ajuns batjocura celorlalte națiuni, chiar și a celor învinse cu ajutorul ei.

Mărite Doamne! Cum nu s-ar întrista națiunea română care, nu demult, prin fapte și-a demonstrat vechea loialitate, totuși este tratată cu suspiciune. Cu merite, ce nu pot fi arătate de celelalte națiuni, a încercat să beneficieze de egalitatea oferită de curtea imperială popoarelor imperiului, și, chiar dacă meritele sale nu au fost tăgăduite, recunoașterea egalității lipsește cu desăvârșire în direcția națiunii române.

Azi, în Ardeal, în locul în care cei mai vechi locuitori sunt românii, care din cele mai vechi timpuri au existat în număr mare, se formează un stat săsesc, fără a se explica de ce. În Orăștie, unde există doar 1400 de sași și 7000 de români sau în Sebeș, unde sunt 1800 de sași și 12000 de români, cum se poate crea un ținut săsesc pe criterii egalitare? La fel se întâmplă și în Cluj, unde s-a creat aceeași situație favorabilă maghiarilor, chiar dacă trei sferturi din populație e românească. Se pare că trădarea este compensată și loialitatea pedepsită. În Banat, cei 800.000 de români au fost ruși de restul țării și au fost subordonați vechilor asupritori în Voivodina Sârbească.

Situația e la fel în zona Oradiei, în care patru cincimi din populație sunt români și totuși instituțiile sunt cele ungurești, cu funcționari care au participat la revoluție și a căror ură față de români e cunoscută. La fel se întâmplă și în celelalte părți ale Ardealului.

Deci, acele grupe de populație, pe care noi niciodată nu le-am ignorat, s-au stabilit în jurul nostru și nu invers, au pus lanțul subjugării pe noi, și noi am răbdat în pace, și în bătăliile pentru susținerea tronului am făcut tot posibilul ca să ne merităm de la Înălțimea Voastră eliberarea.

Deci, de ce nu ar fi românii triști? De ce să nu vorbim de introducerea foarte rapidă a limbii germane în instituțiile publice, mult mai rapidă decât cea maghiară, care măcar dădeau un timp de acomodare. Ca să nu mai

spunem că în Ardeal, odată cu împărțirea administrativă a provinciei, zonelor alocate românilor le sunt interpuse cele ale celorlalte națiuni, în așa fel încât românii să nu poată trăi într-un singur bloc, în acest fel națiunea înconjurată de dușmani nu poate progresa.

Mărite Doamne! Aceasta e soarta națiunii care pentru interesele tronului și pentru viitorul propriu s-a sacrificat. Iar cei care consideră că poporul român nu este altceva decât exceptarea de la legile Urbariale și ar fi liniștiți dacă preoții și tribunii nu ar agita spiritele, se înșeală. Toți acești oameni, printre care și sftnici ai Înălțimii Voastre, consideră că acești preoți și tribuni care au dus poporul la luptă, încă sunt elemente periculoase, acum, la doi ani de la revoluție. De aceea, unii au fost arestați, dar nu s-a găsit nimic incriminatoriu la adresa lor. Dar nu este nevoie ca cineva să vină să agite spiritele, pentru că națiunea vede clar cum ajung în poziții de conducere cei care s-au compromis în revoluție și acum ne comandă instituțiile, încă din timpul generalului Puchner, în timp ce bărbații noștri merituoși sunt judecați, surghiuniți, iar națiunea este adusă în stare de frământare. De asemenea, vedem cum alte națiuni se bucură de drepturi mult mai mari, chiar dacă dările lor sunt mai mici, în timp ce de români nu se ocupă nimeni. Ori, ca să vadă aceste lucruri, națiunii române nu-i trebuie decât ochi curați. Dacă s-a trezit conștiința națională în ultimii ani este tocmai pentru că își vede propria soartă, nenorocire și se simte frustrată. Acest adevăr trist l-am adus la cunoștința Măriei Voastre pentru că numai cuvântul împăratului poate aduce românilor o rază de speranță. Sprijinindu-se pe cuvântul împăratului, credincioșii reprezentanți ai națiunii române vin la tronul Măriei Voastre, implorându-vă: privind starea națiunii române și necesitățile ei, reglați această stare prin patent imperial. Viena, 11 martie 1850, Majestății Sale.

Reprezentanții plenipotențari ai națiunii române: Timotheus Cipariu la data de 17 martie 1850.

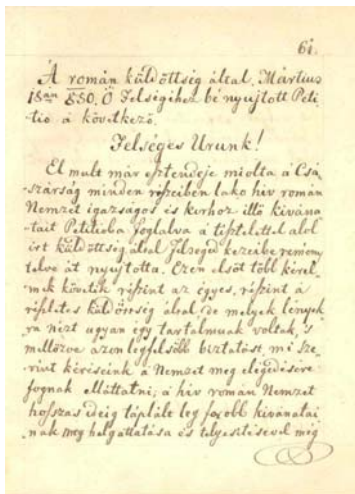
Răspunsul Majestății Sale

Vă asigur că voi îndeplini cu siguranță solicitarea îndreptățită a poporului român, care a făcut atâtea. Prin Consiliul meu de miniștri voi cere prezentarea unei moțiuni, și puteți fi siguri că națiunea va fi mulțumită.”

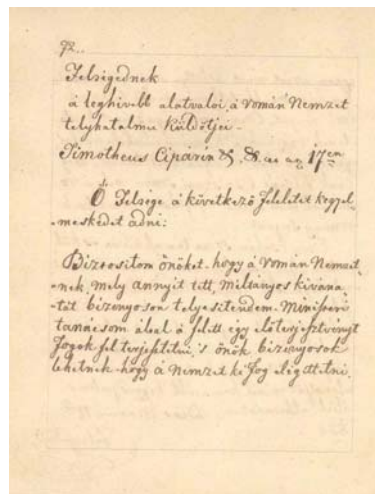
ANEXA 2

Pagina de titlu a *Supplex*-ului, cu semnătura *Mike*

Prima pagină a manuscrisului

Ultima pagină a manuscrisului

Gravura Roata Vieții din Calendarul pe 100 de ani de la Buda, din 1814

ANCA ELISABETA TATAY
Biblioteca Academiei Române
Filiala Cluj-Napoca

Abstract

The Engraving Life's Wheel from The Calendar for 100 Years from Buda, 1814

At the end of the XVIIIth century and the beginning of the XIXth century, the typography from Buda held an important position among the institutions of this kind, which used to print books for the Romanians. The number of laic books that were published here was bigger than that from the Romanian Countries, where the church and the princes exerted censorship upon publications. The printed works accomplished here were decorated with woodcuts, puncheon prints and lithographies.

In *The Calendar for 100 Years*, made up by Nicola Nicolau from Brașov, and printed in Buda in 1814, there is an interesting puncheon print - the first one found by me in a laic published work, which came out in that printing house - entitled *The Life's Wheel*. It is full of symbols, which I have tried to decrypt in this article. The illustration proves to have freemasonic connotations as well.

The engraving *Life's Wheel* was used as a model for the painting achieved by Ioan Eliazar from Valea Chioarului (as a laic named Lazar Toacaci). The picture was finished in 1833 and it can be seen in the wooden church from Răstoci (Sălaj County), whose patrons are Saints Archangels Michael and Gabriel.

Keywords: *Life's Wheel, engraving, typography, Buda, symbols, The Calendar for 100 Years.*

În anul 1577 episcopul catolic Telegdi Miklós înființa la Tirnavia, pe lângă universitatea care funcționa deja acolo, o tipografie care, două sute de ani mai târziu, respectiv în 1777, avea să se mute, împreună cu instituția de învățământ menționată, la Buda. În 1779 va primi de la împărăteasa Maria Tereza privilegiul editării cărților didactice pentru

întreaga Ungarie.¹ Oficina va ajunge să imprime cărți în nu mai puțin de șaisprezece limbi, printre care și în limba română.² Pe lângă manuale școlare, secția românească va lucra la cererea Bisericii Greco-Catolice, a regimentelor românești de grăniceri, a autorităților sau a unor persoane private, tipărituri științifice, literare sau de răspândire a ideilor iluministe.³

Din punct de vedere cantitativ, Tipografia Universității se situează pe locul trei, după officinele de la București și Iași, dacă ne referim la perioada cuprinsă între secolul al XVI-lea și anul 1830. Astfel, între 1780-1830, apar aproximativ 200 de cărți, dintre care circa 190 datează din perioada 1801-1830. Ca atare, în acest din urmă interval de timp, numeric, tipografia din Buda ocupă locul întâi, în comparație cu celelalte centre tipografice care editau cărți pentru români.⁴ Cu privire la această statistică, Miskolczy Ambrus spunea: „*Cantitatea era însoțită de o calitate de necontestat.*” Nu întâmplător, reputatul istoric Nicolae Iorga afirmă despre tipografia universității că era „*un focar viu,*” atât pentru românii din Ardeal, cât și pentru cei din principate.

Această tipografie, față de altele, executa și lucrări la comandă exterioară (pentru bani). Ca atare, în special după anul 1795, când au fost cumpărate literele chirilice de la Ștefan Novacovici din Viena,⁵ pe lângă cărți religioase și manuale școlare, apar și numeroase tipărituri cu caracter științific (istoric, filologic, filosofic), de literatură, de economie, calendare,

¹ Andrei Veress, *Tipografia românească din Buda*, în *Boabe de grâu*, III, nr. 12, 1932, p. 593; Domokos Sámuel, *Tipografia din Buda. Contribuția ei la formarea științei și literaturii române din Transilvania la începutul secolului al XIX-lea*, Giula-Gyula, Editura „Noi”, 1994, p. 7.

² László Sziklay, *Les courants idéologiques, littéraires et artistiques dans les publications de l'imprimerie universitaire de Buda*, în *Typographia Universitatis Hungaricae Budae 1777-1848*, publié par Péter Király, Budapest, Académiai Kiadó, 1983, p. 45.

³ Domokos Sámuel, *op. cit.*, p. 8.

⁴ Miskolczy Ambrus, *Le rôle des publications de l'Imprimerie Universitaire de Buda dans l'évolution de la culture roumaine de la fin du XVIIIe siècle à 1830*, în *Typographia Universitatis Hungaricae...*, p. 301.

⁵ Andrei Veress, *op. cit.*, p. 595; Monica Avram, *Activitatea tipografiei de la Buda de la începuturi și până la cenzoratul lui Petru Maior*, în *Libraria. Studii și cercetări de bibliologie*, Târgu-Mureș, V, 2006, p. 146.

ceea ce dovedește, fără îndoială, spiritul modern al tipografiei, „*anticipând cu mai bine de o jumătate de secol apariția unor lucrări similare în principatele române.*”⁶ Numărul cărților laice este net superior celui al tipăriturilor de strană⁷ în comparație cu alte centre românești, în care era exercitată cenzura bisericii sau a domnitorilor.⁸

Buda, centru cosmopolit, în care fluxul de idei era propulsat din varii direcții, mai cu seamă din Apus, a determinat ca aici să se formeze un focar cultural renumit, de care au beneficiat numeroase popoare, printre care și românii. Așa se explică de ce în marele oraș maghiar de pe Dunăre, cărțile sunt decorate nu numai cu gravuri în lemn, tehnică folosită aproape exclusiv în centrele tipografice din spațiul românesc, ci și cu gravuri în metal sau chiar cu litografii.⁹

În Crăiasca Tipografie a Universității din Pesta, gravura în metal apare atât în cărțile de strană, de obicei însoțită de xilogravură, cât mai ales în cărțile laice, unde întâlnim teme cu totul și cu totul deosebite față de ceea ce apărea la noi, în spațiul românesc, în aceeași perioadă. De notat că la Buda, cărțile laice sunt împodobite numai cu ilustrații în metal (în anii 1830 și cu litografii), iar frontispiciile și vinietele pot fi atât în lemn, cât și în metal, sau, mai rar, în piatră. Deci, ilustrațiile în lemn lipsesc cu desăvârșire din acest tip de cărți.

În *Calendariu ce slujește pre 100 de ani*,¹⁰ alcătuit de Nicola Nicolau din Brașov și imprimat la Buda în 1814, se află o interesantă ilustrație în metal - prima găsită de noi într-o tipăritură cu conținut laic apărută în această officină -, intitulată *Roata vieții*, alături de ornamente în

⁶ Domokos Sámuel, *op. cit.*, p. 5.

⁷ Anca Elisabeta Tatay, *Gravurile Triodului de la Buda din 1816*, în *Annales Universitatis Apulensis. Series Historica*, nr. 12/II, 2008, p. 231.

⁸ Mircea Tomescu, *Istoria cărții românești de la începuturi până la 1918*, București, Editura Științifică, 1968, p. 93, 121.

⁹ O prezentare recentă a gravurii din cărțile de la Buda vezi la: Anca Elisabeta Tatay, *Incursiune în gravura cărții românești vechi de la Buda (1780-1830)*, în *Danubius*, XXVI, 2008, p. 170-182.

¹⁰ Ioan Bianu, Nerva Hodoș, Dan Simonescu, *Bibliografia românească veche*, tom. III, București, Atelierele Socec & Co., Soc Anonimă, 1912-1936, nr. 847, p. 97 și tom IV, 1944, p. 296.

lemn. Coperta 1 conține de asemenea o xilogravură ce înfățișează un astronom ce studiază cerul, așezat fiind la masa de lucru.

În cele ce urmează, ne propunem să analizăm gravura în metal *Roata vieții* și să deciptăm, pe cât posibil, mesajul pe care aceasta încearcă să-l transmită.

Gravura poartă următoarea explicație: „*Nestatornica roată a lumii și primejdioase ale ei valuri,*” fiind semnată *Prixner sc. Pest.* Despre acest gravor știm că a trăit între 1746 și 1819, activând un timp la Viena, iar apoi, după 1800, la Pesta. El era apreciat pentru imagini simbolice, cum este și aceasta din *Calendar*.¹¹

Ni se prezintă un bărbat în vârstă, aproape gol, purtând barbă, coarne sub forma unor aripi de pasăre și clepsidră pe cap, învârtind roata lumii, evident în sensul acelor ceasornicului. Bărbatul este personificarea timpului, fapt dovedit în special de clepsidra care simbolizează curgerea inexorabilă a timpului spre moarte. Cele două compartimente ale ei corespund cerului și pământului, iar firul de nisip este legătura dintre ele. Prin răsturnare, sensul legăturii se schimbă, producându-se o întoarcere la origini. Ca și aici, clepsidra apare adesea ca un atribut al Bătrânului Tată Timp și ca personificare a morții. Aripile de pe capul omului semnifică capacitatea de a zbura și de a călători între tărâmul uman și celălalt tărâm, precum și eliberarea de materie și mortalitate. Bătrânul se identifică astfel cu cosmosul, adică cu lumea nemărginită în spațiu și timp.

Roata se asociază cu mișcarea neîntreruptă a vieții, cu ciclurile naturii, ale istoriei, ale vieții omului. Roata în mișcare reprezintă mersul timpului, care nu se sfârșește niciodată; este o emblemă a devenirii universale. Dualitatea implacabilului și a hazardului o are roata norocului, care face referire la alternanțele destinului uman, alcătuit din urcușuri și coborâșuri, din victorii și înfrângeri. Prin deplinătatea ei, ea unește spațiul cu timpul. Roata cea mai simplă, cum este și cea din gravura noastră, are 4 spițe. Este vorba de expansiunea către cele patru direcții ale spațiului, dar și de ritmul cuaternar al lunii și al anotimpurilor.

De roată sunt agățați 3 bărbați ce poartă costume specifice secolului al XIX-lea și care reprezintă vârstele omului: unul care urcă (tinerețea),

¹¹ Gh. Oprescu, *Grafica românească în secolul al XIX-lea*, vol. 1, București, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, 1942, p. 222-223.

unul care e sus de tot (maturitatea) și unul care coboară în neant (bătrânețea). Ei sunt însoțiți de inscripțiile explicative: „*voiu să moștenesc*” (amibiția tinereții), „*moștenesc*” (siguranța maturității), respectiv „*am moștenit*” (înțelepciunea bătrâneții). De notat că cele trei personaje au toate o înfățișare relativ tânără, putând semnifica astfel și dorința de ascensiune, atingerea scopului propus, respectiv declinul.

Scena se desfășoară într-un peisaj în care cerul, acoperit parțial de nori, ocupă o pondere însemnată în raport cu suprafața pământului, alcătuită din apă și uscat, pe care se găsesc diferite elemente cu valoare simbolică:¹² un mormânt creștin, un copac, un șarpe, o piatră, o coasă, frunze de stejar, o corabie pe valuri, cu pânzele întinse și cu oameni ș.a.

Din cele mai vechi timpuri, mormântul a reprezentat, pentru multe culturi, casa din lumea de dincolo. El poate fi și o precauție împotriva întoarcerii mortului. Astfel, făcând referire la moarte, acesta afirmă perenitatea vieții de-a lungul transformărilor ei. Deasupra mormântului prevăzut cu cruce, spre care, nu întâmplător, se prăbușește cel de-al treilea om, se află inscripția: „*Din pământ sânt și în pământ m-am întors.*”

În apropiere se află un copac, simbol al vieții în continuă evoluție, în ascensiune spre cer. Cum este vorba de un arbore foios, el poate face aluzie și la ciclicitatea evoluției cosmice: moarte și regenerare. Uitându-ne cu mare atenție, am descoperit prezența unor fructe rotunde pe ramurile și la baza acestuia. Ca atare, cel mai probabil ele sunt mere, fructe ale copacului vieții sau ale copacului cunoașterii binelui și răului. Despre acești doi copaci, literatura de specialitate face multe referiri legate de diferențele dintre ei, sau de contopirea simbolisticii lor. Cert este că înțelepciunea este pomul vieții (*Vechiul Testament, Proverbele lui Solomon*, 3:18), ceea ce implică ideea că acesta este și pomul cunoașterii.

Șarpele, care se târăște pe sol, reprezintă, cel mai adesea, inteligența

¹² Pentru descifrarea tuturor simbolurilor din această gravură vezi: Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, vol. 1-3, București, Editura Artemis, 1993; Ivan Evseev, *Dicționar de simboluri și arhetipuri culturale*, Timișoara, Editura Amarcord, 1994; Rowena Shepherd, Rupert Shepherd, *1000 de simboluri. Semnificația formelor în artă și mitologie*, Oradea, Editura Aquila, 2007; Clare Gibson, *Semne și simboluri. Ghid ilustrat. Semnificații și origini*, Oradea, Editura Aquila, 1998.

satanică, ispita. Nu întâmplător, lângă capul său observăm prezența fructului oprit: mărul. Datorită faptului că își schimbă pielea, și el este un simbol al renovării ciclice a naturii. Mai este socotit animal primordial, întruchipare a materiei primare și a haosului. Fiind situat în apropierea mormântului, simbolistica sa mai poate fi și aceea de păzitor al locurilor de îngropăciune, întruchipând spiritele morților.

Piatra, de fapt roca dură, este simbolul tăriei, solidarității, statorniciei și perenității. Există o strânsă legătură între suflet și piatră. Piatra și omul prezintă o dublă mișcare: ascendentă și descendentă - Omul se naște din Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu.

Coasa reprezintă moartea, datorită faptului că amândouă se comportă identic cu tot ceea ce este viu: reprezintă o unealtă oarbă care taie tot ce este în viață.

În fața coasei sunt dispuse câteva frunze de stejar. Ele fac referire, desigur, la înțelepciunea, tăria și puterea omului în fața ispitei, la permanența și continuitatea vieții. Arbore sacru, stejarul este o metaforă a omului care nu se lasă doborât de soartă, o alegorie a verticalității sale morale. De asemenea, el asigură comunicarea dintre cele trei lumi: cea subpământeană, cea terestră și cea celestă.

Toate aceste elemente amintite mai sus (mormântul, copacul, șarpele, piatra, coasa), personificând sau făcând aluzie la diferitele etape sau caracteristici ale vieții, sunt înșirate în fața roții, pe sol, adică sunt la discreția timpului. Lângă ele, în partea de jos a gravurii, se observă o mare zbuciumată pe care plutește în derivă o corabie cu pânzele umflate de vânt, dar de care este agățată o ancoră, și cu câțiva oameni, în poziții diferite: unul pe corabie, unul pe punctul de a cădea, iar altul în valuri. Desigur, există o similitudine între acest grup de oameni și cel de pe roată.

Corabia evocă ideea securității, a forței de rezistență, într-o trecere dificilă. Imaginea bărcii e asociată călătoriei lumești (atât la propriu, cât și la figurat - trecerea prin viață), dar și ultimei călătorii a sufletului în împărăția morții sau acolo unde „*nu este nici întristare, nici suspinare, ci viață fără de sfârșit.*”

Pânzele din imaginea noastră sunt umflate de vânt. Deoarece trebuie să urmeze vântul, ele simbolizează nestatornicia și inconștiența. Același vânt creează și valuri puternice, asociate cu instabilitatea, nesiguranța, veșnica frământare a vieții, inclusiv a celei sufletești. Valurile pot

simboliza, așadar, pericolele de moarte, de natură fizică sau morală. Însă valul e trecător, ceea ce ne duce cu gândul la efemeritatea lucrurilor în curgerea neîncetată a timpului.

Dacă corabia e trecerea, atunci apa e viața: deci, trecerea prin viață este navigarea corăbiei pe mare. Viața și marea sunt misterioase, primejdioase, pline de ispite, și numai cu înțelepciune, curaj și credință poți sfârși călătoria de pe pământ cu bine. Apa mai este asociată însă și cu toamna, cu amurgul, deci cu un sfârșit al vieții (terestre), care nu e altceva decât un nou început.

Observăm însă și prezența ancorei care are rolul de a ține nava în loc. Aceasta are două brațe prevăzute cu gheare, simbolizând siguranța, fidelitatea, speranța sau, în creștinism, legătura cu Iisus Hristos.

Cum francmasonii au fost interesați întotdeauna de temele cosmice, printre care cele patru anotimpuri sau cele patru vârste ale omului (3 terestre și una cerească), ne gândim că gravorul Prixner ar fi putut avea legătură sau cunoștințe despre ideile acestora.¹³ De asemenea, clepsidra, coasa, barca pot avea conotații masonice. Mai mult, xilogravura reprezentând un astronom, redată pe coperta *Calendarului* și amintită mai sus, conține, printre altele, un echer și un compas¹⁴ - simbolurile cele mai reprezentative pentru această grupare, fapt ce susține supoziția noastră. Considerăm aici a fi momentul oportun pentru a arăta cum simbolistica compasului converge spre cea a roții vieții: „*Compasul, răsucindu-se pe vârful său, pentru a se înapoia la punctul de plecare, a simbolizat și ciclul unei existențe: oricât de departe și oricât timp ai merge, vei ajunge din nou la punctul de plecare.*”¹⁵

Mai constatăm că inscripțiile, atât cele din interiorul gravurii, cât și cele din exterior, sunt scrise foarte corect în limba română, cu litere chirilice, deși gravorul era străin. Mai mult, unele cuvinte se suprapun peste roată sau peste copacul din gravură, ceea ce ne face să credem că inscripțiile nu aparțin plăcii originale, ci sunt aplicate ulterior.

¹³ W. Kirk MacNulty, *Francmasoneria. Simboluri, secrete, semnificații*, București, Editura Rao, 2006, p. 268.

¹⁴ Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *op. cit.*, vol. 1, p. 355-356; Rowena și Rupert Shepherd, *op. cit.*, p. 305; Clare Gibson, *op. cit.*, p. 76.

¹⁵ Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *op. cit.*, vol. 1, p. 355.

Dintre reprezentările roții, realizate de-a lungul timpului în spațiul european sau românesc, cităm doar xilogravura lui Albrecht Dürer, din cartea lui Sebastian Brant, *Das Narrenschiff* (*Corabia Nebunilor*), apărută la Basel în 1494¹⁶ și fresca pictată de Grigore Ranite și Ioan Zugravul la 1760 pe turnul clopotniță al bisericii „Cuvioasa Paraschiva” din Rășinari (jud. Sibiu).¹⁷

Considerăm că pictura executată de Ioan Eliazar din Valea Chioarului, pe numele său de mirean Lazar Toacaci, terminată în 1833, de la biserica de lemn cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail și Gavril” din Răstoci (jud. Sălaj),¹⁸ a avut ca punct de pornire gravura de la Buda din 1814. Dintre asemănări menționăm: poziționarea roții în centrul imaginii, înfățișarea celor 4 personaje și locul pe care îl ocupă acestea în spațiu, prezența pe sol a șarpelui, coasei și a mormântului cu cruce, a corăbiei mult simplificată, inscripțiile (cu excepția verbului care definește cele 3 vârste).

Respectiva gravura, apărută într-o tipăritură românească de la Buda, atât de complexă din punct de vedere al simbolisticii, indubitabil a dat mult de gândit oamenilor din vremea aceea, și dă și celor din prezent, asupra sensului vieții și morții. Nu întâmplător, această ilustrație, cu adânci implicații asupra scurgerii inexorabile a timpului, a apărut într-un calendar pentru 100 de ani.

¹⁶ Vezi imaginea în *Das Albrecht Dürer Hausbuch*, Auswahl aus dem graphischen Werk. Einleitung von Wolfgang Hütt, zusammengestellt von Gabriele Forberg, München, Verlag Rogner&Bernhard, 1975, p. 380.

¹⁷ Vezi imaginea la Marius Porumb, *Un veac de pictură românească din Transilvania. Sec. XVIII*, București, Editura Meridiane, 2003, fig. 100.

¹⁸ Valer Hossu, *Răstoci - O istorie într-un sat*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 1996, p. 70-71; [http://ro.wikipedia.org/wiki/Biserica de lemn din R%C4%83stoci](http://ro.wikipedia.org/wiki/Biserica_de_lemn_din_R%C4%83stoci); Carol Harsan, *O icoană din Răstoci pe biroul Papei Ioan Paul al II-lea*, în *România liberă*, 4 noiembrie 2006.

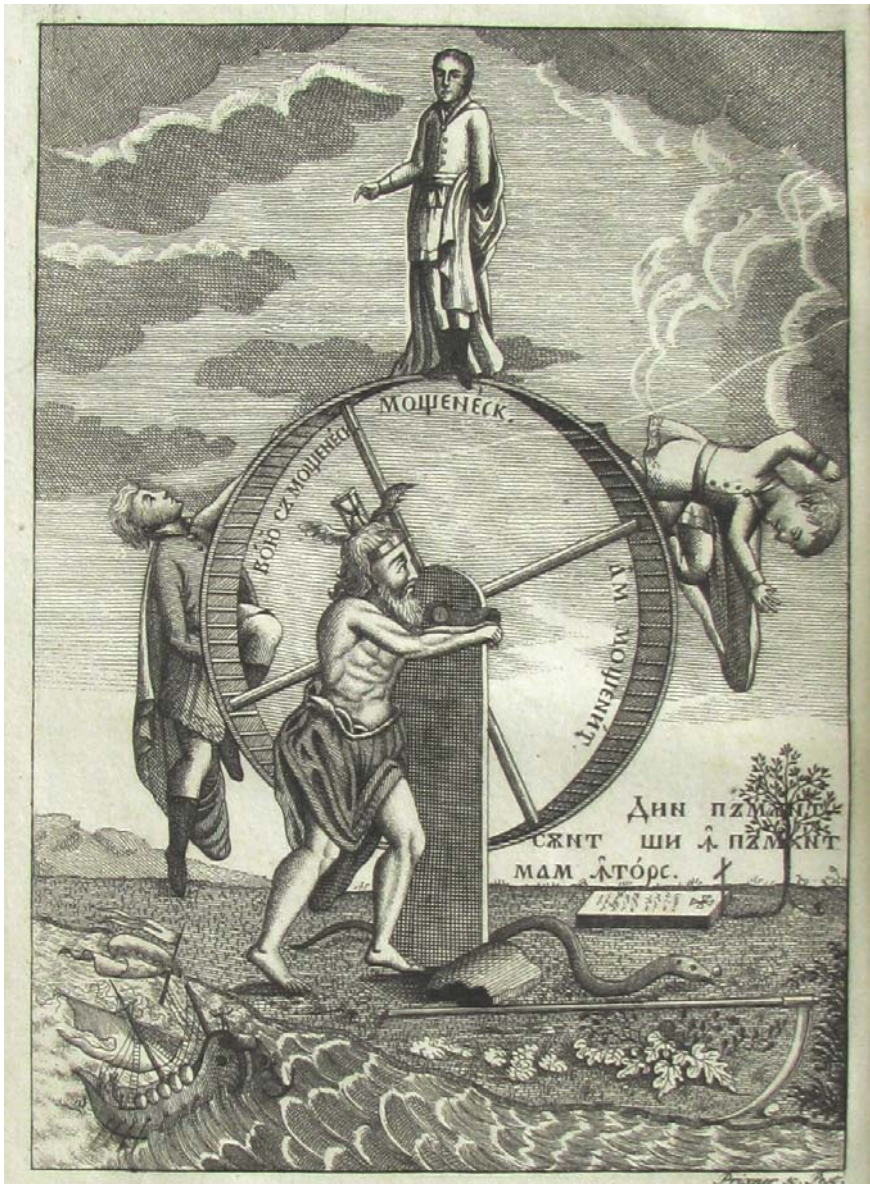

Fig. 1. Prixner, *Roata vieții*, gravură în metal, *Calendar pe 100 de ani*, Buda, 1814.

Fig. 2. Ioan Eliazar (Lazar Toacaci), *Roata vieții*, pictură, 1833, biserica de lemn cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail și Gavril” din Răstoci (jud. Sălaj).

ITINERARIILIVREȘTI

Alteritate și identitate religioasă. Considerații cu privire la reprezentarea „ereticului” în literatura tipărită în Moldova la mijlocul secolului al XVII-lea (II)*

CARMEN MARIA DORLAN

Institutul de Cercetări Socio-Umane „Gheorghe Șincai”
Târgu-Mureș

Abstract

Religious Identity and Otherness. Considerations Regarding the Representation of the „Heretic” in the Moldavian Printed Works at the Middle of the XVIIth Century

Analysing the content of the printed works in Moldavia at the middle of the XVIIth century, the present paper intends to approach the category „heretic” as a main instrument used in order to better understand the transformation known by the Moldavian ecclesiastical élite at the level of religious imagination, cultural and ecclesiastical politics and the process of religious identity construction. Focusing on the polemical context resulted of the synodal activity at Iași, in 1642, the printed works edited the following years are used in order to reconstruct a social typology and to reflect on the way this ecclesiastical élite thought and represented the religious otherness, the politics elaborated at this moment, taking into consideration the fact that any attempt to reconstruct the evolution of a mental representation implies social and temporal contextualising and the significance attributed to it is mobile. It also intends to define the opportunities instrumented by this type of religious propaganda to strengthen the Orthodox Eastern identity and the social control at the lower levels of ecclesiastical structures, revealing a religious discourse on the social relations and realities much more polemic, based on exclusion and marginalization. Identified with the confessions resulted after the Reformation, but also with the Armenian communities existing here, the reconstruction of the „heretic” social type reflects an important effort sustained by these categories intended to improve the sense of religious self-consciousness. On the other hand, edited sources used to reflect this discourse, reveal an important change regarding the process of cultural and religious

* Prima parte a acestui studiu a fost publicată în *Libraria. Studii și cercetări de bibliologie*, nr. VII, 2008, p. 183-198.

communication, being perceived as such and instrumented as a vehicle in the process of transmitting information. They also represent important sources for the patterns developed by the Romanian communities as far as religious identity is concerned, during the following centuries.²

Keywords: *religious identity, the “heretic”, Moldavia, printed works, Orthodoxy, confessions.*

Orice încercare de distanțare, separare de criteriile de apartenență la comunitatea religioasă ortodoxă, de credință „pravoslavnică,” „cea bună,” genera mai multe tipuri de excludere și de marginalizare. Implicațiile de natură socială sunt printre cele mai relevante. Identificată cu „acțiunea de a lua,” de a face o „alegere, preferință, [sau] viziune aparte și separatistă,” față de sistemul de credință al comunității la care aceasta se raporta, „erezia” implica, în egală măsură, persistența cu încăpățănare în ceva ce era apreciat drept greșeală conform criteriilor de apartenență la credința ortodoxă, menținerea unui comportament social de diferențiere specific.³ Acuzațiile de acest gen, însă, necesitau argumente suficient de clar prezentate în fața reprezentanților comunității,⁴ care stabileau ulterior condițiile excluderii. Dintre acestea, reglementările referitoare la instituția căsătoriei sunt printre cele mai importante. Asumarea convingerilor „eretice” justificau acțiunea de separare a soției, inclusiv fără intervenția bisericii, indiferent dacă noile convingeri religioase ale soțului implicau doar încurajarea sau obligația de a renunța la credința ortodoxă. Ceea ce definitivă ruptura legăturii matrimoniale era lipsa disponibilității de a renunța la noile convingeri religioase și menținerea pe o durată mai îndelungată a acestui atașament, manifestat social.⁵ Comparabil cu implicațiile adulterului, acuzația de „erezie” nu anula drepturile soției asupra patrimoniului său,⁶

² „Investește în oameni!” doctorand bursier în Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013.

³ *Carte românească de învățătură*, ediție critică, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1961, p. 115.

⁴ *Ibidem*, p. 114.

⁵ *Ibidem*, p. 115.

⁶ *Ibidem*, p. 116.

cea ce poate sugera, în ceea ce privește prezența socială și activarea în cadrul comunității creștine, o prevalență a valorilor morale asupra dreptului la convingeri religioase proprii, deși nu anula efectele discriminatorii rezultate din reglementările prevăzute în această privință. Apartenența la comunitatea creștină implica, în primul rând, obligativitatea respectării unui complex de valori morale, care de multe ori depășea granițele alterității religioase coabitante sau cu care erau întreținute contacte mai mult sau mai puțin intense. Reprezentativă în acest sens poate fi considerată o dimensiune a raporturilor întreținute de moldovenii pravoslavnici cu comunitățile catolice din Moldova sau cu călugării misionari care au activat aici, de proveniență catolică, și anume a cadrelor comportamentale impuse de societatea moldovenească în aceste raporturi. Cazul călugărului dominican, Giacinto din Osimo, menționat în relatările lui Niccolo Barsi,⁷ ale lui Bakšić și Marco Bandini, pentru deceniile patru și cinci ale secolului al XVII-lea, care se pare că a stârnit reacții prompte atât din partea catolicilor, cât și a ortodocșilor prin acțiunile sale imorale, este doar un exemplu în acest sens. Pe de altă parte, o astfel de acuzație elibera soțul de obligațiile sale în cazul unui conflict de natură legală⁸ în care ar fi implicată soția și pentru aceasta nu existau nici un fel de circumstanțe atenuante în cazul unei acuzații de „erezie.”⁹

În schimb, reglementările precizate de *Cartea românească de învățătură* cu privire la revenirea la ortodoxie și a situației unei căsnicii în acest caz, confirmă importanța instituției bisericii pentru constatarea, confirmarea și consacrarea reprimirii în cadrele comunității creștine pravoslavnice a celui „rătăcit” și cer o atenție deosebită din partea preoților în vederea eliminării oricărui pericol de prozelitism religios în formă mascată.¹⁰ Biserica era singura instituție îndreptățită să analizeze și să judece orice aspect referitor la „erezie,”¹¹ autorităților laice revenindu-le

⁷ *Călători străini despre Țările Române*, vol. V, București, Editura Științifică, 1973, Vol. îngrijit de Maria Holban (redactor responsabil), M. M. Alexandrescu-Dresca Bulgaru, Paul Cernovodeanu, p. 69-70.

⁸ *Carte românească de învățătură*, ed. cit., p. 122.

⁹ *Ibidem*, p. 172.

¹⁰ *Ibidem*, p. 116.

¹¹ *Ibidem*, p. 172.

numai obligativitatea aplicării imediate a sancțiunii stabilite. La fel ca și în cazul trecerii evreilor la creștinism sau hirotonisirii ca și călugăr,¹² revenirea la credința pravoslavnică era încurajată și era investită, prin intermediul botezului, cu iertarea și izbăvirea de păcatele și greșelile săvârșite. Având în vedere funcționalitatea *Cărții românești de învățătură* din 1646, de a oferi un instrument scris, tipărit, accesibil în aplicarea legii pentru elita moldovenească suficient de educată pentru a o putea utiliza, aceasta promova în legătură cu „ereticul” un discurs exclusivist, dar nu ireversibil, atent mai degrabă la implicațiile unui prozelitism religios distinct asupra coeziunii comunității religioase ortodoxe. Devianța de la sistemul de credință este asimilată cu excluderea totală, dar nu fără posibilitate de îndreptare, din comunitatea creștină și etnică la care se raportează restul comunității. Biserica acceptă revenirile la ortodoxie și chiar încurajează o politică de conștientizare a comunității în general de necesitatea acționării pentru recuperarea celor „rătăciți în eresurile lor.”

Discursul care putea fi promovat aici trebuia să fie atent și la realitățile sociale sau la interesele economice și politice existente care marcau aceste raporturi.¹³ Coabitarea cu comunitățile armenesti, husite,

¹² *Ibidem*, p. 177.

¹³ Instituția domniei a încurajat o politică de stabilire a comunităților străine pe teritoriul Moldovei cum sunt cele semnalate în documentele epocii de „tătari,” „țigani,” „armeni,” „poloni,” „unguri,” „sași,” „sârbi,” „ruși,” „bulgari,” „greci,” „jidovi,” iar în rândul comunităților catolice săsești sau maghiare trebuie menționat aportul de misionari care au activat aici începând cu perioada medievală, prezență intensificată în secolul al XVII-lea, cu precădere după înființarea Congregației De Propaganda Fide (1622) și ca rezultat al intereselor Companiei lui Isus. La fel ca și în cazul misionarilor de proveniență catolică, regimul toleranței religioase față de comunitățile protestante existente aici era condiționat, într-o mare măsură, de caracterul propagandei religioase promovate și de angajamentul respectării stricte a credinței ortodoxe răsăritene. Vezi Ion Toderașcu, *Etnic și confesional în pravilele românești (secolul XVII)*, în vol. *Etnie și confesiune în Moldova medievală*, Ion Toderașcu (coord.), Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza,” 2006, p. 99-100 și urm.; Maria Crăciun, *Protestantism și ortodoxie în Moldova secolului al XVI-lea*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 1996, p. 26-205.

marcată încă de la început de o politică favorabilă din partea autorităților¹⁴ și diversificarea confesională produsă în comunitățile catolice, ca efect al Reformei, vor determina nuanțări și revizuri semnificative atât la nivelul discursului, cât și la nivelul formelor de raportare la alteritatea religioasă practicate. Componenta discursului religios promovat este dependentă de nivelul de pericolozitate reprezentat de noile realități religioase asupra coeziunii unității ortodoxe. Dacă, încă din secolul al XV-lea, atitudinile anticatolice sunt clar manifestate, cu precădere în mediile elitare, ele fiind reflectate în evoluția statutului social al comunităților catolice,¹⁵ în perioada care urmează sunt tot mai frecvente cazurile de defavorizări și marginalizări îndreptate împotriva reprezentanților confesiunilor protestante.¹⁶ În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, și mai ales în ultimele decenii ale acestuia, se manifestă un reviriment accentuat al

¹⁴ V. Flavius Solomon, *Politică și confesiune la început de Ev Mediu moldovenesc*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2004, p. 169-177; Emil Dumea, *Istoria Bisericii Catolice din Moldova*, Iași, Editura Sapientia, 2006, p. 65-73; Idem, *Catolicismul în Moldova în secolul al XVIII-lea*, Iași, Editura Sapientia, 2003, p. 19, 38-39; Robin Baker, *The Hungarian-Speaking Hussites of Moldavia and Two English Episodes in their History*, în *Central Europe*, vol. 4, nr. 1, May 2006, p. 3-24. Pentru efectele politicii tolerante a domniei în Moldova față de comunitățile armenesti, spre deosebire de spațiul polonez unde, datorită prozelitismului iezuit, fie sunt obligați să se convertească la catolicism, fie să se refugieze în Moldova, vezi Gheorghe Iutiș, *Armenii în Țara Moldovei. Organizarea ecleziastică (secolele XV-XVII)*, în vol. *Etnie și confesiune...*, p. 155-177.

¹⁵ Flaviu Solomon, *op. cit.*, p. 188-189.

¹⁶ Catalogați în manieră stereotipală și peiorativă drept „papistași” sau „latini,” catolicii sunt incluși alături de celelalte categorii „eretice” în rândul „păcătoșilor” și reprezentați ca atare în compoziția programului iconografic mural moldovenesc. Cât privește condamnarea și respingerea formulelor doctrinare protestante, acestea au fost puse și în legătură cu nerespectarea autorității religioase a credinței catolice, recunoscută ca parte componentă, esențială, a Creștinătății. Atitudinea poate fi pusă și pe seama deschiderii față de lumea occidentală contemporană. Vezi Liviu Pilat, *Ortodoxie, catolicism și „Contrareformă” în Moldova la mijlocul secolului al XVII-lea*, în vol. *Etnie și confesiune...*, p. 113-153.

atitudinilor anticatolice, în strânsă legătură cu extinderea Contrareformei. Indiferent însă de reprezentanții alterității religioase vizate, conținutul imaginii „ereticului” de la nivelul discursului vine în completarea atitudinilor reflectate de practica inter-relaționării sociale, tocmai prin valențele sale exclusiviste.

Celelalte tipărituri oferă o altă perspectivă asupra problematicii alterității religioase, putând fi considerate instrumente de promovare socială activă a unui mesaj religios de natură catehetică. Structurarea conținutului textual pe întrebări și răspunsuri, cu excepția *Cazaniei lui Varlaam*, relevă importanța factorului explicativ în politica de îmbunătățire a nivelului de cunoștințe religioase și poartă amprenta conștientizării necesității largirii accesului la conținutul acestora. Acest discurs pro-ortodox a facilitat structurarea și definirea elementelor componente ale imaginii ereticului și a vizat intensificarea sentimentului de apartenență la comunitatea religioasă răsăriteană, individualizarea și mai buna interiorizare a elementelor distinctive ale propriei identități religioase. Imaginea ereticului reflectată în aceste texte va contribui la intensificarea procesului de clarificare raportării față de sine și de ceilalți, oferind istoricului posibilitatea de a cunoaște nivelul intervenției elitare în elaborarea și controlarea evoluțiilor comportamentale ale unei comunități. Evidențiind un cadru normativ doctrinar și devoțional, fundamentat pe nomocanoanele și pravilele împărătești bizantine, conținutul discursului pro-ortodox stabilește și normele de raportare la formele tradiționale ale vieții religioase pentru mediul clerical românesc. Articularea socială a acestui discurs va fi tributară nivelului de instrucție al elitelor clericale, disponibilității manifestate pentru eficientizarea atribuțiilor deținute.¹⁷ În

¹⁷ În practica vieții religioase, impactul real al acestei literaturi de genul *Mărturisirilor de credință*, cu un conținut în mare parte teologic, cu mare încărcătură polemică, s-a apreciat că este limitat și nu a putut suplini absența de manuale „care să reglementeze practicile confesionale și administrarea penitențelor”: Ioan Ică, *Sfintele taine în viața Bisericii după Mărturisirile de credință ortodoxe din secolul XVI-XVII*, în *Mitropolia Ardealului*, an XXVII, 1982, nr. 10-12, p. 611-622. Bogdan Petru Maleon, analizând situația clerului monahal moldovenesc, consideră că această situație este tributară cadrelor rurale care au marcat orizontul mental și social al clerului, care a resimțit „vag autoritatea instanțelor

acest fel, excluderea și marginalizarea socială din cadrul familiei și al comunității era întreținută de excluderea de natură religioasă, promovată de autoritățile ecleziastice.

O posibilă încercare de cartografiere a imaginației religioase îi plasează pe „eretici,” alături de „jidovi” și de „păgâni” în registrul condamnării eterne, al „muncilor.”¹⁸ Ei se numără printre principalii subiecți ai celei de-a treia judecăți, care marchează existența creștinească răsăriteană, de la sfârșitul veacurilor, unde se stabilește soarta tuturor „necredincioșilor” și a „celor ce s-au chemat numai cu numele creștini.”¹⁹ Textul *Cazaniei lui Varlaam* cerea sau încuraja din partea credincioșilor răsăriteni practicarea unei anumite atitudini sociale, care mergea de la blestem sau afurisire până la exprimarea oprobiului public, marginalizarea și ridiculizarea socială efectivă.²⁰ La nivelul registrului păcatelor este vizibilă o prevalență a „ereziei,” a devianței religioase manifestate în interiorul unei comunități creștinești recunoscute - în acest caz, raportarea se face la confesiuni apărute în interiorul sferei de autoritate spirituală controlată anterior de Biserica Catolică - comparabil cu adepții altor sisteme de credință religioasă. Soarta acestora din urmă este atribuită neînțelegerii, necunoașterii adevărului revelat, a lui Dumnezeu, atrăgând după sine excluderea din proiectul obținerii mântuirii²¹ în jurul căreia se organizează sau se încearcă să se impună organizarea întregii existențe creștinești. În schimb, „calvinii și luteranii,” plasați în rândul „păcătoșilor”

ecleziastice superioare,” deoarece „*accesul la acestea [manuale, n.n] era limitat*” și concluzionând că „*impactul lor asupra clerului de mir a fost nesemnificativ.*” Nivelul vieții cotidiene este marcat astfel de „*numeroase abateri de la legile bisericesti, chiar și în cazul personalului ecleziastic urban care era, cel puțin teoretic, mult mai bine instruit.*” Bogdan Petru Maleon, *Clerul de mir din Moldova secolelor XIV-XVI*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza,” 2007, p. 269, 273.

¹⁸ Varlaam, *Cazania. 1643*, ediție îngrijită de J. Byck, București, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1943, p. 48.

¹⁹ *Ibidem*, p. 24.

²⁰ *Ibidem*, p. 48: „*pre eretici să-i proclerăm, pre Jidovi să-i ocărâm, pre păgâni să-i batjocurim, ce ne râd pre noi că ne închinăm lemnului și aurului și argintului*” [s.n.].

²¹ *Ibidem*, p. 74.

și dinstingându-se clar de grupul „creștinilor drepecți,”²² „de turma lui Dumnezeu,”²³ sunt cei care „legătura lucrurilor bune nu o vor,” spre deosebire de „toți credincioșii lui Hristos în toată lumea.” Ei sunt cei care caută „volnicia trupului” și „odihna,” „care îndulcește trupul.”²⁴ Devianța religioasă de acest gen era asociată cu moartea,²⁵ care are un caracter de pierdere definitivă, ireversibilă, cel puțin atâta timp cât convingerile religioase noi găsesc un corespondent în relațiile cu restul comunității. Este considerată păcat capital și presupune ruperea definitivă a legăturilor cu Creștinătatea, determinând imposibilitatea obținerii mântuirii proprii și o aruncare a celui vizat în întuneric. La fel erau apreciate efectele imediate ale adoptării și exprimării convingerilor „eretice,” alături de alte implicații ale unui comportament imoral sau în caz de omor.²⁶ Tot în legătură cu nivelul imaginației religioase, implicațiile negative ale unui comportament deviant adoptat găsesc vizibilitate socială și valențe identificatorii în reprezentarea corpului fizic, a raportului dintre boală și trup sau boală și spirit.²⁷

Definirea „ereticului” este indisociabilă de cea a „necredinței,” fiind considerată o modalitate greșită de raportare la textul biblic a celor considerați „amăgei și menciunoși,”²⁸ la *Tradiția Sfinților Părinți* și a soboarelor ecumenice, reiterată pe mai multe rânduri în textele care constituie obiectul acestei analize. O analiză succintă a textului predicilor incluse în *Cazania lui Varlaam*, coroborată cu aportul imagistic la discursul religios conținut,²⁹ relevă necesitatea resimțită de către elitele clericale moldovenești, nu numai de a pune la dispoziție o definiție clară a

²² *Ibidem*, p. 28.

²³ Varlaam, *Opere. Răspunsul împotriva Catibismusului calvinesc*, ediție critică, studiu filologic și studiu lingvistic de Mirela Teodorescu, București, Editura Minerva, 1984, p. 186, f. I^v.

²⁴ Idem, *Cazania. 1643...*, p. 28.

²⁵ *Ibidem*, p. 187-188.

²⁶ *Ibidem*, p. 207.

²⁷ *Ibidem*, p. 181.

²⁸ *Ibidem*, p. 286.

²⁹ *Ibidem*. Vezi în acest sens numărul mare de reprezentări cuprinse în paginile *Cazaniei*, a căror implicații asupra conștiințelor celor care veneau în contact cu conținutul acesteia nu pot fi neglijate.

tipologiei sociale și religioase a „ereticului,” a alterității religioase, a unei precizări clare a diferențelor de natură identitară religioasă, ci și de promovare a cunoașterii, explicării și transmiterii principalelor componente ale credinței răsăritene.³⁰ Smerenia, postul, cultul icoanelor și al sfinților, tradiția, semnul crucii, ruga, importanța definitorie a faptelor bune și a iubirii față de aproape, alături de credință, sunt precizate, explicate în detaliu și apar ca leitmotive în multe din predicile incluse aici. Acest exercițiu de explicare, însoțit de ample și dese trimiteri la conținutul textului biblic, relevă dimensiunea polemică a conținutului predicăției tipărite, concordanța acestei acțiuni cu realitățile sociale și religioase ale epocii, textul intenționând să fie o sursă de solidificare a identității ortodoxe răsăritene. Procedul explicativ este marcat de punctarea elementelor distinctive, de promovarea unei imagini înfricoșătoare asupra Judecării de Apoi și a gravității oricărei forme de deviere religioasă de la credința pravoslavnică, asociată, așa cum se vede și din conținutul *Răspunsului lui Varlaam la Catebismusul calvinesc*, cu necunoașterea și interpretarea abuzivă și greșită a conținutului textului biblic.

Spre deosebire de *Cartea românească de învățătură*, conținutul celorlalte lucrări tipărite este marcat de un caracter polemic și polemizant mult accentuat și este focalizat exclusiv pe problematica raportării creștinului ortodox la „erezie.” Mitropolitul Varlaam va ataca principiile abile de propagandă religioasă reformată, considerate ca fiind bazate pe convingere prin utilizarea de instrumente neconforme cu adevărul creștinesc,³¹ dintre care sfătuirea este cea mai importantă. Ereticul este reprezentat ca întrupare a diavolului sau agent prin care acesta își face simțită prezența. Pentru a contracara orice deviere de la credința veche și a legitima cererea respectării acesteia se apelează la antecedenta, vechimea și ortodoxia propriului corp doctrinar. Ca reprezentantă și purtătoare a formulei primare a ortodoxiei bisericii creștine, Biserica Ortodoxă din Moldova se proclamă drept unica opțiune identitară religioasă pentru români și, ca păstrătoare a acestei tradiții, ea este singura în măsură și are

³⁰ *Ibidem*, p. 187, f. III^r.

³¹ *Ibidem*, p. 186, f. II^r: „să nu cumva să se tîmple să fie neștine svătuît și amăgit de viclesugul șarpelui.”

obligația de a reafirma și întări acest lucru.³² Varlaam condamnă, în egală măsură, instrumentarea textului biblic de către o propagandă bazată pe frică, care câștigă astfel în eficiență asupra celor „*prostaci și neștiutori*,”³³ cu alte cuvinte o instrumentare a nivelului de cunoștințe limitat și insuficient al grupurilor vizate de acest prozelitism confesional. Reprezentanții confesiunilor Reformei nu sunt numai acuzați că interpretează greșit textul biblic, dar și că operează modificări asupra acestuia, de unde și utilitatea intenționată a acestui text și, implicit, a celorlate (*Șapte Taine, Catehismul slavon necunoscut, Cazania lui Varlaam*) de a revizui interpretarea greșită, punând accent pe inovațiile recente. Efortul de definire prilejuiește în egală măsură diferențierea de Biserica Catolică. Este pus în discuție inclusiv dreptul de a interpreta textul biblic, Varlaam având grijă să precizeze că intervenția sa nu reprezintă nici o noutate sau modificare a credinței pravoslavnice și că se adresează unor categorii sociale conștiente și întărite în atașamentul față de credința răsăriteană, detașate clar de orice posibilă influență „eretică.”³⁴ În plus, interpretarea oferită de Varlaam se raporta la tradiție, la scrierile Apostolilor și ale Sfinților Părinți, considerate sursă fundamentală de autoritate religioasă, alături de Scriptură, prin care Sfântul Duh a mijlocit accesul la adevărul divin și beneficia de acordul comun obținut în cadrul sinodului desfășurat care a precedat apariția textului.³⁵ Selectând din textul *Catehismului calvin* fragmentele esențiale pentru argumentarea și expunerea mesajului său pro-ortodox și apelând la trimiteri frecvente la textul biblic, Varlaam oferă nu numai o definiție clară a „ereticului,” ci și un instrumentar necesar pentru contracararea principalelor inovații introduse, sintetizate la sfârșitul textului. Acest tip de discurs se articulează în jurul adevărurilor credinței creștine răsăritene, pe baza valențelor sale exclusiviste și de

³² *Ibidem*, p. 186, f. I^v-II^v: „... poruncile ceale pravoslavnice a besarecei noastre, carile din bătrâni sînt date, din//tru-ntîiu și din ceput, acealea le întăresc...”

³³ *Ibidem*, p. 187, f. II^v: „... cît cuget și socotesc, cîndai cu aceasta minciuni și amăgitori cu carile cearcă și ispitesc în tot chipul să poată afla pre neștine prostac și neștiutori, să-l sparie cu mărturiia svintei scripturi...”

³⁴ *Ibidem*, p. 187, f. III^v-III^v.

³⁵ *Ibidem*, p. 191, f. I^v-II^v.

explicitare a realităților religioase ale conviețuirii societății contemporane lor.

Prin urmare, asistăm acum la primele acțiuni controlate, oficiale, selectate și definite la nivel instituțional pentru promovarea activă a elementelor definitorii ale imaginii stabilite asupra ereticului, elita ecleziastică moldovenească intenționând să opereze la nivelul raporturilor sociale întreținute de „adevărații creștini pravoslavnici” cu „ereticii.” Sunt clarificate la nivel normativ atitudinile și comportamentele care stau la baza acestor raporturi, care în contextul puternic polemizat al epocii sunt fundamentate pe acțiuni de respingere, de anulare a oricărei valabilități a caracterului creștin corespunzător acestei alterități religioase. Fără a accepta ideea posibilității familiarizării cu alteritatea religioasă, cu reperatele unui corp doctrinar diferit, orice încercare sau orice pericol de distanțare de restul comunității de credință a lumii ortodoxe a fost pus pe seama neinstruirii, necunoașterii fundamentelor credinței răsăritene, un impediment care putea fi remediat, inițiativele tipografice servind acestui deziderat. Un accent deosebit este pus pe imperativul evitării contactului cu orice tip de lucrare de proveniență protestantă sau reformată și pe neimplicarea în disputele teologice cu calvinii sau luteranii.³⁶ Rezultat din identificarea și cunoașterea caracterului propagandei religioase adverse, discursul care va fi elaborat asupra alterității religioase instrumentează inovațiile de această natură pentru eficientizarea propriului discurs religios, dând astfel o funcționalitate diferită textelor tipărite, devenite vehicule de comunicare a informației religioase și culturale totodată. Consecințele acestei transformări sunt vizibile în timp și eficacitatea acestei politici de editare va fi recunoscută ulterior, spre sfârșitul secolului al XVII-lea, când polemica, ortodoxo-catolică de această dată, cunoaște noi transformări. În egală măsură, aceste texte vor funcționa ca instrumente de permanetizare a unui anumit tipar de raportare la alteritatea religioasă la un nivel social mult mai extins, pe măsură ce accesul la instrucție al categoriilor elitare se extinde și în funcție de accesul acestora la aceste producții cultural-religioase. Ele reprezintă însă conștientizarea de către

³⁶ Petru Movilă, *Mărturisirea Ortodoxă a credinței universale și apostolice a Bisericii Orientale*, ediție bilingvă, introducere, text latin, traducere și note de Traian Diaconescu, Iași, Institutul European, 2001, p. 111.

structurile elitare a implicațiilor realităților vremii și un amplu efort de reafirmare și redefinire a autorității și prezenței Bisericii în viața credincioșilor răsăriteni. Mesajul religios pro-ortodox cunoaște prin intermediul posibilităților oferite de tipar, o evoluție nouă în ceea ce privește sondarea impactului social al acestuia, având ca efect indirect întărirea coeziunii etnice românești. El reflectă o elită ecleziastică conștientă de capitalul de prestigiu deținut și interesată mult mai mult decât în secolele anterioare de problema lărgirii și eficientizării accesului comunităților la cunoștințele și noțiunile religioase ortodoxe.³⁷ De aici și dimensiunea explicativă a acestor contribuții și instrumentarea unei retorici structurată pe opoziția termenilor,³⁸ cu implicații atât asupra identității, cât și a alterității religioase.

³⁷ Liviu Pilat propune utilizarea termenului de „Contrareformă” ortodoxă pentru a defini o politică tributară influenței lui Petru Movilă de eficientizare a nivelului cultural al Bisericii ortodoxe, îndreptată însă împotriva confesiunilor Reformei, mișcare care este considerată diferită, dar nu opusă „contrareformei” catolice: Liviu Pilat, *op. cit.*, p. 114-115.

³⁸ Ion Toderașcu, *op. cit.*, în *Etnie și confesiune în Moldova medievală*, p. 95-96, 104.

Preliminarii didactice la Sibiu în secolul XIX: reflecții pe marginea unui manuscris de istorie ecleziastică

*Dr. CORINA TEODOR
Universitatea „Petru Maior” Târgu-Mureș*

Abstract

*Teaching Preliminaries at Sibiu in the XIXth Century:
Reflections Considering a Manuscript of Ecclesiastical History*

The present study has proposed to sketch the genesis of a manuscript of the XIXth century, that has been used by the Transylvanian educational system; it has been kept fragmentary, because the first and the last pages are missing and there are 38 double-sided sheets. It has been written with Cyrillic script by one of the students of the Andreian Theological Institute, Aron Teodor from Simeria, and it was preserved until today in a family collection.

From the perspective of ecclesiastical history, this text becomes an important part of the teaching speech file of Sibiu. Written by one of the students of the Andreian Theological Institute, not by a teacher, it has an obvious significance, but also unavoidable limits: on one hand, it is a sample of how a teacher speech has been perceived by students, in this case a correct and legible spelling; on the other hand, it is a fragmentary manuscript, which lacks the start and end sheets, which made recourse to other sources necessary to elucidate the intellectual context in which it was written.

As Aron Teodor has graduated at Sibiu in the school year 1858-1859, it means that the genesis of this manuscript is in the second half of the first school year, so the year 1858. Considering the content, the manuscript contains the substance of church history course, taught at the time of Nicolae Popea. Comparing this with another manuscript of 1851-1852, we may conclude that, in fact, Nicolae Popea has used the notes of his late colleague, Grigore Pantazi. In the absence of a printed manual, we may notice the effective liaison between the educational responsibility assumed, between the schoolmaster speech and writing these lecture notes, that have been primarily used in the benefit of the students.

This type of historical document - a manual of ecclesiastical history preserved in a manuscript version - is part of an important category of sources, with an unavoidable role both for the ecclesiastical historiography and for the history of ideas -

as a text responsible for the formation of stereotypes and the internalization of some ideologies.

Keywords: *ecclesiastical history, Sibiu, manuscript, Aron Teodor, educational system.*

Ne propunem, prin textul de față, să schițăm odiseea unui manuscris din secolul al XIX-lea, ale cărui file îngălbenite de trecerea timpului ascund cu siguranță ambiții școlare și provocări ale sistemului didactic cărora nu le mai putem descifra în totalitate urmele. Manuscrisul fragmentar, căruia îi lipsesc file de început și de sfârșit, având în total 38 de file față-verso (format coală 25x20,5 cm), a fost redactat în grafie chirilică de unul dintre studenții Institutului teologic Andreian, Aron Teodor din Simeria. Păstrat până astăzi într-o colecție de familie,¹ alături de alte manuscrise, corespondență și fotografii, a stârnit curiozități, interogații rămase până azi fără răspuns, dar și admirația față de modul în care adevărate dinastii de preoți ardeleni își conservau aceste frânturi ale „memoriei de familie.” Cu admirație, respect, aproape cu pietate rememora prof. Pompiliu Teodor rădăcinile cunoscute ale propriei familii. Un străbunic, așadar, acest Aron Teodor, de la care s-a păstrat și actul numirii ca paroh în biserica Sf. Dimitrie - parohia Turdaș, protopopiatul Oraștie, ce poartă în original semnătura lui Andrei Șaguna, la 30 septembrie 1863.²

Manuscrisul evocat se recomandă, la o lectură rapidă, ca fiind un text didactic, util în pregătirea teologică a celui ce l-a redactat. Înainte de a încerca să reconstituim climatul căruia îi aparține, ne putem interoga dacă reflecțiile pe marginea unui astfel de text mai pot avea azi semnificații distincte. Răspunsul este unul afirmativ, atâta vreme cât demersul nostru se înscrie în orizontul de anchetă al sistemului de învățământ din trecut. Teoreticienii subiectului au concluzionat că o atare analiză conduce, pe de o parte, la constatarea conservatorismului - deoarece ies la suprafață arhaismul structurilor, supraviețuirea timp de mai multe decenii a acelorași practici didactice, aceleași trăsături ale culturii școlare. Pe de altă

¹ În proprietatea prof. Pompiliu Teodor.

² Conform actului nr. 591 - 1863. Arhivă de familie.

parte însă, o astfel de analiză nu este lipsită de complexitate, atâta vreme cât ilustrează și relația dintre Școală - Biserică, Școală - Stat, mărturisind în mod special cum școala și-a asumat și funcția de a menține ordinea politică existentă.³

Într-o extrem de riguroasă analiză, istoriografia franceză contemporană atribuia manualului rolul „*martorilor privilegiați ai ambițiilor, incertitudinilor și dificultăților disciplinei istorice. El nu s-a situat niciodată în afara timpului într-o obiectivitate senină și inexpugnabilă. El dezvăluie în felul său diversele componente ale contextului politic și socio-cultural al epocii în care s-a născut.*”⁴ Valențe cu totul speciale însă se pot atașa manualelor de istorie, mai ales că „*indiferent de regimul politic existent, istoria predată în școală în secolul al XIX-lea nu a fost niciodată inocentă. Rari au fost pedagogii care au conceput acest învățământ numai cu un scop educativ și cultural. Cei mai mulți dintre ei îi conferă și o finalitate utilitară, vizând impregnarea respectului față de ordinea stabilită și valorile morale care o susțineau, fie că această ordine a fost monarhică, imperială sau republicană, la fel ca și dragostea față de patrie.*”⁵

Analiza manualelor școlare, a discursului lor didactic, a făcut progrese și în istoriografia română în ultimele decenii, cum demonstrează bunăoară studiile Mirelei Luminița Murgescu. Totuși, ne putem încă interoga nu doar care sunt avantajele, ci și care sunt limitele unei astfel de cercetări? Pozitiv ar fi faptul că putem apela la o cercetare culturală, în sensul că atenția noastră se îndreaptă spre valorile și normele pe care școala își propunea să le prezinte tinerei generații. Dar, într-o atare analiză, istoricul poate doar într-o măsură limitată să descopere dacă aceste norme și valori au fost și interiorizate de elevi; interesează, în primul rând, ceea ce sistemul propune, adică conținutul său ideologic, însă varianta

³ Pierre Dandurand, *Dynamique culturelle en milieu scolaire. Une étude diachronique de manuels de l'école élémentaire française*, în *Revue française de sociologie*, vol. 13, nr. 2, 1972, p. 193.

⁴ Apud Mirela Luminița Murgescu, *Între „bunul creștin” și „bravul român”. Rolul școlii primare în construirea identității naționale românești (1831-1878)*, Iași, Editura A '92, 1999, p. 19.

⁵ *Ibidem*, p. 86-87.

manuscrisă a unui manual, în redactarea unui student, poate oferi și alte răspunsuri.

Scena căreia îi aparține analiza noastră este cea a Transilvaniei postpașoptiste, când atât istoriografia greco-catolică, cât și cea ortodoxă își re-definesc discursurile, pornind de la moștenirea iluministă. Între „regizorii” acestui discurs se înscriu și profesorii Institutului teologic sibian, care n-au avut însă impecabilitatea istoricilor profesioniști, după cum n-au putut evita stângăciile de recepți inițiate.⁶

Propunând analiza unui manual din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, nu avem intenția de a face o analiză detaliată asupra manierei în care acest instrument didactic și, în general sistemul de învățământ, se implica în construirea identității naționale. Voi încerca doar să schițez câteva din realizările și neîmplinirile istoricului profesor din Ardeal, pornind de la acest fragment manuscris, inedit, al unui manual școlar.

Manuscrisul redactat de Aron Teodor este, într-un fel, un bun patrimonial, un obiect rânduit spre conservare într-o arhivă sau bibliotecă, dar și un element important al felului în care poate fi desigilată o epocă didactică. Din perspectiva istoriei ecleziastice, textul de față devine o piesă importantă în dosarul discursului didactic de la Sibiu. Păstrat în grafia unuia dintre studenții Institutului teologic Andreian, Aron Teodor din Simeria, nu în cea a profesorului, are o evidentă însemnătate, dar și limite de neocolit: pe de parte, este o probă a felului în care discursul didactic era receptat de elevi, în cazul de față într-o grafie corectă, lizibilă, ordonată, pregătit parcă să înfrunte decenii în posteritate; pe de altă parte, este un manuscris fragmentar, căruia îi lipsesc file de început și de sfârșit, tocmai aceste lipsuri pun un semn de întrebare în legătură cu numele „regizorului” didactic și al registrului didactic în care se încadrează.

Pornind de la un detaliu biografic, formativ, că redactorul manuscrisului și primul său proprietar, Aron Teodor a absolvit cursul teologic la Sibiu în anul școlar 1858-1859, conform *Monografiei*

⁶ Corina Teodor, *Coridoare ecleziastice. O incursiune în universul scrisului ecleziastic românesc din Transilvania anilor 1850-1920*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2003, p. 177.

Institutului seminarial teologic - pedagogic „Andreian” a lui Eusebie Roșca,⁷ putem reface mai clar contextul intelectual în care a fost redactat.

În acea perioadă, cursul clerical la Sibiu era de doi ani, după ce instalarea ca ierarh a lui Șaguna a asociat și preocupări speciale pentru reorganizarea învățământului teologic în Ardeal: după ce, în anul 1846, cursul de 6 luni a fost ridicat la un an, primul sinod, organizat de Șaguna în 1850, a decis transformarea școlii într-un institut teologic-pedagogic, iar în 1852, ridicarea cursului la 2 ani. Cele două secții, teologică și pedagogică, au funcționat distinct până la reunirea din 1861.⁸

Apelând la reconstituirea traseului dascălilor și a materiilor ce se predau la Sibiu, făcută de prof. Mircea Păcurariu, geneza acestui manuscris aparține așadar semestrului II al primului an școlar, deci anului 1858, cititorul fiind în fața unor file ce conțin substanța cursului de *Istorie bisericească*, prezent în programa școlară conform ordinului lui Șaguna nr. 309, începând cu 1 octombrie 1852, când se configurase și o nouă structurare a materiilor; în urma introducerii de noi materii, începând cu anul școlar 1853-1854, istoria bisericească își păstra același loc (anul I, semestrul I - *Pedagogia, Gramatica română, Geografia, Aritmetica și Dreapta Scrisoare*; semestrul II - *Istoria bisericească, Fizica populară, Metodica și Economia*; anul II, semestrul I - *Dogmatica și Morala*, semestrul II - *Pastorală, Drept canonic, Retorica și Polemica*).⁹

Cum, pe filele păstrate, nu se menționează cine este dascălul ale cărui lecții au fost notate de studentul Aron Teodor, o investigație a corpului profesoral de la acea dată din Sibiu, precum și o comparație cu un alt manuscris, ne pot oferi, credem, o soluție și un răspuns. În anul 1858, istoria bisericească era predată de Nicolae Popea, unul din tinerii ce a ales să slujească cu devotament propria biserică, beneficiar al unor studii de drept la Cluj (1843-1846) și de teologie la Viena (1846-1848),¹⁰ devenit apoi

⁷ Eusebiu R. Roșca, *Monografia Institutului seminarial teologic - pedagogic „Andreian”*, Sibiu, 1911, p. 145.

⁸ Mircea Păcurariu, *Două sute de ani de învățământ teologic la Sibiu*, Sibiu, s.l., 1987, p. 59-63.

⁹ *Ibidem*, p. 63.

¹⁰ Idem, *Dicționarul teologilor români*, București, Editura Univers enciclopedic, 1996, p. 341-342.

cel mai apropiat colaborator al lui Șaguna. Cum tânărul jurist și teolog tocmai preluase acest curs, după moartea în noiembrie 1854 a lui Grigore Pantazi, ce avusese un doctorat în filosofie la Pesta și frecventase studii de teologie la Viena (1846-1848)¹¹ în același timp cu Popea, și cum *Istoria bisericească* nu beneficia la acea dată de un manual tipărit, ne putem întreba care a fost moștenirea de idei pantaziană la care a putut face apel Popea. Un răspuns mai clar ne oferă, însă, o comparație cu un alt manuscris fragmentar de istorie bisericească, ce se păstrează în Biblioteca Mitropoliei din Sibiu; acesta are 72 de pagini și poartă titlul *Historia bisericească a dascălului Vasile Cațavei din satul Lisa*; redactorul manuscrisului, acest Vasile Cațavei, a urmat cursul teologic de un an la Sibiu în 1851-1852,¹² când istoria bisericească fusese predată de Grigore Pantazi.

Cu toate că ambele manuscrise sunt doar fragmentare, o comparație învederează numeroase asemănări: atât în ceea ce privește opțiunea partajării în capitole și titlurile alese, cât și în privința ideilor exprimate. În absența aceluiași interval cronologic pentru cele două manuscrise păstrate, cel redactat de Aron Teodor ilustrând istoria bisericii în primele veacuri, începând cu *Faptele Apostolilor* și până în secolul VII, iar cel scris de Vasile Cațavei menționând evenimentele dintre sinodul III ecumenic și cruciadele secolului al XIII-lea, comparația este posibilă, așadar, doar pentru acele capitole, care suprapun același orizont cronologic; bunăoară, cel intitulat *Pentru desbinarea făcută între Biserica Răsăritului și a Apusului* (paragraf 57), la A. Teodor: „După ce s-au dat voie episcopului Constantinoplei și al Romei cei noaui, a se socoti ca cinste al 2-lea după episcopul Romei cei vechi, se urma totdeauna sfâzi între acești episcopi. Iar în vremea împăratului Zinon, când la episcop, Akakie, iar la Roma, Simionikie, pe la sfârșitul sutei a 5-ea, de ani s-au făcut simțitoare la toți aceia desbinare, a căreia început au fost în următoarea privință. Preotul Ioan cel ce să poreclea Șalaia s-au dus la Constantinopol să mijlocească că dacă să va întâmpla Ep.

¹¹ Eusebiu Roșca, *op. cit.*, p. 30 și p. 92, Mircea Păcurariu, *Două sute de ani...*, p. 273.

¹² Eusebiu Roșca, *op. cit.*, p. 140.

*Alexandriei, locoitorii acestui oraș să ceară episcop pe oricare vor voi; și au făcut și jurământ înaintea împăratului Zinon....*¹³

Un text aproape identic la Vasile Cațavei (cap. 27) - *Pentru dezbinarea făcută între Beserica Răsăritului și a Apusului: „După ce s-au dat voie, episcopului Constantinopolului și al Romei cei noao, a se socoti ca cinste al 2-lea după Episcopul Romei cei vechi, se urma totdeauna sfezi între cei 2 Episcopi; iar în vremea împăratului Zinon, când la Constantinopol era episcop Akakie și la Roma Sămionikie, pe la sfârșitul sutei a 5-a de ani, s-au făcut simțitoare la toți acea desbinare, a cărui început au fost următoarea privință; preotul Ioan, cel ce să poreclea Șalaia s-au dus la Constantinopol să mijlocească că dacă se va întâmpla să moară Episcopul Alexandriei, locuitorii acestui oraș să ceară Episcop pe ori care vor voi; și au făcut și jurământ înaintea împăratului Zinon....*¹⁴ Identitatea frazelor și cele două cuvinte în plus în textul mai vechi, scris de Vasile Cațavei, arată clar modul în care Nicolae Popea, căruia Șaguna i-a încredințat cursul de *Istoria bisericească*, a preluat și notițele de curs ale predecesorului său, Grigore Pantazi.

Concluzionând, manuscrisul redactat de Aron Teodor ilustrează esența istoriei bisericești predate la Sibiu în anul 1858 de către Nicolae Popea, cel care a folosit, se pare, notițele de curs ale regretatului său coleg, Grigore Pantazi. În absența unui manual tipărit, rezultă legătura efectivă între responsabilitatea educativă asumată, între discursul dascălului și redactarea acestor note de curs, rămase, în primul rând în folosul elevilor proprii.

Acest tip de document istoric - un manual de istorie ecleziastică, păstrat în variantă manuscrisă - face parte din acele categorii de izvoare, responsabile de formarea unor stereotipuri și de interiorizarea unei ideologii; împărțit în mai multe părți - corespunzător programei școlare - 67 paragrafe păstrate, schițează traseul istoriei ecleziastice a primelor șapte veacuri, stăruind îndeosebi asupra difuzării creștinismului, asupra persecuțiilor la adresa acestuia, asupra sinoadelor ecumenice și ereziilor. Introducerea unui paragraf despre „*întoarcerea englezilor la credința lui*

¹³ A. Teodor, (*Istoria bisericească*), ms., fila 33 f-v.

¹⁴ (Vasile Cațavei), *Historia bisericească a dascălului Vasile Cațavei din satul Lisa*, cap. 27, f.p.

Hristos" (f. 35) și a două paragrafe despre învățătura lui Mohamed (62 și 63) dovedește, dacă mai era nevoie, că substanța acestui curs este tributară unor manuale străine, familiare profesorilor sibieni Popea și Pantazi din timpul școlarității lor vieneze.

Prin intermediul acestui manuscris, asistăm nu doar la o filiație de idei, ci și la aventura unor destine umane, la posibilitatea cunoașterii dascălului „*par lui même*.” Prin ideile pe care le exprimă, ca și prin succesiunea acestora, manuscrisul sintetizează o epocă, devenind un tablou al perspectivei didactice asupra istoriei ecleziastice a primelor veacuri.

Anul 1860 va pune însă capăt acestor preliminarii didactice: de acum înainte, studenții Institutului Andreian și dascălii de istoria bisericii vor avea la îndemână un text tipărit - *Istoria bisericii ortodoxe răsăritene universale de la întemeierea ei până în zilele noastre*, a lui Andrei Șaguna. Mai mult decât un simplu manual, această *Istorie* învederează ambițiosul plan al ierarhului de a uni într-o sinteză problematica universală și cea transilvăneană, pe baza unei documentații ample, începută probabil în anii de studii de la Pesta și Vârșeț și în cei de profesorat și noviciat petrecuți la Karlowitz, și se transformă într-o primă sinteză postiluministă asupra subiectului.

Repere antropologice pe harta gândirii filosofice blagiene

LILIANA MOLDOVAN
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

Antropological Highlights Considering Blaga's Philosophical Thinking

Romanian philosophy, situated, as it is known, in a plan close to the Western philosophy's systems of values, has linked its destiny to that of man. Humanism, the faith in the creative capacity of human beings are two constant elements of the Romanian philosophical works. There is a real specific anthropological tradition of the Romanian thinkers who conceived, in time, philosophical works about specific human existential problems.

Thus, in the period of the Romanian Humanism, Dimitrie Cantemir showed a first sign of discontent about the metaphysics of the human harmony with the world he belongs to. He launched the idea that the Romanian people was formed within the boundaries of minor cultures. This idea will be adopted and amplified by Lucian Blaga, who expresses dissatisfaction with the human situation created by „minor cultures.”

The concern for human problems is quite old in Blaga's preoccupations. He conceives the relationship between culture and the existential status of man as a means of deepening existential dimensions of the human specific. Blaga considers culture as being a part of the way of existing.

Blaga considers that the human being is twice unfortunate. First, because it is subjugated to the desire to overcome the biological condition, then, because it is forced to live in the mystery horizon, in order to reveal it. Blaga's man is perfected in terms of these two unconscious horizons and becomes a mystery itself. Mystery is for Lucian Blaga „the supreme angle of view” that allowed him to understand the world as a mystery. Only by means of mystery, the world can be known and revealed; only through the mystery man can understand and bring the world closer.

*Blaga writes in **Antropologia filosofică** that human destiny is twice broken: first, as biological being disadvantaged by poor adaptive capacity; second, as being creative, transcendent subject to the censorship of the Great Anonymous.*

We do not meet in Lucian Blaga's works a pure philosophical anthropology. The human type mystery, which he reveals in his philosophical thinking, is decorated with elements related to mythology, folklore, culture and philosophy. Discussions on the problematic nature of the human destiny are specific to European philosophical thought in the second half of last century. Mystery man is just one of the many aspects of the human typology representative for the European culture.

Keywords: *Lucian Blaga, Romanian philosophy, human being, mystery, philosophical anthropology.*

Filosofia românească, situată, după cum se știe, pe un plan valoric apropiat de cel al sistemelor filosofice occidentale, și-a legat destinul de cel al omului. Umanismul, încrederea în capacitatea creatoare a ființei umane reprezintă constante ale creațiilor filosofice românești. Există o veritabilă tradiție antropologică specifică gânditorilor români, care au zămislit, de-a lungul timpului, incitante teme de meditație în legătură cu sfera de existență a omului și modalitățile concrete ale ființei umane de a se cugeta pe sine, desprinzându-se de lume și transformându-se în obiect de meditație ontologică. Istoria antropologiei filosofice românești demonstrează că omul nu se arată gânditorilor sub același chip. Astfel, Neagoe Basarab, autorul primelor însemnări filosofice despre om, elaborează un portret al ființei umane în strânsă concordanță cu valorile creștine ale vremii. În perioada umanismului românesc, Dimitrie Cantemir manifestă primul semn de nemulțumire metafizică legat de armonia omului cu lumea din care face parte, scriind că omul a intrat „în gâlceavă cu lumea.” În plus, renumitul cărturar lansează, pentru întâia oară, ideea că poporul român s-a format în granițele unei culturi minore. Acest gând va fi preluat și amplificat de Lucian Blaga care își va exprima nemulțumirea față de situația omului creator de „cultură minoră.” Atent la destinul creator al omului, constituit sub spectrul „mioriticului,” Lucian Blaga amintește, în antropologia sa, de teoria undulațiilor a lui Vasile Conta.

Preocuparea pentru problemele omului este veche la Blaga. Filosoful român concepe relația dintre cultură și statutul existențial al omului ca un mijloc de adâncire a dimensiunilor specifice ființei umane. Cultura, consideră Blaga, face parte din modul de a fi al omului. Creată de om, cultura dobândește un statut ontologic. Superioritatea homo sapiens în raport cu celelalte viețuitoare se afirmă tocmai prin curajul său de a adăuga la starea de echilibru anterioară, menținută prin orizontul biologic, psihologic și social, un nou orizont - cel cultural. Evadând în orizontul necunoscutului, creat de noul mediu cultural, omul se descoperă pe sine ca ființă creatoare și acceptă impulsurile revelatoare ca pe niște atribuții normale ale destinului său. Vocația creatoare îl însoțește pe om pe drumul descoperirii de sine și îi hrănește iluzia că nu ar exista nici un obstacol în calea năzuințelor sale de depășire a condiției umane. Aspirațiile creatoare ale omului, crede filosoful român, sunt stăvilite de Marele Anonim, care stabilește anumite frâne estetico-ontologice. Ele acționează în chipul „categoriilor abisale” ce dau consistență tuturor creațiilor artistice. Pentru a înțelege mai bine, reținem că ele acționează sub forma unei matrici stilistice ce se regăsește, în chip mai șters sau mai clar, în orice plăsmuire artistică. Destinul creator al ființei umane se zbate în limitele unor categorii abisale, stabilite de marele demiurg.

Prin urmare, ființa umană este de două ori nefericită. Mai întâi, fiindcă este subjucată dorinței de a-și depăși condiția biologică, apoi, pentru că este nevoită să trăiască în orizontul misterului „în vederea revelării acestuia.” Definindu-se pe coordonatele spațiului mister și timpului mister, omul lui Blaga se desăvârșește în funcție de aceste două orizonturi inconștiente, se molipsește de misterul lumii și devine el însuși mister.

Misterul reprezintă pentru Lucian Blaga „supremul unghi de vedere”¹ care i-a permis să cunoască lumea ca pe o taină. Doar prin mijlocirea tainei, lumea poate fi cunoscută și revelată, doar prin intermediul misterului omul poate să aducă lumea mai aproape și să o cunoască. Cunoașterea lumii ca taină se realizează întotdeauna prin intermediul gândirii mitice pe care omul o folosește pentru a înțelege și explica lumea. Imposibilitatea ființei umane de a scoate la iveală un unic mit dezlegător,

¹ Lucian Blaga, *Trilogia cunoașterii*, București, Editura Minerva, 1985, p. 162.

care să rezolve toate misterele lumii, apare în antropologia lui Blaga, ca aspect al tragismului existenței umane. Destinul omului, scrie Blaga în *Antropologia filosofică*, este de două ori frânt:

- în primul rând, ca ființă biologică dezavantajată de slabele capacități adaptative;
- în al doilea rând, ca ființă creatoare, supusă cenzurii transcendente a Marelui Anonim.

Revelarea misterului lumii neputându-se realiza pe deplin, omul încearcă să se afirme ca ființă istorică și creatoare. El speră că, în planul existenței istorice și creatoare, se va bucura de o anumită libertate, concretizată în posibilitatea de a alege între variatele moduri de gândire și trăire, între variatele modele ale tipologiei umane. Într-adevăr, revelarea misterului neputându-se realiza decât parțial și indirect, ființa umană poate alege să trăiască după modelul omului de știință, al omului istoric sau al omului creator.

Numai în calitate de ființă creatoare, absorbită de orizontul misterului, scrie Blaga, omul poate scăpa de greua povară a necunoscutului și se poate apropia de succes în încercările lui de revelare a misterului. Superioritatea omului poate fi dovedită în plan material, prin creierul său dezvoltat, în plan psihologic și social, prin inteligență și geniu creator, în plan ontologic, prin transcenderea realității imediate și plasarea în nemărginitul orizont al necunoscutului. Orizontul necunoscutului are o funcție stimulatorie și îi dezvoltă omului dorința de a revela misterul prin aptitudini creatoare. În concluzie, departe de a fi „*un simplu mănunchi de primitivism*,”² omul apare ca factor activ în lume, ca factor creator de cultură.

În volumul *Aspecte antropologice*, filosoful român analizează problema destinului cultural al ființei umane și mărturisește că a doua natură a omului este cultura. Cultura s-a revărsat asupra lumii naturale, l-a îndepărtat pe om de rădăcinile lui biologice, instinctuale și i-a oferit, în schimb, un nemărginit orizont al misterului. Doar prin intermediul creației, omul își poate manifesta capacitatea de transcendere. Desigur, această forță de transcendere este ocultată de Marele Anonim, care pune opreliști în calea năzuințelor cognitive ale oamenilor. Marele Anonim,

² Idem, *Aspecte antropologice*, Timișoara, Editura Facla, 1976, p. 125.

care joacă, în cadrul sistemului filosofic blagian, rolul de principiu fundamental, a ridicat multiple probleme interpretative. Când ajungem la Marele Anonim, suntem mereu puși în încurcătură de caracterul complex al acestui „*produs mistico-filosofic*.”³ Înzestrat cu calități divine, cu însușiri demonice și o eternă capacitate de autoregenerare, Marele Anonim aplică principiul „*conservării misterului*” și creează cenzura transcendentă, oprind realizarea idealurilor cognitiv-transcedentale ale oamenilor de geniu. În teoria cenzurii transcendente găsim câteva lămuriri în legătură cu natura Marelui Anonim și posibilitatea cunoașterii lui. Personajul principal al cărții intitulate *Cenzura transcendentă* nu este însă Marele Anonim, ci omul mister și eforturile lui de a ajunge la forme superioare de cunoaștere. Ca ființă cognitivă, adânc implicată în procesele de transcendere, omul mister joacă un rol esențial în revelarea absolutului.

Ideea de mister guvernează întregul proces de cunoaștere blagian. Omul mister se remarcă sub diferite ipostaze ale subiectului cunoscător și apare:

- ca simplă individualitate cognitivă;
- ca ființă luciferică;
- ca personaj paradisiac.

În *Trilogia culturii*, Lucian Blaga încearcă să explice care este diferența dintre diversele ipostaze cognitive ale omului. În acest volum, apărut în 1936, filosoful pune accentul pe natura duală a omului, care apare fie ca ființă luciferică, fie ca ființă paradisiacă. Blaga numește cunoaștere paradisiacă acea formă de cunoaștere înțelegătoare care operează cu mistere latente. Misterul este obiect al cunoașterii înțelegătoare, iar sarcina acestei forme de cunoaștere este „*de a insera obiectele pe plan conceptual*,” mai exact de a transpune în concepte materialul concret intuitiv, prin transformarea lui în obiect cognitiv. Cunoașterea luciferică, dimpotrivă, părăsește palierul cunoașterii misterelor latente și se aventurează în necunoscut, nu în sensul descifrării lui, ci în direcția înlocuirii necunoscutului cu un mister și mai mare. Considerat ca punct de plecare al oricărei acțiuni cognitive, misterul

³ Al. Tănase, Studiu introductiv la *Trilogia culturii*, București, Editura Minerva, 1985, p. 1-45.

adaugă un plus de cunoaștere, care determină o intensificare calitativă a necunoscutului.

Desigur, confuziile ridicate de ideea misterului blagian se intensifică din momentul în care observăm că filosoful român se referă la diferite tipuri de mistere, care pot fi descifrate prin diferite forme de investigare cognitivă. Lumea este împânzită de mistere, spune Blaga, care consideră că există:

- mistere latente;
- mistere atenuate;
- mistere permanentizate;
- mistere potențate.

Situația se complică și mai mult când cititorul descoperă o altă structurare a tipurilor de mistere, împărțite ca:

- mistere fanice;
- mistere criptice.

Dacă, prin cunoaștere luciferică, misterul se deschide pe mai multe planuri, în cunoașterea paradisiacă întâlnim doar niveluri diferite de abstractizare. Cunoașterea luciferică operează cu două tipuri de transcendență: transcendență orizontală și transcendență verticală. Cele două tipuri de transcendență corespund:

1. *orizontului spațial* - care face posibilă expansiunea cognitivă pe același plan;
2. *orizontului temporal* - favorabil creșterii și devenirii.

Reținem că elanurile cognitive ale omului luciferic sunt puternic diminuate de Marele Anonim, care îngrădește dreptul oamenilor de a îndeplini actul transcenderii și de a-i revela esența absolută. Atitudinea Marelui Anonim este explicabilă dacă ne gândim că formele de cunoaștere absolută ar pune în pericol echilibrul ontologic sub 3 aspecte:

1. ar dispărea natura criptică a Marelui Anonim;
2. ființa umană însăși ar fi pusă în pericol de pierderea naturii sale duale prin dizolvarea în transcendent;
3. ar avea loc o dezrădăcinare a omului.

Concluzia formulată de Lucian Blaga în *Cenzura transcendentă* este cât se poate de simplă: cunoașterea, în loc să îl apropie pe om de Marele

Anonim, mai rău îl îndepărtează. Deși este înzestrată cu „*destulă îndrăzneală*” și cu „*suficiente însușiri ale minții*,” ființa umană se află în imposibilitatea de a cunoaște esența divinității. Singura formă de cunoaștere la care poate accede este cea numită de Blaga „*minus - cunoaștere*,” adică o formă de cunoaștere care potențează misterul și nu distruge „*corola de minuni a lumii*,”⁴ ci o transformă în „*neînțelesuri și mai mari*.”⁵ Cunoașterea are o relevantă funcție creatoare, care contribuie la ocultarea misterului prin creație, prin convertirea misterului în „*metafore revelatorii și tipare abisale*.”⁶

Vocația cognitivă a omului este dublată de o vocație creatoare. În spațiul proceselor creatoare, misterele pot fi revelate prin intermediul categoriilor abisale. Considerate părți constitutive ale destinului uman, categoriile abisale intervin în confruntarea permanentă a omului cu misterul, ele alcătuiesc materia stilistică a miturilor. Cunoașterea mitică, la rândul ei, îl ajută pe om să își depășească limitele existențiale și vine în completarea insuficiențelor sale puteri cognitive.

Miturile sunt încercări de salvare a misterelor. Miturile se înfățișează ca mistere amplificate și poartă amprenta gândirii metaforice a ființei umane. În privința metaforicului, Lucian Blaga face distincție între două tipuri de metafore:

1. *metaforele plasticizante*, care au o simplă funcție expresivă și

⁴ „*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea.*”

⁵ „*...eu cu lumina mea sporesc a lumii taină -
și-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micșorează, ci tremurătoare
mărește și mai tare taina nopții,
așa îmbogățesc și eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
și tot ce-i neînțeles
se schimbă-n neînțelesuri și mai mari.*” (Lucian Blaga, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*)

⁶ Lucian Blaga, *Artă și valoare*, în *Trilogia valorilor*, București, Editura Fundației Regale pentru Literatură și Artă, 1946, p. 561.

2. *metaforele revelatorii*, care sunt dezlegătoare de mister.

În esență, oricărui act de creație îi revine sarcina de a revela un mister. Trăind în orizontul misterului și întru revelarea lui, putem presupune că ființa umană este capabilă să pătrundă în ascunzișurile misterelor. În realitate, nu posedăm decât iluzia că actul de transcendere cognitivă a fost realizat. În urma eforturilor de înțelegere și decriptare a misterului, obținem doar o revelare disimulată, o cunoaștere mitică, exercitată prin limbaj metaforic.

Misterul este disimulat prin revelație, iar procesele disimulării se realizează prin intermediul binecunoscutei matrici stilistice. Matricea stilistică face parte din orizontul inconștient al omului. Ea constituie fundamentul unei culturi, scheletul de bază al oricărei creații artistice. Referindu-se la specificul sufletului colectiv românesc, Lucian Blaga descoperă că matricea stilistică proprie poporului nostru este conformă spațiului și timpului mioritic, ceea ce înseamnă că destinul nostru cultural ia forma unui spațiu molcom ondulat care „*descinde din plai, culminează pe plai și sfârșește pe plai,*”⁷ într-un ritm specific, asemănător doinei noastre populare. Este de la sine înțeles că identitatea fiecărei culturi naționale este determinată de coordonate spațiale și temporale specifice, de o matrice stilistică unică. Ceea ce diferențiază o cultură națională de alta sunt simbolurile spațiale și temporale care constituie matricea stilistică.

Revenind la subiectul de bază al acestei lucrări, menționăm că Lucian Blaga face o distincție evidentă între două planuri ontologice: planul ontologic al omului mister și planul ontologic al ființei umane concrete. Dacă omul mister se înfățișează ca zămisitor de cultură, omul concret este creator de civilizație. Dacă culturii îi revine rolul de a revela mistere și semnificații, civilizația răspunde nevoilor de autoconservare și securitate ale omenirii. După cum aminteam mai sus, raportul Marelui Anonim cu omul mister este mediat de cenzura transcendentă, care are rol reglator. „*Spiritul se realizează în viață - scrie Blaga - numai în măsura în care această realizare nu contravine la intențiile cenzurii transcendente.*”⁸

⁷ Idem, *Spațiul mioritic*, București, Editura Humanitas, 1994, p. 17.

⁸ Lucian Blaga, *Cenzura transcendentă*, București, Editura Humanitas, 1993, p. 160.

De când se știe, omul a încercat să pătrundă dincolo de cenzura transcendentă și a reușit să își depășească condiția, plăsmuind mituri sau alte concepții metafizice, dezlegătoare de mistere. Ființa umană nu poate trăi fără metafizică. Ea are nevoie de această viziune abstractă despre „cealaltă lume” pentru a se apropia de Marele Anonim. Definind lumea ca mister, omul își asigură accesul la tainele universului prin efort creator și nu prin extaz mistic. Toate creațiile sale - artistice, religioase și științifice - sunt realizate cu un singur scop: acela de a dezveli mistere, de a înțelege esența Marelui Anonim prin intermediul unei cunoașteri disimulate.

Oamenii au găsit soluția depășirii cenzurii transcendente prin intermediul cunoașterii mitice. Fiecare mit reprezintă o încercare a ființei umane de a pătrunde în orizontul misterului pentru a-l revela. Ca mod de a fi specific uman, revelarea misterului se produce în cadrul gândirii magice. Magicul, scrie Blaga, joacă rolul unei „locotenente cognitive” și ia locul multiplelor necunoscute de care mintea umană nu poate da seama. Magicul devine un produs al minții umane și are:

- o *funcție ontologică*, fiind plasat la mijlocul distanței dintre mister și revelare;
- o *funcție cognitivă*, acoperind golurile pe care cunoașterea obișnuită nu le poate soluționa;
- o *funcție pragmatică*, magicul servind la orientarea omului în lumea dată;
- o *funcție vitală*, deoarece, prin gândirea magică, „se creează o lume prielnică sufletului ca atare.”⁹

Prezența copleșitoare a misterului în filosofia blagiană dovedește că gânditorul român s-a folosit de această idee pentru a construi o imensă antropologie a omului mister. Chiar dacă nu folosește termenul ca atare, prezența omului mister se simte pretutindeni, în orice fragment din sistemul său filosofic. Ideea omului mister reprezintă o încercare originală de definire a ființei umane dintr-o altă perspectivă, cea a orizontului misterului. De pe acest palier, ființa umană se înfățișează ca o entitate extrem de complexă, ca o sinteză a omului concret, a omului cunoscător și a omului mistic. La orice nivel de existență ne-am raporta, prezența

⁹ Idem, *Despre gândirea magică*, București, Editura Garamond, 1992.

omului este hotărâtoare. În general, ființele umane se plasează când într-un orizont, când într-altul, în funcție de idealurile pe care vrea să le obțină. Cert este că viețuirea în orizontul misterului îl așează pe om într-un cadru existențial extrem de generos, de unde acesta guvernează lumea faptelor și a simbolurilor. Orizontul misterului este un fel de „apriori” a problemelor cognitive și metafizice pe care și le pune omul. Din perspectivă antropocentristă, observăm că totul se măsoară pornind de la om, cu toate că întreaga lui istorie spirituală, marele său destin creator este dependent de absolut și de îngăduința Marelui Anonim.

Neacceptându-și condiția tragică, trăind sub puternica obsesie a tainelor lumii, Blaga însuși a luat chipul omului mister și a încercat să spargă zidurile înălțate de Marele Anonim în calea afirmării destinului uman. În concluzie, existența tragică devine la Lucian Blaga condiția afirmării măreției lui homo sapiens, deoarece, dintre toate creaturile, singur omul a fost capabil să realizeze un salt ontologic menit să-l pună în pericol pe Marele Anonim, care și-a intensificat eforturile de stăvilire a năzuințelor creatoare ale ființei umane.

Nu întâlnim la Lucian Blaga o antropologie filosofică în stare pură. Tipul uman al omului mister, pe care îl relevă gândirea sa filosofică, este decorat cu elemente din domeniul mitologiei, folclorului, gnoseologiei și filosofiei culturii. Cunoașterea problematizantă a ființei umane este specifică gândirii filosofice europene din a doua jumătate a secolului trecut. Omul mister nu este decât una din multiplele ipostaze ale tipologiei umane reprezentative pentru cultura europeană de la sfârșitul secolului XX, care se situează sub presiunea unor puternice influențe teoretice, generate de nivelurile de acceptare și definire a tragismului destinului actual al omenirii.

Eugen Ionescu - „pieton al văzduhului” în teatrul revoltat de la mijlocul secolului XX

INOCENȚIU DUȘA

Universitatea de Artă Teatrală, Târgu-Mureș

Abstract

Eugen Ionescu - „Pedestrian of the Sky” in the Outraged Theater in the Middle of the XXth Century

This paper intends to be a commentary upon Eugen Ionescu’s biographical destiny and upon his dramas, in a year in which the 100-year anniversary of his birth implicitly led to new interrogations. Our analysis has taken into consideration the identity problem in the case of Eugen Ionescu who, like other colleagues of his generation in the theater of the absurd, was confronted with many identity dilemmas, as he was caught in a cultural and linguistic bilingualism. Deciphering him with the help of the psychoanalysis tools, too, we believe that, in a way, Eugen Ionescu is transferring his own identity crises to the characters he created. Author and alter ego through his plays, spectator and director of his own existence, Eugen Ionescu carries in his writing the traits of a complex character, able to draw general European interest even today.

Keywords: *Eugen Ionescu, theater of the absurd, identity crises, characters, author, alter ego.*

1. Relația dintre limbă, cultură și creație în parcursul identitar al dramaturgilor absurdului

Undeva, la întrepătrunderea moștenirii culturale, a libertății lingvistice, a tradițiilor, artefactelor, identitatea dramaturgilor absurdului se construiește și se re-construiește în corelație cu provocările destinului. Astfel, construcția lor identitară este rezultatul melanjului unui număr incalculabil de factori.

Problema identității pare a fi la prima vedere un subiect căruia nu-i putem omite implicațiile politice, ideologice sau culturale. Vorbim azi în

mod firesc de o identitate europeană, după cum ne rețin atenția identitățile naționale, cele culturale sau individuale. Europa este un continent de răscruce, unde s-au întâlnit și s-au întrepătruns diverse culturi și civilizații încă din antichitate. Cum spunea Tzvetan Todorov, când două culturi se întâlnesc, nu intră în război, ci în metisaj.¹ Aceste întâlniri au fost sursa unei perpetue reinventări europene, garanție a evoluției și deci a supraviețuirii vechiului nostru continent. Așadar, diversitatea culturală, schimburile și dialogurile între aceste diferite culturi nu sunt fenomene noi pe scena europeană, ci unele care o definesc și asigură bazele unității europene. România, în aceste sens, este un minilaborator al diversității, care se înscrie perfect în contextul continentului.

Dinamica identitară se învâрте în jurul unor întrebări și se reflectă atât în identitatea individuală, cât și în cea națională. Comunitățile naționale, *comunități imaginate* în expresia lui Benedict Anderson,² îi permit individului să se explice, să se autocunoască, să se raporteze la Celălalt. Construcția identitară este cu atât mai dificilă în cazul unor personalități prinse într-un bilingvism, ereditar sau cultural, cum sunt dramaturgii absurdului, pentru care inserția verbelor *a fi, a deveni* în propria biografie declanșează de cele mai multe ori crize durabile de conștiință.

Un subiect nu lipsit de semnificație, atâta vreme cât dilema identitară s-a prelungit timp de mai multe decenii; pozitiv este însă faptul că o putem reconstitui din confesiunile proprii ale dramaturgilor, din paginile lor de jurnal sau din interviurile de la vârsta deplinei maturității, după cum simptomatic este că au pornit în dezvăluirea ei publică, dramaturgii înșiși, cei apropiați, criticii literari. Astfel că avem în față un adevărat „dosar” al identității dramaturgilor, complex, compus din propriile lor mărturisiri, din reflecțiile în familie, ca și din întregirile criticii contemporane.

Obsesie a întregii lor existențe, problema identitară în cazul dramaturgilor absurdului s-a transferat nu de puține ori și în textele lor

¹ Tzvetan Todorov, *Omul deșrădăcinat*, Iași, Editura Institutului European, 1999, p. 165.

² Benedict Anderson, *Comunități imaginate*, București, Editura Integral, 2001, passim.

dramatice. Și personajele lor trec prin același filtru (non)identitar, o trăsătură comună fiind aceea că universul lor afectiv este dominat de relațiile non-eroului cu existența, de tipul celor care ilustrează stări afective negative, adesea foarte apropiate de stările patologice.³ Dramaturgii refuzului stăruie cu ostentație asupra unei umanități suferinde, traumatizate, alienate; astfel, omul este reprezentat ca un animal bolnav de o misterioasă maladie *existențială*, aparent incurabilă.

Fenomenul teatral, care cu mai multă sau mai puțină îndreptățire poartă denumirea de teatrul absurdului, se reclamă, de fapt, de la factori pe cât de diverși, pe atât de lipsiți de unitate.

Înglobarea unor dramaturgi atât de deosebiți, de etnii diferite, sub această denumire este, de aceea, o tentativă dacă nu un pic hazardantă, atunci în orice caz, o operațiune ce evidențiază un coeficient de relativitate și chiar de arbitrar.

Într-un fel, imprecizia denumirii o amintește pe aceea a noului roman din literatura franceză contemporană. În cazul teatrului absurdului, denumirea devine însă mai greu de concretizat. Din Franța, teatrul absurdului a proliferat în Anglia, în Statele Unite ale Americii, în Germania, prin înscrierea în cadrul aceluiasi curent, a unor tendințe și personalități atât de deosebite, cum ar fi Ionescu, Beckett, Genet, Adamov, Pinter, Albee, solicitând astfel nuanțări și precizări care, fără să abandoneze trăsăturile de unire, să accentueze ceea ce îi diferențiază.

Ceea ce se poate afirma însă cu siguranță este că apropierea sunt determinate și de un fel înrudit de a privi existența, ceea ce nu înseamnă însă neapărat o ideologie comună, și îndeobște și de o tehnică teatrală, care are vizibile puncte de contact.

Termenul de teatru al absurdului își datorează, în mare măsură, cariera fericită criticului englez Martin Esslin. În studiul său, *Teatrul absurdului*,⁴ Esslin a încercat să definească acest fenomen teatral, să-l circumscrie și să-l recomande ca fiind, prin excelență, teatrul care exprimă tendințele inovatoare și o atitudine comună în fața existenței.

³ Peter Brook, *A spune da noroiului*, în *Secolul 20*, nr. 10-11-12, 1985, p. 126-129.

⁴ Martin Esslin, *Le théâtre de l'absurde*, Paris, Editions Buchet-Chastel, 1963.

S-a căutat astfel fundamentarea acestui teatru pe o doctrină filosofică care ar constitui fie izvorul, fie trăsătura de unire a dramaturgilor promotori ai acestei orientări. Ea s-ar manifesta într-un sentiment comun al anxietății metafizice, sentiment care își găsește întruchiparea și teoretizarea pe plan filosofic în eseul lui Albert Camus - *Mitul lui Sisif*.⁵ Ce-i drept, o contaminare a teatrului absurdului de gândirea existențialistă, există.

Dar nicăieri, în acest teatru, această gândire nu este articulată filosofic, nu presupune un fel comun de a gândi, puncte ideatice comune.

Chiar dacă Eugen Ionescu afirmă că solitudinea și angoasa caracterizează condiția fundamentală a omului, el adaugă apoi imediat că aceste puncte de vedere nu trebuie să fie exploatate în teatru ca teze filosofice.

Imixtiunea filosofiei în teatru își găsește în Eugen Ionescu un adversar hotărât: „*demonstrațiile, piesele cu teză sunt grosiere, totul e aproximativ. Teatrul nu e limbajul ideilor. Atunci când vrea să se facă vehicul ideologiilor, nu poate fi decât vulgarizator.*”⁶

Tradiția teatrului absurdului se reclamă însă în egală măsură, și de la preluarea unei experiențe literare a înaintașilor. Amplitudinea acestei influențe este vastă: de la Jarry la Kafka, de la Apollinaire și alți suprarealiști la expresionismul târziu (Ivan Goll).

La aceste influențe generale se adaugă apoi, unele particulare. În cazul lui Beckett, umbra lui Joyce este vizibilă, prin prezența obsedantă a monologului. La Edward Albee, principalul reprezentant al teatrului absurdului în Statele Unite, se observă o fuziune a procedeelelor consacrate ale teatrului absurdului cu teme și tradiții specifice literaturii americane și, deopotrivă, modului de viață american.

În cazul lui Eugen Ionescu pot fi urmărite influențe literare românești, mai puțin din Caragiale, dar mai ales din Urmuz, cum au arătat cu convingătoare argumente Tudor Vianu, ulterior și Nicolae Balotă.⁷

⁵ Albert Camus, *Fața și reversul; Nunta; Mitul lui Sisif; Omul revoltat; Vara*, editor Irina Mavrodin, București, Editura Rao, 2006.

⁶ Eugen Ionescu, *Note și contranote*, traducere de Ion Pop, București, Editura Humanitas, 2002, p. 57.

⁷ Nicolae Balotă, *Lupta cu absurdul*, București, Editura Univers, 1971.

Creațiile lui Ionescu și Beckett au generat adevărate „școli” de înțelegere a lumii prin intermediul artei, a celei teatrale în special, conducând la conturarea temelor noncomunicării și ale așteptării morții din *no man’s land*.

2. Dinamica identitară a personajelor ionesciene

În acest context, opera cu deschiderea cea mai generoasă spre actualitate pare a fi creația ionesciană. Complexa metaforă teatrală degajă artistic idea că, în ciuda vehiculării de informație, comunicarea este pentru omul modern doar un tabiet lipsit de semnificație. De vreme ce nu mai transmite nimic, ea nu va mai fi decât o formalitate periculoasă ce-și încarcă protagoniștii cu energii negative; acumulate, acestea vor conduce la dispariția condiției umane, cu mult înainte de moartea biologică, iată „esența” filosofiei ionesciene.

Având în vedere istoria secolului XX, creația ionesciană a fost percepută pe bună dreptate și ca o metaforizare și esențializare scenică a mecanismului prin care dictatura și-a proliferat în serie și în masă „rinocerita”, atât de asemănătoare cu flagelul „ciumei” camusiene.

Teatrul lui Eugen Ionescu va respinge realismul psihologic și social, bazat pe iluzia mimetică, aceea de a înfățișa spectatorilor aparența unor oameni și a unor situații „realiste.”

Personajele lui Ionescu sunt vag conturate, cu o individualitate incertă, pe alocuri dezindividualizate. Temele sale predilecte sunt lipsa de sens a existenței, golul sufletesc, dezarticularea limbajului ca expresie a atotputerniciei morții, incomunicarea, claustrarea, acapararea omului de către automatisme și stereotipii de inspirație tehnologistă, sugerându-se imposibilitatea de a ieși din acest impas.

În ceea ce s-ar putea numi administrarea dramatică a acestei lumi concrete, dar și iluzorii în același timp, poate dobândi următoarea configurație aflată mereu în evoluție: „firește că autorul *complotului* (teatral, început prin *Cântăreața cheală* - n.n.) era de o viclenie puțin comună: el se pricepea să dea adevărului aparența vodevilului și să-și făurească prin tușe succesive un caracter la prima vedere instabil, dezordonat și neputincios să urmărească până la capăt o idee. În realitate, acest dezechilibru e guvernat de o mână de fier. Ordinea inversă pe care o instaura, masca o viziune a lumii și un program. Dacă făcea să crească ciupercile în

*apartamente, aceasta avea un anume sens. Dacă dezarticula caracterul personajelor, acțiunea, dialogul, imaginația sa nu lucra în irealitate. Eroarea de optică nu mai putea fi însă reparată.”*⁸

O altă caracteristică a teatrului ionescian constă în utilizarea de către dramaturg a teatrului anti-academist și a non-oratoriei în structura unei lumi ca nelumea. Ea se dovedește însă foarte pertinentă. Astfel, sub aparența unei incoerențe șocante, ni se prezintă procese de manipulare pe care le putem ușor recunoaște în realitatea imediată, atât la nivel individual, cât și la acela al unei colectivități.

Tragismul acestor reflectări nu rezidă din absurdul propriu-zis reprezentat scenic, ci din faptul că, prin evidențierea morții limbajului, autorul este de părere că gestul său este la fel de absurd și fără rost ca și realitatea incriminată.

Într-un astfel de univers, atât de pervertit de la esența lui umană, reechilibrarea valorică și morală apare ca imposibilă. De aceea, acțiunea de reflectare artistică a lui în speranța unei posibile redresări este nerealistă.

Ionescu își exprimă clar viziunea asupra „minunatei” societăți umane: „oamenii se caută unii pe alții în noapte și nu se regăsesc decât ca să nu se recunoască și să se lovească.”⁹

Acest principiu constitutiv al universului ionescian este o perfectă descriere a societății moderne industriale sau postindustriale, în care sub pretextul concurenței, explodează însingurarea agresivă și sciziunea identității, până la anularea personajelor.

În *Cântărețea cheală*, care deschide prezentarea publică a dramaturgiei ionesciene, prin premiera care a avut loc în seara zilei de 11 mai 1950 la Théâtre de Noctambules, una din replicile cheie (replică existentă și în varianta românească *Englezește fără profesor*, scrisă încă în 1943) consfințește unitatea gândirii teatrale a lui Eugen Ionescu și a definirii personajelor sale de-a lungul întregii sale creații dramaturgice.

⁸ B. Elvin, *Studiu introductiv* la Eugen Ionescu, *Teatru*, vol. I, București, Editura pentru Literatură Universală, 1968, p. 59.

⁹ Eugen Ionescu, *Antiabsurdul*, în Nicolae Steinhardt, *Prin alții spre sine*, București, Editura Eminescu, 1988, p. 224-228.

Această replică emblematică îi aparține lui Mary, camerista, care, mimând la un moment dat ieșirea din scenă, revine brusc în față și exprimă cu obrăznicie: „*am uitat să mă prezint: Sherlock Holmes.*”

Afirmația surprinzătoare, în ciuda stupidității ei, trebuie luată în serios și anexată lungii „anchete” detectiviste pe care ea o face dezvoltărilor succesive din dialogul dintre domnul și doamna Martin.

Soții Martin realizează o rememorare retrospectivă a biografiilor lor, încercând să-și regăsească identitatea prin recuperarea trecutului comun: ei au impresia stranie că s-au mai întâlnit „undeva” și circumscriu treptat mai multe nivele ale trecutului; amândoi sunt originari din Manchester, au părăsit acest oraș „*exact acum cinci săptămâni*”, într-un mod identic, adică luând „*trenul de o jumătate peste opt dimineața, care ajunge la Londra la un sfert până la cinci.*” De atunci locuiesc la Londra, pe aceeași stradă, în aceeași casă și în același apartament; în consecință, s-ar putea să se fi întâlnit chiar „noaptea trecută” întrucât dorm, se pare, în același pat, cu plapuma verde etc. În fine, ei descoperă - supremă dovadă a unui trecut comun, uitat dar regăsit în mod deductiv - că au o fetiță care se numește Alice și care are un ochi alb și unul roșu.¹⁰

Se observă cum Eugen Ionescu parodiază unul din elementele clasice ale intrigii dramatice: așa numita „recunoaștere”, care reprezintă, în *Poetica* lui Aristotel, trecerea personajelor „*de la neștiință la știință,*” în urma unor revelații.

„Recunoașterea” dintre doamna și domnul Martin se face prin deducții și prin evocarea unei existențe anterioare comune, ce se pare că se dezvoltă prin revelatoare coincidențe. Concluzia celor două personaje pare fără echivoc: recuperându-și și recunoscându-și trecutul, soții Martin și-au regăsit și identitatea: „*Atunci, doamnă, eu cred totuși că ne-am mai văzut și că dumneavoastră sunteți propria mea soție... Elisabeth, te regălesc! sau Donald, tu ești darling!*”¹¹

Apariția din nou în scenă a jupânesei Mary răstoarnă însă complet situația; ea desființează într-o clipă întregul eșafodaj argumentativ al cuplului Martin și, aducând noi probe, concluzionează: „*Elisabeth nu este Elisabeth și Donald nu este Donald*” ș.a.m.d.

¹⁰ Eugen Ionesco, *Teatru*, vol. I, București, Editura Humanitas, 2003.

¹¹ *Ibidem*.

Cântăreața cheală ține de o combinație în diverse formule a tuturor elementelor dialogului, elemente reprezentate de Domnul Smith, Doamna Smith, Domnul Martin și Doamna Martin. Absurdul nu provine aici din mondenitatea și formalismul duse la extrem, ci din constatarea că dacă am amesteca în orice variantă numele personajelor și apoi le-am așeza în dreptul replicilor piesei, nimic nu s-ar schimba, identitățile lor ar fi similare.

În aproape toate piesele lui Eugen Ionescu identitatea personajelor apare ca un „diapazon” identitar din care se poate auzi când un sunet, când altul, cu tonuri și implicații foarte diferite, pentru mai puțin sau mai mult timp, într-o suită aparent întâmplătoare.

Chiar autorul însuși, în *Note și contranote* (1953) ne detaliază această posibilitate dramatică inedită, fiind perfect conștient că în piesele sale de teatru „*nu există caractere, ci doar personaje fără identitate (ele devin, în fiecare clipă, contrariul a ceea ce sunt, iau locul celorlalte și invers): doar o suită fără urmare, o înlănțuire întâmplătoare, fără legătură de la cauză la efect, de aventuri inexplicabile sau de stări emotive, ori o încurcătură indescriptibilă, însă vie, de intenții, de mișcări, de pasiuni fără unitate, scufundându-se în contradicție - acest lucru poate părea tragic, acest lucru poate părea comic sau amândouă deodată, căci nu sunt în măsură să-l deosebească pe cel din urmă de cel dintâi.*”¹²

Dramaturgul, orientându-se spre un onirism mai strict, face ca identitățile personajelor să fie alternative, să se definească doar pentru a (re)deveni difuze sau a se topi dintr-odată în altele, să-și schimbe continuu rolurile și vârstele, să evolueze într-o incertitudine spațio-temporală.¹³

Personajele ionesciene se află permanent între infern și miracolul de a fi, părând a se hrăni din dualismul ionescian, care-și are originile în conflictul identitar personal, de natură etnică, politică, lingvistică, religioasă, familială.

¹² Idem, *Note și contranote*, traducere de Ion Pop, București, Editura Humanitas, 2002.

¹³ Matei Călinescu, *Eugen Ionesco: teme identitare și existențiale*, Iași, Editura Junimea, 2006, p. 390.

Metamorfozele identitare sunt mereu consecința unei pluralități de euri sau de identități pe care le poate cuprinde persoana umană, manifestându-se alternativ.

Opera lui Ionescu este produsul unui chinuitor travaliu de elaborare, de structurare și de finisare, iar limbajul personajelor poartă amprenta acestui efort sisific. Conștientizarea identității proprii, dar și înțelegerea alterității presupun găsirea cheii de acces în turnul Babel. Și invers, incontinența verbală, lipsită de sens, ne duce cu gândul la faptul că acele căutări identitare nu s-au sfârșit. Urmărind *limbajul absurdului*, *absurdul limbajului* ionescian constatăm cum verbalizarea insipidă semnifică o inconsistență existențială și o halucinație onirică. Personajele ionesciene sunt doar simple monade, lipsite de căi de acces spre ceilalți, monade inconsistente, anonimizate într-un univers indistinct. Dialogul lor aparent cu ceilalți nu este poate decât un monolog disimulat fără prea mare dibăcie.

Orice comunicare adecvată între două persoane ar presupune cu necesitate un schimb de idei, emiterea și receptarea în condiții bune a unui mesaj, pe baza unui cod dinainte stabilit, stapânit deopotrivă de ambii interlocutori. Or, la Ionescu, în piesele sale, această regulă este anulată, în condițiile în care emiterea mesajului nu este urmată de receptarea lui de către „celălalt.” Fiecare personaj pare preocupat doar de propriul mesaj, ignorând total felul în care acesta ar putea fi receptat și reacția interlocutorului. Atitudinea aceasta monologală este expresia unei crize de conștiință, dar și rezultatul voinței de iluzionare a dramaturgului, care se transferă în dialogul personajelor cărora le dă viață. Iluzia - acest handicap, dar și un atu, o deviză a lumii absurdului. După cum, de ce nu, imposibilitatea personajelor de a comunica este reflexul în oglindă al propriei incapacități de comunicare a dramaturgului. („*nu pot comunica această catastrofă nimănui, nici chiar soției mele. Insuportabilul rămâne în noi!*”).

Fiindcă eroii săi întrețin confuzia cu propria lor energie verbală debordantă, trăind parcă într-un eden al vorbelor goale, absurditatea umană se poate spune că rezultă și din absurditatea cuvântului. Personajele par a avea o infinită încredere în ceea ce spun, ele se raportează firesc la propriul limbaj, fără crispare. Anti-eroii ionescieni par a se afla într-o stare de narcoză provocată tocmai de exercițiul lor lingvistic; ei nu se îndoiesc

de ceea ce spun sau de felul în care spun ceva. Se poate spune că astfel Ionescu construiește un spațiu al vorbirii „sans rivages,” în care personajele sunt incapabile să perceapă propriile monstruoziități verbale.

Personajele ionesciene nu vorbesc pentru a comunica ceva, ci doar ca să se audă vorbind, discursul lor este tautologic, suficient sieși, cantonat cu brio în nonsens. Ignorând posibilele replici ale celuilalt, cuvântul are la Ionescu efect narcotic, euforizant, conferind încredere nelimitată în forțele proprii și imprimând unor ființe mediocre iluzia superiorității inutile.

În esență această dezarticulare a limbajului este asumată în totalitate chiar de dramaturg, care mărturisea că acesta dezvăluie „*absența vieții interioare, mecanizarea cotidianului, omul confundat în mediul său social nemandistingându-se.*” Limbajul, care își pierde funcția esențială, aceea de a asigura comunicarea umană, ajunge chiar să își manifeste câteodată funcția distructivă asupra omului, cum se întâmplă în *Lecția*.

S-ar putea încerca și o tipologie a personajelor ionesciene, în ciuda anonimatului dincolo de care e greu să pătrundem. Dincolo de uniformitatea aparentă, întâlnim personaje care împrumută trăsături din realitatea cotidiană, cum este Bérenger din *Ucișorul fără simbrie*, omul de condiție mijlocie. Asumându-și condiția, cu o conștiință vibrantă, aspiră spre fericire. După cum același Bérenger în *Rinocerii* devine modelul rezistenței față de uneltirile răului, dar și prototipul eroului solitar: „*sunt ultimul om, înconjurat de rinoceri, sunt ultimul om și voi rămâne om până la capăt. Nu capitulez.*”

În *Pietonul aerului*, Bérenger a luat chipul unui scriitor refugiat într-o Anglie de fantezie. Întocmai ca și Ionescu, Bérenger este în căutarea adevărului: „*adevărul de mâine împotriva adevărului aparent de astăzi. Toți literații, aproape toți - spune el - și aproape toți autorii de teatru denunță relele, nedreptățile, alienările de ieri. Ei închid ochii cu privire la răul de astăzi. Răul cel vechi nu merită a mai fi denunțat. E inutil să demistificăm ceea ce a fost demistificat. E un conformism. El nu servește decât să mascheze o proastă stare actuală, noi nedreptăți, noi șarlatanii. Cea mai mare parte a scriitorilor de astăzi socot că ar constitui o avangardă, în timp ce tocmai istoria i-a depășit. Sunt proști și lași.*”

În fine, în ultima sa apariție din *Regele moare*, Bérenger, scăpat de cuțitul ucișorului fără simbrie, de cornul rinocerului, s-a întors din

infinitul bântuit de explozia aștrilor ca să se întâlnească cu moartea. Ele este regele derizoriu al destinului său.

Dincolo de aceste sumare exemplificări, am fi înclinați să spunem că teatrul lui Ionescu este unul tragic, este poemul pascalian al nefericitei condiții umane. Și totuși, piesele sale sunt considerate ca expresia cea mai virulentă și mai nouă a comicalului, teatrul său fiind unul burlesc.

La Eugen Ionescu, lumea a ajuns prin uzură o scenă pustie, iar oamenii nu mai există pentru că au fost demult înlocuiți de simple măști. Existențele se epuizează zadarnic, experiențele demonetizărilor nu mai pot fi transmise prin limbaj și personajele sunt într-o continuă căutare, fiind prizonierii unei identități diacronice: aceea dintre trecut și prezent.

Autor și alter ego prin piesele sale, *spectator și regizor* al propriei existențe, Eugen Ionescu poartă în scrisul său trăsăturile unui personaj complex, cu un labirint interior, prin care putem rătăci îndelung. Dovedind o mare artă a ambiguității, el a dinamitat creația dramaturgică a veacului și profitând de faptul că teatrul era în „criză,” a revoluționat estetica teatrală. Într-o lume care era în căutarea identităților individuale și colective, mai ales după traumele provocate de război, Ionescu s-a adâncit în *memorie*, unde spera să găsească răspunsuri la toate neliniștile legate de condiția umană și de tragismul ei.

BIOGRAFICA

Aurel Filimon
- fondator al colecției de carte românească a
Bibliotecii Municipale din Târgu-Mureș

AURICA CÎMPEAN
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

Aurel Filimon - Founder of the Romanian Book Collection of the Târgu-Mureș Municipal Library

Aurel Filimon is a complex personality of the interwars culture. He has activated as teacher, collaborator of the famous professor Al. Tzigara-Samurcaș and also as secretary of the Museum of National Art in Bucharest, archaeologist, curator, librarian and, finally, director of the Târgu-Mureș Municipal Library.

After 1918, when he has set with his family in Târgu-Mureș, he began to make steps for establishing a museum of archeology and ethnography and three years later, in 1921, after opening the museum, he was appointed its custodian. The opening of the Museum of Natural Sciences is also due to him. In 1922 he became librarian at the Târgu-Mureș Municipal Library, and, between 1936-1940 he was the director of this library.

Aurel Filimon might be called „the father of the Romanian books” in the collections of local library. He has allways considered that Romanian books have a double role: first, they give to the minority elements the opportunity to familiarize themselves with the products of Romanian literary and scientific works and second, it refers to the chance offered to Romanians to get to know their culture better and to contribute to the development of our culture.

He was interested in developing the library collections, especially the Romanian collections, and all his efforts have been made in this direction. He has used different ways of getting more books for the library: acquisitions, even on his own expenses, donations from individuals or institutions. If the Romanian books collection was quite small, around 3.000 volumes, at the moment he has started his activity as a librarian, after 1940, when he had to leave Târgu-Mureș because of political reasons, there were no less than 14.200 volumes, mostly achieved through donations.

Keywords: Aurel Filimon, Târgu-Mureș Municipal Library, Romanian books, library collections, book acquisition.

„Aurel Filimon este o personalitate complexă a culturii românești interbelice. El face parte structural din pleiada de intelectuali, afirmată ca generație a marii Uniri, formată și interesată să construiască o spiritualitate românească la nivelul țării întregite.”¹

Aurel Filimon a activat ca învățător, asistent al profesorului Al. Tzigara-Samurcaș și secretar la Muzeul de Artă Națională din București, arheolog, muzeograf, bibliotecar, iar apoi director al Bibliotecii Municipale din Târgu-Mureș.

După ce în 1918 s-a stabilit la Târgu-Mureș, Aurel Filimon a început să facă demersuri pentru înființarea unui muzeu de arheologie și etnografie; în 1921, după deschiderea Muzeului, a fost numit custode al acestuia. Tot lui Filimon i se datorează și deschiderea Muzeului de Științe Naturale. În 1922 a fost numit bibliotecar la Biblioteca Orașenească din Târgu-Mureș iar, din 1935 până în 1940, a ocupat scaunul de director al acestei instituții.

A fost membru al Societății Maghiare de Etnografie, al Societății Maghiare de Științe Naturale și al Societății Maghiare de Geologie.

Pe Aurel Filimon îl putem numi „părintele cărții românești” din colecțiile bibliotecii târgumureșene. Ocupându-se de achiziția de carte, a luptat cu toate forțele sale pentru a mări fondul de carte al bibliotecii și, mai ales, al celui de carte în limba română; a depus eforturi pentru a colecționa publicații, cărți și periodice de valoare istorică sau culturală deosebită, plus achizițiile făcute din tot ceea ce a apărut pe plan național în creația literară, artistică și științifică românească în perioada interbelică.

Cartea românească în orașul Târgu-Mureș are, după Filimon, un rol dublu, și anume: ea dă „posibilitatea elementului minoritar să se familiarizeze cu produsele literare-științifice românești, iar din alt punct de vedere elementului românesc să cunoască literatura română și să contribuie la dezvoltarea ei.”²

¹ Melinte Șerban, *Mărturii prin vreme*, în *Caiete mureșene*, 8, Târgu-Mureș, Fundația Culturală „Vasile Netea”, 1999, p. 25.

² *Fondul de Arhivă al Bibliotecii Județene Mureș*, dosar 1932, f. 110.

În 1922, când își începe activitatea la biblioteca târgumureșeană, existau 25.000 de cărți ungrești și doar 3.000 românești - extrem de puține, din care circulau doar 2.400; restul de 600 de volume erau predate pentru compactare de aproape un an de zile.³

Aurel Filimon a sporit an de an colecția bibliotecii, aceasta fiind astfel în conformitate cu interesele publicului.

Pentru a sublinia importanța bibliotecilor, și mai ales a Bibliotecii Orășenești din Târgu-Mureș, într-o scrisoare adresată Consiliului Orășenesc, Aurel Filimon a făcut referire la diferite biblioteci publice „aflătoare în acele orașe unde există și altele științifice cu multe 100.000 volume.”⁴ El a arătat că acele orașe au dezvoltat biblioteci cu zeci și sute de mii de volume pentru că au înțeles „rolul bibliotecilor și misiunea lor pe cari o au în educația socială.”⁵

Era de părere că doar școala nu este suficientă pentru a ne da „cunoștințele necesare pentru a ne putea valida pozițiunea socială indiferent de carieră. Școala ne dă bazele, începuturile culturale cu a căror ajutor putem în viață să ne îmbogățim cunoștințele, și dacă după terminarea școalelor nu ne vom ocupa cu meseria cititului vom ajunge tot la aceea primitivă întunăciune dela care am pornit.”⁶

Pentru a argumenta cele spuse, Aurel Filimon îi citează pe Morel și pe Pellison. În lucrarea sa despre biblioteci, apărută în 1908, în 2 volume, Morel spunea că „Bibliotecile publice sunt singurele mijloace educative, conferințele, cursurile și alte modalități de propagarea științelor sunt numai temporare, singura educație cu valoare absolută este autoeducația deoarece învățăm conduși de un scop oareșcare.”⁷ Pellison spunea, la rândul său, că „dintre toate mijloacele educației libere, bibliotecile publice sunt acele cari au cea mai mare influență educativă și socială.”⁸

³ Dimitrie Poptămaș, *Aurel Filimon bibliotecarul*, în *Aurel Filimon: consacrare și destîn*, Târgu-Mureș, Biblioteca Județeană Mureș, 2001, p. 85.

⁴ *Fondul de Arhivă al Bibliotecii Județene Mureș*, dosar 1925, f. 48.

⁵ *Ibidem.*

⁶ *Ibidem.*

⁷ *Ibidem.*

⁸ *Ibidem.*

În opinia lui Aurel Filimon, popoarele din Apus, pe care le numim culte, au înțeles că cea mai strașnică armă de existență a unui „*Neam și Țară*” este cultura, însă nu centralizată, ci „*decontrolizată*,” formând centre culturale în diferite regiuni, putând astfel a deștepta pe fiecare cetățean la concepția conștiinței naționale. El consideră că „*Biblioteca are menirea ca pe motivul de reciprocitate să concentreze toate rezultatele culturale ale diferitelor popoare, ușurând și contribuind la o dezvoltare generală, fără îndoială în primul rând la dezvoltarea națională și limba literară. Biblioteca este școala vieții care învață nu pentru notă de certificat pentru nevoile împinse de existență. Prin literatura frumoasă, pe lângă distracția pe care o dă cititorului, îl învață la o limbă frumoasă, care este ultima expresie a gradului de cultură națională. Literatura frumoasă prin traduceri ne dă posibilitatea ca să ne familiarizăm și cu rezultatele literare ale altor popoare civilizate.*”⁹

După Filimon, bibliotecile sunt „*produse ale unor profunde necesități culturale ale popoarelor de elită cari, la rândul lor, constituie cele mai puternice și indispensabile instrumente pentru înaintarea și răspândirea culturii care, la rândul ei, a dat dovadă că temelia de existență a unui Neam și Țară este nu numai prosperitatea economică, ci și lumina și căldura pe care o dă cultura. Gradul de cultură să manifestă prin totalitatea tipăriturilor din domeniul tuturor cercetărilor științifice și beletristice, prin urmare o bibliotecă, înainte de toate, trebuie să concentreze toate operele cari servesc ca donații gradului de cultură națională, din alt punct de vedere pentru cultura generală, pe principiul reciprocității, toate operele cari ne pun la curent cu rezultatele mondiale. Biblioteca este școala vieții care ne învață nu pentru notă și certificat, ci pentru nevoile imperioase ale existenței, misiune pe care o avem ca individ în societate.*”¹⁰

Biblioteca din Târgu-Mureș este un „*instrument indispensabil de cultură românească, care trebuie să complecteze munca și silința profesorilor,*”¹¹ în oraș existând mai multe școli.

Bibliotecarul este, după Aurel Filimon, încredințat cu o misiune ideală, iar, pentru a o duce la împlinire, el trebuie să aibă calități „*dintre cari ceea mai importantă este să fie cel mai impertinent cerșetor și fără de rușine organizator al depozitului de cărți, pentru că o Bibliotecă să poată prospera și să procure cărțile necesare domeniilor științifice-beletristice pe bani la noi în Țară este o imposibilitate.*”¹²

Aurel Filimon s-a implicat masiv în dezvoltarea bibliotecii și a fondului de carte; el nu doar cerea Consiliului Orașenesc, ci venea și cu

⁹ *Idem*, dosar 1931, f. 6-7.

¹⁰ *Idem*, dosar 1932, f. 110.

¹¹ *Ibidem*.

¹² *Ibidem*.

soluții și idei, dintre care, bineînțeles, de unele se ținea cont, iar altele erau ignorate.

În 1925, a propus Consiliului Orășenesc să aducă în vigoare „impozitul bibliotecar” pe spectacole la cinematograful, teatru, concerte, baluri etc. „Cu un cuvânt, la ori ce feli de adunare cu scop distractiv și amuzare, după biletul de intrare să se aplice 50 de bani, în felul cum să aplică după străini sau la hoteluri taxa de lux.”¹³ Aurel Filimon estima că s-ar putea cumpăra astfel cel puțin 5-6.000 volume pe an, iar în 10 ani biblioteca s-ar îmbogăți cu 50-60.000 volume de cărți. „Această sumă de 50 de bani poate să ne realizeze scopul și poate să ne înalțe la nivelul cerut de timpurile vremurilor.”¹⁴

A doua propunere era referitoare la legatul cărților; Aurel Filimon a înaintat propunerea ca Primăria să înființeze o compactorie cu scopul de a lega toate lucrările Primăriei, Uzinei, Bibliotecii. Pentru susținerea propunerii, arăta că legatul cărților era destul de mult. „Legatul unei cărți 8° cu preți favorabil este 18 lei și 4° tot cu preți favorabil este 27 lei. Considerând o îmbogățire de cărți anual de 4.000 volume, dintre cari se fie 3.000 volume 8° și 1.000 să fie 4°, cât ar costa ele astăzi, 3.000 x 18 este 54.000 lei și 1.000 cu 27 lei este 27.000 lei, în total 81.000 lei. Socotind anual 1.000 volume legate de a doua oară cu prețul de astăzi de 25 lei, ar fi 25.000 lei, în total 106.000 lei, sumă fabuloasă.”¹⁵ În 1925, bugetul prevedea 50.000 lei pentru toate cheltuielile, iar dacă se înființa compactoria, acești bani se puteau folosi pentru ea și, în felul acesta, Primăria ar avea doar de câștigat.¹⁶

În 1923 a fost propus de către directorul bibliotecii, dr. Molnar Gábor, să meargă la București pentru a aduce cărți. În cererea sa către Primărie, Molnar Gábor scria că Aurel Filimon „atât prin cunoștințele sale bibliografice, cât și prin legăturile sale cu diferitele Instituțiuni științifice, ar putea realiza un serviciu precios.”¹⁷ În condițiile în care biblioteca nu-și putea îndeplini misiunea, pe fondul lipsurilor materiale, Filimon a făcut eforturi de a obține donații de la diferite instituții și edituri. În cererile sale pentru donații, argumenta astfel: „ca biblioteca să contribuie la opera de românizare, să poată satisface nevoile atâtor școli românești și minoritare, iar a profesorilor, mai departe a publicului, astăzi să află imposibilă. Școlile astăzi n’au bibliotecile necesare pentru elevi și profesori, așa că toți să mărginesc la biblioteca noastră. Nu mai vorbim de provincie, care este lipsită cu

¹³ *Idem*, dosar 1925, f. 49.

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*, f. 49-50.

¹⁷ *Idem*, dosar 1923, f 82

desăvârșire de aceste cărți.”¹⁸ „Facem iară un apel rugându-vă să binevoiți a ne dărui din depozitul dubletelor și tripletelor pe acelea de care n’aveți nevoie și pe cari noi astăzi le-am putea întrebuința și cu cari am putea satisface multe persoane, contribuind astfel la opera de consolidare și românizare.”¹⁹

Aurel Filimon considera că „această bibliotecă a avut menirea ca, prin bogăția sa, să contribuie la cunoașterea literaturii și, în același timp, să servească și scopul de naționalizare a provinciei, cari nu era maghiară.”²⁰ „Publicul românesc din oraș și județ, care frecventează biblioteca, cere cu insistență cărți românești și iară cărți românești, însă fără a putea fi satisfăcut. Este al doilea element important românesc care suferă profund întrăbuințările sale sufletești, din cauza lipsei secții românești a Bibliotecii noastre. Mai mult chiar, și publicul minoritar al orașului, care are nevoie de a să familiariza cu limba românească literară și cu produsele literaturii noastre cere, de asemenea, în fiecare zi, cartea românească, pe care nu i-o putem pune la dispoziție.”²¹

Completarea bibliotecii era principala preocupare a lui Filimon; în opinia lui, „completarea bibliotecii este o necesitate anuală foarte importantă, căci neglijarea ei majorează simțitor lipsurile.”²²

În octombrie 1923, Aurel Filimon a plecat la București pentru a procura cărți și reviste care lipseau sau erau volume incomplete.²³ Printre volumele căutate se numără: A. D. Xenopol, *Istoria românilor*, în 10 volume, 2 suplimente, din care biblioteca avea doar 5 volume; I. Zane, *Proverbele românilor*, în 12 volume; biblioteca avea 4 volume; *Analele Academiei Române, Memoriile secțiunii istorice*, seria I, în 10 volume și seria II, în 43 de volume, din care biblioteca avea 10 volume; *Buletinul Societății Regale Române de Geografie*, în 40 de volume; biblioteca avea 10 volume; volume care lipseau din colecțiile bibliotecii: Hurmuzaki, *Documente privitoare la Istoria românilor cu suplimente*, 35 volume; Hurmuzaki, *Fragmente zur Rumanische Geschichte*, 5 volume; Bianu și Hodoș, *Bibliografia Românească Veche*; reviste: *Revista de Istorie și Arheologie*, 50 volume; *Convorbiri literare*, 54 volume; *Publicațiunile Institutului de Geologie*, 10 volume; *Buletinul comisiei monumentelor istorice*, 10 volume.

În decembrie 1923, Filimon s-a oferit din nou să meargă la București pentru a procura cărți, în mod gratuit; el nu cerea „diurne, nici

¹⁸ *Idem*, dosar 1927, f. 126

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*, f. 127.

²¹ *Idem*, dosar 1931, f. 70.

²² *Idem*, dosar 1930, f. 47.

²³ *Idem*, dosar 1923, f. 102-103.

speze de întreținere de durata absenței,” ci doar „speșele de tren.”²⁴ În 21 decembrie 1923, i-a fost aprobată cererea pentru a pleca la București, primind și o sumă de 15.000 lei.²⁵

Aurel Filimon procura cărți pe bază de donații și de cumpărare. Donațiile le obținea de la diferite instituții cultural-științifice, printre care și Academia Română, Institutul de Geologie, Casa Școalelor, Fundația Carol I, Comisia Monumentelor Istorice, Cartea Românească. Cărțile cumpărate le achiziționa de la diferite edituri, de aici cumpăra cărți epuizate.

La sfârșitul anului 1923 și începutul anului 1924, a făcut două drumuri la București, primul de 9 zile, de la 27 decembrie până la 4 ianuarie, iar al doilea de 10 zile, de la 11 ianuarie până la 19 ianuarie. Vizita la București dura atâtea zile deoarece trebuia să obțină aprobarea, apoi să primească și să aducă aceste cărți. În urma unor astfel de călătorii, a reușit să obțină 371 volume din donații, în valoare de aproximativ 20.000 lei și 271 volume cumpărate cu acte doveditoare. Aceste două drumuri l-au costat 13.962 lei. Volumele donate proveneau după cum urmează: 118 volume de la Academia Română; 25 volume de la Institutul de Geologie; 112 volume și broșuri de la Casa Școalelor; 70 volume de la Fundația Carol I; 9 volume de la Comisia Monumentelor Istorice și 35 volume de la Cartea Românească.²⁶

În timpul vizitei de la București de la sfârșitul lunii mai a anului 1924, Filimon a cumpărat cărți de la edituri, precum: Casa Românească, Steinberg, Socec etc., dar a obținut și volume din *Analele Academiei* și 40 de volume din *Documente privitoare la Istoria Românilor* de E. Hurmuzaki pentru a completa colecția bibliotecii.²⁷

În iunie 1924, mergând la Casa Românească cu o listă deja întocmită, Filimon nu a găsit toate cărțile, acestea fiind epuizate; a fost nevoit să aleagă alte titluri. Pentru a aduce cărțile, a cumpărat lăzi în care le-a așezat pentru a fi transportate și le-a asigurat cu 20.000 lei. A cumpărat 518 cărți, dintre care 24 volume din *Analele Academiei*, 40 volume din *Documente privitoare la Istoria Românilor* de Hurmuzaki - amintite mai sus - și 454 volume beletristice și de știință. Cărțile cumpărate erau în valoare de 19.824 lei, la care s-au adăugat cheltuieli cu transportul, în valoare de 813 lei.

²⁴ *Ibidem*, f. 121.

²⁵ *Ibidem*, f. 122.

²⁶ *Ibidem*, f. 123-124.

²⁷ *Idem*, dosar 1924, f. 129.

Conform statisticii prezentate în 1926,²⁸ reiese că, în acest an, colecția bibliotecii era alcătuită din 18.117 lucrări în 23.478 volume. Erau pierdute 400 volume, deteriorate 2.475 volume, din care, în 1921, 501 volume s-au dat Școlii Comerciale, iar 1974 au rămas în depozitul bibliotecii. În circulație erau 20.603 cărți, în depozit se aflau 9.958 cărți, duplicate, triplete, broșuri, gazete, reviste etc. Valoarea totală a cărților era de 4.120.600 lei.

Furtul de carte nu era exclus; în aprilie 1926, fiind bănuțit de furt un cititor al bibliotecii, s-a efectuat o percheziție la casa acestuia. Filimon a participat alături de autorități la această verificare, în urma căreia au fost găsite 9 cărți și peste 60 fragmente din revista *Nyugat*, care au fost restituite bibliotecii.²⁹

Pentru a îmbogăți fondul de carte, Aurel Filimon a optat și pentru varianta donatorilor particulari; un astfel de exemplu este cel al Emei Dosa de la Noșlac, de unde a fost adusă la bibliotecă „o cantitate de cărți de 4 lăzi, având o greutate de 316 kg. Câte cărți ar fi la număr nu pot să știu, deoarece nu le-am numărat.”³⁰ După conținut, ele erau în majoritate lucrări științifice în limbile germană, maghiară și latină; de beletristică erau mai puține.³¹ Aurel Filimon a făcut călătoria la Noșlac în luna septembrie a anului 1926, în decursul concediului său și pe cheltuiala sa.

În februarie 1927, cu ocazia vizitei ministrului muncii, Grigore Trancu-Iași, biblioteca a beneficiat de o donație de carte. Printre cărțile ce au fost recepționate de Aurel Filimon, de bibliotecarul Palatului Cultural și de inspectorul Muncii pentru Regiunea Târgu-Mureș, Ioan Mălăiu, se numărau: *Dunărea noastră*, de N. Dașcovici; *Naționalizarea Școlii* de Ștefan Zeletin; *Sociologia* de Emil Durkheim; *Noul codice de sedințe* de Corneliu Botez; *Desenul tehnic* de I. D. Bubulac; *România dintre Vidin și Timoc* de Emanoil Bucuța etc.³²

În primăvara anului 1927, Aurel Filimon cerea Ministrului Instituțiilor Publice, ca, de la liceele Papiu Ilarian și Unirea, Școala Comercială, Școala Civilă, unde se aflau depozitate bibliotecile vechi maghiare, cărțile care se mai găseau să fie duse la Biblioteca Orășenească. Considera că „păstrându-se la Biblioteca, în toate timpurile vor putea sta la dispoziția persoanelor care doresc a se ocupa cu dezvoltarea literaturii noastre, putând afla și aceste cărți pentru comparație orișicând.”³³

²⁸ *Idem*, dosar 1926, f. 14.

²⁹ *Ibidem*, f. 181.

³⁰ *Ibidem*, f. 188.

³¹ *Ibidem*.

³² *Idem*, dosar 1927, f. 118.

³³ *Ibidem*, f. 136.

În octombrie 1930, cerea din nou să-i fie aprobată plecarea la București pentru a aduce cărți; în acest sens, s-a adresat în scris direct primarului. În această scrisoare, Filimon prezenta următoarea motivare: „Completarea bibliotecii este o necesitate anuală foarte importantă, căci neglijarea ei majorează simțitor lipsurile. Cum știți și Dumneavoastră pe exercițiul anului bugetar curent n’avem nici un articol pentru acest scop, fondul cultural din care am primit din trecut ceva pentru cumpărături, pe acest an nu s’a dat, prin urmare, ar însemna că în acest an să nu cumpărăm cărți. Pentru a putea echilibra această împrejurare, am onoarea a vă propune ca să mi să dăie o delegație a merge la București, cu care ocazie mă voi îngriji ca să primim dela diferite Instituțiuni cărți gratuite, așa cum am făcut și în trecut. Dacă nu putem cumpăra, măcar gratuit să ne satisfacem întrucât nevoile. Cu această ocaziune aş garanta o cantitate de minimum 7.500 volume, cari de sigur, ar reprezenta o valoare de cel puțin 30.000 lei.”³⁴ Într-o altă scrisoare, el afirmă: „Având în vedere că completarea Bibliotecii cu cărți românești este nu numai o necesitate inevitabilă, dar este și un postulat național de primul rang, având în acest oraș atâtea școli, și Instituțiuni, cari, dacă nu altceva, ar dori să cunoască și literatura românească. Subsemnatul, care nu numai că este un funcționar al bibliotecii, dar având și o aplicațiune ereditară pentru astfel de Instituțiuni mai departe având zilnic contact cu cererile unora și altora, completarea Bibliotecii conform dorințelor unei Instituțiuni bine organizate mă determină a face toate eforturile, a profita de toate împrejurările favorabile, și să creez ce-mi inspiră spiritul de organizare. Calitatea individuală ca spirit de organizare mă îndeamnă să nu fiu satisfăcut cu rezultatul propunerii mele, că Primăria de prezent n’are fonduri de deplasare. Conduc de această împrejurare, având terenul preparat pentru obținerea unor rezultate frumoase, am onoarea a vă ruga să bine-voiți pe propriile mele speze a-mi aproba următoarea cerere: Rog un concediu de 8 zile a merge la București, când voi realiza planul meu de completare a bibliotecii cu cărți românești gratuite. Cu această ocaziune, ca să pot suporta spezele de drum cari sunt dus și întors 2.000 lei, plus alte cheltuieli, rog un avans de 3.000 lei cari să se retragă din leafa mea în trei rate lunare. Ce pot avea în viață? O mângâiere sufletească văzându-mi la bătrânețe și opera pe care am putut-o crea.”³⁵ Cererea a fost aprobată în ședința Delegației Consiliului Municipal din 4 noiembrie 1930.³⁶

În eforturile sale de a completa și îmbogăți fondul de carte românească al bibliotecii, Aurel Filimon s-a confruntat și cu diverse probleme. Dintr-un raport, pe care îl prezintă primarului orașului la 18

³⁴ *Idem*, dosar 1930, f. 47.

³⁵ *Ibidem*, f. 49.

³⁶ *Ibidem*, f. 48.

august 1931,³⁷ aflăm că, în anul 1927, a adus de la București 500 volume de cărți gratuite, fără autorizație, motiv pentru care a fost amenințat cu cercetare disciplinară. Tot în 1927 a solicitat în scris să i se îngăduie aducerea de cărți gratuite cu delegație, dar cererea nu i-a fost acceptată pe motiv că nu sunt bani. Dacă a cerut să cumpere cărți, nu i s-a permis din cauză că adusesese deja cărți gratuite, deși erau fără delegație. În 1928 biblioteca nu a avut articol de buget; nici în 1929 nu a avut, însă s-a dat o sumă de bani din fondul cultural în acest sens; nici în 1930 nu a fost trecută biblioteca în buget. În astfel de situație, pentru a continua achiziția de carte, nu i-a rămas altă soluție decât să ceară și să adune cărți românești din donații.

La începutul anului 1931, în perioada 25 ianuarie - 1 februarie, Aurel Filimon s-a deplasat la București. Pentru a obține cărți, a trecut pe la Academia Română, Arhivele Statului, Depozitul Casei Școalelor, Banca Marmorosch Bank, Fundația Regele Carol I, Biblioteca Universitară, Societatea de Geografie. Rezultatul acestei deplasări s-a constituit în aproximativ 500 cărți și 3 hărți, obținute de la Institutul de Geografie, în valoare de circa 50.000 lei. Printre cărțile aduse se numărau cărți din colecția Biblioteca Clasicilor Români: *Povestiri*; *Poezii* de Eminescu; *Nuvele, Momente și schițe, amintiri* de Caragiale; *Fragmente istorice* de Negruzzi; *Ciocoii vechi și noi* de N. Filimon; *Despot-Vodă* și *Fântâna Blanduzinei* de V. Alecsandri; *Mihnea Vodă* de Odobescu; *Legendele românilor* de P. Ispirescu; *Colindatul Neamului*; *Cartea misionarului* de Mugur V. Voiculescu; *Printre apostoli* și *Porunca a zecea* de C-tin Chiriță; *Pentru Țară* de C. Răuleț etc.³⁸ În perioada 20-27 iulie, deplasându-se iar la București, a adus circa 339 volume, în valoare de aproximativ 24.963 lei.³⁹

În noiembrie 1931 a făcut demersuri în vederea achiziționării *Volumului de omagiu Excelenței Sale Nicolae Iorga*,⁴⁰ care costa 1000 lei. Aurel Filimon considera acest volum „cu un conținut dintre cele mai interesante și care volum este indispensabil ori cărei biblioteci.”⁴¹

Anul 1931 putem spune că a fost un an de succes pentru Aurel Filimon în ceea ce privește achiziția de carte; dacă, în anii trecuți, s-a confruntat cu probleme, în acest an a reușit să aducă de la București, cu ocazia celor patru deplasări, cărți în valoare de aproape 200.000 lei, volume obținute din donații; a primit doar 20.000 lei speșele de drum și

³⁷ *Idem*, dosar 1931, f. 36.

³⁸ *Ibidem* f. 79.

³⁹ *Ibidem*, f. 94.

⁴⁰ *Ibidem*, f. 49.

⁴¹ *Ibidem*.

diurne, deși a cheltuit 25.599 lei.⁴² A reușit să dobândească de două ori atâtea cărți gratuite cât avea leafa de bibliotecar, un total de 1349 cărți.⁴³

În 1932, Biblioteca avea aproximativ 7.000 cărți românești.⁴⁴ Din 1918 până în 1932 s-au cumpărat, în 3-4 etape, cărți în valoare de 60-70.000 lei, restul au fost obținute de Aurel Filimon în mod gratuit.

Aurel Filimon era de părere că „*dacă nu erau cărțile în limba română, un oraș ca Târgu-Mureșul unde sunt atâtea școli, instrucțiuni, profesori, intelectuali, nu vorbesc de o regiune atât de importantă românească, urma a se condamna să nu cunoască produsele literare științifice? Legea nu interzice complectarea bibliotecii, contrar dispune prevederea articolului pentru acest scop. În buget este un articol completarea bibliotecii. Ori complectarea poate fi făcută pe lângă toate formele existente: cumpărături, donații, schimburi, cerșări etc., principalul fiind că biblioteca, pe lângă articolul ce-l are, să câștige cât mai multe cărți.*”⁴⁵ Conducătorul Filimon a făcut tot ce a putut ca să procure cărți pe toate căile posibile, mai ales în anii când biblioteca nu figura în buget.

Filimon era un specialist în „*cerșitul cărților gratuite*”⁴⁶ despre care zicea că nu depinde de un plan întocmit în prealabil, ci de momente favorabile, iar aceste momente favorabile nu pot fi administrate pe cale administrativă și legate de delegații, pentru că „*o bibliotecă are atâta drept să primească și să ceară valori gratuite, bine-înțeles că acele cheltuieli sunt cu mult inferioare costului cărților, însemnând mari economii Primăriei.*”⁴⁷

În 1933, deplasările la București au îmbogățit fondul bibliotecii cu 487 volume, în valoare de 81.735 lei.⁴⁸ În urma uneia dintre călătorii, au fost aduse 47 de lucrări, între care și *Colecția de legi și regulamente*, în 25 volume, în valoare de 9.565 lei. Cu altă ocazie, au fost obținute 440 volume, în valoare de 72.170 lei.

În 1935, biblioteca achiziționa cărți de literatură de la Librăria Ardealul și cărți pedagogice de la Librăria Progresul.⁴⁹ Printre cărțile pedagogice cumpărate se numără și *Organizarea învățământului și Școala românească* de Gabrea, *Didactica generală* de Gărănescu,

⁴² *Idem*, dosar 1932, f. 97.

⁴³ *Ibidem*, f. 109.

⁴⁴ *Ibidem*, f. 108.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ *Ibidem*, f. 111.

⁴⁷ *Ibidem*, f. 108.

⁴⁸ *Idem*, dosar 1933, f. 50.

⁴⁹ *Idem*, dosar 1935, f. 75.

Metoda enciclopedică a lucrului manual de Marinescu și *Didactica generală* de Nisipescu.⁵⁰

Nici în 1935 nu au lipsit cărțile aduse de la București, cărți obținute din donații. În februarie, Aurel Filimon a primit o delegație să plece la București pentru 7 zile, începând din 5 februarie, pentru a achiziționa cărți,⁵¹ dar a fost nevoit să își amâne vizita până la 14 februarie.⁵² Rezultatul acestei vizite a constat în 392 volume, în valoare de 49.710, la care se adaugă circa 100 volume obținute de la Fundațiile Regale Carol I, din stocul cumpărat de către M.S. Regele pentru biblioteci.⁵³ Cu delegația 12.866/935, a fost împuternicit să plece la București în perioada 28 mai-6 iunie 1935, iar rezultatul a însumat 396 volume, în valoare de 51.040 lei.⁵⁴

În 1936 a adus cărți de la Fundația Regele Carol I, Fundația Principele Carol, Fundația Regele Ferdinand I, Casa Școalelor, Redacția Adevărul, Redacția Universul, Comisiunea Istorică, Direcțiunea Presser, Direcțiunea Cultelor, Bucovina, Tipografia D-lui Torouțiu, Cartea Românească, Institutul Sud-Est European. Au fost aduse 500 volume, în valoare de aproximativ 60.000 lei.⁵⁵ În 1937, au fost aduse 2000 cărți de la București,⁵⁶ iar în 1940, 380 volume în valoare de 55.844 lei.⁵⁷

Noile achiziții aduceau noi cititori la bibliotecă, despre care Filimon considera că trebuie „satisfăcuți,” având în vedere că elevii școlilor „toată literatura ș'o câștigă prin noi, multe din exemplarele existente sunt insuficiente, chiar literatura modernă într-un exemplar este insuficientă așa că bibliotecă ar urma să se completeze cu un număr de cărți.”⁵⁸

În 1935, prin dispozițiunea nr. 8063-1935, lui Aurel Filimon i s-a acordat o delegație provizorie privind preluarea funcției de director al bibliotecii publice.⁵⁹ Consiliul Orășenesc a hotărât ca Aurel Filimon să se ocupe mai departe de reorganizarea bibliotecii, de inventarierea și catalogarea după autori și conținut a noilor achiziții. În ajutorul lui au

⁵⁰ *Ibidem*, f. 78.

⁵¹ *Ibidem*, f. 20.

⁵² *Ibidem*, f. 21.

⁵³ *Ibidem*, f. 100.

⁵⁴ *Ibidem*, f. 116.

⁵⁵ *Idem*, dosar 1936, f. 79.

⁵⁶ *Idem*, dosar 1937, f. 73.

⁵⁷ *Idem*, dosar 1940, f. 58.

⁵⁸ *Idem*, dosar 1936, f. 7.

⁵⁹ *Idem*, dosar 1935, f. 12.

fost numiți Vasile Netea, care era plătit lunar cu 1.500 lei, și Vasile Ruja, plătit cu 2.200 lei.

În 1936, M. S. Regele a demarat programul *Luna cărții*, în cadrul căruia Uniunea Fundațiilor Culturale Regale a organizat *Expoziția Festivă a Cărții*.⁶⁰ Pentru ca sărbătoarea să se desfășoare în toate centrele culturale din țară, biblioteca publică din Târgu-Mureș a primit, firec, invitația de a lua parte la acea festivitate desfășurată în perioada 11 mai - 11 iunie, organizând conferințe, anunțând, prin publicațiile locale, manuscritele și documentele care pot fi vizitate de public, în cadrul unei expoziții, și îndemnând târgumureșenii să participe activ la evenimente. Se cerea, în mod special, expunerea cu precădere a operelor românești, clasice și contemporane, pe care le deținea biblioteca, astfel încât să poată contribui la creșterea interesului publicului față de nevoile reale ale bibliotecii.

Aurel Filimon s-a implicat în organizarea expoziției de carte, despre care s-a scris în publicația locală *Glasul Mureșului*, 1934-1935; la pagina culturală a apărut articolul cu titlul *Târgu-Mureșul cultural (Biblioteca - Expoziție de cărți)*, semnat de un anume Vanet. În articol se pot citi următoarele: „În jurul acestei biblioteci n’au răsunat trâmbițele reclamelor gazetărești, s’au scornit ecouri largi în public, în existența ei se deapănă într’un calm înveșmântat în obscuritate.

Bogăția bibliotecii e imensă!

Cărți române, franceze, italiene, germane, latine, maghiare, cuprinzând un vast material științific și literar, tapetează câteva sute de rafturi.

Cărți vechi, cuprinzând istorii și controverse din veacuri depărtate, ediții rare, cărți noi, desprinse din vârtoarea actualității, așteaptă în rafturi cititorii cu mâini mângâietoare și cu ochi atenți.

Nu-i lipsește nimic bibliotecii noastre! Intelectualul cel mai pretențios, profesorul cel mai informat, tânărul cel mai înaintat, va găsi la biblioteca noastră cărți și colecții pe care nu le cunoaște, pe care cu greu le-ar putea găsi aiurea, și pentru care merită să urce din când în când scările ce duc spre bibliotecă.

Aceasta s’a văzut într’un mod strălucit cu prilejul săptămânii cărții. Directorul bibliotecii, Dl. Aurel Filimon, ajutat de colaboratorii săi, a organizat o întinsă și admirabilă expoziție de cărți și de reviste.

Expoziția cuprinde 15 secții.

Secția întâi cuprinde romanele românești apărute în ultimele sezoane literare, semnate de: M. Sadoveanu, Cezar Petrescu, Damian Stănoiu, C. Stere, Panait Istrati, Sergiu Dan, N. Pora, E. Lovinescu, Dan Petrașincu etc.,

⁶⁰ *Idem*, dosar 1936, f. 113.

precum și marile noastre reviste: *Gândirea*, *Viața românească*, *Gând românesc*, *Țara Bârsei*, *Convorbiri literare*, *Gazeta ilustrată*, *Boabe de grâu*.

În secțiunea a doua sunt expuse albumele de artă națională, admirabile monografii și reproduceri din Grigorescu și Luchian, câteva volume cuprinzând istoria artelor, frumoasa lucrare a Dlui Bădăuță (*România în fotografii*), diferite tablouri cu cusături și modele românești etc.

Secția a treia e alcătuită din cărți și reviste franceze și italiene, precum și traduceri.

Emoționant se prezintă secția a patra, cuprinsă în întregime de cărțile cu poezii moderne. Arghezi lângă Adrian Maniu, Ion Pillat lângă Ion Barbu, alături Ion Minulescu și G. Bacovia, lângă ei Cincinat Pavelescu și N. Crainic, apoi Stamatiad, M. Codrescu, Gherghinescu-Vania, Gregorian, Focșeneanu, Perpessicius, poeți mulți, poeți români, numai poeți.

Vine apoi la rând secția istoriei românilor, deschisă de monumentală „Cronică” a lui George Șincai, „în timp de 34 de ani culeasă și după mai multe minți de autori,” continuându-se cu „Părți alese din istoria Transilvaniei” de G. Barițiu, cu volumele din „Cartea de aur” a lui Teodor V. Păcățianu, istoriile lui Xenopol și Iorga, tablourile domnitorilor români etc.

Secția șasea expune colecții de ziare și reviste vechi ardeleni: *Gazeta Transilvaniei*, *Telegraful român*, *Drapelul etc.*, în coloanele cărora s'a risipit sufletul luminos a lui Gh. Barițiu, Mureșeni, A. Șaguna, V. Branice, și toată pleiada de odinioară a mărilor și neprihăniților ziariști ardeleni.

Urmează apoi secțiile cu caracter științific, în care sunt expuse tablouri și cărți geografice, geologie, paleontologie, astronomie. Lângă o fereastră plină de lumină se află secția folclorului românesc. Culegerile de folclor ale lui V. Alecsandri, Gr. Tocilescu, C. Rădulescu-Codin, O. Densușianu, Tudor Pamfil, colinde populare, balade, snoave, povești, amintesc cititorului că peste țarinile și codrii acestei țări trăiește un popor cu suflet de poet.

Frumoasă secția nuvelei, interesantă cea a criticei literare, îndușetoare cea a amintirilor și omagiilor pentru Titu Maiorescu, Spiru Haret, N. Iorga, C. Rădulescu Motru, Ion Bianu etc.

Pentru ca expoziția să fie cât mai bogată și mai utilă, cu prilejul săptămânii cărții s'au cumpărat cărți de aproape 10.000 lei, cari pe viitor rămân puse la dispoziția publicului.

Noua organizare a bibliotecii, cu cărțile aranjate după materii, precum și noile achiziții de cărți românești actuale, fac din biblioteca municipală un focar de cultură, pe care nu trebuie să-l ocolească nici un iubitor de carte.”

În 1937, conform deciziei nr. 10.050 din 23 iulie 1937, s-a făcut selecționarea cărților fără valoare și scoaterea din circulație a operelor devenite, prin folosință, improprii.⁶¹ Principiul pe care s-a făcut

⁶¹ *Idem*, dosar 1937, f. 2.

selecționarea a fost foarte simplu: scoaterea cărților duplicate și a celor uzate în asemenea măsură încât legarea ar fi mai costisitoare decât valoarea lor inițială; cărțile defectuoase prin lipsa unor pagini; periodice complete și incomplete, care pentru bibliotecă nu mai prezintă nici o valoare. Cărțile scoase au fost valorificate și s-a făcut o evaluare a volumelor care mai puteau fi întrebuințate, pentru a se pune un preț de vânzare; astfel, suma totală ar fi ajuns la 30.000 lei. Ce nu s-a putut vinde liber sau licitație, s-a vândut ca hârtie cu kilogramul.

În 1939, printr-o adresă trimisă primarului de atunci al orașului, Aurel Filimon cerea să se dispună ca secția românească a bibliotecii să primească numele „Biblioteca Mihai Eminescu” și, în cadrul acesteia, să se organizeze o secție specială, formată exclusiv din operele lui Eminescu. Pentru realizarea acesteia, Aurel Filimon a contactat toate librăriile, examinând vechile și noile cataloage, în vederea alcătuirii materialului informativ ce se putea încă procura, deoarece multe ediții erau epuizate, găsiindu-se doar izolate pe la diferite anticariate, iar timpul necesar achiziționării putea fi destul de îndelungat, poate chiar 2-3 luni. În plus, a cerut ca o parte din buget - de la articolul 123 - să fie transferată, suma de 8.000 lei, în scopul achiziționării acestor lucrări.⁶²

Dintr-un raport de activitate din 1940 aflăm că, în sala de lectură a bibliotecii s-au ținut cursuri de limba franceză, limba italiană, iar examenele se țineau în luna mai. Cursurile au fost conduse de Misiunea Universitară Franceză și Institutul de Cultură Italiană.⁶³

Un bilanț al eforturilor lui Filimon la plecarea lui în refugiu, în 1940, se încheia cu 38.500 de volume, din care 14.200 în limba română, fond enciclopedic care stă și astăzi la baza colecțiilor Bibliotecii Județene Mureș, situată printre cele mai înzestrate din țară.

Înlăturat în condiții nefaste, după dictatul de la Viena, Aurel Filimon rămâne o perioadă de timp la București, apoi, fiind bolnav, se retrage la Rapoltul Mare, unde se stinge din viață la 3 martie 1946. Abia în luna august a acestui an rămășițele sale pământești au fost aduse la Târgu-Mureș, fiind înmormântat la Cimitirul Municipal din localitate.

⁶² *Idem*, dosar 1939, f. 23.

⁶³ *Idem*, dosar 1940, f. 16.

Ioan Nicola (1938-2004)
Biobibliografie

ANA TODEA
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

Ioan Nicola (1938-2004). Biobibliography

*This short biobibliography gives us some details about the life and the work of the university professor Ioan Nicola. He was a famous teacher, who has been granted by the Romanian Academy Award for his work **Tratat de pedagogie școlară**, in 1998.*

„Profesorul Nicola era firesc și pitoresc prin comportamentul său de toate zilele, distins și credibil prin discursul didactic științific, dar și surprinzător de inovator prin noutățile aduse în dezbateră colectivă academică și universitară.”¹

Keywords: *Ioan Nicola, biobibliography, education, scientific activity, pedagogy.*

Pedagogul, profesorul universitar Ioan Nicola s-a născut la 5 ianuarie 1938, în comuna Arada, astăzi Horea, județul Alba. „Acolo a trăit puiul de moș, acolo a germinat inteligența unuia dintre cei mai de seamă teoreticieni ai educației din România celei de-a doua jumătăți a secolului XX. După ce frecventează Școala Medie Financiară din Blaj, reușește să se înscrie la cursurile fără frecvență ale liceului din Târnăveni. În 1958, i se aprobă o bursă pentru Universitatea din București. În 1964, termină Facultatea de Filozofie, secția Pedagogie, pe locul al II-lea,

¹ Conducerea Universității „Petru Maior,” Târgu-Mureș, *Remember*, în *Cuvântul liber*, an 16, nr. 185 (18 sept. 2004), p. 10.

din 40 de studenți.”² A obținut titlul de doctor în pedagogie cu teza *Rolul relațiilor interpersonale în dinamica internă a colectivului de elevi*, București, 1972. A urmat un curs de specializare în Danemarca (1994).

Activitatea profesională este una de excepție: a fost repartizat la Institutul Pedagogic din Timișoara, ca preparator (1964); s-a transferat apoi, în același an, la Institutul Pedagogic de 3 ani din Târgu-Mureș, devenit Institutul de Învățământ Superior, Universitatea Tehnică și apoi Universitatea „Petru Maior.” Aici îndeplinește succesiv gradele didactice de preparator, asistent (1968), lector (1971), conferențiar (1977), profesor universitar (1991); a fost primul decan (1993-1999) al Facultății de Științe și Litere, membru în Senat mai mulți ani și director al Departamentului pentru Pregătirea Personalului Didactic (1997-2004). A predat cursuri de pedagogie la Facultatea de Medicină și la Institutul de Teatru din Târgu-Mureș. Cercetările pe care le-a realizat s-au concentrat în direcția surprinderii multitudinii de variabile pe care le implică fenomenul educațional; a contribuit la rafinarea metodologiei de cercetare a fenomenului psihopedagogic, concepând un instrument original de cercetare a fenomenelor psihosociale, cunoscut sub denumirea de *Cadranele sociometrice*, care nuanțează metodologia propusă de sociologul american J. L. Moreno. Activitatea științifică s-a concretizat în 7 cărți de pedagogie, atât ca autor unic, cât și în colaborare, în cazul manualelor de pedagogie pentru liceele de specialitate; a publicat peste 80 studii și articole în volume și reviste de specialitate; a condus teze de doctorat în cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca; de asemenea, a fost referent științific pentru teze de doctorat și pentru promovarea în posturi didactice; a îndrumat peste 100 de lucrări de gradul I la învățători și educatoare. Membru al Academiei Oamenilor de Știință din România, Filiala Mureș. Pentru valoarea deosebită a lucrării *Tratat de pedagogie școlară* a primit *Premiul „Constantin Rădulescu Motru”* al Academiei Române, în 1998. Pe coperta IV a acestui tratat,³ prof. univ. dr. Dumitru Salade a consemnat următoarele: „*De o modestie care-l onorează, Ioan Nicola a întreprins o muncă dificilă și de durată, pentru a oferi literaturii*

² Prof. univ. dr. Ion Gh. Stanciu, *In memoriam*, în *Tribuna învățământului*, 56, nr. 779-780, (10-16 ian. 2005), p. 11.

³ Ioan Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, București, Editura Aramis, 2003.

pedagogice și școlii românești, cu deosebire, o lucrare pe care o considerăm de referință [...] Cartea se constituie astfel ca una din realizările de seamă ale pedagogiei contemporane, un instrument de lucru util nu numai profesorilor și elevilor, ci oricărei persoane interesate în a-și cunoaște posibilitățile de dezvoltare.”

Ioan Nicola ne-a părăsit la 1 august 2004 și a fost înmormântat la Târgu-Mureș. Amfiteatrul 10 de la Universitatea „Petru Maior” îi poartă azi numele: *Amfiteatrul „Ioan Nicola.”*

* * *

Biografie selectivă:

Lucrări publicate:

- *Microsociologia colectivului de elevi*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1974.

- *Pedagogie generală*, 3 volume, Târgu-Mureș, Editura Institutului Pedagogic, 1974.

- *Dirigintele și sintalitatea colectivului de elevi*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.

- *Pedagogie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1992. Prefațator: prof. univ. dr. D. Salade.

- *Pedagogie*, ediția a 2-a îmbunătățită și adăugată, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994.

- *Tratat de pedagogie școlară*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1996, 2001, 2002, 2003.

- *Tratat de pedagogie școlară*, ediția a 2-a, revizuită, București, Editura Aramis, 2000.

- *Meditații pe firul vieții*, Târgu-Mureș, Casa de editură „Mureș”, 2004.

- în colaborare:

- *Pedagogie școlară*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980.

- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică: manual pentru clasa a XI-a școli normale*, vol. 4, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1990.

- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Pedagogie generală (noțiuni fundamentale): manual pentru clasa a IX-a - școli normale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1990.
- Ion Nicola, Domnica Fărcaș, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică: manual pentru clasa a XI-a școli normale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1992.
- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Pedagogie generală: (noțiuni fundamentale): manual pentru clasa a IX-a - școli normale*, vol. 3, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1992.
- Ion Drăgan, Ioan Nicola, *Cercetarea psihopedagogică: (Ghid pentru elaborarea lucrărilor metodico-științifice în vederea obținerii gradului didactic I)*, Târgu-Mureș, Editura Tipomur, 1993.
- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică: Manual pentru clasa a XI-a școli normale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993.
- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Pedagogie generală: (noțiuni fundamentale): manual pentru clasa a IX-a - școli normale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993.
- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică: Manual pentru clasa a XI-a școli normale*, vol. 2, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994.
- Ioan Nicola, Domnica Fărcaș, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică: Manual pentru clasa a XI-a școli normale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1995.
- Ion Drăgan, Ioan Nicola, *Cercetarea psihopedagogică: (Ghid pentru elaborarea lucrărilor metodico-științifice în vederea obținerii gradului didactic I)*, ediția a 2-a revăzută și adăugită, Târgu-Mureș, Editura Tipomur, 1995.
- Petru Hurducaciu, *Caiet de ortografie clasele I-IV*, argument prof. univ. dr. Ioan Nicola, Târgu-Mureș, Casa de Editură Mureș, 1997.
- Teodora Chira, *Oglinda de cristal [povestiri]*, prefațator prof. univ. dr. Ioan Nicola, Târgu-Mureș, Editura Tipomur, 1999.
- Maria Dorina Pașca, *Acordarea asistenței psihopedagogice copilului infectat HIV: (ghid practic)*, cuvânt înainte prof. univ. dr. Ioan Nicola, Târgu-Mureș, s.n., 2000.

- Bucur Maria, *Învățată să fii cetățean!: Ghid pentru pregătire de performanță la educație moral-civică. Clasele 3-4*, prefațator prof. univ. dr. Ioan Nicola, Târgu-Mureș, Editura Ardealul, [2003].
- Valeriu Fărcaș, *Didactica educației fizice*, argument prof. univ. dr. Ioan Nicola, Târgu-Mureș, Editura Universității „Petru Maior,” 2003.
- Emilia Albu, Alexandra Silvaș, Monica Filpișan, *Teoria și metodologia instruirii*, coordonator Ioan Nicola, Târgu Mureș, Editura Universității „Petru Maior,” 2004.

Referințe:

- în volume:

- Pantelimon Golu, *Psihologie socială*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1974, p. 258.
- Ion Gh. Stanciu, *A Concise History of Pedagogy in Romania*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1982, p. 51-52.
- Mielu Zlate, *Cunoașterea și activitatea grupurilor sociale*, București, s.n., 1982, p. 53.
- Adrian Neculau, *A fi elev*, București, Editura Albatros, 1983, p. 112-113.
- *** *Psihologia educației și dezvoltării*, București, Editura Academiei, 1983, p. 183.
- Ion Gh. Stanciu, *Școala și pedagogia în secolul XX*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983, p. 6, 285, 287, 321, 322, 327.
- Ana Tucicov-Bogdan, *Psihologia socială în România*, București, Editura Academiei, 1984, p. 192.
- Dumitru Mister, *Metodologia cercetării în educație și învățământ*, București, Editura Litera, 1985, p. 74-75.
- Pantelimon Golu, *Orientări și tendințe în psihologia școlară contemporană*, București, Editura Litera, 1988, p. 201.
- Revista *Leitungspirt*, Danemarca, nr. 4, 1988.
- Elena Joița, *Eficiența instruirii: Fundamente pentru o didactică praxiologică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1998.
- Septimiu Chelcea, *Un secol de cercetări psihopedagogice*, Iași, Editura Polirom, 2002, p. 128, 140.
- *Who's who în România*, București, Editura Pegasus Press, 2002, p.

452.

- în periodice:

- *Ioan Nicola. Microsociologia colectivului de elevi* / Gheorghe Giurgiu, în *Steaua roșie*, an 27, nr. 7 (10 ianuarie 1975), p. 2, 1 foto.
- *Profesorul Ioan Nicola, premiat de Academia Română*, în *Cuvântul liber*, an 10, nr. 240 (9 dec. 1998), p. 1.
- *Prof. univ. dr. Ioan Nicola, premiat de Academia Română* / Lucreția Pop, în *Cuvântul liber*, an 13, nr. 220 (8 nov. 2001), p. 1, 5, 1 foto.
- *Profesorii de lângă noi: Prof. univ. dr. Ioan Nicola* / Iulian Boldea, în *Cuvântul liber*, an 15, nr. 56 (21 mar. 2003), p. 6, 1 foto.
- *Remember [Ioan Nicola]* / Conducerea Universității „Petru Maior,” în *Cuvântul liber*, an 16, nr. 185 (18 septembrie 2004), p. 10.
- *In memoriam: Prof. univ. dr. Ioan Nicola (5 ian. 1938-1 aug. 2004)* / Colegii de la Universitatea „Petru Maior,” în *Cuvântul liber*, an 16, nr. 151 (3 aug. 2004), p. 2, 1 foto.
- *In memoriam [Ioan Nicola]* / Prof. univ. dr. Ioan Gh. Stanciu, în *Tribuna învățământului*, 56, nr. 779-780 (10-16 ianuarie 2005), p. 11.

Anton Cosma - dramaturg

Dr. ELA COSMA
Institutul de Istorie „George Bariț”
Cluj-Napoca

Abstract

Anton Cosma - Playwright

The paper offers a presentation of the forthcoming volume Anton Cosma - Teatru (Anton Cosma - Theatre), Cluj-Napoca, Editura Argonaut, 2009, based on inedite manuscripts left behind by Anton Cosma and edited by Ela Cosma.

Anton Cosma (1940-1991), officially known only by his books of literary critics, reveals himself as an unexpected and gifted dramatist.

*The volume comprises a series of original comedies and social satires, footing in the realities of Ceaușescu's Golden Era and depicting characters and mentalities of the Romanian multilateral developed Socialist society: **Detectivul particular** (The Private Detective), **Tovarășul din Andromeda** (The Comrade from Andromeda), **Bagaje de mână** (Hand Luggage), **Vizita bătrînilor domni** (The Visit of the Old Lords), **Minunea de la Loboda** (The Wonders in Loboda), **Satul fără bărbați** (The Menless Village), **Cum s-au înscris Dumnezeu și sfîntul Petru în I.A.D.** (How God and Saint Peter Joined the H.E.L.L.), followed by two comedies for children: **O statuie neobișnuită** (An Unusual Statue), **De-aș fi Păcală** (If I Were Păcală) and a translation into Romanian of *Les demoiselles de Saint-Cyr* by famous Alexandre Dumas.*

The editor completes the volume with an uncommon image of Anton Cosma, as a man of literature, and a supplement containing his personal documents and papers, reflecting the „wooden language” used during the '80s in Romania.

Keywords: *Anton Cosma, playwright, literary critic, Socialist society, wooden language.*

Numele lui Anton Cosma (1940-1991) se leagă, mai mult decât de orice alt loc, de Târgu-Mureș, de revista *Vatra*, al cărei redactor a fost (1981-1991) și, nu mai puțin, de Biblioteca Județeană Mureș, care

găzduiește o donație de carte Anton Cosma și care patronează anuarul de față. Este, prin urmare, o bucurie și o onoare pentru mine să anticipez, tocmai prin intermediul acestor pagini din *Libraria*, apariția unui volum inedit Anton Cosma.

Căci, în premieră postumă și în postură inedită, va apărea în curând Anton Cosma, criticul literar, de data aceasta în calitate de scriitor de comedii și cronicar de teatru. Manuscrisele lui au supraviețuit dispariției sale fizice și constituie neprețuita sursă pe care se clădește volumul aflat sub tipar la Editura Argonaut din Cluj-Napoca.

Intenția mea, ca editor al volumului, a fost aceea de a smulge uitării un material valoros, care merită să vadă lumina tiparului și - poate, de ce nu? - și pe aceea a rampei.

Manuscrisele le-am „tratat” ca pe niște documente istorice, ca mostre ale unui trecut - temporal apropiat, ce-i drept, dar deja atât de departe de noi prin răsturnările sociale și mentale survenite între timp - iar prezentarea mea se dorește a fi o apropiere de omul și de scriitorul Anton Cosma, o dezvăluire dinspre „interior” a biografiei și operei Tatălui meu.

Neconvenționala și foarte intimă prezentare cuprinde numai ceea ce n-ar putea scrie niciodată vreun comentator despre Anton Cosma, pe când ediția aceasta de *Teatru* consacra debutul unui total necunoscut dramaturg.

Comediile originale ale lui Anton Cosma poartă pecetea timpului și regimului în care au fost scrise. Autorul lor nu a fost nicidecum un dizident, iar vocația de revoltat i-a lipsit. Într-o societate atât de bine așezată și de ermetic închisă, precum era lumea românească a epocii Ceaușescu, ieșirea pur și simplu nu putea fi gândită. Sau, cel puțin, Tata nu a teoretizat niciodată nici verbal, nici în scris, spargerea cercului vicios. Aflat în interiorul sistemului, Anton Cosma a simțit însă constrângerea cea mai apăsătoare cu putință, cea ideologică.

L-a frământat oprimarea și coruperea cuvintelor - așa cum se vede în *Detectivul particular*, l-a intrigat supraomul de tip nou - recreat în laboratorul *Tovarășului din Andromeda*. Dramaturgul, însă, a imaginat conștient sau inconștient forme de evadare, soluții de fugă, prin umor și ironie - ca în *Vizita bătrânilor domni*, ori prin incursiunea în fantastic (*De-aș fi Păcală*) și chiar science-fiction (*Tovarășul din Andromeda*).

Piesele lui Anton Cosma sunt satire ce demască răul obștesc. Conturând tablouri veridice ale societății socialiste multilateral dezvoltate, fresce sociale, tipuri umane, autorul dezvăluie varii forme ale răului. Ticăloșiile și ticăloșii n-au o amprentă tragică, macabră, terorizantă, ci poartă mai degrabă masca grotescului, stârnind râsul, compasiunea. Personajele negative sunt aproape simpatice, iar cele pozitive au scăderi omenești - preaomenești.

Totuși, personajele sunt adesea simbolice. Ele par a se încadra în tipuri și categorii, cu contururi suficient de îngroșate pentru a oferi textului un caracter didactic, pentru a dota povestea cu o morală. Pe alocuri îmi pare că realismul personajelor pălește în fața aspectului lor livresc. Dar, pentru că sunt fiica Tatălui meu, știu că, spre exemplu, detectivul Apolodor Linte, alias profesorul Moldovan, nu este altceva decât *alter ego*-ul lui Anton Cosma, și de aceea, incredibilul idealism al unor personaje are la origine un model existențial cât se poate de real.

*

Volumul *Anton Cosma - Teatru* conține:

Cinci comedii

1. *Detectivul particular* ne induce în eroare prin tenta ei pronunțat polițistă. Apolodor Linte, un fals detectiv particular, într-o societate în care o asemenea categorie profesională nu există, este marcat de „situația tragică a cuvintelor.” Acest antierou este adeptul gândirii libere: „Sistemele și dogmele sînt reumatismul gîndirii. Gîndirea trebuie să fie liberă, neanchilozată.” El constată că „s-au înmulțit gangsterii cuvintelor! Există o mafie a cuvintelor, care s-a întins ca o ciupercă!...” și, de aceea, declanșează o ofensivă donquijotescă împotriva lor. Detectivul preia monopolul asupra cuvintelor „puternice, eficiente”, monopol deținut de oligarhii răufăcători ai sistemului. Ce se întâmplă, de pildă, când Apolodor Linte se înstăpânește asupra temutului cuvânt „noi?” „*Bidigă (transpirînd): ‘Noi’?... Poate ‘noi’, puterea politică... Ori ‘noi’, organele de miliție... Marusia: Ori ‘noi’, sindicatul!... [...] Bidigă (mohorît): Nu e bine, tovarăși, nu e deloc bine! Noi avem niște cuvinte valoroase, eficiente, nu e bine cînd ele sînt folosite abuziv de alții!... Detectivul e un pericol mare, tovarăși!...*” Intriga, deznodămîntul și finalul deschis al piesei țin de un neașteptat

intertextualism; acestea sunt însă altoite pe un cadru voit rigid, într-un scenariu ce respiră prin toți porii parfumul și limba de lemn a epocii de aur a realismului socialist.

2. Ideea centrală a piesei *Tovarășul din Andromeda* o reprezintă formarea omului de tip nou, un fel de Pygmalion socialist, modelat de organizația de bază și, mai ales, de președintele și contabilă C.A.P.-ului. Costică Andromeda este un personaj fantastic prin excelență, cu origine stelară fabuloasă, neclarificată de autor. În fond, aici nu obârșia lui terestră sau extraterestră contează, ci evoluția și devenirea sa. Costică Andromeda, manifestând calități supraomenești: hărnicie stahanovistă, nevoi fiziologice minime (se hrănește cu lumina soarelui, nu cu alimente), este educat, școlit și îndoctrinat, în maniera dialecticii materialiste, pentru a deveni un element social model. Evoluția conștiinței și a verbului său, însă, îl transformă într-un „deviant” periculos, într-un „idealist”... Interesantă este soluția imaginată de autor: riscând exilul din societate, Costică Andromeda este, în cele din urmă, acceptat la o margine a ei, în calitate de ... „scriitor,” singura formă de „deviere” admisă social.

3. Cu umor negru, comedia sentimentală *Bagaje de mână* abordează o temă lipsită de orice haz: celula de bază a societății, familia socialistă, promovată cu exces de zel de un cuplu modern. Cu un astfel de subiect, autorul, însă, nu se simte liniștit decât printr-un final pozitiv, moralizator, care nu ucide speranța.

4. Aceași notă didacticistă o conservă comedia pentru copii *O statuie neobișnuită*. Anton Cosma pare a-și fi exersat aici abilitățile dramatice, elaborând un scenariu ce ar fi putut fi oricând jucat pe scenă de o brigadă de pionieri sau de o trupă școlară din deceniul opt al secolului trecut. Cu atât mai mult cu cât ideea, nefiind originală, ci aparținându-i lui J. Bernt; aceasta este, într-adevăr, singura piesă de teatru a lui Anton Cosma lipsită complet de mesaj politic.

5. *De-aș fi Păcală* este, în aprecierea mea, o bijuterie a genului dramatic din cadrul literaturii pentru copii. Rotundă, reușită și perfect echilibrată mi s-ar părea o ecranizare sau o punere în scenă a prologului II și a celor trei acte, fără prologul I și fără epilog. Încântă savoarea replicilor, cântecelele versificate, personajele spumoase în frunte cu agerul Păcală, confruntarea alertă între istețime (ca principiu al binelui) și lenea minții (ca principiu al răului), comicul de situație, de limbaj și, de ce nu?, de

moravuri... Dincolo de prim-planul acțiunii, depășite spre deliciul celor mici, se cascadează hipertrofic un hău adult... Este alegoria țării, unde domnește Împăratul Fără Cap, unde se practică un deșănțat cult al personalității, unde soluțiile unui haiduc spiritual, precum Păcală, sunt tot atâtea tentative de efracție dintr-un sistem concentraționar...

Încă o comedie în patru variante

Varianta 1. Altfel decât *Tovarășul din Andromeda* este construită comedia în două părți, *Vizita bătrânilor domni*. Un *Deus otiosus*, Bunul, pogorât pe pământ, însoțit de un preamenesc Sfântul Petru, un cuplu simpatic de Somnorilă și Fomilă, doi zei ai unor vremi apuse sosesc în Loboda, sat socialist cu nume simbolic. Un *qui pro quo* fără voce însoțește inocentele personaje, dezlănțuind un noian de „minuni,” zguduind ordinea socială ateist-științifică constituită. Bătrânul Gogoloț, personajul-martor, explică - glumeț, duios, dureros: „*Dumneavoastră... dumneavoastră, uncheșilor, sînteți doi domni bătrîni, care ați venit din poveste și ați uitat drumul înapoi... Degeaba îl căutați, nu mai este, urmele s-au șters, vremurile le-au acoperit... Nu vă mai puteți întoarce, nu ne mai putem întoarce...*”

Acest titlu al piesei - care face aluzie la *Vizita bătrânei doamne* de Friedrich Dürrenmatt, o comedie tragică în trei acte despre păcatele tinereții, sărăcie și pierderea demnității - este cel care apare cel mai des în manuscrisele lui Anton Cosma. Alături de titlul *Vizita bătrânilor domni*, autorul parcă s-a jucat, imaginând un noian de alte titluri: *Minunea din Loboda* sau *Satul fără bărbați* sau *Sfinții în concediu* sau, mai ales, *Cum s-au înscris Dumnezeu și sfântul Petru în C.A.P.*

Comedia de față beneficiază nu doar de multe titluri, ci și de multe variante reușite.

Varianta 2. Minunea de la Loboda aduce mai multe personaje, între care un personaj nou: Doamna Dracu', firește cu modificarea numelor unora dintre ele. Varianta insistă mai puțin pe descifrarea misterului originii, terestre sau extraterestre, a celor doi bătrâni sosiți la Loboda; nici nu „rezolvă” enigma „*primei doamne a iadului*” ori a „umbrei” OZN-ului ori a „Reorganizării,” dar accentuează la maxim, cu virulență, satira socială. Aici personajele reușesc performanța de a transfera, cu arme și bagaje, în timp record, cultul personalității din sfera ateismului dogmatic

în sfera bigotismului la fel de păgubos. La fel ca și accentul piesei, și finalul *Minunii din Loboda* diferă de cel al *Vizitei bătrânilor domni*.

Varianta 3. Îmi pare că cea mai livrescă rescriere a piesei urmează în varianta a treia, cu titlul ajustat de mine, *Cum s-au înscris Dumnezeu și sfântul Petru în I.A.D.* Aici jocul de nuanțe este exploatat uneori cu linii prea îngroșate, prea grotești și, cumva, nefirești. Interesantă e ideea introducerii lui Nicky Percea, care, însă, parcă nu capătă suficientă consistență, levitând indecis spre confuzia cititorului / spectatorului. Este el un personaj real sau fantastic? Poate însă efectul scontat de autor este tocmai acesta, plonjarea - gen Bulgakov - într-o lume cu contururi șterse, cu multe fețe, cu planuri ce se întrepătrund... Această senzație împinge, în orice caz, limitele textului spre tragicomedie.

Varianta 4. Un experiment intertextualist reușit mi se pare, în schimb, varianta a patra, *Satul fără bărbați*, rescrisă, cu mână sigură și cu umor sănătos, pe ideea „spectacolului în spectacol,” cu personaje cu duble funcții (Regizoarea alias Doamna Dracu'; Maestrul de lumini alias Bunul, nea Petrică alias sfântul Petru). Varianta aceasta preia, ca într-o sinteză, caleidoscopic, elemente din toate variantele anterioare, pe care le amalgamează și le acoperă cu o poleială postmodernistă plasată într-un cadru socialist.

Și o comedie în traducere

Les demoiselles de Saint-Cyr, în varianta românească oferită acum de Anton Cosma, nu este altceva decât un izbutit exercițiu dramatic al celebrului romancier de capă și spadă Alexandre Dumas, care, în haina comediei clasice cu cele cinci acte ale sale, îmbracă personaje, întâmplări, măști, improvizații ale *commediei dell'arte*. Intriga dinamică, *qui pro quor*-urile, comicul de situație și, pe alocuri, suspansul ce conduce spre deznodământul fericit - toate acestea dezvăluie o piesă ce, odată pusă în scenă, are șanse reale de succes la public.

Cronică și critică de teatru

Dacă, până la acest punct, volumul *Anton Cosma - Teatru* este unul ce omagiază fața încă necunoscută a criticului literar de la revista *Vatra* din Târgu-Mureș, restituind pentru public și publicitate comediile originale ale autorului și o traducere dramatică, se cuvine neapărat a fi

alăturată secțiunea cuprinzând cronicile teatrale semnate de Anton Cosma. Pe aceasta o dedicăm, eu de aici, iar Tatăl meu de dincolo, talentatului și originalului om de litere Romulus Guga (1939-1983), fondator al seriei noi a revistei *Vatra* și redactor-șef al ei (1971-1983), poet, romancier, dramaturg, ziarist și critic literar.

Anton Cosma a scris o succesiune de texte ce oglindesc profilul de dramaturg al celui trecut în neființă. Cu aceste texte inițiez secțiunea de cronici teatrale.

Dar Anton Cosma a consemnat, an de an, stagione după stagione, spectacolele Teatrului Național și ale Institutului de Teatru din Târgu-Mureș, cronicile sale fiind publicate - probabil majoritatea - în singurul cotidian local românesc din vremea aceea, *Steaua roșie*, fiind traduse uneori (respectiv, atunci când cronicile descriau spectacole ale secției maghiare) în cotidianul local unguresc *Vörös Zászló* (Steagul roșu). Scrise în perioada 1982-1990, cronicile au fost preluate pentru tipar atât din manuscrise (din 1982 și după), cât și din extrase din *Steaua roșie* (1986-1990).

Personalia

Sunt redată, în această rubrică, câteva documente și acte vizând munca, viața și preocupările lui Anton Cosma în perioada reflectată de comediile sale. Documentele au rostul de a sugera atmosfera de epocă.

Cei care au uitat savoarea limbii de lemn a birocrăției socialiste și-o vor reaminti.

Cei care nu i-au cunoscut gustul nu vor putea diferenția între aceste acte, desprinse din realitate, și replicile personajelor fictive din piesele lui Anton Cosma...

*

Ca făgaș propriu, Anton Cosma a ales critica literară sau a fost ales de ea, nu pot ști exact. Am convingerea că, în ceea ce privește percepția și interpretarea romanului românesc al secolului XX, vocea Tatălui meu nu va putea fi omisă nicicând. Cele patru cărți publicate în timpul vieții sunt toate dedicate romanului: *Romanul românesc și problematica omului contemporan* (Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1977), *Ioan Slavici* -

Romanele vieții (Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1979), *Geneza romanului românesc* (București, Editura Eminescu, 1985), *Romanul românesc contemporan: 1945-1985*, vol. I *Realismul* (București, Editura Eminescu, 1988), *Romanul românesc contemporan: 1945-1985*, vol. II *Metarealismul* l-am editat postum (Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 1998) împreună cu Ana Cosma și Dimitrie Poptămaș, Lucian Cosma și Horia Cosma.

Cert este că, dincolo de imaginea oficială a criticului literar, sobru, „serios,” se ascunde fața nevăzută a lui Anton Cosma. Aceasta se exprimă prin morbul, ascuns cu pudicitate, al literaturii pe care a practicat-o în toate genurile ei.

În opoziție cu discreția și modestia lui prea mari, apare, în toată îndrăzneala, gestul meu, de a aduce la tipar, în fața unui public potențial, un volum cu piesele de teatru ale lui Anton Cosma și apoi, dacă sorții vor fi favorabili, și alte volume de proză scurtă, roman, eseuri, literatură pentru copii... Eu însă am credința că fapta trebuia comisă, că literatura aceasta merită să iasă din dulap și să vadă lumina tiparului.

Anton Cosma vă invită la *Teatru*, vă aruncă mănua!

Biblioteca Județeană Mureș reflectată în presa scrisă în anul 2008. Bibliografie

VINTILĂ ANNA
EMILIA CĂȚANĂ
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

The Mureș County Library Reflected in the 2008 Written Newspapers. Bibliography

The material below is a selection of articles from local and national periodicals, published in 2008. From the local periodicals we have selected: Cuvântul liber, Zi de zi, Punctul, Népujság, Vásárhelyi Hírlap, Libraria, and, from the national ones, we have chosen Új Magyar Szó (Bucharest) and Krónika (Cluj-Napoca). The articles described provide information about cultural events and other events that Mureș County Library has organized or attended during 2008.

Keywords: *Mureș County Library, bibliography, articles, cultural events, newspapers.*

Publicarea bibliografiilor care reflectă activitatea Bibliotecii Județene Mureș a devenit o tradiție în paginile anuarului *Libraria*. Materialul de mai jos este o selecție de articole din periodice locale și din țară, publicate în 2008. Dintre publicațiile periodice mureșene am selectat: *Cuvântul liber, Zi de zi, Punctul, Népujság, Vásárhelyi Hírlap, Libraria*, iar din țară: *Új Magyar Szó* (București) și *Krónika* (Cluj-Napoca). Articolele descrise oferă informații despre evenimentele și manifestările culturale pe care Biblioteca Județeană Mureș le-a organizat sau la care a participat, lansările publicațiilor Bibliotecii Județene Mureș, interviuri, aniversări etc. Descrierile bibliografice sunt aranjate în ordine cronologică, alfabetică și sunt însoțite de adnotări acolo unde titlul nu este suficient de explicit.

* *
*

1. *A Bolyaiak könyvei a mában* /Deé Nagy Anikó. În: *Új Magyar Szó: Színtérkép* (kulturális-közéleti melléklet) (2008. január 11-12), p. 4. Fragment din cartea cercetătorului Deé Nagy Anikó *Gondolatok a marosvásárhelyi Teleki Tékából*, citat care se referă la colecția Bolyai a Bibliotecii Teleki-Bolyai.

2. *Marosvásárhelyi reneszánsz* /N. M. K. În: *Népújság* (Múzsza), 60., 21. sz. (2008. január 26), p. 2. Referire și la tipăriturile din secolul al XVI-lea din colecția Bibliotecii Teleki-Bolyai.

3. *Cáfolják, hogy konfliktushelyzet van a Megyei Könyvtárban* / (m.s.). În: *Népújság*, 60., 29. sz. (2008. februar 5), p. 2. Comunicatul președintei Consiliului Județean Mureș despre atmosfera tensionată dintre directoarea Bibliotecii Județene Mureș și angajații instituției

4. *Lokodi neagă conflictele din Biblioteca județeană* /S. G. În: *Zi de zi*, an IV, nr. 953, (6 februarie 2008), p. 3, 1 foto. Ca urmare a articolelor apărute în presă despre nereguli și tensiuni la Biblioteca Județeană Mureș, în data de 4 februarie a avut loc o ședință de lucru.

5. *Biblioteca Județeană Mureș se numără printre instituțiile care au câștigat finanțare din partea Fondului Cultural Național* /Ioana Florea. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 37 (4715), (22 februarie 2008), p. 2. Biblioteca Județeană Mureș a câștigat finanțare din partea Administrației Fondului Cultural Național, la secțiunea Educație Culturală, pentru proiectul „*Mai aproape de lectură: biblioteca publică în sprijinul studenților.*”

6. *Medalion Ștefan Luchian* /Claudia Sas. În: *Zi de zi*, an 4, nr. 967, (26 februarie 2008), p. 8, 1 foto. Medalion omagial organizat la 140 de ani de la nașterea pictorului Ștefan Luchian, la Secția de Artă a Bibliotecii Județene Mureș.

7. *Ștefan Luchian, pictorul florilor* /Claudia Sas. În: *Zi de zi*, an 4, nr. 968, (27 februarie 2008), p. 11, 1 foto. Ștefan Luchian, „*pictorul florilor,*” omagiat la Secția de Artă a Bibliotecii Județene Mureș.

8. *Bástyaomlás és oxfordi lapok: Beszélgetés Corina Teodor könyvtárigazgatónővel.* În: *Népújság*, 60., 56. sz. (2008. március 7.), p. 5. Interviu cu Corina Teodor, directoarea Bibliotecii Județene Mureș.

9. *Flori pentru mama* /A. D. Stoica. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 49 (4727), (11 martie 2008), p. 2. La Secția de Artă a Bibliotecii Județene Mureș au avut loc, în zilele de 26 februarie și 7 martie, manifestări culturale dedicate mamelor.

10. *Tradiții și spiritualitate în Europa Unită* /Institutor Alina Oreian și învățător Maria Dulău. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 50 (4728), (12 martie 2008), p. 16, 1 foto. În cadrul unei întâlniri-spectacol a fost lansat la Târgu-Mureș, la Sala Mică a Palatului Culturii, cu invitați și din partea Bibliotecii Județene Mureș, proiectul Gimnaziului de Stat „Mihai Viteazul,” intitulat „*Tradiții și spiritualitate în Europa Unită,*” care vizează educația elevilor pentru valorile folclorice și cultivarea respectului și toleranței față de diferite culturi și confesiuni.

11. „*Poezia satului, satul poeziei*” la Gurguiu /N. B. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 57 (4735), (21 martie 2008), p. 1. Întâlnire literară cu cititori din mediul rural duminică, 23 martie, ora 15, în cadrul *Zilelor bibliotecii Gurguiu*, cu participarea Corinei Teodor, directoarea Bibliotecii Județene Mureș.

12. „*Istoria frumuseții*” /Ioana Florea. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 62 (4740), (28 martie 2008), p. 4. Oferta de carte a Editurii RAO, prezentată joi, 27 martie, ora 11, la Sala de lectură a Bibliotecii Județene Mureș, de către Diana Frandeeș, coordonatoare de vânzări a editurii.

13. *Prezențe basarabene la Târgu-Mureș: Dr. Aurelia Felea* /I. F. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 65 (4743), (2 aprilie 2008), p. 2. Prezentarea cărții dr. Aurelia Felea, *Europa est-centrală în secolele IX-XII*, apărută în 2007 la editura clujeană Limes; activitatea a avut loc joi, 3 aprilie 2008, ora 12, la Secția de împrumut a Bibliotecii Județene Mureș.

14. *Ziua Mondială a Cărții pentru Copii* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 65 (4743), (2 aprilie 2008), p. 2. *Ziua Mondială a Cărții pentru Copii* este sărbătorită la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș cu spectacolul literar „*Pelerinaj în versuri, în lumea cuvintelor,*” miercuri, 2 aprilie, ora 10.

15. *100 de ani de la nașterea lui Virgil Carianopol* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 66 (4744), (3 aprilie 2008), p. 2. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș și Gimnaziul „Friedrich Schiller” din Târgu-Mureș au organizat un concurs literar-artistic dedicat aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Virgil Carianopol.

16. *Lansare istorică la Biblioteca Județeană* /Claudia Sas. În *Zi de zi*, an 5, nr. 993, (4-6 aprilie 2008), p. 8, 2 foto. Lansarea cărții *Europa Est-Centrală în secolele IX-XII*, a istoricului român Aurelia Felea, din Republica Moldova, la Sala de lectură a Bibliotecii Județene Mureș.

17. *Cărțile autorilor mureșeni ajung peste Prut* /Ioana Florea. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 72 (4750), (11 aprilie 2008), p. 6. Conducerea Bibliotecii Județene Mureș mulțumește celor care au donat cărți recent apărute, pentru Biblioteca „Târgu-Mureș” din Chișinău.

18. *Cu plantele... în lumea basmelor* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 72 (4750), (11 aprilie 2008), p. 9, 2 foto. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș a fost gazda vernisajului expoziției „*Cu plantele...în lumea basmelor*” a elevilor de la Școala Generală Crăiești.

19. *Könyvtári napok Marosvásárbelyen.* În: *Népújság*, 60., 84. sz. (2008. április 11), p. 2. În perioada 14-18 aprilie se organizează *Zilele Bibliotecarului* la Biblioteca Județeană Mureș.

20. *Cel mai bun povestitor* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 73 (4751), (12 aprilie 2008), p. 2. Luni, 14 aprilie, ora 10, la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș se va desfășura concursul „*Cel mai bun povestitor*,” cu participarea elevilor clasei I-a A de la Școala Generală nr. 2 din Târgu-Mureș.

21. „*Lista lui Schindler*” și *Sir Sean Connery, la "Insomniile cinefile” în cadrul Săptămânii Bibliotecilor* /Ioana Florea. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 73 (4751), (12 aprilie 2008), p. 3, 3 foto. 14-18 aprilie 2008, *Săptămâna Națională a Bibliotecilor* la Biblioteca Județeană Mureș.

22. *Obiceiuri de Paști* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 74 (4752), (15 aprilie 2008), p. 2, 1 foto. În 15 aprilie, la ora 16, la secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș se desfășoară șezătoarea literar-artistică „*Obiceiuri de Paști*,” în colaborare cu elevii clasei a V-a B de la Școala Generală nr. 2 din Târgu-Mureș.

23. *Rromii: minoritate națională, minoritate europeană* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 75 (4753), (16 aprilie 2008), p. 15. Miercuri, 16 aprilie 2008, ora 12, la Secția documentară a Bibliotecii Județene Mureș va avea loc dialogul interactiv cu tema: „*Rromii: minoritate națională, minoritate europeană.*”

24. *Sărbătorile creștine la români* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 75 (4753), (16 aprilie 2008), p. 14. În data de 15 aprilie 2008, Biblioteca Județeană Mureș, Secția de informare bibliografică, a organizat masa rotundă cu tema: „*Sărbătorile creștine la români: Floriile- obiceiuri și tradiții.*”

25. *Papiiștii ecologiști premiați de bibliotecă* /Claudia Sas. În *Zi de zi*, an 5, nr. 1001, (16 aprilie 2008), p. 2, 1 foto. Biblioteca Județeană Mureș a fost gazda unor întâlniri și discuții pe teme legate de protecția mediului.

26. *Vásárbelyi könyvtárbét.* În: *Népújság*, 60., 88. sz.(2008. április 16), p. 2. Semnalarea *Săptămânii Naționale a Bibliotecilor* la Biblioteca Județeană Mureș.

27. *Rromii, subiect de prea multă dezbatere publică* /Claudia Sas. În *Zi de zi*, an 5, nr. 1002, (17 aprilie 2008), p. 11, 1 foto. Dezbaterea „*Rromii: minoritate națională, minoritate europeană*” organizată la Biblioteca Județeană Mureș, cu prilejul *Săptămânii naționale a bibliotecilor*.

28. *Biblioteca virtuală* /Nicolae Băciuț. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 79 (4757), (22 aprilie 2008), p. 5, 1 foto. Au fost premiați liceenii care au participat la competiția: „*Scriitorul român în biblioteca virtuală*” (s-au realizat site-uri despre scriitorii români), din juriu făcând parte și Csiki Emese, șef serviciu relații cu publicul la Biblioteca Județeană Mureș.

29. *Lansare de carte („Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în Județul Mureș 2001-2005”)*. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 79 (4757), 22 aprilie 2008, p. 15. Miercuri, 23 aprilie, ora 11, la Secția Documentară a Bibliotecii Județene Mureș, va avea loc lansarea volumului *Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în județul Mureș, 2001-2005* sub semnătura bibliotecarei Anna Vintilă.

30. „*Ziua bibliotecarului*” /B. Dorin. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 79 (4757), (22 aprilie 2008), p. 2. Sunt prezentate activitățile programate de Biblioteca Județeană Mureș pentru ziua de 23 aprilie, zi în care se sărbătorește *Ziua bibliotecarului*.

31. *A könyvtárosok napja* /Menyhárt Borbála. În: *Népújság*, 60., 93. sz. (2008. április 22), p. 2. Semnalarea *Zilei Bibliotecarului* la Biblioteca Județeană Mureș.

32. *Hova menjünk?* În: *Vásárbelyi Hírlap*, 2.évf., 78. sz. (2008. április 23.), p. 2. Programul *Zilei Bibliotecarului* din 23 aprilie la Biblioteca Județeană Mureș.

33. „*Könyvtár mint aranyánya*” /(törzsök). În: *Vásárbelyi Hírlap*, 2., 79. sz. (2008. április 24.), p. 3. Manifestările organizate la Biblioteca Județeană Mureș de *Ziua Bibliotecarului* (23 aprilie).

34. *Könyvünnep a könyvtárosonapon* /Nagy Botond. În: *Népújság*,

60., 95. sz. (2008. április 24), p. 1, 4. Manifestările organizate la Biblioteca Județeană Mureș de *Ziua Bibliotecarului*.

35. *La mulți ani, bibliotecarilor* /Claudia Sas. În *Zi de zi*, an 5, nr. 1007, (24 aprilie 2008), p. 3, 1 foto. Sărbătorirea *Zilei Bibliotecarului* la Biblioteca Județeană Mureș.

36. *Dimitrie Poptămaș - 70 de ani* /Melinte Șerban. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 82 (4760), (25 aprilie 2008), p. 6, 1 foto. Aniversare - Dimitrie Poptămaș, 25 aprilie 1938, fost director al Bibliotecii Județene Mureș.

37. *Gondolatok egy bibliográfia kapcsán* /Fülöp Mária. În: *Népújság*, 60., 101. sz. (2008. május 3), p. 2, 3. Prezentarea volumului *Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în județul Mureș=A Maros megyében kiadott könyvek, albumok, térképek bibliográfiája. 2001-2005*, elaborat de Vintilă Anna, editat de Biblioteca Județeană Mureș.

38. *[A Megyei Könyvtár gyermekrészlegén...]*. În: *Népújság*, 60., 103. sz. (2008. május 6.), p. 5, 1 foto. Activitate organizată la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș în colaborare cu elevii Gimnaziului Europa.

39. *Invitație la o lansare de carte („Povești europene“)*. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 89 (4767), (8 mai 2008), p. 3. De Ziua Europei, sub patronajul Bibliotecii Județene Mureș, va avea loc în Sala Mică a Palatului Culturii, lansarea volumului *Povești europene*.

40. *Lansare de carte [„Darurile Învierii“]* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 94 (4772), (15 mai 2008), p. 4, 1 foto. Joi, 15 mai 2008, ora 17, la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș va avea loc lansarea cărții *Darurile Învierii*, îndrumător prof. Mihaela Matei.

41. *Povestind copiilor [medalion Dumitru Almaș]* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 95 (4773), (16 mai 2008), p. 2. Vineri, 16 mai 2008, de la ora 14, la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș va avea loc medalionul literar artistic „*Dumitru Almaș - Povestind copiilor*.”

42. *Hova menjünk?: Ajánló*. În: *Vásárhelyi Hírlap*, 2., 97. sz. (2008. május 21), p. 2. Întâlnire cu redactorii cotidianului *Vásárhelyi Hírlap* la Secția de Literatură a Bibliotecii Județene Mureș.

43. *Szokatlan látogatók a Teleki Tékában*. În: *Vásárhelyi Hírlap*, 2., 98. sz. (2008. május 22.), p. 5. Vizita deținuților din Penitenciarul

Târgu-Mureș la Biblioteca Teleki.

44. *A könyvtár vendége volt a Vásárhelyi Hírlap* /Törzsök Gyopár. În: *Vásárhelyi Hírlap*, 2., 99. sz. (2008 május 23.), p. 5. Întâlnire cu redactorii cotidianului *Vásárhelyi Hírlap* la Secția de Literatură a Bibliotecii Județene Mureș.

45. *Könyvtáros egy napra* /Berekméri Ildikó. În: *Népújság*, 60., 121. sz. (2008. május 27.), p. 2. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș organizează activitatea „*Bibliotecar pentru o zi.*”

46. *Új évkönyv* /Menyhárt Borbála. În: *Népújság*, 60., 123. sz. (2008. május 29.), p. 2. A apărut numărul din 2007 al anuarului *Libraria*, editat de Biblioteca Județeană Mureș.

47. *Lansare de carte la Sângeorgiu de Mureș [„Legende românești” de Irina Bara Moldovan]* /Prof. Laura Baia. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 105 (4783), (30 mai 2008), p. 11, 1 foto. În zilele de 21 și 22 mai a avut loc o dublă lansare a cărții învățătoarei Irina Bara Moldovan, *Legende românești*, la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș, respectiv la Gimnaziul „Sfântu Gheorghe” din Sângeorgiu de Mureș.

48. *Könyvtáros egy napra* /(törzsök). În: *Vásárhelyi Hírlap*, 2., 104. sz. (2008. május 30.), p. 2. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș organizează activitatea „*Bibliotecar pentru o zi.*”

49. *În pași de dans [montaj literar-artistic]* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 106 (4784), (31 mai 2008), p. 11. Marți, 3 iunie, de la ora 10, la Secția pentru copii a Bibliotecii Județene Mureș va avea loc montajul literar-artistic „*În pași de dans.*”

50. *Gyermeknap szerezcsere* /Mezei Sarolta. În: *Népújság*, 60., 125. sz. (2008. május 31), p. 2. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș a organizat activitatea „*Bibliotecar pentru o zi.*”

51. *Călător în lumea poveștilor* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 107 (4785), (3 iunie 2008), p. 2. Secția pentru copii a Bibliotecii Județene Mureș, Palatul Copiilor și Școala Generală „Vasile Pop” din Nazna organizează joi, 5 iunie, de la ora 12,30, manifestarea cultural-artistică „*Călător în lumea poveștilor.*”

52. *450 éves a Református Kollégium.* În: *Népújság* (Műsorkalauz), 60. évf., 130. sz.(2008. június 6), p. 1. Semnalarea unei expoziții la Biblioteca Teleki și programul de vizitare al Muzeului Bolyai-Teleki.

53. *Semnal editorial „Libraria: Studii și cercetări de bibliologie”.*

Anuar VI, Târgu-Mureș, 2007 /Liliana Moldovan. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 111 (4789), (7 iunie 2008), p. 2. Prezentarea noului număr al anuarului *Libraria -studii și cercetări bibliologice*, editat de Biblioteca Județeană Mureș.

54. *Jocul cuvintelor* /L. Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 113 (4791), (11 iunie 2008), p. 7. Miercuri, 11 iunie, de la ora 16, la Secția pentru copii a Bibliotecii Județene Mureș, va avea loc întâlnirea literară „*Jocul cuvintelor*.”

55. *Mátyás király és barátai*. În: *Népújság* (Műsorkalauz), 60., 142. sz. (2008. június 20.), p. 1. Vernisajul expoziției cu titlul „*Matei Corvin și prietenii săi la Biblioteca Teleki*.”

56. *Biblioteca Județeană Mureș - Secția de Artă, la ceas aniversar* /Vasile Luca. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 121 (4799), (21 iunie 2008), p. 7, 1 foto. Prezentarea Secției de Artă a Bibliotecii Județene Mureș, la 20 de ani de la înființare, și a bibliotecarei secției, prof. Angela Macarie.

57. *Déli fény a Telekiben* /Nagy Székely Ildikó. În: *Népújság*, 60., 145. sz. (2008. június 24.), p. 5. Vernisajul expoziției cu titlul „*Matei Corvin și prietenii săi, la Biblioteca Teleki*.”

58. *Târg de carte [la Biblioteca Județeană Mureș]* /L. B. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 124 (4802), (26 iunie 2008), p. 2. Prima ediție a târgului de carte „*Biblioshop*” la Biblioteca Județeană Mureș.

59. *Biblioshop könyvvásár*. În: *Népújság*, 60., 148. sz. (2008. június 27.), p. 2. Târg de carte organizat la Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș cu ocazia „*Zilelor târgumureșene*.”

60. *Muzsikás vásárhelyi napok* /Antal Erika. În: *Új Magyar Szó*, 4. évf., 123. sz. (2008. június 30.), p. 8. Secția pentru Copii a Bibliotecii Județene Mureș, enumerată printre instituțiile de cultură prezente la „*Zilele târgumureșene*” prin organizarea unui târg de carte.

61. „*Zilele Dumbrăvioarei*” și „*Festivalul Berzei*” /A.C. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 128 (4806), (2 iulie 2008), p. 9. Deschiderea evenimentului „*Festivalul Berzei*,” împreună cu „*Zilele Dumbrăvioarei*” va avea loc sâmbătă, 2 iulie, la Biblioteca Teleki din Târgu-Mureș.

62. *Cărți de vacanță: „Mi-e dor de dorurile care dor”* /Ioana Florea. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 129 (4807), (3 iulie 2008), p. 3, 2 foto. Prezentarea unor cărți ale scriitoarei Rodica Moldovan existente în fondul Bibliotecii Județene Mureș.

63. *Történelem és Tékasátor: Kettős könyvbemutató a könyvtárudvaron* /Nagy Botond. În: *Népújság*, 60, 163. sz. (2008. július 15), p. 5. Prezentare de cărți (Oláh Sándor, *Kivizsgálás. Írások az állam és a társadalom viszonyáról a Székelyföldön 1940-1989*; Máthé János, *Magyarhermány kronológiája 1944-1964*) găzduită de Biblioteca Teleki.

64. *Nicolae Băciut - în „Biblioteca virtuală”* /Nicolae Băciut. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 157 (4835), (12 august 2008), p. 6. La faza națională a concursului „*Scriitori români în biblioteca virtuală,*” Colegiul Național „Unirea” a obținut două mențiuni. Lucrările câștigătoare și alte materiale prezentate la faza județeană se găsesc și la Biblioteca Județeană Mureș.

65. *Teleki-könyvek képernyőn* /Szucher Ervin. În: *Krónika*, 10. évf., 170. sz. (2008. szeptember 2.), p. 8. Filmul documentar despre tezaurul Bibliotecii Teleki a fost premiat la Festivalul Simfest din Târgu-Mureș.

66. *Bővíül a Teleki Téka* /Antal Erika. În: *Új Magyar Szó*, 4. évf., 178. sz. (2008. szeptember 15.), p. 8. Biblioteca Teleki-Bolyai se va extinde cu sălile care au fost ocupate în cadrul clădirii de filiala mureșeană a Academiei Române, respectiv de Galeria Ion Vlasiu. Odată mutate aceste instituții, s-a început renovarea sălilor goale.

67. *Szajna partján Bolyai* /Antal Erika. În: *Új Magyar Szó*, 4. évf., 217. sz. (2008. november 7), p. 8. În cadrul expoziției Taberei de creație Bolyai ce a avut loc la Paris, Sebestyén-Spielmann Mihály, șeful Bibliotecii Teleki-Bolyai, a prezentat colecția Bolyai a bibliotecii târgumureșene și a vorbit despre valoarea spirituală europeană a celor doi savanți.

68. *Reabilitare*. În: *Punctul*, an 4, nr. 194, (3 - 9 noiembrie 2008), p. A2. Biblioteca Copiilor (din Palatul Culturii) va intra în viitorul apropiat în reabilitare.

69. *Lucrări de restaurare la Biblioteca copiilor* /Lia Vințeler. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 221 (4899), (8 noiembrie 2008), p. 15. Secția pentru copii a Bibliotecii Județene Mureș va fi restaurată.

70. *Philobiblon mureșean* /I. F. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 221 (4899), (8 noiembrie 2008), p. 3, 1 foto. În perioada 10-14 noiembrie 2008 se vor desfășura „*Zilele Bibliotecii Județene Mureș*” - este prezentat programul zilnic al manifestărilor.

71. *500 de ani de tipar românesc* /Prof. Ruxandra Soțan. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 223 (4901), (12 noiembrie 2008), p. 2, 1 foto. În

ziua de 10 noiembrie 2008, la Grupul Școlar „Gheorghe Șincai,” a avut loc o activitate și o expoziție de carte veche, dedicate aniversării a 500 de ani de tipar românesc. Publicațiile expuse provin din colecția personală a prof. Petru Curticăpean și de la Secția de Artă a Bibliotecii Județene Mureș.

72. „*Cuția cu surprize*” la *Biblioteca Județeană* /Claudia Sas. În: *Zi de zi*, an 5, nr. 1148, (12 noiembrie 2008), p. 1, 3, 2 foto. „*Zilele Bibliotecii Județene Mureș*,” sărbătorite de cei mai mici cititori, la Secția pentru Copii.

73. *Continuă Zilele Bibliotecii Județene Mureș* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 223 (4901), (12 noiembrie 2008), p. 9. Prezentarea programului zilei de 12 noiembrie, din cadrul „*Zilelor Bibliotecii Județene Mureș*.”

74. *Philobiblon mureșean* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 224 (4902), (13 noiembrie 2008), p. 2. Programul zilei de 13 noiembrie 2008 din cadrul „*Zilelor Bibliotecii Județene Mureș*.”

75. *Cel mai bun prieten* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 226 (4904), (15 noiembrie 2008), p. 2. Secția pentru copii a Bibliotecii Județene Mureș organizează concursul literar cu tema „*Cel mai bun prieten*.”

76. *O nouă revistă școlară* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 226 (4904), (15 noiembrie 2008), p. 2. În cadrul „*Zilelor Bibliotecii Județene Mureș*,” la Secția pentru Copii a fost lansată revista *Istețilă* a elevilor de la Școala Generală nr. 2.

77. *S-au încheiat Zilele Bibliotecii Județene Mureș* /Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 226 (4904), (15 noiembrie 2008), p. 15. Prezentarea programului ultimei zile a „*Philobiblonului mureșean*,” ediția 2008.

78. *Az erdélyi magyar tudomány nevében* /Antal Erika. În: *Új Magyar Szó*, 4. évf., 223. sz. (2008. november 17.), p. 8. În cadrul conferinței organizate cu ocazia Zilei Științei Maghiare din Ardeal, Bányai Réka, bibliotecară la Biblioteca Teleki, a participat cu un studiu despre Gulyás Károly, fost custode al bibliotecii.

79. *Összetörték a könyvtár feliratát*. În: *Új Magyar Szó*, 4. évf., 229. sz. (2008. november 25.), p. 8. S-a distrus tablita bilingvă de pe clădirea Bibliotecii Teleki-Bolyai. Nu se cunosc delicvenții.

80. *Felirat nélkül a Teleki Téka: Marosvásárbely - Ismeretlen tettesek levették a kétnyelvű táblát a könyvtárról* /Máthé Éva. În:

Krónika, 10. évf., 231. sz. (2008. november 26.), p. 3. Tăblița bilingvă de pe clădirea Bibliotecii Teleki-Bolyai a fost dată jos de către delicvenți necunoscuți.

81. *Universitatea „Petru Maior,” Biblioteca Județeană Mureș și Protopopiatul Ortodox Târgu-Mureș: Comunicat.* În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 238 (4916), (3 decembrie 2008), p. 7. Invitație la lansarea cărții *Andrei Șaguna - Corespondență* - vol. II, în 3 decembrie 2008, ora 17, Sala de Oglinzi.

82. *„Andrei Șaguna - Corespondență”* / Alex Iosipescu. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 240 (4918), (5 decembrie 2008), p. 9. Eveniment editorial de excepție în organizarea Bibliotecii Județene Mureș, a Universității „Petru Maior” și a Protopopiatului Ortodox Târgu-Mureș: lansarea volumului II - *Corespondențe*, purtate de mitropolitul ortodox Andrei Șaguna cu protopopul mureșean Partenie Trombitaș.

83. *Lansare de carte [Cu sânge rece și albastru]* / Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 242 (4920), (9 decembrie 2008), p. 2. Lansarea cărții *Cu sânge rece și albastru*, apărută la Editura Tritonic din București, a autoarei mureșene Ivona Boitan va avea loc marți, 9 decembrie, la Secția documentară a Bibliotecii Județene Mureș.

84. *Lansare de carte [Peripețiile lui Ovi]* / Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 243 (4921), (10 decembrie 2008), p. 2, 1 foto. Joi, 11 decembrie, ora 11,30, la Sala Mică a Palatului Culturii din Târgu-Mureș, are loc lansarea cărții *Peripețiile lui Ovi*, într-un proiect inițiat de Administrația Națională Apele Române, în colaborare cu Biblioteca Județeană Mureș.

85. *Peștișorul Ovi înfruntă apele* / Alin Zaharie. În: *Zi de zi*, an 5, nr. 1169, (12-14 decembrie 2008), p. 6, 2 foto. Lansarea cărții *Peripețiile lui Ovi*, proiect al Direcției Apelor Mureș, în colaborare cu Biblioteca Județeană Mureș.

86. *Suflete descătuseate prin artă* / Alexandru Toth. În: *Zi de zi*, an 5, nr. 1172, (17 decembrie 2008), p. 1, 3, 2 foto. Expoziție realizată de membrii cercului „Micii artiști iubitori de frumos” din cadrul Penitenciarului Târgu-Mureș, care reflectă colaborarea dintre Penitenciar și Biblioteca Județeană Mureș.

87. *Peripețiile lui Ovi [lansare de carte]* / Letiția Bota. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 249 (4927), (18 decembrie 2008), p. 11, 1 foto. Sala Mică a

Palatul Culturii din Târgu-Mureș a fost gazda unei lansări de carte: *Peripețiile lui Ovi*, inclusă într-un proiect inițiat de Administrația Națională Apele Române, în colaborare cu Biblioteca Județeană Mureș.

88. „*Să ne prețuim valorile cât le avem lângă noi*” /Alexandra Cristescu. În: *Cuvântul liber*, an 20, nr. 250 (4928), (19 decembrie 2008), p. 1, 1 foto. Lansarea postumă a celor două volume - monografia *Pavel Vasici-Viața și opera și Receptarea operei și a personalității lui Dimitrie Cantemir în Europa* semnate de Grigore Ploeșteanu, - o expoziție de cărți ale doctorului Pavel Vasici, în ediție princeps, existente în colecțiile Bibliotecii Județene Mureș.

89. *Biblioteca Județeană Mureș în presa anilor 2006-2007. Bibliografie selectivă* /Emilia Cătană; Vintilă Anna. În: *Libraria*. Anuar. Biblioteca Județeană Mureș, nr.7, 2008, p. 250-264.

90. *Dreptul la a doua șansă* /Claudia Illyés. În: *Libraria*. Anuar. Biblioteca Județeană Mureș, nr. 7, 2008, p. 75-86. Despre colaborarea Bibliotecii Județene Mureș, prin Biblioteca Mobilă, cu Serviciul de Educație și Asistență Psiho-socială.

MISCELLANEA

Iconographic Theme of Saint George Killing the Dragon in the Exterior Painting of Arbore Church

IRINA ILIESCU
Cluj-Napoca

Rezumat

*Tema iconografică a Sfântului Gheorghe ucigând balaurul
în pictura exterioară a Bisericii Arbore*

Studiul analizează trei momente succesive care ilustrează lupta dintre Sfântul Gheorghe și balaur, salvarea prințesei și intrarea triumfătoare în castel, așa cum sunt reprezentate în pictura exterioară a Bisericii Arbore. Utilizând diferențe semiotice, vom încerca să oferim răspunsuri referitoare la semnificația apariției acestei teme iconografice în contextul epocii medievale din Moldova, la modul în care este transmis mesajul creștin al amenințării răului și salvării prin credință și, de asemenea, la încărcătura politică și socială pe care această legendă a dobândit-o în timp. Compoziția unitară concentrează atenția privitorului asupra liniei narrative care duce la transformarea sfântului în cavaler medieval, ca exponent al structurii sociale medievale, care se împarte în oratores, laboratores și bellatores.

Keywords: *Saint George, the dragon, iconography, symbols, Arbore Church, Moldavia, Christianity.*

Saint George, surnamed *The Victorious*, acquires in the medieval period, an unanimous popularity in occidental Catholicism, but also in the Byzantine tradition space, illustrating the chivalrous ideal, but also the martyrdom in the name of faith, being as well the spiritual symbol of temporal power and the emblem of people's trust in the divine justice. Although the hagiographic legend includes many dramatic moments of his life: as a young man conscripted in the Diocletian's army, publicly affirms his religion and is tortured for that, most popular episode is a complementary one, illustrating the saint's fight with the dragon and the rescue of the princess. Saint George's official life doesn't include this

apocryphal episode, often connected not only with the Christian lore, but also with the mythological ancient nucleus and agrarian significances.¹

The research analyses the three successive moments that illustrate the fight of the saint with the dragon, the rescue of the princess and the victorious entrance in the castle from the exterior painting of Arbore Church. Dated at the beginning of the XVIth century, exterior paintings of the hetman Luca Arbore's foundation conserve on the west side an impressive deploy of miniature episodes, illustrating the lifes of Saint George, Saint Dumitru, Saint Nichita and Saint Paraschiva. Systematized from the top to the bottom, the episodes can be written from left to right, from the interior of the stonework to the interior surface and to the western exterior part of the mural extension. Saint George life's includes first three upper sections, divided at their turn in thirty three episodes. The last frieze illustrates the detailed sequences of the legend of killing the dragon and the conversion of the hall community saved by the evil danger. We will analyse the first three episodes, which we consider essential in decoding the message.

The investigation of the images will be realised at a first level from an iconological perspective, in which the significations go beyond the immediately visual, exceeding the iconic stage of primer description and also the iconographical stage of the insertion of the image in the cultural context from which it comes. Pictorial episodes will pass then through the semiotical-structuralist filter, which will allow the analyse of the objects invested with connotative values, as symbols grouped in unitary systems, within nothing is infertile or incidental, gestures, actions, characters being all invested with valences and significances. The argumentation will be constructed on a tertiary structure, reflected by the three images which reproduce simultaneously three worlds to which the human medieval conscience pertains constantly: the underground world, of the evil forces, associated with the chaos and eternal darkness, represented by the dragon which came out from the deep waters, the terrestrial world, human, dominated by the realities of the everyday life, illustrated by the princess, the castle and its inhabitants, and the celestial one, divine, irradiant,

¹ Valeriu Anania, *Cerurile Oltului*, Râmnicu Vâlcea, editată de Episcopia Râmnicului și Argeșului, 1990, p. 202.

appertaining to God and his servants, illustrated by the unnatural presence of the saviour saint, riding a white horse. In the second semantic plan, artistic episodes will be analysed from the perspective of the binary oppositions, which generally characterise the sacred art. The distinction good-bad, sacred-profane, body-soul, will help us answer the questions about the significance of the apparition of the iconographic theme, threaded unusually complex in Arbore's painting, about the way in which the Christian message, of evil menace and salvation through faith, is sent and also to see what social and political aspects gains the legend.

One of the most famous sources used in analyzing the sacred medieval representations, in the Byzantine tradition world, in *Erminia*, written by Dionisie from Furna, doesn't make any reference about the illustration of the episode. So, we will use as sources, in our research, the hagiographical legend² and the mural paintings.

Positional speaking, the analysed images are placed on the west side of the monument, in a niche, an inedited architectural structure which helped the conservation of the paintings (Figure 1). This open wall was invested along history with different functions, such as belfry,³ rudimentary porch⁴ or place for accommodating the table for alms.⁵ Any of these functions would have had, the structure served to a social function and the painted episodes are visible for the worshiper, being appealed less dogmatic and more familiar. The social function of the image appears clearly, appealing to the inter-human assistance, stressing the dangers that menace the people and the destructive power of the paganism in relation to the saviour Christianity.

² *Viețile sfinților pe luna aprilie*, s.l., Editura Mănăstirii Sihăstria, 2005, p. 299-300.

³ G. Balș, *Bisericile lui Ștefan cel Mare*, în *Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice*, an XVIII, 1926, p. 115.

⁴ Petru Comarnescu, *Îndreptar artistic al monumentelor din Nordul Moldovei*, Suceava, Casa Regională a Creației Populare Suceava, s.a., p. 119.

⁵ Vasile Drăguț, *Arta creștină în România*, vol. V, sec. XVI, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1989, p. 182.

The episodes illustrating the life of Saint George are pictorially framed by moments of the martyrdom of other three saints, characters with a terrestrial existence, whose sacrifice in the name of faith brought them the eternal life. The exemplary nature of the characters is obvious, offering the worshiper the leading principles to a Christian life.

The first episode (Figure 2) illustrates the fight itself between the saint and the dragon. Positioned on the left of the image, riding a white horse, the hero stabs with the lance the marine monster. He wears a military coat and his red cloak completes the dynamics of the rampant steed.

Although it eludes the naturalism, the steed leaning only against his back hands, and the tension of the moment doesn't hallmark the impassive saint's face, the episode keeps its energy temper. In opposition with the active coordinate and in order to complete it, stays the feminine principle, illustrated by the princess. From a gender perspective, the woman is always saved while the male is the saviour. Waiting for the moment of sacrifice, the young girl is placed on the bluff. She is individualised by characteristic elements for her social status as the daughter of the king, wearing a princely crown, precious vestments, but also for her status of unmarried women, showing her long, uncovered hair. The character's attitude is human, very suggestive when, with a candid gesture, washes her tears away. The parallel between tears and water, rain, might be associated with the agrarian symbolism of the saint's feast, always connected with spring and fertility. The bluff, the threshold between the two worlds, dissociates terrestrial universe from the underground one. The eddy surface of water is dominated by the elongated profile of the hybrid monster. Its intense colour, perfectly visible, reminds of hell's flames and of anguish of the domes. The hybrid structure of the surnatural animal is very interesting. Reminding of the sinuous shape of the biblical snake, it has short legs and bird's wings, three heads (appealing the mythological hydra), beast's fangs and fire breath. The signifier acquires, through these reunited elements, multiple valences. Snake is the archetypal symbol of hell and chaos, of immorality and sin. It represents the luciferian power emphasized in direct opposition

with the divine force.⁶ Through its typologies, the snake is a terrestrial symbol but, in this context, the monster belongs to the marine space, water itself being a symbol of the unknown, of darkness and disorder.

The background is dedicated to the viewers, those who participate only affectively at the deployment. The castle, illustrated ornamental from a chromatic and stylistic point of view, reminding of back cloth, opens its gates to the inhabitants' group, amassed by the miracle. One of the characters, placed on the upper part of castle's gate, prepares to bow shoot, in order to help the hero. The rocky landscape from the background balances the composition.

The second image illustrates the second stage (Figure 3). On a peaceful atmosphere, Saint George, alongside with the saved princess, victoriously heads for the castle.

The martyr has individualizing attributes: he wears military clothes, a red cloak on his shoulders and has the lance in his hand, the weapon symbolizing the penetrating energy of rays of light and the capacity to overcome the obstacles between the two worlds.⁷

Although the iconographic theme is known as *Saint George killing the dragon*, the epic line illustrates the domestication, the domination and not the death of the dragon. The princess brings the monster tide up with his belt, as the legend tells us, to the castle. The Christian message is therefore connected with the idea of domination, of keeping under control the evil aspects of human existence and not of killing the reality that coexists with the divine order. The two principles which underline the earthly existence, the good and the evil, the virtue and the sin, are inseparable until the end of the Last Judgement and the Christian, seldom put to the proof, has to fight and win in the battle with the evil forces.

The suggestive gestures of the princess, keeps our attention. In the Middle Ages, corporal attitudes acquire social, politic, theological dimensions, being perceived as an exterior reflexion of the inner

⁶ Ivan Evseev, *Cuvânt-Simbol-Mit*, Timișoara, Editura Facla, 1983, p. 147, 148, 152.

⁷ *Ibidem*, p. 122.

movements.⁸ The character holds with the right hand the belt which tides up the dragon, as a sign of his domination, and, with the left hand raised in a presentation gesture, shows the viewers behind the castle's wall the miracle and his founder.

The last episode shows the encounter between Saint George and the inhabitants of the castle, lead by the king and queen (Figure 4). The fluency of the sequences is realised by the painter in an inventive way, by deploying the body of the defeated dragon in two consecutive images. The main characters' order is invert. If, on the previous image, the princess is in front, addressing to people and the saint was following her, this time the king's daughter is preceded by the hero, viewed while he speaks with the castle's leader. Heads bent, as a sign of submission, and with hands stretched towards the saint in gesture of gratification and reception, the sovereigns receive the saving hero. As a gesture echo, the saint opens his arms in order to receive the people in the Christian community.

Compositionally, the three sequences are unitary, concentrating the viewer's attention on the narration. The background is always represented by the rocky landscape, situated on the left side, and by the imposing castle, illustrated on the right. The two elements symbolise two different types of coordinates of the medieval world and their opposition. It's the antithesis between city-woods, urban civilization-patriarchal environment. The default characters are representative for the two spaces, the princess and the powerless inhabitants in front of the dragon and the warrior saint, the saviour.⁹ From a historical point of view, the saint, transformed into the medieval knight, becomes the exponent of the medieval social structure divided into *oratores*, *laboratores* and *bellatores*. Maybe because of that the general perception of the hero brought most often his image as a rider, his animal getting a symbolic value which speaks about the membership of the owner to a given social category.¹⁰ The castle is the symbol of the medieval urban stereotype. It has all the

⁸ Jean-Claude Schmitt, *Rațiunea gesturilor*, București, Editura Meridiane, 1998, p. 23, 34.

⁹ Jacques Le Goff, *L'immaginario medievale*, Bari, Editori Laterza, 2004, p. 9, 51.

¹⁰ Ivan Evseev, *op. cit.*, p. 96.

elements needed for the identification, from the walls, towers and gate to the joyful colours of the interior buildings. At the signified level, the castle has the ambivalence and the multidimensional character of any symbol. On the one hand, the Christian vision associates it with the pagan world, descending from the greco-roman heredity, with the immorality and the biblical sin, if we think at Sodom and Gomorra or Babylon. On the other hand, the city refers to the perfect order of the divine, found in the eternal castle of celestial Jerusalem.¹¹

The narration and the main characters are placed foreground. Their actions are potentiated by a suggestive ensemble of gestures, concentrated on the expressivity of the hands. Hands are the elements that indicate the sadness, the astonishment, the gratification or the physical power of the one holding the lance.

The symbolized capacity of the hand was actually valued in the hall Christian medieval art, from the orant hypostasis to that of praying and till the glorification of the holy hand of God and its blessing gesture.¹²

On a symbolic level, Saint George killing the dragon becomes a foundation act. His deeds metamorphose a hall community, replacing the old, pagan world with the glorious Christian world. It's not accidental the fact that the saint's icon was on Steven the Great's war flag¹³ and it's not incidental that the hetman Luca Arbore, faithful nobleman of the prince and leader of the army, had chose the illustration of the legend on the exterior painting of his family church. The military saint was embodying the idea of victory, the saviour capacity of those who fight in the name of faith, ideals assumed by the ruler and his army.

The three pictorial episodes form a unitary structure although the narrative line of the legend goes on with other several sequences. More specific for the occidental space then for the orthodox one¹⁴ and offering the clues about the painter and his inspiring sources, the legend is emphasized by the narrative pleasure of the painter, found in the

¹¹ Jacques Le Goff, *op. cit.*, p. 10, 32, 35.

¹² Jean - Claude Schmitt, *op. cit.*, p. 67.

¹³ Valeriu Anania, *op. cit.*, p. 202.

¹⁴ Vasile Drăguț, *Dragoș Coman maestrul frescelor de la Arbore*, București, Editura Meridiane, 1969, p. 28.

ceremonial feast, the gallant clothes and the multitude of characters which give the moment an aulic atmosphere, transforming the image of the holy soldier into the iconic reference to the medieval cavalier.

*Figure 1. Arbore Church -
Western exterior painting*

*Figure 2. Arbore Church - Saint George
killing the dragon -
Western exterior painting*

Figure 3. Arbore Church - Rescue of the princess and the entrance in the castle

Western exterior painting

Figure 4. Arbore Church - Receiving Saint George in the castle - Western exterior painting

Congresul studentesc de la Târgu-Mureș din 1936 (II)*

ALINA DORINA FOKT
Biblioteca Județeană Mureș

Abstract

The Students' Congress from Târgu-Mureș in 1936

In the Mureș County, as well as in the entire Transylvania, the Iron Guard has found a particularly fertile ground for asserting, especially in the rural areas. And, for the years after 1945, this is explained mainly as a counterweight to the assertion of the Hungarian revisionism.

On September 21st, 1939, the Iron Guard has assassinated the Prime Minister of Romania, Armand Călinescu. The reprisals ordered by King Charles II were of an unexpected violence. Three legionnaires from each county were about to be executed and then exposed to serve as an example to the population. Those executed in the Mureș County were exposed in the 7 November District (the road leading to the hospital), a place where, at that time, was the city market. Although there were elements that manifested sympathies for the Iron Guard in the Mureș County, many of the legionnaires who were caught here were tortured, put under guard, beaten until blood, insulted, endured hunger, thirst, cold.

Keywords: *Iron Guard, Mureș County, Students' Congress, legionary movement, Security.*

Mișcarea legionară în ansamblul ei, pe structura ei națională, a fost și va fi un subiect amplu al istoriografiei românești și universale. Sacrificând generalului particularul și pierzând prin generalizări de suprafață, istoriografia românească despre legiune se consacră, în genere, numai faptelor mari.

* Prima parte a acestui studiu a fost publicată în *Libraria. Studii și cercetări de bibliologie*, nr. VII, 2008, p. 307-320.

În Mureș, ca de altfel în întreaga Transilvanie, mișcarea legionară a găsit un teren propice de afirmare mai ales în lumea satului. Iar pentru anii de după 1945 acest fapt se explică mai ales ca un element de contrapondere față de afirmarea revizionismului maghiar.

Legionari mureșeni

Ion Tabarcea. S-a născut în 1905. A absolvit, în 1925, Școala Națională din Roman. Între 1933 și 1940 a fost învățător în Sângeorgiu de Mureș. A făcut parte din mișcarea legionară. La pierderea Ardealului de Nord în favoarea Ungariei horthyste, s-a refugiat cu familia la Dumbrăveni. A revenit în Sângeorgiu de Mureș în 1945, împreună cu soția sa. A fost numit director al școlii din Sângeorgiu de Mureș, până în 1949, când, datorită delațiunii unui coleg maghiar, Kylien Laszló, a fost mutat și apoi scos din învățământ. A lucrat pe șantier, a fost funcționar la o fabrică... A fost integrat în învățământ în 1960 și a continuat să lucreze în acest domeniu și după pensionare, dar în Moldova. A fost anchetat de securitate și, cu toate că nu a fost condamnat, a fost în permanență în atenția organelor de represiune, până la moarte, în anul 1989.

Matei Coriolan. S-a născut în 1905, fiind unul din cei șapte copii ai lui Partenie Matei, preot ortodox în Corunca. A absolvit Universitatea „Regele Ferdinand” din Cluj-Napoca și a fost profesor de matematică la Luduș. În 1939, în timpul represiunii carliste, s-a ascuns de autorități cu ajutorul lui Emil A. Dandea. După refugiul din 1940 a revenit la Târgu-Mureș. A fost arestat de autoritățile antonesciene în 1944 și eliberat în anul următor, în timpul guvernării Groza. A fost arestat din nou în 1946 și, fără a fi condamnat, a stat în închisoare aproape 20 de ani, fiind eliberat în 1964. Ulterior, s-a stabilit la București, unde a fost reintegrat în învățământ, fiind repus în toate drepturile. A decedat în 1992 și a fost incinerat. Până la moartea sa, a venit în fiecare an la Sângeorgiu de Mureș, la familia Tabarcea, cu care era rudă.

Dumitru Cormoș. S-a născut la 30 martie 1919, în Sântana de Mureș. A devenit membru al mișcării legionare în 1938 și a activat în Frățiile de Cruce. În septembrie 1939, a fost arestat pentru prima dată de către Siguranța Statului și a fost reținut timp de 3 luni sub acuzația de „*activitate subversivă împotriva statului.*” A luptat în al doilea război mondial, atât pe frontul de Est, cât și pe cel de Vest. A fost decorat cu

„Virtutea Militară” și „Coroana României cu Spade.” În noiembrie 1944, a fost demobilizat din armată, iar în anul 1948 a absolvit Facultatea de Istorie din Cluj-Napoca. Timp de câteva luni, din septembrie 1948 și până în martie 1949, a fost profesor de istorie la Aiud. Pe data de 3 martie 1949, a fost arestat, sub acuzația de „*uneltire împotriva statului*.” A fost anchetat de Securitatea din Alba Iulia, Cluj-Napoca, Târgu-Mureș. S-a aflat în detenție timp de 14 ani - din martie 1949 și până în martie 1963 - la închisorile din Aiud, Gherla, Jilava, Periprava. După eliberarea din închisoare nu a mai fost reintegrat în învățământ. Până în 1980, când s-a pensionat, a lucrat la Întreprinderea de Morărit și Panificație din Târgu-Mureș. În perioada 1963-1989, a fost urmărit permanent de Securitatea din Târgu-Mureș, fiind obligat să se prezinte periodic la sediul acesteia.¹

Nistor Man. S-a născut la data de 1 august 1929, în Șieuf, județul Maramureș. A suferit prima arestare pe data de 21 august 1948, sub acuzația de „*uneltire împotriva statului*.” S-a aflat în detenție până la data de 12 august 1955. A fost anchetat de Securitățile din Sibiu, Constanța, Oradea, Baia Mare, Sibiu și Cluj-Napoca. S-a aflat în detenție în închisorile de la Sighet, Cluj-Napoca, Văcărești, Jilava, Poarta-Albă, Peninsula, Galeș, Capul Midia, Năvodari, Oradea, Satu Mare, Baia Mare. În 1956 a dat examen de admitere la Facultatea de Filologie din Cluj-Napoca, a fost admis și ulterior exmatriculat pe motive politice (simpatizant al mișcării legionare). În anul următor, a dat din nou admitere, de data aceasta la Facultatea de Istorie din Cluj. A fost admis și din nou exmatriculat la scurt timp. În 1958, a dat examen de admitere la Facultatea de Teologie din Sibiu. A fost admis dar, după două luni de la începerea facultății, exmatriculat încă o dată și arestat, sub acuzația de „*uneltire împotriva statului*.” S-a aflat în detenție până pe data de 1 august 1964. După ieșirea din închisoare, a susținut examen de admitere la Facultatea de Filologie din Cluj-Napoca. A fost admis și a absolvit facultatea în anul 1969. În perioada 1964-1969, a fost urmărit permanent de Securitatea din Târgu-Mureș, fiind obligat să se prezinte periodic la sediul acesteia.²

¹ Dosarul d-lui Dumitru Cormoș de la CNSAS, copie obținută prin amabilitatea d-lui Nicolae Balint.

² Dosarul d-lui Nistor Man de la CNSAS, copie obținută prin amabilitatea d-lui Nicolae Balint

Pe data de 21 septembrie 1939, Garda de Fier îl asasinase pe primul ministru al României, Armand Călinescu. Represaliile ordonate de către Regele Carol al II-lea au fost de o violență neașteptată. Trei legionari din fiecare județ trebuiau să fie executați și apoi expuși la vedere de către autorități pentru a servi drept exemplu populației.

Cei executați în județul Mureș au fost expuși în cartierul 7 Noiembrie (pe drumul care duce spre spital), loc unde, pe vremea aceea, era piața orașului. Unul dintre cei căutați de autorități pentru a fi executat a fost și Ion Tabarcea, învățător în Sângeorgiu de Mureș. Printr-o fericită împrejurare, tânărul învățător de atunci a reușit să scape.³

Absolvent al Școlii Normale din Roman în anul 1925, Ion Tabarcea, un tânăr originar din Bucovina, a fost repartizat ca învățător în Ardeal. Era una din preocupările majore ale Ministerului Educației Naționale din Regatul României de a întări cu cadre didactice elementul românesc din provincie, dat fiind faptul că, până la momentul 1918, fostele cercuri conducătoare practicaseră o politică de maghiarizare forțată. În 1933, Tabarcea a ajuns cadru didactic în Sângeorgiu de Mureș. Era anul în care s-a căsătorit cu Aurora Tabarcea, unul din cei 7 copii ai preotului ortodox Partenie Matei, preot în Corunca. „Tata - a relatat Ion Tabarcea - *intra prin căsătorie într-o familie cât se poate de respectată. Bunicul Partenie Matei era un cunoscut militant pentru drepturile românilor din fostul Imperiu Austro-Ungar. Era prieten cu oameni influenți, spre exemplu cu doctorul Eugen Nicoară din Reghin sau cu Emil Dandea, fost primar în Târgu-Mureș, în perioada interbelică. Bunicul îl admira pe Corneliu Zelea Codreanu, așa cum au făcut, de altfel, toți copiii săi. Unul dintre ei, Coriolan Matei, frate al mamei mele, era la vremea aceea conducătorul Gărzii de Fier din județul Mureș. Așa a făcut tata cu Garda de Fier.*”⁴

„Tata - a declarat mai departe Ion Tabarcea - *a figurat și el pe lista Siguranței, pentru a fi împușcat drept represalii. A avut însă noroc. În Sângeorgiu de Mureș era șef de post un moldovean, pe nume Enache. Acesta, bun prieten cu tata, a avut grijă să-l anunțe cu puțin timp înainte de ce urmează să i se întâmple și l-a sfătuit să fugă și să se ascundă pentru o vreme,*

³ Nicolae Balint, *Legionari mureșeni executați public*, în *Ziarul de Mureș*, 12 iunie 2006, p. 3.

⁴ Relatare Ion Tabarcea.

până trece primejdia, însă mult mai târziu, lui tata avea să i se impute acest lucru. A fugit, bineînțeles, și s-a ascuns pentru un timp. Nu ne-a spus niciodată unde. Ascuns a fost și unchiul, Coriolan Matei. Enache a trebuit însă să execute ordinul. Și l-a executat. Trebuia să iasă numărul ordonat. Pe cine a împușcat în locul lui, unde și când anume, noi nu am știut niciodată, așa cum nici tata nu a știut.”⁵

După ce au fost executați, cadavrele celor trei au fost aduse și depuse pe serpentina dinspre spital. Cei ce treceau prin piață au putut să le vadă timp de o zi, expuse cu fața-n jos. Milă, dezgust, oroare? Care au fost sentimentele privitorilor, nu vom ști niciodată.⁶

Dumitru Cormoș a fost arestat de Siguranța din Târgu-Mureș în septembrie 1939, la scurt timp după ce primul ministru Armand Călinescu a fost asasinat de legionari. Măsura a fost ordonată de regele Carol al II-lea. „Am fost arestat prima dată în septembrie 1939 de către Siguranța statului român din Târgu-Mureș, la foarte scurt timp după ce a fost asasinat primul ministru Armand Călinescu. Am fost anchetat de subcomisarul Șandor. Împreună cu mine, au mai fost arestați încă 300 de tineri din Frățiile de Cruce, care funcționau la Școala Normală, Liceul „Alexandru Papiu Ilarian,” Liceul Comercial și în alte instituții din județ. Bătuți, schingiuiți și anchetați aproape noapte de noapte, am fost eliberați după 3 luni de zile. A fost ceva de groază. Pentru a da un exemplu, Siguranța a împușcat trei dintre noi. S-a întâmplat la ieșirea din Târgu-Mureș, înspre Sângeorgiu de Mureș. Nu mică mi-a fost mirarea ca, după 10 ani, arestat din nou sub același motiv - de data aceasta de Securitatea din Târgu-Mureș - să fiu anchetat de același Șandor, fostul subcomisar, devenit acum colonel. Mi s-au aplicat aceleași metode pe care le cunoșteam din '39. Nu se schimbase nimic... doar denumirea instituției.”⁷

A făcut războiul, a fost rănit și decorat de două ori. A urmat facultatea, dar venirea comuniștilor la putere l-a determinat să continue legăturile cu grupările legionare care luptau în munți. „Securitatea avea dosarul meu și a încercat să mă aresteze prima dată în 1948. Am aflat la timp datorită unui ofițer de Securitate, Constantinescu Vasile, un prieten din

⁵ *Ibidem.*

⁶ Nicolae Balint, *Legionari mureșeni...*, p. 3.

⁷ Relatare Dumitru Cormoș.

*copilărie, care prin gestul lui și-a riscat nu numai poziția, dar poate chiar și viața. Am fugit prima dată la Cluj, unde am luat legătura cu grupul legionar condus de avocatul Călin. Apoi, pentru că la scurt timp grupul a căzut datorită unei trădări, am fugit cu logodnica mea, Medveșan Maria, la Ploiești, ca să mi se piardă urma, și, de acolo, la Aiud. Aici am fost unul din oamenii de legătură ai grupului de rezistență anticomunistă din munți, condus de maiorul Dabița. În același grup cu mine, teoretic unul de-ai noștri, era și maiorul de vânători de munte, Oniga Gheorghe. El m-a trădat. Din nefericire pentru el, în loc să fie recompensat de comuniști, a ajuns în închisoare. N-a suportat regimul de detenție. Poate l-au urmărit fantomele celor pe care i-a trădat. Până la urmă, pe când era în detenție la Canal, s-a sinucis, aruncându-se în gardul de sârmă ghimpată, care era electrificat.*⁸

Dumitru Cormoș a fost anchetat de Securitatea din Alba Iulia, Cluj-Napoca și Târgu-Mureș. Dar, așa cum spune dânsul, cele mai cumplite și inimaginabile torturi le-a suferit la Târgu-Mureș. „Printre anchetatorii de care îmi aduc aminte se numără Simonis Emil, Buday Alexandru, Lotbe Ștefan, Mihaly Gheorghe, Kovacs Ștefan etc. Eram anchetați de regulă noaptea. Se folosea un scaun conectat la curent electric, bătaia la tălpi și - cea mai groaznică metodă - bătaia la testicole, care ni se aplica de către o femeie gardian. Nu mai rețin cum o chema, dar avea o plăcere sadică să facă acest lucru. A urmat apoi regimul de penitenciar, unde, timp de șapte ani, nu am avut posibilitatea să comunic cu nimeni. Mama a murit în 1948, la trei luni după ce aflase că sunt căutat de Securitate. Nu mai credea că trăiesc. Mai târziu, neprimind nici o veste de la mine, tata a crezut și el că sunt mort și mi-a făcut parastas. Maria Medveșan, logodnica mea, după șapte ani a rupt și ea logodna și s-a măritat. Așteptase suficient, nu avea nici o speranță că aș mai putea fi în viață. Pe mulți din cei dragi i-am pierdut atunci.”⁹

La ieșirea din închisoare, Securitatea l-a luat la „lucru.” Din șase în șase luni, era chemat și i se propunea să devină informator. Ultima dată a fost chemat pe data de 7 decembrie 1989.

Un alt personaj care a trecut prin chinurile închisorilor, din cauza simpatiilor sale, a fost Nistor Man. Pentru el, închisoarea a fost a doua școală. În locurile prin care i-a fost dat să treacă în timpul detenției, a

⁸ *Ibidem.*

⁹ *Ibidem.*

întâlnit oameni de mare cuprindere morală și intelectuală: generalul Mociulschi, generalul Stavrat, generalul Iliescu, generalul Ciupercă, generalul Creangă, prof. univ. Zaharia, prof. univ. Mărginean, prof. univ. Iubu, diplomatul Puiu Teodorescu; o mică parte din ceea ce a fost elita românească interbelică, distrusă încetul cu încetul de comuniști. ieșit din închisoare, în ciuda experiențelor îndurate anterior, când de fiecare dată după ce fusese admis la facultate a fost exmatriculat, Nistor Man a perseverat. A dat din nou examen, a fost admis și chiar i s-a permis să urmeze facultatea. Ochiul vigilent și brațul lung al Securității l-au ajuns peste tot, veghind la „eventualele devieri.” Așa cum avea să afle mai târziu din dosarul de la CNSAS, pe care a avut posibilitatea să-l vadă, era etichetat drept un „*element nesigur, cu manifestări dușmănoase la adresa partidului și statului comunist.*”¹⁰ Chiar și după ieșirea din închisoare, Nistor Man a suferit diverse persecuții și șicane. „*Am fost tot timpul marginalizat. Spre exemplu, în 1977, directorul de la Liceul „Alexandru Papiu Ilarian” a refuzat să-mi permită înscrierea la gradul didactic II, pe motiv că sunt fost pușcăriaș politic. N-am suportat și mi-am cerut transferul la Liceul „Gheorghe Șincai.” Am reușit totuși ca, în ciuda șicanelor de tot felul, să-mi iau toate gradele didactice. E drept că și lucrurile se mai schimbaseră între timp. Cu toate acestea, am rămas în atenția Securității. E drept însă că nici Securitatea nu era cea pe care o cunoscusem eu în anii ’50.*”¹¹

Nistor Man a dorit foarte mult să-și vadă dosarul de urmărire, aflat la CNSAS. Din toate hârtiile cu referire la persoana sa, i s-a permis să le vadă doar pe cele care se refereau la perioada de până în 1969, anul în care a absolvit facultatea. „*Am reușit să identific 11 informatori care au dat note informative despre mine, în perioada studenției. Nu știu câți vor fi fost după ce m-am mutat la Târgu-Mureș, pentru că eu am rămas în atenția Securității până în 1989. Cei mai mulți dintre informatorii din studențimea mea sunt morți, dar mai sunt unii care trăiesc. Spre exemplu, unul dintre ei este în prezent un om prosper, director de editură în Cluj. Am ținut să-l întâlnesc și n-am avut ce să-i reproșez. Chiar i-am mulțumit că a fost sincer, iar în notele*

¹⁰ Dosarul d-lui Nistor Man de la CNSAS...

¹¹ Relatare Nistor Man.

*informativ pe care le dădea scria frumos despre mine... Dosarul m-a urmărit toată viața.*¹²

Întrebat ce s-a mai întâmplat după venirea sa la Târgu-Mureș, Nistor Man a declarat: „În anii '70 și cei care au urmat, regimul de supraveghere devenise acceptabil. E ca și cum ai avea o boală cât de cât suportabilă cu care te împaci și pe care o accepți, pentru că știi că nu are antidot. În Securitate erau acum băieți școliți, aveau maniere, erau politicoși, nu mai foloseau bătaia pentru intimidare, acum erau mult mai discreți, recurgeau doar la amenințări voalate. De mine se ocupa un căpitan pe nume Tancău, care avea grijă ca, din 6 în 6 luni, să mă cheme la Securitate. Ce fac, cu cine mă întâlnesc, ce discutăm... întrebări de formă, pentru că ei știau de fapt ce fac, cu cine mă întâlnesc și ce discutăm. Nu le scăpa nimic, pentru că aveau informatori peste tot, inclusiv în învățământ. În 1989, în luna noiembrie, am fost din nou chemat, de data aceasta de un căpitan, Șoptorean cred că-l chema. A fost ultima noastră întâlnire... Nu mai am niciun fel de resentimente față de nimeni. I-am iertat de mult timp, dar cu siguranță că nu-i voi putea uita vreodată. Nici istoria nu are dreptul să-i uite, altfel riscăm să o repetăm.”¹³

Rugat fiind să descrie ororile din închisori, Nistor Man a început să povestească: „fără nici o comunicare cu familia, fără asistență medicală, fără baie, fără fumat, fără încălzire iarna și, de cele mai multe ori, cu geamurile deschise drept pedeapsă... Între timp, mai venea căpitanul Moromete, comandantul închisorii, fost portar la Primăria Capitalei, până în 1946. Era însoțit uneori de Ivănică, plutonier major, brunet, mic, foarte energic și rău, mereu nervos. Amândoi înjurau continuu. Începând cu ora 11⁰⁰, deținuții, nu toți, dar cei mai mulți dintre ei, începeau să vorbească numai de mâncare. Discuțiile erau foarte dăunătoare. Stomacul măcina iluziile în gol. Cei optimiști sperau, dar pesimiștii îi criticau, spunând că totul este în zadar. La ora 12⁰⁰ venea hârdăul cu mâncare. Supă de arpacaș - uneori erau 25 de boabe - sau de fasole, 15 boabe. Foame cruntă... Aceste supe flămânde erau intens așteptate... La ora 10⁰⁰ seara era stingerea. Un bec - singurul pe care-l aveau cei 40-50 de deținuți din celulă, înghesuți de-a valma - nu se stingea niciodată. Tăcerea era desăvârșită. Ne întindeam pe scândura de brad, pe 40 de centimetri de persoană, cu gândul că a mai trecut o zi, frază repetată ani de

¹² *Ibidem.*

¹³ *Ibidem.*

zile. Unii își numărau zilele de la arestare, a 500-a zi, a 600-a zi... Eram obosiți de foame, de frică, de îndoieli... somnul, așa chinuit cum era el, venea ca o scurtă izbăvire până a doua zi. Din nou foame, spaime și îndoieli. Mereu și mereu altele. Așa era viața noastră de zi cu zi în pușcăriile comuniste din România.”¹⁴

Cu toate că în zona Mureșului existau elemente legionare sau cu vădite simpatii legionare, rapoartele care se primeau la Biroul Siguranței din cadrul Chesturii de Poliție Târgu-Mureș erau laconice, inexacte sau pur și simplu superficiale. Acest lucru este și mai evident dacă avem în vedere notele raport de răspuns ale Birourile de Siguranță din teritoriu.

În toate închisorile din România, pe lângă legionarii bolnavi și internați sub pază în spitale, mulți alții erau torturați, bătuți până la sânge, insultați de temniceri, răbdând de foame, sete, frig, prin beciurile fără lumină ale polițiilor și jandarmeriilor, ținuți în bezna celulelor, pe la Tribunale și Parchete.

¹⁴ *Ibidem.*

Albanian Immigration to the USA in the XXth Century and its Cultural Impact

ROZETA BICI

Aleksandër Xhuvani University of Elbasan

Rezumat

Migrația albaneză în SUA în secolul XX și impactul său cultural

Poporul albanez a întâmpinat numeroase dificultăți din cauza restricționărilor de ordin politic. Cu toate acestea, au reușit în permanență să-și construiască, pentru ei și pentru familiile lor, un viitor mai bun. O soluție pentru o viață mai bună a fost cea a imigrării, iar Statele Unite ale Americii au devenit ținta principală.

Studiul de față și-a propus să studieze începuturile și dezvoltarea fenomenului imigraționist albanez în Statele Unite, motivele care au stat la baza acestuia, obiectivele urmărite de imigranți, precum și efectele înregistrate atât în societatea albaneză, cât și în cea americană. De asemenea, studiul reflectă și transformările care au avut loc la nivelul vieții cotidiene a albanezilor, care s-au adaptat la modul de viață american.

Au fost analizate surse de documentare diverse pentru a pune în discuție mai multe puncte de vedere ale unor autori care au studiat acest fenomen.

Keywords: *Albania, USA, immigration, Melting Pot, Salad Bowl, social integration.*

Introduction

„I thought I was going to walk on golden pavement, but I found I have to pave the street with golden cobbles.”

This was the articulation of an Italian architect who headed as other immigrants to the Promised Land, America, usually called the „nation forimmigrants.” This label is attributed to two good reasons: „First, the country was settled, built and developed by generations of immigrants and

their children. Second, even today, America continues to take in more immigrants than any other country in the world."¹ No one would immigrate in another country if not obliged by certain circumstances. Before dealing with immigration and its impact, there is the need to have a clear definition of what it is. A definition that complies better with this phenomenon is „*Immigration is the act of moving to or settling in another country or region, temporarily or permanently. In other words, an immigrant is usually someone who intends to reside permanently, and not a casual visitor or traveler.*”²

Albania, as well as other countries of the world, has got its own history of creation and progress. Since the beginning of its formation as a country it has had to face up different problems related to specific spans of times, which have been characterized by conflicts or restrictions. Thus, some periods have been filled up with the struggle of the Albanians to make Albania be accepted in the world arena; others have been characterized by war with its consequences and at last the end of World War II, which led to different outcomes, such as the creation of the new countries and the liberation of the existing ones. This led to the necessity to have a government for each country and the leaders were the distinguished figures during World War II. Albania escaped from one war and it fell in another „war,” that of communism. The new government established some laws to implement it and thus all the people had to obey the rules of the state party. One of the main principles of this government was to stay in the country and to work for it. The centralized economy and the banning impoverished the country despite the reforms of the government. The collapse of communism was the desire of the optimist Albanians.³ Most of them headed towards the west. Nevertheless, the history of Albanian immigration dates in the early XXth century. Thus,

¹ D. K. Stevenson, *American Life and Institutions*, Washington D.C., 1992, p. 14.

² <http://www.centipedia.com>, April 2005.

³ Elez Biberaj, *Shqipëria në Tranzicion, Rruga e Vështirë drejt Demokracisë* (Albania in Transition, The Difficult Way towards Democracy), Ora, Tiranë, 2001, p. 55-108.

the beginnings of Albanian immigration in the USA, its reasons, as well as its impact will be the focus of this paper.

Albanian Immigration to the USA

Despite the hardships the Albanians have undergone in the course of history, still the history of immigration to the USA dates earlier in the XXth century. Thus, as far as Albanian immigration is concerned, it is divided into three phases:

Phase I begins in the end of the XIXth century and ends in 1920, with the creation of the independent Albanian state. It is to be stressed that the Albanians were the last to head towards the USA, because they had preferred to immigrate in the Balkan countries or the European countries that bordered Albania. There are scarce data related to the first person to arrive to the USA and the exact year. According to bibliographic sources the first person to arrive in the USA was an unidentified man from Korça, who landed in the Promised Land in 1876, but soon he left the USA and headed for Argentina. In 1877, the Albanian priest Prend Doçi went to the USA, and then he returned in Albania in 1883. According to other sources, the first immigrant who settled and remained there was Kolë Kristofori, in 1884. After 6 years he returned in Albania and made his friends immigrate to the USA after telling them about life in the USA. Consequently, in 1892 he returned to the USA with 17 other people from his village and they formed the nucleus of the Albanian Diaspora in the USA. In 1900, there were many people heading towards the New World. They were mainly from Korça, Gjirokastra, Berati and their outskirts.⁴

Phase II includes the period between the two World Wars. The immigrants who headed for America during the second phase had another reason to immigrate, the political one. Thus, a sort of political immigration took place considering that most immigrants from Albania in this period left because of political factors. These included disagreements with the country's communist regime and the political pressure they expected to be placed on them, in some cases because of

⁴ Valentina Duka, *Shqiptarët në Rrjedhat e Shekullit XX* (The Albanians in the Onflows of the XXth Century), Tiranë, Panteon & Afërdita, p. 9.

their collaboration with Italian and German occupiers during World War II. The communist Albanian government heavily discouraged immigration by establishing political and legal barriers to immigration and labelling it a crime.⁵

The last phase, that is Phase III, includes the period after the World War II.⁶ But the Albanian immigration to the USA started to regenerate and the history of Albanian immigration in the modern times has had three phases: an early outflow of immigrants before 1944, a more recent Diaspora of those who left 1945-1990, and a significant outflow following the 1990 breakdown of the communist leadership that had been in power since 1944. As far as the early outflow of immigrants is concerned, it is mainly related to the fact that before 1944, the USA and some Latin American states were the main destination countries. There are only scarce data to measure the flow of Albanian immigration before the 1990s. The establishment of the communist regime attempted to ban immigration and label it as a crime. The immigration of one relative or family person would lead to the deportation of the entire kin in the most remote areas of Albania. Children from that kinship were expelled from universities and the adults were obliged to work only in the farming fields. They were all under the observation of the member of the council and of the party. None of the Albanian should have any kind of relation with these deported people as they were considered as the Enemies of the People. As well, they had no rights to return in their hometowns.⁷ This is what an old lady, who underwent the deportation from the communist regime, declares nowadays only because her cousin crossed the border of Albania by accident. The lady continues by stressing the fact that the immigrant was not allowed at all to communicate with his family members. Although he could send a letter to his family, the letter was not delivered to it.

Most of the people who left the country before 1944 did it because of economic factors, and the Albanian governments, during that time, were mostly indifferent to these flows. Whereas the immigrants of the

⁵ *Ibidem.*

⁶ *Ibidem.*

⁷ Oral history, an old lady who suffered deportation.

third phase headed towards America after communism collapsed and Albania fell in a transition period, that of post -1990. This can be broken down into some streams, the 1991-1992 stream, which was completely uncontrolled, when approximately 300.000 Albanians left the country; the 1992-1996 stream, when a similar number immigrated, mostly illegally, despite the temporary improvement of the economy and better border controls; and the 1996-1997 stream, immediately after the collapse of various pyramid schemes, which wiped out the savings of hundred of thousands of people. In the national unrest that followed, a combination of unemployment, poverty, and economic hardships led to the immigration of around 70.000 people within a few months. Finally, since 1998, a gradual improvement in economic, political and social conditions and favourable immigration policies in two key receiving countries, Greece and Italy, have increased legal immigration and reduced illegal flows.⁸

As mentioned previously, the first Albanian immigrants, in accordance to the reasons of immigration, can be classified into two groups: the economic and political immigrants. The one that immigrated for economic reasons wanted to gain some money and afterwards return beside their families, whereas the second group, thus the political immigrants were obliged to immigrate because of political reasons and had no chances to return as they would have been punished for this. The mass of Albanian immigrants in the USA was formed by the economic immigrants. The intensity of the Albanian immigration in the USA changed according to the social, political and economic circumstances of Albania.⁹

The economic immigration of the Albanians in search of better opportunities in the world is the most widespread. In the previous economic immigrations there were some rules, dictated by the instinct of survival of the family. Never since the XVth and XVIIIth centuries have the Albanians abandoned their land in such great numbers and confusion,

⁸ Barjaba Kosta, *Albania: Looking Beyond the Borders*, August 2004.

⁹ Edwin Jacques, Shqiptarët. Historia e Popullit Shqiptar nga Lashtësia deri në Ditët e Sotme (The Albanians, the History of Albanian People from the Antiquity till Nowadays), Tiranë, Kartë e Pendë, 1995, p. 28.

and at a great risk of life. The Albanian immigrants' number in the USA has varied, according to the social and economic circumstances and according to some statistics there are different estimated numbers of Albanians who immigrated in the first decade of the XXth century. „According to a bibliographic source, until 1900 there were not more than 42 Albanians living in Massachusetts, the main center of the Albanians in USA. Whereas according to the official federal documents of 1910, there were 625 Albanians. This source has claimed that before 1900 there were 128 Albanians, and from 1901-1910 their number increased in 1807 Albanians. From 1911-1914 there were 1528 Albanians coming to America, whereas their number declines harshly in 1915-1919, when there were only 694 Albanians living in USA.”¹⁰

There is no exact data about the Albanian immigration in the USA and this is the reason why it is claimed that it is more than 100 years since the first Albanian immigrant settled in the USA and mainly the reasons were the economic and political. The first immigrant in the USA settled in Boston, in 1884, and he was from the southern Albania, exactly from the surroundings of Korça. It is difficult to find out the exact number of the Albanians who have immigrated in the USA in the first phase, until World War I. One of the reasons was that the Albanians being under the occupation of Turkish, they entered the USA with Turkish passports, and thus they were considered as Turkish immigrant in the lists of immigration offices in America, some others were considered as Greek. But some of the people who had immigrated in the USA who were F. Noli, F. Konica, gave some estimated quotas of Albanian immigrants in the USA. According to Noli, there were 30.000 Albanians who sent in Albania \$ 3 million of remittances per year and quite all the the southern part of Albania lived with these remittances. While Konica from 1885-1914 gave an estimated number of Albanians who had immigrated in the USA, the number was bigger and it had reached 80.000. There is neither today an exact number of Albanian immigrants in the USA and there is no information about the space they occupy in the USA. Mostly, they are concentrated in Detroit, Chicago, Boston, Washington surroundings and

¹⁰ Valentina Duka, *op. cit.*, p. 12.

these Albanians have come from different parts of the world, such as from Italy or other European countries.¹¹

The Albanians have tried to immigrate in different European countries and America in different ways and, sometimes, they have really struggled to be in the New Land. Albania is considered to be one of the main sources of immigrants towards the USA and also the main source of asylum seekers. 10.000 Albanians enter the USA every year as well they attempt to find different ways to enter the USA as asylum seekers; refugees and struggle to gain any of these statutes in the USA. Another problem for the Albanians to immigrate is the income. It costs a lot for their pockets to immigrate and they sometimes could not afford it. The travelling to the USA of the Albanians by ship cost \$ 50 and it was very expensive for them, so they had to borrow money from their relatives and this was a problem, because the number of the Albanian immigrants was growing.

As all the other nationalities ,the Albanians' reasons as well have developed and new reasons have appeared, that is the educational one and others. Now there is a considerable number of Albanians who immigrate for educational reasons, even though the majority of Albanians immigrate in Italy for this reason.¹² When counting the percentages of the Albanians who immigrate nowadays towards the USA, according to what they declare when they arrive in the USA, there are the following data:

Reasons	Percentage
Work	54 %
Family Reunification	13 %
Repatriation	7 %
Asylum/Refugee Status Seeker	1,6 %
Educational	3,4 %
Other Reason	21 %

Table 1: Categories of Albanian Immigrants in the USA¹³

¹¹ *Ibidem*, p. 16-30.

¹² <http://www.shqiptaret ne amerike/30/10/2003>, February 28, 2005.

¹³ <http://www.migrationinformation.org> , May 2005.

Considering that the number of Albanian immigrants in the USA has been really low, lately the US government has tried to give some priority to them, because they wanted to create diversity. Thus, the US government has implemented a policy that accepted many Albanians to apply for the Green Card Lottery and then the number of Albanians accepted is higher compared to the other immigrants whose countries had a higher number of immigrants.¹⁴

So, as all the other groups of immigrants coming from different countries in the world, even the reasons for the Albanians were quite the same, thus the economic, the political, the persecution, family reunification and lately the educational reasons. The difference between the Albanian immigrants and the other nationalities was that they were the last to immigrate in America, as they were mainly focused in the neighbouring countries and did not spread in other countries.

The Melting Pot and Salad Bowl Metaphor in the American Context

„America is God’s crucible, the great Melting Pot where all the races of Europe are melting and reforming”¹⁵ (Izrael Zangwill)

Referring to the US society, it is inevitable to come across two metaphors, the Melting Pot and the Salad Bowl one. The upper statement is a bit of dialogue from Zangwill’s greatest hit, a four-act melodrama that opened in Washington in 1908. The speaker is David, a young composer. The play is ***The Melting Pot***, a phrase that has lived ever since.¹⁶ This idea is associated with the facts of the XIXth century in USA. During this time, the immigrants coming to America worked to shed their historic identities and adopt the American way. Additionally, the use of English language as well strengthens the Melting Pot ideology.¹⁷ When entering a country, people decide either to be a complete part of this country or to preserve their native culture. Many different nationalities and ethnic

¹⁴ <http://www.a history of immigration laws 7/2004>, May 2005.

¹⁵ Ian A. Nielsen, ***Immigration and the American Experience. Race and Ethnic Relations***, 4th edition, 1994/1995, p. 210.

¹⁶ ***Ibidem***.

¹⁷ Maria Hsia Chang, ***Multiculturalism, Immigration and Aztlan***, 6/10/1998, 29/8/2005.

groups that immigrated to America have been quickly assimilated. They have largely lost or intentionally given up many of those specific markers, which would make them different from their neighbours. This process is called assimilation or „Americanisation” - becoming thus part of the ***Melting Pot***. This has characterized the immigrant experience in the American History.¹⁸

There is a problem when mentioning the metaphor of ***Melting Pot***, because everyone that considers himself a nationalist would believe that they are to be completely dependent in the American culture. ***The Melting Pot*** is a metaphor for the way in which heterogeneous societies develop, in which the ingredients in the pot, people of different backgrounds and religions etc. are processed until they lose their discrete identities and yield a final product of uniform consistency and flavour, but which is quite different from the original inputs.

Negative aspects of the ***Melting Pot***. Idea of Assimilation can have negative implications for minority or native cultures, in that after assimilation the distinctive features of the minority or native culture will be minimized and may disappear altogether. This is especially true in situations where institutions of the dominant culture initiate programs to assimilate or integrate minority cultures. With assimilation, immigrants lose their original cultural and often linguistic identity and so do their children. Immigrants who fled persecution or a country devastated by war were historically resilient to abandoning their heritage once they had settled in a new country. Assimilation can also be forced, as well as voluntary.¹⁹

How can the idea of ***Melting Pot*** be described and what does it imply in reality?

The term ***Melting Pot*** implies the absorption of disparate cultures into a new or hybrid culture. It implies the loss of cultural identity or ethnic uniqueness. At one time this may have been the *American Ideal*,²⁰ but today this ideal has been replaced with the concept of *cultural*

¹⁸ Ian A. Nielsen, *op. cit.*, p. 30-40, 50-57, 169-173.

¹⁹ Maria Hsia Chang, *op. cit.*

²⁰ Joseph M. Laufer, ***Beyond Traditional Boundaries: A Cross-Cultural Study of the Meaning of the Quincentenary***, 10/10/2005.

diversity. There is increasing emphasis on the preservation of cultural and ethnic identity, while at the same time becoming a part of the making of American society. How do we describe this? Some use the analogy of a mosaic, where each stone is unique and maintains its identity, while blending to form a larger, integrated and harmonious composite. Another acceptable analogy to the fabric of America is that of the *Patchwork quilt*.

In fact, America has always been considered a **Melting Pot** of Cultures, but is it really a Melting Pot? Do all the immigrants get assimilated in the USA?

People had always said that the USA was a **Melting Pot** of Cultures, where they could find different cultures, homes, and it belonged to every culture, to every home and every type of respect equally. But it is not true, now they are having a categorizing America by the prudish hand of man and for narrow-minded speakers. The title **Melting Pot** in New York has resulted to be a misleading term, because the immigrants have not melted in the mass and this mid century it has been shown that they want to rule America and the other countries through American strength.

Apart from the **Melting Pot** metaphor, there is another theory which refers to the American society. That is the **Salad Bowl** metaphor. It is referred to the fact that not all the immigrants in the USA have reached to be completely assimilated in the US culture then there is another metaphor used to describe the US society. It is important to consider when this metaphor started to generate and when it is used. America was traditionally called a **Melting Pot**, which was a pretty good metaphor and the foundation of a national mythology to encourage assimilation by new immigrants. Then multiculturalists came along with their **Salad Bowl** metaphor and things have never been the same. The **Salad Bowl** concept has been pushed hardest and most smugly by Canadians. The trouble with the **Salad Bowl** metaphor is that, in a tossed salad, the individual ingredients all retain too much of their individual character.²¹

The implementation of these metaphors into the American society has replaced each other. Thus, the American society has been time to time

²¹ http://discardedlies.com/entries/2005/05/where_are_your_grand_parents_from.php

a Melting Pot and a Salad Bowl. At present, the Americans do not believe anymore in the idea of Melting Pot theory and in a survey done to the Americans there has come out that only 20% believe that America is still a Melting Pot, whereas 60% believe that immigration is bad and the other part believes that immigrants wind up on welfare.²²

The Albanian Case in the frame of the Melting Pot and Salad Bowl metaphor in the USA and their impact

The Albanian immigrants in the USA are one of the last waves. Heading to the USA for better opportunities, the Albanian immigrants have attempted and have succeeded in being assimilated more than the other nationalities.

The Albanians' assimilation degree, as well as their contribution in the USA, is closely linked to their period of immigration as well as their reasons. Therefore, the first wave of Albanian immigration mainly brought people who immigrated because of political reasons. As a result, the contribution for Albania was more on the political side. Since the beginnings of Albanian immigration there is a strong desire of the Albanian immigrants to create the associations and to contribute to the development of Albania, thus there is the creation of the associations as *Vatra* (The Ingle), *Dielli* (The Sun), *Miqtë Amerikanë të Shqipërisë* (Albania's American Friends) in order that the Albanians could be known everywhere in the world and in order that the Albanian people could get an education in the American environment.²³ The main contribution of these associations was based on the political aspect and thus these Albanians tried to help Albania from distance. As far as the assimilation of these people it is to be considered that they tried to make a mixture of the two cultures but their contribution was always more for Albania rather than for America.

Another group of people who have immigrated in America is composed by the Albanians of Kosovo. They have settled in America being pushed by war and persecution and as such their contribution was on the war and on the development of Kosovo also on supporting financially the war and the Kosovars who could not escape war. Even

²² Ian A. Nielsen, *op. cit.*, p. 30-40, 50-57, 169-173.

²³ Valentina Duka, *op. cit.*, p. 23-47.

these Albanians of Kosovo have created their groups known as the Diaspora. „It has always been a dilemma if immigration is always a mean phenomenon or it has its own pros and cons.”²⁴ As far as the Albanian Diaspora is concerned, they have always tried to give their best in order that they can contribute to the development of Albania and to Kosovo’s question. Not only this but immigrants remain a source of the incomes of their relatives in Albania. As far as the incomes in Albania in the period when immigrants come, there is a rise of the value of the Albanian currency of money and of the well being of the Albanians. As the years have passed and the Albanian regime has changed and even the lives of the Albanians have changed. Now, the Albanians are freer from the previous regime and now they can communicate with their relatives in USA that are part of the Diaspora. This means that now the Albanians living in USA can send more incomes or goods to their relatives without fearing the persecution from the communist regime.²⁵

The other group of immigrants who headed for America was pushed by economic reasons and this group is the biggest compared to the others. What is important to be stressed is that the desire of these immigrants in the USA to return to Albania is lower than compared to the number of Albanians who return from the other countries, as Italy, where they have been immigrating from 1991. This because of the fact that they feel themselves better in the USA.²⁶ The matter is that the majority of the Albanians who headed for America were the men of the family and there they decided to settle together on a specific area and they even shared the same house or the same room, which were really in poor conditions that they were lightened with only one lamp in the living room and the other rooms were dark and moreover wet, that created them some health problems. At the beginning, it was really difficult for the Albanians to adapt to the American lifestyle and thus they decided to share the same house and, moreover, they had the same way of organizing their life in the target country. They started to live in a big number in a house and the older of all was the one who managed their lives there.

²⁴ Hivzi Islami, *Rrjedha Demokratike Shqiptare* (The Albanian Democratic Onflow), Dukagjini, Pejë, 1994, p. 209-212.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ Elez Biberaj, *op. cit.*, p. 105-108.

Some people claimed at the beginning „*This is not our home and we do not want to adapt to their lifestyle*”²⁷ and the way they started to live, a big number of immigrants in one house, was to remind them about Albania and they used to claim that „*mentally they were in Albania and physically in America.*”²⁸ This meant that they were not so apt to be assimilated in the American society. But the latest Albanian immigrants who enter the USA through Green Card Lottery are more apt to be assimilated.

This phenomenon was more evident in the last years when the US government applied the Green Card Lottery aiming at Creating Diversity, meaning countries that had less immigrants in the USA have been given priority through the Green Card Lottery. Consequently, more people have been accepted in the USA from these countries. One of these countries has been even Albania. Only in 2003 have been naturalized 2284 Albanians and in 2004 have been naturalized in the USA 3324 Albanians, all these in different states of America, which means that the number of Albanian immigrants naturalized in USA is growing day by day. Not only this but also they have been favoured more than the other groups of immigrants and in 2003 have become Legal Residents 3362 Albanians, in 2004, 3834 Albanian immigrants have become Legal Residents in USA, thus the number grows with the passing of the years.²⁹ Immediately landing in the USA they embarked on the way to assimilate to the US culture, forgetting the Albanian language as well, not mentioning the customs.

Needs to be stressed the huge economic profit the Americans did from the Albanians' work. They were paid only 3-10 dollars per week so nearly 30 dollars per month in the majority of the cases and they had to work 10-12 hours a day to get this amount of money, still this was not a problem for the Albanians as they were used to work really hard in their country. The matter is that they were not treated fairly and they worked for poor salaries, which created them a problem with the natives, as they did not agree to work with so low salaries.³⁰ The US economy profited a lot from the taxation of the companies and the other taxes that the

²⁷ Valentina Duka, *op. cit.*, p. 23.

²⁸ *Ibidem.*

²⁹ Barjaba Kosta, *op. cit.*

³⁰ Valentina Duka, *op. cit.*, p. 16.

Albanians used to pay. This brought an increase in the American economy, which would still go higher as the Albanians started to create their businesses in America, which would mean more taxes to be paid for the government. The Albanians started to collect their money and tried to open their businesses there. In a short period of time - of 6-7 - years some wise Albanians understood the secret of a great economy that would offer them more opportunities. So they started to get engaged with trading of the fruit and then by opening their restaurants. According to **Kombi** (The Nation) newspaper, until November 1907, the Albanians of Boston, who were 700 people had in their property 8-10 fruit shops. The same thing happened even with the Albanians of Worcester and Jamestown. Again according to **Kombi** (The Nation) newspaper in the end of 1907 there were Albanians in 12 states and they owned 6 restaurants, and lots of other fruit shops. What is typical of these Albanians is the names of these restaurants. They were mainly Albanian names as „Scanderbeg”, „Ballkan” (The Balkans), „Tomorri” (Tomorr), „Ylli i Shqipërisë” (The Star of Albania), and these entire restaurants were advertised in different magazines and newspapers and were mainly situated in Massachusetts, Jamestown and Boston.³¹

Despite that huge assimilation, there are particular zones in the USA where the Albanians have remained a Salad Bowl theory. The Albanian immigrants in these American zones are organized in communities and they are also organized in clubs, societies, and associations without caring about the religion and the region they come from. All these Albanians part of these clubs are interested in Kosovo's question and in the democratisation of Albania.³² Therefore, we cannot fully claim that Albanians have become part of the **Melting Pot** because still there do exist some Albanians who try to preserve some Albanian cultural features. So there is a small town in the South-West of Fredonia, it is called Jamestown and there it still exists the second Albanian Orthodox Church, founded by F. Noli in 1911, after the church of Boston. F. Noli held his first mess in Albanian language. The messes in this church had turned to be held in English but also they incorporated Albanian words. What was unusual is the tradition that is being preserved

³¹ **Ibidem**, p. 19.

³² **Ibidem**, p. 23-45.

in this town, where the lunch in the church' environment once in two weeks was organized with Albanian dishes, when all the Korça women, immigrated in USA, used to bring different dishes they cooked in their houses, as pies or whatever Albanian traditional food.³³

Nowdays as well, there are Albanians who still are not completely assimilated and thus in Jamestown, in the South-West of Fredonia, the Albanians we can meet there have a clear Albanian and their appearance is similar to the image of Albanian women, they had saved the Albanian language, customs, but they did not wear in black as in Albania, even though they were mourning. Not far from the centre of the town there is the Albanian market, and also there exists a boulevard called „Albanians' Boulevard” where there were many Albanians that practised the walk which has been and is still traditional in some towns of Albania, and Albanian language is used in every moment. The older Albanian immigrants feared that they could be assimilated because the other communities were becoming stronger, while the young had moved toward New York, which shows that the Albanians always look for the best in every country they live in.³⁴ The matter is that Albanians in some specific areas are trying to show that they exist in USA and they are even organizing a parade. Mayor Michael Bloomberg has admitted that the Albanian-American community activists say they are stepping forward Preparations to start a New York National Albanian Parade tradition in 2006. The issue no longer is if, but when the Albanian Day Parade takes place.³⁵

A part from the USA having profitted by the Albanians and of heir homecountry as well, profit. This is made possible by the remittances sent to their families. According to a study done by the EU, „*the contribution given by the immigrants in the development of Albania is seen in the incomes they send to their families, which is considered to be twice higher than the incomes given to the developing countries by the EU or other organizations.*”³⁶

³³Vilma Tafani, *Shqipëria dhe Elbasani në Syrin e Udhëtarëve të Huaj* (Albania and Elbasan in the Sight of the Foreigners), Sejko, Elbasan, 2003, p. 10-12.

³⁴ *Ibidem*, p. 12.

³⁵ Anna Kohen, *New York: Albanian Day Parade*, June 19, 2005.

³⁶ <http://www.europa.admin.ch/eu/expl/uebersicht/e/>

So, it is important to be considered that not only do the immigrants' families profit from the remittances of these immigrants, but also the Albanian economy does profit. In a press conference, the ex-Minister of Economics, Mr. Arben Malaj, stated clearly that the Albanian currency is continuing to be stable because of the great important contribution of immigrants in incomes that tents to be quite \$ 700 millions per year.³⁷

Immigration is considered to be one of the main incomes for the Albanian economy and according to a survey: *„Almost 82 per cent of the immigrants send their remittances to support their households of relatives at home. During 2002 they have sent an average of 2705 euro to Albania. The majority or 71.3 per cent of them send their remittances to parents, 27.1 per cent send them to wives and children and 13.3 per cent send them to brothers and sisters. When immigrants take their relatives with them in the host country, remittances sent home highly decrease. According to the survey, immigrants who have their wives and children in their own country send an average of 3792 euro a year. Whereas immigrants who have only their parents in the country send 2174 euro per year. Immigrants who have their wives and children left in their own country send more remittances than those who have only their parents. In this way, the tendency of taking wives and children with them in the foreign country would decrease the quantity of remittances they send home. Consequently, the graph of remittances will begin to go down.”*³⁸ This justifies the tendency of the Albanian immigrants to have their families in the host country, which is an advantage for them but a disadvantage for the Albanian economy and businesses as the majority of these remittances go to buy food, furnitures and other stuff to make their livings, which is considered a growth in nussiness and, as a result, it brings even the increase of the GDP. A percentage of these remittances goes even to fill the deficit of the GDP. It is to be stressed that the majority of the remittances that come to Albania from immigration is mainly from the immigrants who live in USA.

³⁷ <http://www.minfin.gov.al>, April 15, 2006.

³⁸ Research Report commissioned by UNDP and SOROS Foundation „The Encouragement of Social-Economic Development in Relation to the Growth of the Role of the Remittances,” by dr. Ilir Gedeshi (CESS), prof. Hekuran Mara (CESS), M. Sc. Xhilda Preni (CESS), August 2003.

Not only do businesses profit from the immigrants' remittances but also tourism. This is because the international migration contributes to the development of tourism in Albania. The majority of the immigrants spend their summer vacations or New Year's Holidays in their birth country, together with their families or relatives. According to the survey, „during 2002, 76.2 percent of them, returned for vacations. During their stay in their country for vacations, they have spent on average 931 euro.”³⁹ This expenditure makes up one of the pushing factors for the progressive increase of the touristic revenues in Albania.⁴⁰ The progressive role of migration in the development of this sector in the long run shall be conditioned by the quality of touristic supply and the maintenance of the links with the country of birth.

Conclusions

To sum up, though the Albanians were one of the last waves of immigrants in the USA because they had previously headed towards countries that border Albania, still the Albanians in the USA have been and still are in high quotas, which are always lower than the immigrants of other nationalities and for this reason they are favoured by one of the laws of the US constitution that aims in creating diversity. The reasons for Albanians to immigrate in USA have developed with the course of time. Not only this but the Albanians have been are still more apt to be part of the *Melting Pot* of Cultures, but they remain part of the *Salad Bowl* when they are at their home. Though immigrants are trying to be assimilated and at the same time try to maintain some of the national features, still there is an increase in the number of people who head for America to join their families and relatives. Immigration is a profit for individuals, who try to reach better standards of living, but at the same time it is a profit even for their families in their country and moreover it becomes an important component for the economy of their country, precisely for the Albanian economy as it influences businesses, tourism and the system of banks. The tendency of the immigrants to have all their family members in the host country will become a problem for the Albanian economy as it is always losing people's potential.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ Report of the Bank of Albania, 2003.

NOTE DE LECTURĂ

Vasile A. Deac, *Conservarea colecțiilor infodocumentare din biblioteci, muzee și arhive. Simptomatologia complexului de degradare*, București, Editura Centrului de Pregătire Profesională în Cultură, 2009, 196 p.

Apărută sub egida Centrului de Pregătire Profesională în Cultură, *Conservarea colecțiilor infodocumentare din biblioteci, muzee și arhive. Simptomatologia complexului de degradare* a autorului Vasile A. Deac se dorește a fi o temă propusă spre analiză, care se adresează în special

studentilor și cadrelor didactice cu specializarea în Biblioteconomie, Bibliologie și știința informării, Muzeografie, Arhivistică, dar și personalului responsabil cu gestionarea și păstrarea în condiții optime a colecțiilor infodocumentare.

Investigațiile privind starea de conservare a documentelor capătă conotații științifice moderne, conturate în funcție de ofertele și tendințele momentului, spre o mai bună cunoaștere a viitorului - o temă generoasă în module și ipoteze analitice, ce poate oferi soluții și idei benefice pentru politicile și strategiile de protecție (conservare, prezervare și restaurare) ale spațiilor și colecțiilor din biblioteci, muzee și arhive.

Din investigațiile efectuate pe structura fizică și chimică aflăm posibilitatea tehnică de descifrare (decriptare) a simptomelor ascunse și vizibile care, acumulate și studiate în relația cauze-efecte, concură la dezvoltarea unei științe: *Simptomatologia bolilor (degradărilor) colecțiilor*.

Studiul relațional al factorilor care produc degradarea, deteriorarea, corodarea colecțiilor infodocumentare și structura morfologică a suporturilor materiale oferă multe informații care așteaptă să fie decriptate.

Descifrând tiparele intime, specifice proceselor criptice, nevăzute și nebănuite nici măcar de ochiul format al expertului conservator, specialistul investigator elimină o barieră dintre două lumi aparținând

aceluiși ecosistem antropic, descoperind procese și fenomene altădată interzise ochiului specialistului.

Noțiunile generale cuprinse în primul capitol al studiului privind conservarea infodocumentelor atrag atenția asupra elementului tehnic sau infrastructurii tehnice, a conservării și restaurării, care reprezintă veriga tehnică fundamentală utilizată în proiectarea sistemelor operaționale din laborator prin faptul că dezvoltă logica tehnică și metodologică operabilă, atât în procesele de investigare, cât și de evidențiere a cauzelor și efectelor complexului de deteriorare cu mai mulți factori.

În teoria, dar și în practica conservării colecțiilor, apar două concepte moderne de investigație și intervenție: *conservarea preventivă* (ansamblul activităților care se aplică pentru prevenirea apariției și răspândirii degradării colecțiilor) și *conservarea curativă*. Aceste două concepte vor constitui instrumente de lucru utile pentru specialistul protecționist, care se completează fără să se excludă, mai ales în condițiile prezenței unui complex de degradare cu mai mulți factori.

În alegerea unui sistem de intervenție adaptat particularităților morfologice ale documentului, accentul trebuie pus pe justetea echilibrului între sistemul preventiv și cel curativ de intervenție, mai cu seamă pe metodele preventive (monitorizarea și dirijarea microclimatului, igienizarea spațiilor de bibliotecă, muzeu sau arhivă și punerea la punct a unui program de multiplicare pentru infodocumentele cele mai consultate). Pe parcursul operațiunilor specifice de conservare sunt necesare informații și deprinderi multidisciplinare: tehnici de legare și restaurare, chimia hârtiei, chimia suporturilor, materiale anorganice, biodegradările specifice documentelor clasice sau numeric electronice, tehnici de macroscopie.

Restaurarea va reprezenta un segment foarte important de protecție a colecțiilor, prin care se va urmări, în final, refacerea structurii materiale și a informației, prin parcurgerea unui complex de intervenții „*de chirurgie papetară*,” respectându-se normele de restaurare elaborate de către specialiști: principiul „*primum non nocere*,” respectarea integrității documentului - intervenția nu trebuie să înlăture folosirea unor materiale similare celor originale, folosirea de substanțe și materiale reversibile, lizibilitatea intervenției (toate intervențiile pe document să fie sesizabile direct sau cu ajutorul documentației).

Analizând totalitatea pierderilor posibile în procesul de conservare și prezervare a colecțiilor, pot fi identificate și cuantificate două mari categorii de pierderi: cele cantitative și cele calitative iar, în ceea ce privește natura pierderilor calitative în colecții, autorul evidențiază încadrarea în această grupă a factorilor biologici, chimici și fizici.

Vasile Deac propune o trecere simptomatologică în revistă a efectelor de degradare induse de agenții fizici atât asupra documentelor, cât și asupra spațiilor care le depozitează. Principalele efecte investigate în colecții ar consta în modificările dimensionale ale materialelor organice, dilatarea, contractarea, rigidizarea și pierderea elasticității hârtiei, modificări ale proprietății fizice ce afectează rezistența și elasticitatea materialelor organice, producerea degradărilor fotochimice în spații de bibliotecă, muzee, arhive insalubre datorită infiltrației și umidității ascensionale. Procesele fizice, cum ar fi de exemplu absorbția sau desorbția, exercită o acțiune fizică puternică asupra stabilității și a proprietății fizice a materialelor de natură organică. Studiul pe mai mulți factori privind dimensiunea unor populații de ciuperci, bacterii, insecte din colecțiile și spațiile din biblioteci, arhive, muzee evidențiate în capitolul al VII-lea este rezultanta acțiunii factorilor care influențează favorabil mărimea populației (factori de creștere) și a factorilor nefavorabili (rezistența mediului).

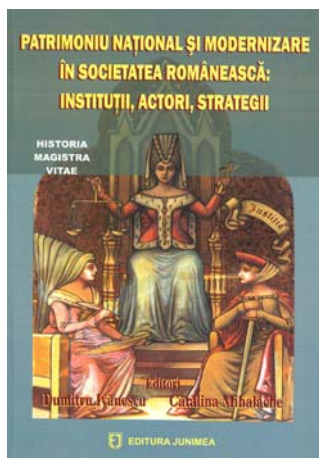
Pentru studiile fundamentale și aplicative de biblioentologie, dar și pentru studiile de patologie a colecțiilor, cunoașterea și aprofundarea factorilor de creștere abiotici și biotici, precum și a factorilor inhibitori - de intervenție și eradicare, reprezintă dimensiunea științifică de interes pentru cercetările fundamentale și aplicative. Studiile în acest sens oferă instrumente de lucru utile privind paleta intervențiilor de protecție a colecțiilor în condițiile prezenței macro și micro organismelor specifice. Cele două studii prezentate de autor reflectă, în două ipostaze diferite, impactul organismelor biologice atunci când condițiile abiotice și biotice sunt favorabile, impact cuantificat prin degradările calitative produse în structura morfologică. Într-un concept modern de profilaxie, studiile propuse reprezintă suportul analitic esențial, necesar elaborării și aplicării metodologiilor de investigare a stării de conservare și igienizare, etapă fundamentală în structurarea sistemului. Infestarea colecțiilor și a spațiilor

de depozitare, prin aspectul pierderilor pricinuite de familiile de insecte și nu numai, implică și alte domenii de mare importanță cum ar fi: controlul sanitar, industria produselor chimice. De aceea, publicațiile de specialitate atât în domeniul entomologiei aplicate, cât și cele ale chimiei biologice, medicinei, biologiei și ecologiei sunt consacrate aspectelor variate ale infestării colecțiilor și spațiilor.

Un aspect fundamental în cercetările de investigare a stării de conservare și igienizare a fondului general de infodocumente îl reprezintă determinarea infestărilor vizibile sau ascunse ale acestora. Acest segment profesional revine în totalitate investigatorului, care, printr-o mare varietate de tehnici și procedee, mai mult sau mai puțin precise, determină prezența infestării și nivelul acesteia. Prezentarea simptomelor de biodegradare induse de fauna insectelor și rozătoarelor din spațiile bibliotecilor, muzeelor sau arhivelor oferă informații fundamentale privind: procedeul utilizat, depistarea infestărilor vizibile sau nu, gravitatea atacului pe diferitele suporturi materiale, precum și prezentarea cauzelor și efectelor acestora.

Ramona Dragomir
Biblioteca Județeană Mureș

Patrimoniul național și modernizare în societatea românească: instituții, actori, strategii, Iași, Editura Junimea, 2009, 338 p.

Apărută în anul 2009, la Iași, sub egida Institutului de Istorie „A. D. Xenopol” al Academiei Române, lucrarea de față urmărește istoria definirii patrimoniului național în societatea românească de ieri și de azi, autorii reuniți în acest volum reușind să surprindă un număr semnificativ de ipostaze - adesea inedite - ale patrimonializării.

Studiile lor cuprind investigații asupra unor obiecte de patrimoniu actuale (edificii și monumente), asupra unor autori de valori patrimoniale, asupra unor pionieri ai conștiinței

identitare sau a unor mari istorici. Cel mai bun exemplu, în acest sens, îl constituie unul dintre marii reprezentanți ai picturii românești din prima jumătate de secol XX: Iosif Iser care, alături de N. Tonitza, N. Grigorescu, Șt. Luchian etc., au atins în opera lui o fază de maturitate deplină, expunând viziunea tradiționalistă a artei românești, dar și influențele curentelor noi din arta europeană.

Analizând în ansamblu grafica politicii lui Iser (1905-1916), se observă faptul că aceasta depășește limitele obișnuite ale satirei; se caracterizează prin umor fin, în măsura în care acesta este o armă împotriva protipendadei. Ceea ce impresionează este îmbinarea dintre conținutul de idei și caracterul acut al imaginii. Ideile nu sunt forțate, ci rezultă firesc din exprimarea plastică a subiectului, o grafică mult studiată și publicată în numeroasele articole referitoare la această etapă din activitatea artistului, insistându-se pe cele cu temă acut protestară.

Cele mai surprinzătoare contribuții din acest volum sunt studiile dedicate dreptului patrimonial premodern din Țările Române, poliției politice din România postbelică și estetismului din reprezentările patrimoniale. Primul analizează cu multă acribie valorile primare ale termenului *patrimoniu* - de proprietate moștenită -, referindu-se la actul de ctitorire și la dreptul de patronat care guvernau mai ales bunurile bisericesti. Cel de al doilea ne oferă o analiză laborioasă a sistemelor de arhivare a informației de către cel mai de temut organ al represiunii comuniste, redimensionând sensul, aparent inocent, al unei instituții dedicate conservării documentelor. Dacă arhiva a însemnat o metodă de exercitare efectivă a puterii, avem un motiv în plus să înțelegem consecințele exercițiului de luare în evidență, de „tezurizare” a vieții fiecăruia de către un regim totalitar.

Fără îndoială, tematica propusă în acest volum este virtual inepuizabilă, ca și opțiunile autorilor sau preferințele cititorilor.

Cunoscută fiind importanța legislației bizantine în spațiul românesc, dreptul de ctitorire s-a bucurat de o atenție specială din partea cercetătorilor. Din acest punct de vedere, cercetătorii au fost mai puțin preocupați să urmărească dacă, și în ce măsură, viața religioasă sau socială a românilor a fost influențată sau nu de dreptul de patronat în spațiul public. Acest lucru a fost cauzat și de lipsa posibilităților de documentare.

Unii istorici au semnalat faptul că, în Transilvania, dreptul românilor de ctitorire a fost totuși influențat de așa-numitul drept de patronat existent în regatul Ungariei. Doar Dimitrie Dan a realizat un studiu referitor la acest drept de patronat, așa cum se manifesta acesta în Bucovina, considerându-l însă ca fiind unul identic cu cel bizantin. Potrivit acestuia, toți cei care ridicau, înnoiau și înzestrau așezăminte bisericesti cu bunuri dobândeau calitatea de ctitori.

Urmărind evoluția moșiilor mănăstirești din Moldova medievală, din documentele diplomatice se remarcă faptul că actul de ctitorire din această țară nu a stat doar sub semnul legislației bizantine existente, așa cum s-a crezut până acum. Aceste trăsături se constată în spațiul dintre Carpați și Nistru, mai ales în perioada de început a statului, când domnii și boierii aveau mai multe drepturi față de mănăstirile și bisericile aflate pe domeniile lor decât cele oferite de către dreptul de ctitorire bizantin.

Disputele politice legate de participarea României la expozițiile universale de la Paris după ce statului român i s-a oferit, pentru prima dată, posibilitatea de a participa cu un pavilion propriu la o expoziție - grație intervenției împăratului Napoleon și relației speciale pe care acesta o avea cu șeful statului român - constituie o altă temă, propusă spre discuție de către Liviu Brătescu. În 1898, România ajungea ea însăși gazda unor expoziții internaționale în domeniul artelor. Inițial preocupată să modifice statutul juridic internațional al României, elita politică românească depunea, odată cu aducerea lui Carol I, un efort constant pentru formarea unei imagini externe avantajoase. Modalitățile avute în vedere pentru realizarea obiectivului au fost diverse, plecând de la stabilirea unor contacte cu personalități ale vieții publice occidentale până la participarea la unele evenimente internaționale de tipul acestor expoziții universale.

Dincolo de contestațiile politice existente la sfârșitul secolului al XIX-lea, decizia de a participa la expozițiile de la Paris avea să contribuie la o revigorare a vieții politice românești.

Pentru a fi într-o perfectă concordanță cu tematica propusă, evidențele securității din anii '50 și constituirea arhivei internaționale reprezintă un subiect ce completează suita de teme abordate și înglobate în acest volum. Sistemele de evidență și arhivă au suferit schimbări majore după 1945, când s-a renunțat la logistica ce asigura o deplină conspirativitate, atât în privința agenților și lucrătorilor operativi din

cadrul serviciului secret, cât și al persoanelor considerate obiective de urmărire sau supraveghere.

Din acest motiv, evidențele Securității pot fi mult mai ușor reconstituite decât cele ale serviciilor de informații interbelice. O cauză pentru care guvernarea comunistă au menținut activi o serie de agenți ai serviciilor în primii ani de după cucerirea puterii s-a datorat dificultății imense de dinaintea datei de 23 august 1944 în ceea ce privește mediile comuniste și cele legionare. Din anii 1948 până în 1971, evidența, păstrarea și conservarea documentelor au fost încredințate Serviciului „C,” care coordona activitatea de evidență centralizată și arhiva Ministerului Afacerilor Interne, precum și a secțiilor corespondente din cadrul direcțiilor regionale.

Ramona Dragomir
Biblioteca Județeană Mureș

Dan Berindei, *Potrete istorice ale românilor. Domni, regi, eroi, cărturari, oameni politici, literați*, București, Editura Compania, 2009, 344 p.

Ceea ce propune Dan Berindei în cartea *Portrete istorice ale românilor. Domni, regi, eroi, cărturari, oameni politici, literați* este un șir de modele umane: „Românii de azi să-și fi pierdut încrederea în românitare?” se întrebă retoric autorul. „Cu siguranță, nu. Îndură, în schimb, un serios asalt propagandistic menit să-i destabilizeze și să le revizuiască istoria, relativizând până la anulare meritele a sute de ani de efort pentru clădirea ființei naționale.” Conceptul de românitare stă în centrul acestei viziuni, în care ființa națională ar fi destabilizată printr-un asalt propagandistic cu efecte în regândirea trecutului.

Obsesia exemplarității îl împiedică pe autor să le dea viață personajelor adăugând și notele mai puțin elogioase la

care l-ar fi îndreptățit informația existentă. Nimic despre cruzimile ștefaniene împotriva inamicilor săi din Țara Românească, nici despre longevitatea „viziratului” brătienesc, deloc inocentă. Este o carte scrisă lejer, cu o religiozitate evidentă față de icoanele din panteonul național și, totodată, față de câțiva cvasianonimi (Gheorghe Bezviconi - „înzestratul genealogist autodidact,” Mircea Mălăeru - „neobosit conducător al țărănimii muntene”). Dincolo de toate acestea, rămâne atracția resimțită de autor în fața genului portretistic pentru care manifestă o fascinație, chiar dacă nu posedă și o înzestrare pe măsură. *„Portretele dau viață cursului general al devenirii - se spune, într-o logică răsturnată, căci nu portretele, ci personajele portretizate sunt subiecții istoriei și nu ei dau viață devenirii, ci devenirea este însăși viața lor -, îl însuflețesc, îl colorează, îl umanizează într-un fel.”*

În volumul *Portrete istorice ale românilor. Domni, regi, eroi, cărturari, oameni politici, literați*, istoricul și academicianul Dan Berindei încearcă să retraseze portretele unor mari personalități ale istoriei politice sau culturale ale poporului român. Categoriile în preajma căreia se leagă cartea sunt cele enunțate în subtitlu, trecând peste o foarte succintă enumerare a portretelor domnitorilor, regilor /reginelor, oamenilor politici reprezentativi în epoca modernă și contemporană. Alegerea lor este previzibilă. Dan Berindei evită cu diplomație să realizeze medalioanele unor personalități controversate din istoria României, pentru a nu „*da apă la moară*” demitizanților față de care poartă „*un mic război personal*” încă din textul de pe coperta 4, unde afirmă că „*românii îndură astăzi un serios asalt propagandistic menit a-i destabiliza și a le revizui istoria, relativizând până la anulare meritele a sute de ani de efort pentru clădirea ființei naționale.*” Nu regăsim nici figurile lui Codreanu, Sima, Antonescu, nici pe cele ale lui Gheorghiu-Dej, Ceaușescu, dar nici pe cele ale unor mari oameni de litere, esențiali culturii române contemporane din secolul trecut, nu-i regăsim pe Eliade, Cioran, Noica sau Ionesco.

Prin intermediul acestui volum, autorul a încercat să pună la dispoziția cititorului o imagine a devenirii istorice prin oameni de seamă, cei care se găsesc totdeauna în primele rânduri ale marșului umanității și al națiunilor. Portretele din volum sunt menite să deschidă ferestre către timpurile trecute. Autorul precizează că prin personalități ne putem apropia mai pe înțeles de evenimentele istorice, putem pricepe mai ușor țesăturile complicate ale evoluției noastre.

În urmă cu opt ani, a apărut prima ediție a acestei cărți, sub titlul *Portrete istorice*. Față de ediția anterioară, în actualul volum autorul s-a oprit asupra personalităților românești. A adăugat 12 portrete la cele din ediția anterioară, a revizuit unele dintre cele deja existente. Unele portrete sunt simple eseuri, altele au la bază un amplu studiu. „În cazul celor pe care i-am întâlnit în cursul vieții, am introdus și amintiri personale.”

Cartea se adresează oricui dorește să se apropie de figuri marcante ale trecutului, dar mai ales profesorilor și tinerilor, prin diminuarea treptată a învățământului istoriei și a contactului cu disciplinele umaniste. Ei sunt cei dintâi care au nevoie de exemple, de modele pentru a acționa, în condiții diferite și într-o altă epocă istorică.

„În acest volum, istoricul Dan Berindei a construit Palatul istoriei românilor din opt etaje, conținând 63 de încăperi. În fiecare încăpere, ghidul neobosit se oprește și explică pe-nțeleș cine este locatarul, ce-a făcut bun de-a lungul vieții, cum îi era firea și de ce merită un loc în Palat.” (Cristina Diac, *Jurnalul Național*)

Alina Dorina Fokt
Biblioteca Județeană Mureș

**Adrian Majuru, *Destin valah în ilustrații și 101 texticulețe*, Pitești,
Editura Paralela 45, 2009, 296 p.**

Adrian Majuru (n. 1968) este licențiat în istorie al Universității București (1997), unde și-a luat de altfel masteratul (1998) și își pregătește, începând cu anul 2000, doctoratul în domeniul geografiei umane. Din 1998 este cercetător în cadrul Departamentului de Istorie Modernă al Muzeului Municipiului București și muzeograf coordonator la Muzeul de Artă Populară „Dr. Nicolae Minovici.” A participat la numeroase colocvii și seminarii de istorie, antropologie, etnografie și folclor. A publicat articole, cronici, recenzii ale căror teme predilecte sunt colecțiile muzeale ale capitalei, istoria mentalităților și a minorităților din Bucureștiul aflat între Orient și chemarea Occidentului.

Adrian Majuru este un istoric care se preocupă de multă vreme de antropologia culturală și de istoria Bucureștilor. În *Ziarul de Duminică*

susține, de mai mulți ani, o rubrică în care compară tarele vechi ale societății românești cu cele de astăzi. Cititorul constată cu stupeoare că aproape nimic nu s-a schimbat, în materie de mentalitate, vreme de mai bine de un secol. De curând, Adrian Majuru a publicat și o carte despre mentalitățile valahe.

Destin valah în ilustrații și 101 texticulețe este o antologie de texte publicate de autor în diferite ziare și reviste în ultimii ani - *Ziarul de Duminică, Adevărul literar și artistic, Adevărul, Altitudini* -, împărțite în trei mari capitole: peisajul, oamenii, destinul.

Textele sunt „*la frontiera istoriei,*” adică fac, de regulă, comparații între situații vechi și situații de azi, constatând că mai nimic nu s-a schimbat și că multe dintre relele, viciile, nenorocirile de care ne plângem,

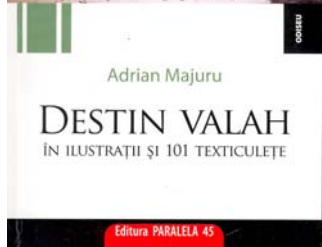

ne vin din timpuri vechi și n-am făcut nimic să le abandonăm.

În articolele sale, Adrian Majuru schițează „eroii” regresului social. Aceștia sunt:

1. *Obedientul*. Obedienții sunt categoria socială care poate fi asimilată sclavilor deși, spre deosebire de sclavi, ei nu vor deveni niciodată liberi, în sensul că nu-și doresc niciodată libertatea. „*Se atașează, cu fidelitate de cățeluș, de orice patron care le poate oferi puterea de a fi meschini cu cei superiori intelectual. Îi regăsim în orice instituție bugetară, prelungind formalismul birocratic până la extrem și ignorând întotdeauna fondul problemelor. Sunt monștrii amănunțelor birocratice; chițibușari ai mediocrității exacerbate, ratați intelectual și sentimental; oameni fără biografie interioară.*” Îi aflăm servili până la silă în fața patronului, care le indică teme de activitate și de existență. Obedienții se desculță tot timpul. Devin firi atroce cu omul sensibil, delicat, care nu are tupeul vulgarului de a se afirma, și astfel își satisfac meschina plăcere de a bloca proiectele unor oameni talentați care ar putea să umple marile goluri ale culturii române.

2. *Mârlanul aflat la putere*. Mârlanul aflat la putere nu numai că ține România în loc, dar o și ajută să regreseze. El chiar are sentimentul că reprezintă elita datorită avantajelor materiale pe care le are, iar, din nefericire, în epoca noastră singurul etalon de evaluare este banul. Numai

că acest instrument, care a clădit și renașterea italiană, la noi este nerodnic cultural, fiindcă *mârlanul la putere* are două slăbiciuni: meciul de fotbal și cântăreața de muzică ușoară, adesea lipsită de voce.

3. *Directoruțu sau personalitatea diminuată*. Personalitatea diminuată onomastic și profesional deopotrivă reprezintă acel tip de om care devine fără să știe, „*ceea ce a refuzat să facă în viață*.” Personalitatea diminuată aflată în funcție decizională nu trebuie acceptată nici măcar accidental. „*Prostia schimbă mai ales Istoria, compromițând-o, făcând-o de râs, de nesuportat. Iar prostia este predictibilă în istorie*.”

4. *Nepoții absurdului sau fata lu' tata*. Nepotismul a însemnat pentru istoria României „*zeci de asasinate, multe încă anonime, ale fiilor, nepoților de domni și ale altor rubedenii cu acces liber spre scaunul domnesc*.” La scară mai redusă, nepotismul înseamnă și un alt tip de cangrenă socială: acela de a moșteni funcția socială, politică, economică privilegiată a tatălui. „*Un timp a mers, pentru că așa erau obiceiurile prin Evul Mediu și, din nefericire, înclăștarea de castă socială, în spațiul valah, nu s-a lăsat învinsă în ciuda schimbărilor petrecute în cursul unui secol: 1848-1948. Nepoții privilegiaților moștenesc poziția acestora chiar și când este vorba de o funcție publică, lucru amintit și în presa ultimilor ani, în cazul unor ministeriabili. Apoi, profesorii universitari care-și susțin copiii pe funcții și poziții sociale la care nu poate visa nici măcar un masterand cu diplomă de Oxford*.” Cangrena nepotismului mai înseamnă și altceva: abuzurile și ilegalitățile nepoților și fiilor de privilegiați social: consum și trafic de cocaină, legea pumnului sau a bunului-plac, cu victime strivite de asfalt, examene luate pe bani și funcții primite în dar de la autoritățile locale în numele „tăticului” sau al vreunui unchi mai aranjat din vremea vechiului regim. „*Fata lu' tata*” este extensia grobiană a nepotismului.

În a treia parte a cărții, autorul definește destinul ca fiind locul și momentul în care te naști. „*Este dificil pentru un om harnic și lucid să se nască într-o țară de mâna a doua, unde moartea se trăiește cu anticipare prin ratarea sau preocuparea pentru detalii nesemnificative*.”

În viziunea istoricului, cele mai importante probleme cauzatoare de regres social sunt: situația politică a justiției - protecția infraționalității a născut o corupție fără precedent - senzația de neschimbare și de marginalizare a valorilor autentice.

Aceste scrieri ale lui Adrian Majuru, născute dintr-un scepticism profund și din luciditate, vor bucura pe cititorul cultivat și interesat de anomalii și de „devenirea” lor istorică.

Alina Dorina Fokt
Biblioteca Județeană Mureș

Coord. Florentina Nițu, *Studii medievale și premoderne - un teritoriu de redescoperit?*, București, Editura Universității din București, 2009, 254 p.

În 2009, Facultatea de Istorie a Universității din București a inaugurat seria *Caietele Laboratorului de Metodologie a Istoriei „Dimitrie Onciul,”* apărută la editura universității bucureștene.

Laboratorul de Metodologie a Istoriei „Dimitrie Onciul” din cadrul Facultății de Istorie a Universității din București urmărește direcțiile înnoitoare în metodologia cercetării istoriei pentru a promova o viziune globală asupra istoriei și pentru a dezvolta studii de teorie și epistemologie a istoriei.

Pornind de la o întrebare clară, și anume: „Ce șansă și viitor mai au studiile medievale și de istorie premodernă în istoriografia actuală?”,

Caietele Laboratorului de Metodologie a Istoriei „Dimitrie Onciul” prezintă părți reprezentative din lucrările de licență, masterat sau doctorat ale absolvenților Facultății de Istorie (la zi sau învățământ la distanță).

Primul volum din această serie, *Studii medievale și premoderne - un teritoriu de redescoperit?*, a apărut sub coordonarea doamnei Florentina Nițu și îi are ca referenți științifici pe acad. prof. univ. dr. Ștefan Ștefănescu și pe prof. univ. dr. Bogdan Costin Murgescu.

Volumul de față reunește zece studii și articole ale unor absolvenți din promoțiile 2005-2006, cu câteva excepții (Florina Bățăgui, promoția 1997, care prezintă în volum o sinteză a lucrării de grad I didactic și Irene

Cristescu, absolventă a Facultății de Limbi și Literaturi străine, secția germană-engleză, în 2000, actualmente doctorand al Facultății de Istorie).

Volumul conține o paletă destul de diversificată de preocupări, de la domeniul imaginarului și al studiilor de gen la domenii istorice tratate cu ajutorul sociologiei sau antropologiei, la analize asupra obiceiurilor culinare din spațiul românesc, ori priviri asupra învățământului românesc precum și la studii care inovează metodologic.

Volumul este împărțit în trei părți: *Societate, mentalități, cultură în lumea medievală și premodernă*, *Lumea medievală și premodernă - metodologie și interdisciplinaritate* și *Spațiul sud-est european și lumea otomană*. În cele trei părți sunt surprinse aspecte referitoare la societatea, mentalitățile și cultura în lumea medievală și premodernă, la spațiul sud-est european ori aspecte care țin de metodologie și interdisciplinaritate.

Prima parte cuprinde lucrările semnate de Anamaria Alina Luțuc - *Reprezentări ale femeii la istoricii de limbă latină din secolele VI-VIII*, Victoria Toader - *O privire retrospectivă asupra învățământului din Țara Românească până în secolul al XVII-lea*, Irina Cristescu - *Discursul medical despre moarte în spațiul cultural german*, Irina Roman - *Trup frumos - canonul frumuseții în societatea românească premodernă* și Elena Ioniță - *Obiceiuri culinare în Țara Românească în secolele XVI-XVIII. Alimente tradiționale și mărțuri exotice*.

Partea a doua conține studii semnate de Radu Nedici - *În jurul unei scrisori pastorale a protopopului Vasile Baran de Făgăraș de la mijlocul secolului al XVIII-lea*, Andreea Elena Pană - *Antroponomastică și societate în Țara Românească la mijlocul secolului al XVII-lea* și de Florina Bățăgui - *Analiză statistică asupra tipurilor de nume folosite în Țara Românească în secolul al XVIII-lea*.

Partea a treia cuprinde studiile: *Considerații privind situația popoarelor din Balcani în secolele XIV-XV. Expansiunea otomană și lumea Creștinătății Răsăritene*, studiu semnat de Aurica Țârdea și *Frontiera în raporturile româno-otomane*, semnat de Andreea Pavlusenco.

Autorii au tratat temele cu seriozitatea și minuțiozitatea istoricului medievist, s-au folosit de surse istorice importante, care apar și la note,

astfel, cei care vor să cerceteze mai amănunțit o anumită temă, pot să urmărească și suportul bibliografic.

Aurica Cîmpean
Biblioteca Județeană Mureș

**Ioan Marian Țiplic, *Biserici fortificate ale sașilor din Transilvania*,
București, Editura Noi Media Print, 2008, 120 p.**

În 2008, la editura bucureșteană Noi Media Print, a apărut lucrarea *Biserici fortificate ale sașilor din Transilvania*. Textul lucrării aparține lui Ioan Marian Țiplic, iar imaginile au fost realizate de O. Morar, Șt. Petrescu și de editură.

Lucrarea este structurată pe două părți; în prima parte sunt prezentate unele date despre colonizarea sașilor în Transilvania și despre bisericile lor fortificate, iar în partea a doua sunt ilustrate - în date și imagini - câteva biserici fortificate din Țara Bârsei, zona Rupea, Valea Târnavelor, împrejurimile Sibiului și Sebeșului și Valea Hârtibaciului și a Cincului.

La mijlocul secolului al XII-lea teritoriul ce se întindea la sud de Târnavă Mare, ce reprezenta și marginea sud-estică a teritoriului controlat de regalitatea arpadiană, a trecut din stăpânirea secuilor în cea a noilor comunități de germani aduse din Flandra, Saxonia și zona Rinului. Despre originea coloniștilor germani din Transilvania aflăm destul de puține din documente, motiv pentru care au apărut tot felul de legende referitoare la identitatea întemeietorilor de așezări. Cea mai veche informație despre prezența coloniștilor germani în spațiul transilvan datează din jurul anului 1103, alte informații aflăm din documentele emise de cancelaria regală și de cea a prepoziturii sibiene.

Așezarea coloniștilor germani în Transilvania s-a desfășurat în secolele XII-XIII, în mai multe etape; cele mai mari enclave au fost colonizate pe teritoriul regal, iar cele mai mici s-au așezat pe teritoriul

comitatelor nobiliare. Cea mai mare enclavă colonizată a fost zona Sibiului, ulterior a început colonizarea masivă a teritoriului dintre cele două Târnave și a Țării Bârsei. Coloniștii au creat așezări în regiunile Oraștie-Sibiu, Bistrița, Țara Bârsei și în teritoriul dintre cele două Târnave.

Bisericile fortificate au început să apară odată cu impactul invaziilor tătaro-mongole, apoi a celor otomane asupra locuitorilor acestor zone. În Transilvania, istoria bisericilor fortificate se identifică cu cea a așezărilor săsești, bisericile-cetăți devenind astfel simboluri definitorii pentru acestea. Fiecare comunitate își construia, în funcție de posibilitățile economice, o biserică-cetate cât mai greu de cucerit și cât mai impunătoare în ochii călătorului străin. Caracteristică bisericilor fortificate din Transilvania este existența unor spații pentru locuit și depozitare a proviziilor necesare în timpul unor eventuale asedii.

Istoria bisericilor fortificate din Țara Bârsei este legată de prezența cavalerilor teutoni în aceste ținuturi la începutul secolului al XIII-lea. Dintre bisericile din această zonă, cel mai bine prezentate în această lucrare sunt cele de la Hărman și Prejmer.

Din zona Rupea, reprezentative sunt bisericile de la Homorod și Viscri; Valea Târnavelor este reprezentată de bisericile de la Alma Vii, Apold, Axente Sever, Biertan, Coșșa Mare, Mălâncrav, Mediaș, Moșna, Saschiz și Valea Viilor. Zona din împrejurimile Sibiului și Sebeșului este reprezentată prin bisericile de la Cisnădie și Cisnădioara, iar Valea Hârtibaciului și a Cincului - de bisericile de la Agnita, Cincșor, Dealu Frumos și Merghindeal.

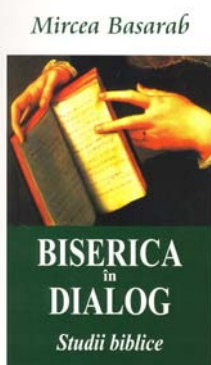
Pentru ca aceste biserici fortificate să fie cât mai bine puse în lumină, în lucrare apar diverse imagini, atât din exteriorul, cât și din interiorul acestora. Din imagini se poate observa ușor amplasamentul clădirii, forma zidului de fortificație, grandoarea clădirii, stadiul de întreținere sau deteriorare în care se află clădirea, grosimea zidurilor, amenajarea interioară, pictura din interior, precum și felul mobilierului cu care sunt dotate.

Aurica Cîmpean
Biblioteca Județeană Mureș

Mircea Basarab, *Biserica în dialog: Studii biblice*, Cluj-Napoca, Editura Limes, 2009, 185 p.

În 2009 a apărut la editura clujeană Limes, în colecția *Restauratio*, lucrarea *Biserica în dialog: Studii biblice*, semnată de Mircea Basarab și prefată de coordonatorul colecției, Ioan Chirilă.

Mircea Basarab este preot la Parohia ortodoxă „Nașterea Domnului” din München, este licențiat în filologie și doctor în teologie. A studiat la Sibiu, București, Cluj-Napoca, Bossey-Geneva, Lausanne și München. A publicat numeroase studii și articole în reviste teologice din țară și străinătate. A semnat unele volume, precum: *Cartea Profetului Amos* (traducere, introducere și comentariu), București, 1980; *Ermineutica biblică*, Oradea, 1997; *Istoricul Parohiei ortodoxe române „Nașterea Domnului” din München*, Oradea, 1997; *Biserica și neamul în diaspora*, Cluj-Napoca, 2001; *Interpretarea Sfintei Scripturi în Biserica Ortodoxă*, Cluj-Napoca, 2005.

Preotul Mircea Basarab consideră că dialogul a făcut parte *ab initio* din viața Bisericii, fiind cel care, după o evaluare pe criterii istorice, a dat naștere acesteia. Dialogul Bisericii cu lumea continuă exemplul Mântuitorului, care și-a expus învățătura dar, în același timp, a acceptat și a și oferit răspuns la întrebările adresate de ascultători.

Dialogul a fost mereu prezent, într-o formă sau alta, chiar dacă, în unele perioade, aria lui a fost restrânsă din cauze dogmatice, disciplinare sau împrejurări istorice. De-a lungul timpului, uneori dialogul s-a redus la un monolog al baricadelor sau, în cazuri de întrerupere a unității de credință, dialogul a fost în unele locuri interzis de către oamenii Bisericii.

În secolul XX, când se pune accent pe problema unității, s-au organizat întruniri ecumenice, apoi a apărut dorința mișcării de apropiere a Bisericilor de pe întreg globul. În acest context a luat naștere și s-a dezvoltat dialogul teologic bilateral între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Evanghelică din Germania. Cele două Biserici s-au întrunit în 11

sesiuni, în care au dezbătut diferite teme, pe care le-au considerat importante, au subliniat atât elementele comune, cât și pe cele care le despart. Temele propuse au fost tratate sub aspect biblic, istoric, dogmatic.

Referatele celor două delegații au fost publicate până acum în 7 volume, în limba germană, de către Biserica Evanghelică din Germania, în colecțiile *Beiheit zur Ökumenischen Rundschau* (nr. 42, 43, 51, 75) și *Studienheft* (nr. 20, 23, 24). În limba română a apărut doar un singur volum (Sesiunea I, Goslar 1979), editat de Centrul de Cercetare Ecumenică al Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, colecția *Documenta Oecumenica*, Sibiu, 2007.

Preotul Mircea Basarab este, din 1995, membru al delegației Bisericii Ortodoxe Române, ales în cadrul sesiunii de la Selbitz. În acest volum sunt publicate contribuțiile autorului prezentate la ultimele 5 sesiuni (Selbitz 1995, București 1998, Hernhut 2000, Cluj-Napoca 2002 și Eisenach 2006). Pe lângă aceste studii, autorul face referiri și la una din problemele lumii contemporane: globalizarea.

Autorul prezintă temele și subtemele într-un mod destul de sintetic și foarte bine asamblate, tocmai pentru a reliefa aspectul dialogic al creștinismului primar, aspect ce se manifestă și astăzi.

Lucrarea este împărțită în două părți, prima parte cuprinde problemele pe care le-a tratat autorul la sesiunile la care a participat, iar în partea a doua atribuie câteva pagini problemei globalizării.

Principalele teme tratate în prima parte sunt: Biserica Ortodoxă Română în dialog cu Biserica Evanghelică; responsabilitatea social-politică a Bisericii astăzi; impulsuri biblic-hermeneutice, de istorie bisericească și eclesiologie; responsabilitatea credinței față de lume; modele biblice; ființa și unitatea Bisericii în Noul Testament; Sinodul apostolic (FA 15) ca punct de referință pentru luarea hotărârilor sinodale în Biserică.

Preotul Mircea Basarab e de părere că lipsa de comuniune „*este o stare anormală și pentru înlăturarea ei este invocată puterea Duhului Sfânt, care este sursa comuniunii. Amintirea celor despărțiți de Biserică într-un moment important al Liturghiei, considerat ca o rugăciune de unitate a Bisericii, primește astăzi o importanță de care creștinii ar trebui să fie din ce în ce mai conștienți și convinși.*”

Autorul pune accent pe problema comuniunii sfinților, a reconcilierii în Sfânta Scriptură, pe caracterul eclesiologic al responsabilității, credința Bisericii și responsabilitatea ei față de lume și proprii membri, relația dintre Biserică și Stat, identitatea Bisericii. Din atenția autorului nu lipsește, bineînțeles, nici preocuparea sa pentru Sinodul apostolic; în Tradiția Bisericii Ortodoxe, Sinodul reprezintă modelul dezbaterilor și hotărârilor sinodale din istoria ulterioară a Bisericii.

În partea a doua a lucrării, autorul se oprește la problemele globalizării, subliniind importanța și modul de extindere a acesteia. Mircea Basarab consideră că globalizarea nu se referă doar la aspectele economice, financiare, politice și culturale ale societății post-moderne, ci ea are numeroase tangențe și cu viața și activitatea Bisericii. Consecințele globalizării sunt simțite și în rândul membrilor Bisericii (situația economică și puterea de cumpărare, migrațiile de populație, familii despărțite, copii rămași cu bunici sau singuri, evanghelizarea prin mijloacele audio-vizuale etc.).

Mircea Basarab crede că Bisericile se găsesc în fața unor provocări noi și ele trebuie să-și asume responsabilitatea pe care o implică misiunea lor în lume. Bisericile încearcă să ofere alternative față de sistemele economice propuse de economia neoliberală.

Aurica Cîmpean
Biblioteca Județeană Mureș

Adrian Cioroianu, *Geopolitica Matrioșkăi - Rusia Postsovietică în noua ordine mondială*, București, Editura Curtea Veche, 2009, 389 p.

Cartea *Geopolitica Matrioșkăi* se înscrie în biografia nu foarte voluminoasă, dar de maxim interes astăzi, privind spațiul ex-sovietic și ceea ce ex-sovieticii înșiși definesc drept „*vecinătatea lor imediată*,” țări aflate la granițele fostului imperiu și chiar pseudo-țări, create artificial din rațiuni strategice, ca Transnistria, Abhaza, Oseția etc.

Istoric, volumul examinează evenimentele începând de la momentul crucial al venirii la putere a lui Mihail Gorbaciov - deși trimiteri explicative la epoci mai vechi se fac în permanență -, moment în care a

devenit vizibilă destrămarea iminentă a U.R.S.S. și dispariția construcției artificiale care a fost comunismul est-european.

Geopolitica Matrioșkăi - Rusia Postsovietică în noua ordine mondială este primul volum al unei lucrări dedicate istoriei recente a Rusiei postsovietice și a spațiului numit „*vecinătatea imediată a Rusiei*” de către strategii de la Moscova. Acest prim volum se focalizează pe ultimii ani ai istoriei U.R.S.S. (tranziția de la leadership-ul sovietic al lui Mihail Gorbaciov la cel rusesc al lui Boris Elțin) și tratează criza morală a Rusiei din anii '90, ca și încercările ei de ripostă pe fronturile deschise în imediata ei vecinătate: conflictele, ulterior înghețate, dintre Armenia și

Azerbaidjan, din Georgia și din Republica Moldova (Transnistria). Este inclusă și o analiză a relațiilor dintre putere și opoziție în Rusia postsovietică, ca și capitole dedicate situației presei în timpul primului mandat al lui Vladimir Putin. În paralel, au fost atinse și unele aspecte ale relațiilor dintre Rusia și alți câțiva vecini ai săi, precum Ucraina, România sau Țările Baltice.

Întocmai precum celebrele păpuși Matrioșka, conducătorii noii Rusii par a se desface unul din altul. Rusia de azi nu este numai țara urșilor (Mișa - ursul mascotă al Olimpiadei din 1980 de la Moscova) sau țara Matrioșkăi sau țara caviarului, a samovarelor, a florilor de vișin, a pădurilor de mesteceni, a unei mari literaturi, a bulevardelor largi, a muzeelor somptuoase, a oligarhilor scumpi la vedere sau a vodcii, Rusia este mai ales țara unor lideri care, dacă nu-și arată „*mâna de fier prin mânușa de catifea, par condamnați la a nu-și atrage prețuirea concetățenilor.*”

Tema principală a acestei cărți este că Rusia recentelor administrații dorește crearea unei atmosfere tipice unui Război Rece, aceasta fiind, în percepția Kremlinului, maniera cea mai rapidă de obținere a unor câștiguri în planul sferelor de influență geopolitică și economică. Este vorba despre strădania evidentă a Rusiei de a obține iarăși o respectabilitate pe care conducătorii ei cred că statul a pierdut-o în momentul când Gorbaciov și Elțin au declanșat, și apoi desăvârșit, sfârșitul unui imperiu.

Remarcabilă este prezentarea sintetică a „noii ideologii” a Rusiei postsovietice, caracterizată drept național-capitalistă, nostalgică, marcată de complexul „cetății asediate” și de teoria „jocului cu suma nula.”

Ca orice stat cu un trecut imperial și cu ambiții, probabil de aceeași factură, Rusia poate să dorească să semene Occidentului, pe care-l percepe mai puternic și, totodată, să i se contrapună. Pentru că în Rusia primează o nouă ideologie, una opusă lumii occidentale, una printre ale cărei componente, la o sumară trecere în revistă, se numără, în primul rând, un național-capitalism care nu mai este deloc autarhic, ci doar dominator; în al doilea rând, există nostalgia inerentă după vechiul imperiu sovietic; a treia componentă a noii ideologii rusești este ancorarea mentală în paradigma unei țări asediate. O altă componentă a noii ideologii este persistența în a crede că orice avans al Occidentului se face în dauna Rusiei, după cum orice succes al Rusiei trebuie să însemne un recul al Occidentului.

Evoluțiile ultimilor ani din Rusia și din vecinătatea ei sunt departe de a-și fi consumat toate consecințele. După „războiul de cinci zile” împotriva Georgiei, din august 2008, comportamentul Rusiei a suscitât diverse interpretări.

În politica unei mari puteri nu există prea multe „gesturi disparate.” Gestică afectivă sau doar simbolică a unui stat cu tradiții imperiale și cu pretenții pe măsură urmărește întotdeauna o singură și prioritară finalitate: aceea de a transmite sau sugera statutul spre care tinde.

Întărirea puterii de stat în Rusia în timpul celor două mandate ale epocii Putin a avut drept consecință directă reluarea ofensivei în vederea recâștigării controlului asupra unor zone pe care Moscova le consideră de interes aparte pentru ea - așa-numita „vecinătate apropiată.” Potrivit unor opinii, această campanie a început abia odată cu Putin. Dar, la originea acestor încercări de menținere a poziției rusești se află, totuși, Boris Elțin; doar că situația efectivă a Rusiei din timpul mandatelor sale l-a obligat la o poziție mai curând defensivă. Beneficiar al altui context - sporirea consumului de hidrocarburi și gaze naturale la nivel mondial, în paralel cu creșterea prețului lor - și, totodată, artizan declarat și decis al politicii de consolidare internă a statului rus, Vladimir Putin a fost într-o situație mult mai bună.

Pentru orice observator echidistant este limpede că, la începutul acestui deceniu, s-au suprapus două procese a căror simultaneitate nu poate să fie o coincidență: pe măsură ce S.U.A. s-au interesat de dosarul transnistrean și au tins să se implice în el, Rusia a devenit mai crispată, mai fermă în refuzul de a încuraja negocierile „5+2”, dar și mai imaginativă în privința propunerilor făcute Chișinăului.

Pentru Moscova, NATO înseamnă prezență și influență masive americane în Europa; drept care teza ei, tot mai des repetată în timpul celor două mandate Putin, este că protecția NATO înseamnă, de fapt, divizarea Europei în zone cu securitate diferită. În locul acestei umbrele NATO, Rusia militează pentru un sistem de securitate european, în care Rusia, UE și statele non-UE să fie parteneri.

Analiza merge practic până la două săptămâni înainte de tipărirea cărții, cuprinzând inclusiv dramaticele alegeri din Republica Moldova, unul dintre teritoriile cheie pentru înțelegerea întregului spațiu.

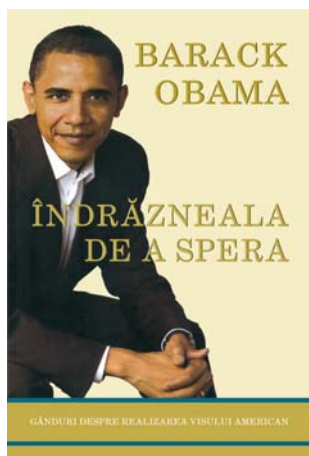
Cartea se adresează nu doar istoricului, ci și cititorului obișnuit, căruia i se dă pur și simplu prilejul să descopere domeniul acesta, aparent pretențios și inaccesibil, care e geopolitica.

Alina Dorina Fokt
Biblioteca Județeană Mureș

Barack Obama, *Îndrăzneala de a spera.*
Gânduri despre salvarea visului american, București, Editura RAO,
2008, 380 p.

În 2006 a apărut cea de-a doua lucrare a lui Barack Obama, *The Audacity of Hope (Îndrăzneala de a spera)*. În limba română, lucrarea a apărut în 2008, la Editura RAO, în traducerea lui Liane Stan.

Barack Obama a fost cel mai tânăr senator din Senatul Statelor Unite. Și-a început cariera ca organizator comunitar în unele dintre cele mai sărace comunități din Chicago, apoi a urmat Facultatea de Drept la Harvard. Din 1997 până în 2004, a deținut trei mandate de senator al statului din partea South Side a orașului Chicago. Pe lângă îndatoririle legislative, Obama a fost lector de drept constituțional la Facultatea de

Drept a Universității din Chicago, a profesat avocatura în domeniul drepturilor civile și a fost membru al consiliilor de conducere ale mai multor organizații caritabile. La 4 noiembrie 2008, Barack Obama a fost ales președinte al Statelor Unite ale Americii.

Această carte este rezultatul direct al conversațiilor din timpul campaniilor lui Obama. El consideră că întâlnirile cu alegătorii i-au confirmat modestia fundamentală a americanilor, i-au amintit că în centrul experienței americane se află un ansamblu de idealuri, care continuă să

impresioneze conștiința colectivă a americanilor.

Subiectul cărții de față se referă la modul în care se poate începe procesul de schimbare a vieții politice și civice a americanilor. Obama nu oferă o teorie unificatoare despre guvernarea Americii, nici un manifest pentru acțiune, completat cu grafice și tabele, programe pe zile și ore și planuri în zece puncte; el abordează în fiecare capitol câteva dintre cele mai urgente probleme politice ale Americii și sugerează, în linii generale, calea care crede că ar fi bine să fie urmată. Autorul consideră că abordarea sa este adesea parțială și incompletă. El oferă însă ceva mai modest, reflecții personale asupra acelor valori și idealuri care l-au determinat să intre în viața politică.

Cartea este structurată în nouă capitole, care abordează diverse tematici: republicanii și democrații - un prim capitol, în care autorul realizează o analiză a istoriei politice americane recente și explică unele dintre cauzele partizanatului de astăzi; în capitolul doi, discută valorile comune care ar putea servi drept fundament pentru un nou consens politic; în capitolul trei, prezintă Constituția atât ca o sursă de drepturi individuale, cât și ca un mijloc de a organiza o comunicare democratică despre viitorul colectiv al americanilor; în capitolul patru, descrie câteva dintre forțele instituționale - banii, mass-media, grupurile de interese și procesul legislativ - care îl sufocă chiar și pe cel mai bine intenționat politician. În următoarele cinci capitole, sugerează unele metode prin care se pot depăși neînțelegerile pentru a combate eficient probleme concrete, ca insecuritatea economică crescândă a multor familii americane,

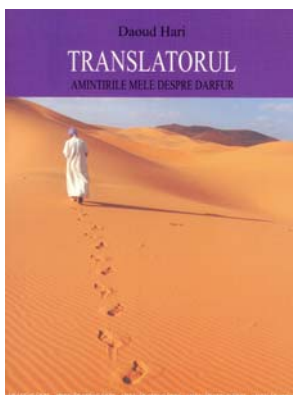
tensiunile rasiale și religioase din stat și pericolele transnaționale - de la terorism la pandemii - care se adună dincolo de granițele Americii.

De ce *Îndrăzneala de a spera*? Deoarece, deși dovezile arătau contrariul, el avea îndrăzneala de a crede că putea să redea un sentiment de solidaritate unei națiuni sfâșiate de conflicte. În ciuda greutăților cu care se confrunta, în ciuda pierderii unei slujbe, în ciuda îmbolnăvirii unui membru al familiei sau în ciuda unei copilării trăite în sărăcie, el avea tăria să creadă că are un oarecare control asupra propriei sorți.

Îndrăzneala de a spera este partea cea mai bună a spiritului american, ea îi unește pe americani și îi face să fie un singur popor. Obama e de părere că acest spirit omniprezent de speranță lega povestea propriei sale familii de povestea mai mare a Americii și povestea sa de a alegătorilor pe care vroia să îi reprezinte.

Aurica Cîmpean
Biblioteca Județeană Mureș

Daoud Hari, *Translatorul*, București, Editura Allfa, 2009, 190 p.

În 2008 a apărut la Random House, cu ajutorul redactorilor Jonathan Jao și Jennifer Hershey, o lucrare cu un titlu sugestiv, *The Translator*, semnată de Daoud Hari. În limba română, această carte a apărut în 2009 la editura ALLFA, în colecția *Cărți adevărate*, fiind tradusă din limba engleză de Bogdan Marin.

Autorul Daoud Hari s-a născut în regiunea Darfur, din Sudan. După ce a reușit să scape cu viață în urma unui atac asupra satului său, s-a adăpostit în taberele de refugiați din Ciad și a devenit translator pentru organizații media importante, precum **The New York Times**, **NBC** și **BBC**, ca și pentru ONU sau alte grupuri de asistență. A participat și la turneul **Voci din Darfur**, pentru SaveDarfur.org. În prezent, trăiește în Baltimore.

În această carte, autorul ne prezintă o altă lume, o altă civilizație decât cea în care trăim noi, dar care, din păcate, este una adevărată. Autorul este și „translatorul” nostru, nu doar al acelor jurnaliști pe care i-a însoțit în regiunile din Darfur.

Daoud Hari scrie această carte, pe care o consideră „*neînsemnatul meu șchiopătat*,” cu convingerea că cei mai mulți oameni vor ca și alți oameni să aibă parte de o viață bună și, când citesc cartea și ajung să cunoască situația reală din regiunea Darfur și înțeleg cum stau lucrurile, vor face tot ce pot pentru a readuce lumea pe calea bunătații.

Darfur este partea occidentală a Sudanului; are o suprafață cât Franța sau Texasul. *Dar* înseamnă *tărâm*; *Fur* sunt triburile mai de la sud, cele mai multe de agricultori. Numele regiunii vine de la unul din conducătorii Fur, care a fost rege al întregii regiuni în secolul al XVI-lea. Câteva sute de ani, Darfurul a fost un sultanat independent, apoi a fost încorporat Sudanului de către forțele anglo-egiptene. Regiunea este împărțită azi în trei state federale: Darfurul de Vest, Darfurul de Sud și Darfurul de Nord, care sunt coordonate de către Transnational Darfur Regional Authority. Ca urmare a războiului din Darfur, regiunea se află în regim umanitar de urgență încă din 2003.

În Darfur, pe lângă arabi, locuiesc și triburi de Zaghawa; aceștia sunt păstori tradiționali, care locuiesc în sate permanente, în colibe foarte mari, construite din iarbă, cu acoperișuri țuguiate.

În această carte, autorul relatează amintiri din copilăria sa, despre modul de viață din Darfur, dar mai ales despre atacurile și masacrele care se petrec în acele zone. În 2003, pe 25 aprilie, rebelii au atacat o bază militară guvernamentală pentru a nimici avioanele și elicopterele care le-au distrus satele. Milițiile înarmate Janjawed ale arabilor erau sprijinite de tancuri guvernamentale, mașini pe care se instalaseră mitraliere, elicoptere înarmate și bombardiere ale armatei sudaneze. Ele au început să atace și să distrugă satele populației indigene. Au fost omorâți bărbați, femei, copii; șefii satelor au fost arși de vii sau omorâți prin tortură, sub ochii prietenilor și copiilor lor; copiii au fost aruncați în foc, fântânile au fost otrăvite cu cadavre.

Daoud Hari a scris această carte pentru a sensibiliza lumea, pentru a opri genocidul; el consideră că, dacă lumea îi ajută pe oamenii din Darfur

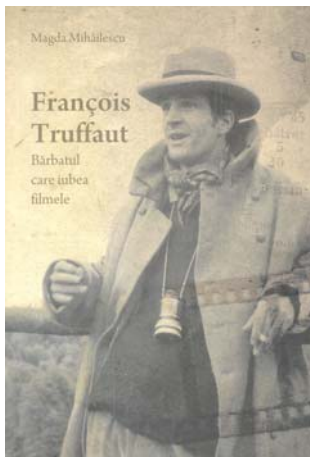
să se întoarcă la casele lor și să primească protecție, atunci se poate spune NU genocidului.

Daoud Hari nu a scris această carte doar pentru el; a scris-o pentru întreaga lume, pentru bărbații care au murit apărându-și familiile, pentru copiii uciși, pentru femeile și fetele din Darfur, care parcă sunt născute doar pentru a cunoaște suferința și batjocura. Daoud speră că ele vor avea o viață mai bună dacă vor înceta revoltele din Darfur.

Cartea nu este ficțiune ci, după cum ne spune informația la titlu, sunt amintirile autorului despre Darfur, amintiri din vremuri extrem de grele și de tulburi. *Translatorul* reprezintă povestea impresionantă a unui om care și-a riscat viața pentru a lupta împotriva nedreptății și pentru a-și salva propriul popor. El consideră că, dacă vrei să faci ceva în viață, trebuie să fii mai puternic decât frica.

Aurica Cîmpean
Biblioteca Județeană Mureș

**Magda Mihăilescu, *François Truffaut, bărbatul care iubea filmele*,
București, Editura Curtea Veche, 2009, 315 p.**

Cartea Magdei Mihăilescu este despre regizorul de film socotit un „clasic care a tulburat apele modernității, cel care a făcut filme programate din naștere a se împotrivi altuia” - **François Truffaut.**

Scriind o carte despre acest autor, greu de surprins într-o proză care să nu-l trădeze, Magda Mihăilescu alege calea cea mai grea. Ea decurge din câteva rânduri pe care autoarea le citează din Luc Molin: „Poate creația nu este altceva decât o artă a raportului. Plastica, am văzut, tinde să fie ignorată, imaginea din interiorul cadrului nu are nimic excepțional, socialul este uitat și disprețuit și sunt tentat să spun că nu există psihologie. Ne putem întreba ce rămâne. Lipsurile deconcertează, mai ales când, la capătul socotelilor, ne aflăm în fața

uneia dintre cele mai împlinite opere din câte există. Nimic nu se află în plan, totul se găsește în raport cu contextul. În mod sigur, geniul este geniu pentru că se întemeiază pe acel nimic.” În căutarea „acelui nimic,” Magda Mihăilescu nu apelează la numerele scurte din agenda criticului. În primul rând, nu folosește o metodă passepartout, deși se raportează la mai toate metodele care au fost folosite de către regizor. În al doilea rând, evită procedeele care supraexpun.

Stilul lui Truffaut, deși traversat de câteva obsesii, nu e prizonierul manierei, adaptându-se neconținut intențiilor filmului în curs. Vom găsi accentul căzând pe analiza formală, pe analiza unor funcții sau pe investigarea unor conținuturi sau contextualizarea istorică.

Cele 4 mari secțiuni transversale în filmele lui Truffaut sunt: *Jocul* (jocul copiilor, jocul destinului, jocul cu formele, jocul cu replicile), *Moartea/ „definitivul,” Efemerul* (provizoriul), *Scrisul* (cărțile de literatură, scrisorile). Construirea cărții în funcție de aceste categorii are trei avantaje principale. În primul rând, oferă o aproximare unui nisip mișcător și o ipoteză de lucru. În al doilea rând, oferă o formulă de interpretare dinamică, neliniară, foarte truffaldiană în spirit: filmele nu „intră” în carte în ordinea lor cronologică și o singură dată, pentru fi tratate monografic, ci participă la un scenariu plin de suspans, care recuperează o gândire vie. În al treilea rând, schițează o polemică împotriva celor care văd în Truffaut minorul, iubitorul de fleacuri nerevoluționare.

Cartea Magdei Mihăilescu este scrisă din pasiune, duce către unul din momentele paradigmatiche din istoria cinematografului (Noul val francez), oferind astfel o lecție vie de revitalizare a tradiției. Conține analize exemplare în regim profesionist, care oferă nu atât un model formal, cât un model de calitate critică. Spune povestea pe care o are de spus într-un fel care onorează și cinema-ul, cu magia lui intranscriptibilă, și mediul care îl traduce, trădându-l cât mai puțin.

Autoarea subliniază că niciunde prozaicul nu mai e înșelător, forma nu e mai profundă, mai sensibil ca în filmele lui Truffaut. Filme precum *De-ar veni odată duminică!* sau *Dragoste în fugă* se constituie ca un bilanț, o retrospectivă, un rapel către propriul univers de teme și motive, de imagini și fraze obsedante, însă cu distanță, în același timp ironică și nostalgică, admitând complicități clișeistice cu filmul noir, pentru a le bulversa, a le derealiza.

Relația acestui cinema cu literatura, poarta de acces privilegiată, fără ca Truffaut să transforme filmul într-o ecranizare a unui roman sau altul, constituie un alt unghi de abordare esențial. Câteva subcapitole sunt dedicate scrisului și cititului sau, mai precis, scrisorilor și cărții, „*un obiect numit dorință*,” fundamentale pentru armonia universului interior al eroilor și eroinelor lui Truffaut, de la celebrul *Fahrenheit 451*, după romanul omonim al lui Ray Bradbury, la *Cele patru sute de lovituri*.

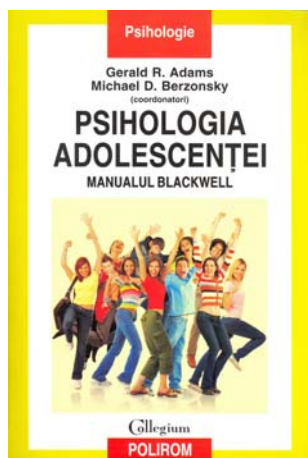
Aici se află un alt punct de contact cu arta fotografică care ar fi putut fi speculat încă și mai mult și care regizează, cum bine conservă criticul, arta depărtării și a provizoratului ca efemeritate, având ca expresie, printre altele, „*rosardiana princesse lointaine*,” devenită femeia magică, „apariția” în filmele lui Truffaut, din care iubii se aleg cu fetișuri, precum imaginea picioarelor, sau care le prefigurează moartea apropiată. Magda Mihăilescu reușește să se apropie de universul truffaldian nu doar pentru că este un critic talentat, ci pentru că rezonază cu el în toate celulele firii, astfel încât, prin intermediul ei, avem deseori „*senzația că ne aflăm la un film în obscuritatea unei săli vechi de cinema trăind emoțiile amintirilor unor întâmplări care nu ni s-au întâmplat dintr-un trecut care nu ne aparține*.”

Volumul este o monografie în care marele regizor francez este privit, studiat din toate unghiurile și sub toate reflectoarele posibile. Autoarea comentează cu maximă finețe și autoritate filmele regizorului, reușind performanța greu de atins de a contopi limbajul unui critic de specialitate cu acela al unui cinofil, alert, accesibil, profund. Volumul beneficiază de un cuvânt înainte ce poartă semnătura prestigioasă a lui Serge Toubiana, director general al Cinematecii Franceze, care încheie astfel: „*(...) sunt sigur că această carte este scrisă cu dragoste și cu o autentică grijă de a-l omagia pe cineastul care a însemnat atât de mult pentru noi. Sper, de asemenea, că această carte va contribui la o mai bună cunoaștere a filmelor lui Truffaut în România, mai ales în rândurile noilor generații de spectatori*.”

Alina Dorina Fokt
Biblioteca Județeană Mureș

**Gerald R. Adams, Michael D. Berzonsky (coordonatori),
Psihologia adolescenței. Manualul Blackwell, Iași, Editura Polirom,
2009, 704 p.**

Gerald R. Adams este profesor la Universitatea din Guelph, a fost redactor-șef la *Journal of Adolescent Research* și redactor colaborator la *Journal of Primary Prevention* și *Journal of Early Adolescence*.

Domeniile sale de cercetare includ procesul de formare a identității, relațiile părinte-adolescent și evoluția socială în copilărie, adolescența și începutul maturității.

Michael D. Berzonsky este profesor de psihologie la Universitatea de Stat din New York, Cortland. Cercetările sale actuale se axează pe personalitate, formarea identității și dezvoltarea sociocognitivă în adolescență și începutul maturității.

Volumul *Psihologia adolescenței. Manualul Blackwell*, avându-i coordonatori pe cei doi profesori și 63 autori, editat în România la Editura Polirom și tradus de Gina Oancea, Andreea Hrab, Dorin Nistor, Miruna Andriescu, este o sinteză a principalelor studii privind dezvoltarea în adolescență, abordând o gamă largă de subiecte.

Psihologia adolescenței, ca disciplină academică, a fost întemeiată în anul 1904 de către Granville Stanley Hall, care a publicat o lucrare în două volume, cu titlul *Adolescence: Its Psychology and Its Relations to Physiology, Anthropology, Sociology, Sex, Crime, Religion, and Education*. În secolul XX, această disciplină a evoluat foarte mult, iar volumul de față ne oferă o privire de ansamblu asupra acestei evoluții. În prima jumătate a secolului XX, studierea dezvoltării adolescentului a fost umbrită de dominanța psihologiei copilului, dar în anii '80 cercetările privind adolescența s-au dezvoltat foarte mult. Au apărut pe piață reviste dedicate exclusiv tinerilor și adolescenților, sociologi implicați în cercetări despre adolescență au scris o serie de lucrări.

Psihologia adolescenței. Manualul Blackwell este structurat în cinci părți și 27 de capitole, urmărind nivelul actual al cercetărilor privind

perioada adolescenței. Prima parte se referă la procesele biologice și genetice ale adolescenței. În cele două capitole sunt tratate genetica comportamentală și dezvoltarea adolescentului, cu o prezentare a celor mai recente lucrări de specialitate, și procesele pubertare și dezvoltarea psihologică în adolescență.

Partea a doua tratează contextul social al adolescenței, în cele șase capitole punându-se în evidență ceea ce se cunoaște despre procesele sociale și mecanismele interpersonale care influențează comportamentul, atitudinile și stările psihologice ale adolescenților. Sunt analizate: dezvoltarea religioasă în adolescență, ecologia familială a adolescenței - dezvoltarea normală din perspectiva sistemelor dinamice, stimularea dezvoltării adolescenților prin intermediul sportului și al activităților desfășurate în timpul liber, piața muncii și cariera, școlile, ca medii de dezvoltare și facultatea, ca etapă de tranziție la stadiul de adult.

Partea a treia grupează șase capitole referitoare la procesele fundamentale specifice adolescenței și pattern-urile de dezvoltare: autonomia, identitatea, cogniția, moralitatea, emoțiile, concepția despre sine și stima de sine.

În cadrul părții a patra, referitoare la relațiile interpersonale ale adolescenților, sunt analizate și prezentate pe larg, în cinci capitole, întâlnirile și experiențele romantice în adolescență, prietenii, găștile și mulțimile, relațiile din afara familiei - adulții neînrușiți cu adolescenții, sexualitatea în adolescență și relațiile intime ale tinerilor aparținând minorităților sexuale.

O metodă tot mai utilizată de cercetători este cea a studiilor longitudinale, pentru a obține date despre preadolescență și postadolescență. În procesul de tranziție de la copilărie la vârsta adultă există diferențe individuale la nivelul trăirilor, majoritatea tinerilor confruntându-se cu unele probleme cu efecte trecătoare și pe termen relativ scurt.

La maturitate, cei mai mulți adolescenți devin adulți tineri, care pot avea cariere de succes, își pot întemeia o familie sau pot să se implice în diverse acțiuni în comunitate. Sunt și o serie de tineri care nu reușesc să treacă de problemele ce apar în adolescență. Partea a cincea a volumului se ocupă de problemele de comportament, ultimele opt capitole tratând

subiecte cum ar fi: sarcina și nașterea la adolescente, consumul și abuzul de alcool și alte substanțe, problemele de conduită în adolescență în raport cu întreaga viață, părăsirea căminului: fuga și copiii străzii, infracționalitatea, delincvența și bandele de tineri, tulburările de alimentație în adolescență, depresia și sinuciderea, bolile cu transmitere sexuală în rândul adolescenților: factori de risc, antecedente și strategii de prevenire.

Până în prezent, legăturile dintre temele ce țin de dezvoltarea normală și problemele comportamentale ale adolescenților nu au fost bine articulate. Cercetătorii sugerează strategii și tehnici de tratament și reabilitare, identifică factorii de risc și dezvoltă strategii de prevenție. Se impune colaborarea între cercetătorii din domeniu, practicieni și furnizorii de servicii, ultimii având un rol activ în stabilirea problematicii și a agendei de cercetare.

Psihologia adolescenței. Manualul Blackwell contribuie la o înțelegere îmbunătățită a dezvoltării, comportamentului și problemelor adolescentului și ajută la îmbogățirea studiilor despre adolescenți și a serviciilor oferite lor. Structura cărții, rezumatele de la sfârșitul capitolelor și bibliografia extinsă sunt utile atât studenților de la psihologie, cât și specialiștilor în domeniu.

Emilia Cătană
Biblioteca Județeană Mureș

În îngrijirea Bibliotecii Județene Mureș au apărut:

- ❖ *Catalogus incunabulorum Bibliothecae Teleki-Bolyai = Catalogul incunabilelor din Biblioteca Teleki-Bolyai*, 1971.
- ❖ Dimitrie Poptămaș, Mészáros Iosif, *Biblioteca Județeană Mureș* [Ghid], 1979.
- ❖ *Bibliotheca Telekiana*, [Ghid ilustrat, limbile: română, maghiară, germană, franceză și engleză], [1994].
- ❖ *Țara Fagilor*, vol. 3 - 13. Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni. Întocmit de Dumitru Covalciuc, Cernăuți, 1994-2004.
- ❖ *Bibliografia publicațiilor periodice 23 dec. 1989 - 31 dec. 1994 - Időszaki kiadványok bibliográfiája*, 1995. (Bibliografii mureșene, 1).
- ❖ *Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în județul Mureș = A Maros megyében kiadott könyvek, albumok, térképek bibliográfiája : 1990-1995*, 1997. (Bibliografii mureșene, 2).
- ❖ *Biblioteci, Archive & Centre de informare în secolul XXI*. Lucrările conferinței Brașov, 18-22 august 1997, Brașov - Târgu-Mureș - Austin, Texas, SUA, 1997.
- ❖ Tereza Periș Chereji, *Interferențe teatrale româno-maghiare*, 2000.
- ❖ Ana Cosma, *Scritori români mureșeni*: dicționar biobibliografic, 2000.
- ❖ Dimitrie Poptămaș, Mózes Júlia, *Publicațiile periodice mureșene 1795-1972 = Maros megyei időszaki kiadványok bibliográfiája 1795-1972*, 2000.
- ❖ *Aurel Filimon - consacrare și destin*, 2001.
- ❖ *Bibliografia publicațiilor periodice 1995-2000 = Időszaki kiadványok bibliográfiája*, 2001.

- ❖ *Catalogus Librorum Sedecimo Saeculo Impressorum Bibliothecae Teleki-Bolyai. Novum Forum Sicularum*, vol. 1 - 2, 2001.
- ❖ *Biblioteca Județeană Mureș*. Caiet documentar elaborat cu prilejul împlinirii a 200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș, 1802-2002, 2002.
- ❖ *Libraria* : Anuar. Lucrările simpozionului național „200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș,” 1, 2002.
- ❖ Fülöp Mária, *Județul Mureș în cărți = Maros megye a könyvekben, 1990-1999* : Bibliografie - Bibliográfia, 2002. (Bibliografii mureșene, 5).
- ❖ *Bibliografia cărților, albumelor și hărților editate în județul Mureș = A Maros megyében kiadott könyvek, albumok, térképek bibliográfiája : 1996-2000*, 2003. (Bibliografii mureșene, 6).
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 2, 2003.
- ❖ Dimitrie Poptâmaș, *Philobiblon mureșean* : o viață printre oameni și cărți, 2003. (Caiete mureșene; 14).
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 3, 2004.
- ❖ Ana Todea, Fülöp Mária, Monica Avram, *Oameni de știință mureșeni*: dicționar biobibliografic: medicină, farmacie, biologie, botanică, zoologie, economie, matematică, fizică, chimie, geologie, astronomie, tehnică, agricultură, 2004.
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 4, 2005.
- ❖ Fülöp Mária, Ferencz Klára, *Bibliografia locală retrospectivă a județului Mureș: Cărți editate până în anul 1944 - Maros megye retrospektív helyismereti könyvészete: 1944-ig megjelent könyvek*, 2 vol., 2005. (Bibliografii mureșene, 7).
- ❖ *Bibliotheca Marisiana*. Publicație a Bibliotecii Județene Mureș, nr. 1, 2006.

- ❖ *Bibliotheca Marisiana*. Publicație a Bibliotecii Județene Mureș, nr. 2, 2006.
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 5, 2006.
- ❖ *Bibliografia cărților, albumelor și hărților editate în județul Mureș = A Maros megyében kiadott könyvek, albumok, térképek bibliográfiája : 2001-2005*, 2008. (Bibliografii mureșene, 8).
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 6, 2007.
- ❖ *Bibliotheca Marisiana*. Publicație a Bibliotecii Județene Mureș, nr. 1, 2009.
- ❖ *Libraria* : Anuar, nr. 7, 2008.

*

Publicațiile se pot solicita la sediul Bibliotecii Județene Mureș,
540052, Târgu-Mureș, str. George Enescu, nr. 2,
Telefon 0265 - 262631, fax 0265 - 264384,
E-mail: secretariat@bjmures.ro ; itbjm@bjmures.ro ;
biblio@bjmures.ro
Adresa web: www.bjmures.ro